

CHRISTIAN JACQ
RAMSES

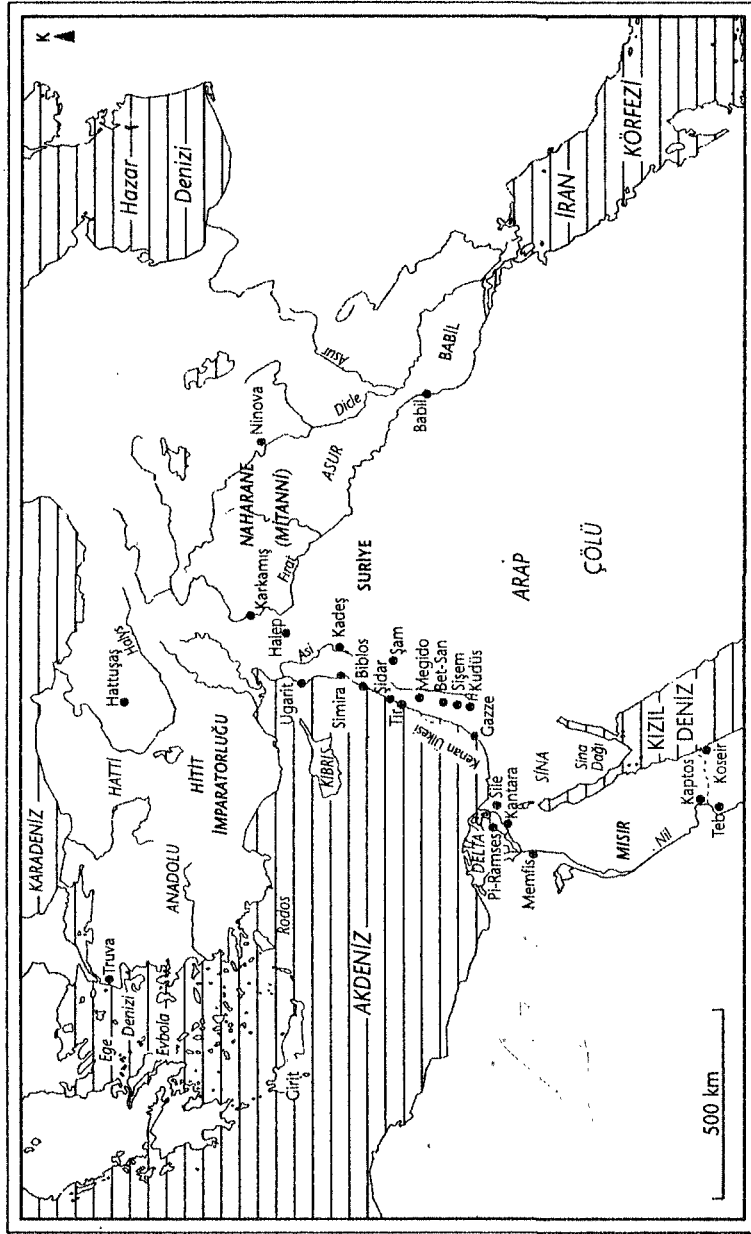
*Ebu Simbel'in
Kraliçesi*

REMZİ KİTABEVİ

ESKİ ORTADOĞU HARİTASI

Yeni İmparatorluk Zamanında

1

Ramses'in aslanı 'Katil' öyle bir kükredi ki, Mısırlılar da isyancılar da korkudan donup kaldılar. Hititlere karşı yapılan Kadeş Savaşı'ndaki yararlı ve özverili hizmetlerden ötürü Firavun tarafından altın bir kolyeyle ödüllendirilen yırtıcı hayvan, üç yüz kilodan daha ağır çekiyordu. Başından kuyruğuna uzunluğu dört metreydi. Başının üstünü, yanaklarını, boynunu ve omuzları ile göğsünün bir bölümünü örten gür, pırl pırl parlayan yelesi aslana ayrı bir görkem kazandırıyordu. Vücudunun geri kalan bölümündeki kısa tüyler açık kahverenginde ve pırl pırlıdı.

Yirmi kilometre çapında bir bölgede 'Katil'in öfkesi duyuldu ve herkes bu öfkenin Kadeş zaferinden beri Büyük Ramses diye anılan Firavun'un öfkesi olduğunu anladı.

Ramses, itibarına ve yiğitliğine rağmen, üstünlüğünü Anadolu barbarlarına kabul ettirmeyi başaramadığına göre, ona atfedilen bu büyüklük, inanılabilir gerçekliğe sahip miydi?

Mısır ordusu, çarpışma sırasında herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Korkak ve yeteneksiz generaller Ramses'i, kendilerinden emin binlerce düşman askeri karşısında tek başına bırakmıştı. Ama ışığın içine saklanmış olan tanrı Amon, oğlunun yakarışını duymuş ve Firavun'un kollarına doğaüstü bir güç vermişti.

Ramses, hükümdarlığının fırtınalı geçen ilk beş yılı sonunda Kadeş'te elde ettiği zaferle birlikte, Hititlerin artık uzun süre başkaldıramayacaklarını ve Yakın-Doğu'nun bir barış dönemine gireceğini sanmıştı.

Güçlü Boğa, Kutsal Yasa'nın Sevgilisi, Mısır'ın Koruyucusu, Işığın Oğlu unvanlarını taşıyan Ramses çok yanılmıştı. Mısır'ın geleceksel koruması altında olan Kenan Ülkesi ve Güney Suriye'de patlamak üzere olan bir ayaklanma ile karşı karşıya kaldığı şu anda, kendisine verilen bu unvanlara layık olabilecek miydi? Hititler savaştan vazgeçmedikleri gibi, ezelden beri Delta'nın zengin toprak-

larına göz diken yağmacı ve katil Bedevilerle ittifak kurarak geniş bir alanda saldırıya hazırlanıyorlardı.

Râ ordusunun komutanı olan general, Kral'a sokuldu:

"Majeste... Durum sandığınızdan da tehlikeli. Bu her zamanki gibi basit bir başkaldırı değil. Keşif erlerinin elde ettikleri bilgilere göre bütün Kenan Ülkesi bize karşı ayaklanmış. Bu ilk engeli aşsak bile peşinden bir ikincisi, bir üçüncüsü gelecek ve sonra..."

"Ve sen ülkeneye sağ salım dönememekten korkuyorsun, değil mi?"

"Kayıplarımız çok ağır olacak Majeste ve adamlarımız bir hiç uğruna ölmek istemiyorlar."

"Mısır'ın esenliği yeterli bir neden değil mi?"

"Demek istediğim o değildi..."

"Ama aklından geçen buydu general! Demek ki Kadeş'te aldığımız ders işe yaramamış. Hayatlarını kurtarmak için kaçarken aslında ölümlerine doğru koşan korkakların ortasında kalmaya mı mahkûm edildim ben?"

"Benim ve öteki generallerin itaatinde hiçbir eksiklik yoktur Majeste, biz sadece sizi uyarmak istedik."

"İstihbarat örgütümüz, Aşa hakkında bir bilgi elde etti mi?"

"Maalesef hayır Majeste."

Ramses'in çocukluk arkadaşı ve Dışişleri Bakanı Aşa, Amurru⁽¹⁾ prensini ziyareti sırasında tuzağa düşürülmüştü. İşkence mi görmüştü, öldürülmüş müydü, yoksa onu ellerinde tutanlar bu diplomatın değiş tokuş değeri olduğunu göz önünde bulundurmuyorlardı mıydı?

Ramses haberi alır almaz, Kadeş şokunu yeni atlatmış olan birliklerini hemen seferber etmişti. Aşa'yı kurtarmak için, Mısır'ın düşmanı olan bölgelerden geçmesi gerekiyordu. Yerel prensler Mısır'a olan bağlılık andına yine uymamışlar ve bir avuç maden parçası ve boş vaatler karşılığında kendilerini Hititlere satmışlardı. Firavunların ülkesini ele geçirmeyi ve Mısır'ın bitmez tükenmez zenginliklerinden yararlanmayı kim düşlemezdi?

Büyük Ramses'i Mısır'da bekleyen pek çok proje vardı. Teb'deki 'milyonlarca yılın tapınağı' Ramesseum, Karnak, Luksor, Krallar

(1) Şimdiki Lübnan

Vadisi'ndeki ebedi konutu ile çok sevgili eşi Nefertari'ye adanmış Ebu Simbel tapınağının inşaatı hâlâ sürüyordu... Ama o, şimdi burada, Kenan Ülkesi'nin sınırında, bir tepenin doruğunda, düşman kalesini gözlemekteydi.

“Majeste, çekinmesem...”

“Cesur ol general!”

“Orduyla buraya kadar gelerek yaptığınız güç gösterisi yeterince etkili olacaktır... İmparator Muvatallis'in verdiğiniz bu mesajı alacağına ve Aşa'yı serbest bırakacağına inanıyorum.”

Hitit İmparatoru Muvatallis diktatörlüğün güce dayandığını bilen, hırslı ve kurnaz bir adamdı. Geniş çapta bir koalisyonun başına geçerek Mısır'ı fethetmek için yaptığı girişim başarısızlığa uğramıştı, ama bu kez de Bedeviler ve diğer başkaldıranları bir araya getirerek yeniden saldırıya geçmişti.

Sadece Muvatallis veya Ramses'in ölümü, sonucu birçok ülke halkının geleceğini etkileyecek bu çatışmaya son verecekti. Şayet Mısır yenilecek olursa Hitit askeri gücü, firavunların ilki olan Menes'ten bugüne dek geliştirilen bin yıllık uygarlığı yıkacak ve zalim diktatörlüğünü zorla kabul ettirecekti.

Ramses bir an Musa'yı düşündü. Bir cinayet işledikten sonra Mısır'ı terk eden bu çocukluk arkadaşı nerede saklanıyordu? Bütün araştırmalar sonuçsuz kalmıştı. Bazıları, Delta'daki yeni başkent Pi-Ramses'in inşaatında büyük katkısı olan bu Yahudiye çöl kumlarının yutmuş olabileceğini ileri sürüyordu. Yoksa Musa isyancılara mı katılmıştı? Hayır, o asla düşman olamazdı.

“Majeste... Majeste, beni dinliyor musunuz?”

Ramses, sadece rahatını düşünen, iyi beslenmiş, korkak generalin yüzüne bakınca, yeryüzünde en çok nefret ettiği kişi olan, ağabeyi Şenar'ın yüzünü görür gibi oldu. Bu sefil adam, Mısır tahtını ele geçirmek umuduyla Hititlerle ittifak yapmıştı. Memfis'teki büyük hapisaneden Karge vahasına sürgüne giderken çıkan bir kum fırtınasından yararlanan Şenar ortadan kaybolmuştu. Ramses, ne pahasına olursa olsun kendisine zarar vermek için yanıp tutuşan Şenar'ın, hâlâ hayatta olduğuna inanıyordu.

“Savaşmak için birliklerini topla general.”

General, süklüm püklüm bir şekilde hemen oradan uzaklaştı.

Ramses şu anda Nefertari, oğlu ve kızıyla birlikte sarayının bah-

çesinin verdiği huzurun zevkine varmayı, silah seslerinden uzakta her günün mutluluğunun tadını çıkarmayı ne kadar çok isterdi! Ama, tapınakları gözlerini kırpmadan yıkıp bütün yasaları çiğneyecek olan zalim sürülerinin sel gibi akışından ülkesini korumak zorundaydı. Bu görev, onun kişisel arzularının çok daha ötesindeydi. Kendini, ailesini düşünmeye hakkı yoktu, hayatı pahasına da olsa kötülüğü önlemesi gerekiyordu.

Ramses, Kenan Ülkesi'ne giden yolun başındaki kaleye baktı. Altı metre yüksekliğindeki, dik duvarlar önemli bir garnizonu koruyordu. Mazgallarda okçular vardı. Kalenin çevresindeki hendekler, saldırı anında duvarlara merdiven dayayacak olan askerlerin ayaklarını kesmesi için, sivri çanak çömlek parçalarıyla doldurulmuştu.

Denizden esen rüzgâr, güneşin altında cayır cayır yanan iki tepenin arasına yığılmış olan Mısırlı askerleri serinletiyordu. Oraya kadar zor şartlarda yürüyerek gelmişler, kısa molalar verip derime çatma kamplar kurmuşlardı. Sadece iyi maaş alan paralı askerler düşmanla savaşmaya hazırdı. Askere yeni alınan gençler ise ne zaman biteceği belli olmayan böyle bir sefere çıkmanın huzursuzluğunu yaşıyorlar, korkunç çarpışmalarda yok olup gitmekten korkuyorlardı. Her biri Firavun'un, sonu felaketle bitecek olan bir serüvene atılmak yerine, kuzeydoğu sınırını güçlendirmekle yetineceğini umuyordu.

Daha geçenlerde Kenan Ülkesi'nin başkenti olan Gazze'nin valisi, zalimlikleri efsaneleşmiş olan Hititlerle hiçbir zaman dostluk kurmayacağına yemin ederek harika bir şölen vermişti. Bugün yirmi yedi yaşında olduğu halde olgunlaşan ve insanların sırlarını anlamaya başlayan Ramses'i bu ikiyeüzlü adamın ihaneti hiç şaşırtmamıştı.

Sabırsızlanan aslan bir kez daha kükredti.

'Katil', Ramses'in Nubye steplerinde can çekişirken bulduğu günden bu yana çok değişmişti. Bir yılan tarafından ısırılan bu küçük aslan yavrusunun yaşama şansı hemen hemen hiç yoktu. Bu vahşi hayvanla Ramses arasında birden derin ve esrarlı bir sevgi doğmuştu. Ramses'in çocukluk ve üniversite arkadaşı olan Setau, zehirler konusunda uzmandı. Onun yaptığı ilaç ve aslan yavrusunun akıl almaz direnci, bu felaketi atlatmasını ve korkunç güce sa-

hip erişkin bir aslan olmasını sağlamıştı. Kral, 'Katil'den daha iyi bir yakın koruma düşünemezdi.

Ramses, 'Katil'in yelesini okşadı, ama bu, yırtıcı hayvanı yatıştırmadı.

İçleri ilaç şişeleriyle dolu birçok cebi olan antilop derisinden yapılmış bir tünik giyen Setau, tepenin yamacına tırmanıyordu. Kısa boylu, dört köşe kafalı, siyah saçlı, tıraşı ihmale uğramış olan Setau'nun yılanlara ve akreplere karşı büyük bir tutkusu vardı. Onların zehirleriyle çok etkili ilaçlar hazırlıyor ve görüldüğü zaman askerlerin yüreğini hoplatan güzel karısı Nubyeli Lotus'la birlikte, bıkmadan usanmadan araştırmalarını sürdürüyordu.

Ramses, ordunun sağlık hizmetini bu karı kocaya emanet etmişti. Setau ile Lotus, Kral'ın her seferine, savaştan hoşlandıkları için değil, yeni yeni sürüngenler ve akrepler bulmak ve yaralıları tedavi etmek için katılmışlardı. Ayrıca Setau, dostu Ramses'e, bir felaket anında kimsenin kendisi kadar yararlı olamayacağını düşünüyordu.

"Birliklerin morali pek iyi değil," dedi.

Ramses de Setau'nun düşüncesine katıldı:

"Generaller geri çekilmemizi arzu ediyorlar."

"Askerlerinin Kadeş'teki tutumlarını gördükten sonra ne umabilirsin? Bir bozgun anında hemen kaçmakta eşsizler. Her zaman olduğu gibi sen kararını tek başına vereceksin."

"Hayır Setau, bu kararı yalnız vermeyeceğim. Güneş, rüzgâr, aslanımın sezgileri ve bu toprağın ruhu bana yardımcı olacak... Onlar yalan söylemez. Bana düşen onların vermek istediği mesajı anlamak."

"Bundan daha iyi bir savaş konseyi olamaz."

"Sen yılanlarıyla konuştun mu?"

"Onların da gaipten verecekleri haberler var. Evet, onlara sorular sordum ve bana yanıtlarını verdiler: 'Geri adım atma.' 'Katil' neden bu kadar sinirli?"

"Kaleyle bizim aramızda duran soldaki meşe ormanından tedirgin oldu."

Setau ağzındaki kamyş sapını çiğnerken ormana baktı.

"Haklısın, kuşkuyla bir durum, Kadeş'te olduğu gibi yine bir tuzak mı kurdular?"

“O zaman hazırladıkları tuzak öyle başarılı olmuştu ki Hititli stratejistler bu seferkinin de etkili olacağını umarak yeni bir tuzak hazırlamışlardır. Biz saldırıya geçtiğimiz zaman, hamlemiz engellenerek ve bu sırada kaledeki okçular bizi rahatça kırıp geçirecekler.”

Ramses’in seyisi Menna, Kral’ın önünde eğildi.

“Arabanız hazır Majeste.”

Hükümdar, *Teb’deki Zafer* ile *Tanrıça Mut Hoşnuttur* adlı atlarını uzun uzun okşadı. Kadeş’te tam savaşın kaybedileceği anda ona ihanet etmeyen sadece aslan ve bu iki at olmuştu.

Ramses, seyisinin, generallerin ve seçkin savaş arabaları alayının kuşku bakışları altında dizginleri kavradı.

Menna endişesini belirterek:

“Majeste,” dedi, “gitmeyin...”

Kral:

“Kalenin açığından geçip doğruca meşe ormanının üzerine saldıralım,” diye emretti.

“Majeste... çelik yeleğinizi unuttunuz! Majeste!”

Seyis elindeki metal parçacıklarla örtülü zırhlı yeleği havada sallayarak, düşmana doğru tek başına saldıran Ramses’in ardından boşuna koştu.

Olanca hızıyla ileri atılan Büyük Ramses, arabasının üzerinde ayakta duruyor ve insandan çok, bir tanrıya benziyordu. Uzun bo-yu, açık ve geniş alnı, kafasıyla gayet iyi uyum sağlayan mavi tacı, kaşlarının belirgin kemeri, şahininkileri andıran delici bakışları, uzun, ince ve kemerli burnu, zarif kulakları, güçlü çenesi, etli dudakları ile gücün somut örneğini oluşturuyordu.

Meşe ormanının içine saklanmış olan Bedeviler Ramses'in yaklaştığını görünce saklandıkları yerden çıktılar. Bazıları yaylarını gerdi, bazıları da mızraklarını kaldırdı.

Kadeş'te olduğu gibi, Kral delice esen bir rüzgârdan daha hızlı, uzun mesafeleri bir anda katedebilen bir çakaldan daha çevikti. Keskin boynuzlu bir boğa gibi, üzerine ilk gelenleri ezdi ve âsilerin göğüslerini delen okları art arda savurdu.

Hükümdar'ın saldırısından ölmeden kurtulmayı başaran Bedevi komandolarının komutanı, bir dizini yere koyarak, Ramses'i sırtından vurmak için hançerini fırlatmaya hazırlandı.

'Katil'in hamlesi düşmanların şaşkınlıktan donup kalmalarına neden oldu. Boyunun uzun ve vücudunun iri olmasına rağmen aslan sanki uçuyordu. Bütün tırnakları dışarı çıkmış bir halde Bedevi komutanın üzerine atıldı, dişlerini kafasına geçirerek çenesini kapattı.

Bu dehşet sahnesi öylesine etkili oldu ki, yardıma koşan iki Bedeviyi de parçalayan bu yırtıcı hayvandan kurtulmak için savaşçıların birçoğu silahlarını atıp kaçtılar.

Arkalarından yüzlerce piyade erinin geldiği Mısır savaş arabaları Ramses'e ulaştı ve hâlâ direnen az sayıdaki düşman askerini yok etmekte zorlanmadı.

Sakinleşen 'Katil', kana bulanmış ayaklarını yaladı ve efendisine yumuşak bakışlarla baktı. Ramses'in bakışlarında gördüğü minnettarlık ifadesi üzerine keyifle kükredi. Aslan dikkatle etrafını süzerek Ramses'in arabasının sağ tekerinin yanına uzandı.

Râ ordusunun komutanı general:

“Bu, büyük bir zafer Majeste!” dedi.

“Bir felaketi önledik. Peki neden hiçbir keşif eri bu ormanda düşmanın saklandığını öğrenemedi?”

“Biz... Biz burası önemsizdir diyerek ihmal ettik.”

“Benim generallerime askerlik sanatını bir aslanın mı öğretmesi gerekiyor?”

“Majesteleri herhalde kaleye saldırı için savaş konseyini toplamayı arzu ediyordur...”

“Hemen saldırıya geçiyoruz.”

‘Katil’, Firavun’un ses tonundan ateşkesin sona erdiğini anladı. Ramses, birbirlerine destek olmak için bakışan iki atının sağrılarını okşadı.

“Majeste, Majeste... Yalvarırım!”

Nefes nefese gelen Menna Kral’a çelik yeleğini uzattı. Ramses, kolları bol keten gömleğinin zarafetini bozmayan çelik yeleği giymeyi kabul etti. Hükümdar’ın bileklerinde, altın ve lacivert taşından yapılmış iki bilezik vardı. Bileziklerin ortasında yer alan ve Kral’la Kraliçe’nin simgesi olan iki yaban ördeği başı, göğün esrarına doğru uçan iki göçmen kuşu andırıyordu. Ramses, yaşamın öteki tarafına doğru yapacağı bu büyük yolculuktan önce bir daha Nefertari’yi görebilecek miydi?

Teb’deki Zafer ile Tanrıça Mut Hoşnuttur sabırsızlıktan yerlerinde duramıyorlardı. Başlarında, ucu mavi ve kırmızı tüylerden oluşan bir sorguç, sırtlarında kırmızı mavi renkli koruyucu eyer takımını bulanan atlar kaleye doğru fırlamak için acele ediyordu.

Piyadeler, Kadeş zaferinden sonra kendiliğinden ortaya çıkan ve sözleri yüreklerdeki korkuyu dindiren bir şarkıyı hep bir ağızdan söylüyordu: “Ramses’in kolları güçlü, kalbi yığittir. O, benzeri olmayan bir okçu, kendi askerleri için bir siper, düşmanlarını yakan bir alevdir.”

Endişeli olan Menna, Kral’ın iki sadağına okları yerleştirdi.

“Okları inceledin mi?”

“Evet Majeste. Hepsi de hafif ve sağlam. Sadece siz düşman okçularına ulaşabilirsiniz.”

“Dalkavukluğun ağır bir suç olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır, ama çok korkuyorum! Siz olmasaydınız bu barbarlar bizi yok etmezler miydi?”

“Atlarımın yemini hazırla. Döndüğümüz zaman acıkmış olacaklar.”

Mısır savaş arabaları kaleye yaklaşır yaklaşmaz Kenanlıların ve müttefikleri Bedevilerin fırlattıkları oklar, atların ayaklarının önünde toprağa saplandı. Atlar kişnedi, bazıları şaha kalktı, ama Kral'ın sakin hali, seçkin birliğinin paniğe kapılmasını önledi.

“Yaylarınızı gerin,” diye emretti. “Benim işaretimi bekleyin.”

Pi-Ramses'teki silah fabrikasında, gövdeleri akasya ağacından ve kirişleri öküz sinirinden yapılan çok sayıda yay imal edilmişti. Özenli araştırmalar sonucunda bu yayların eğimi, okun havada parabolik bir rota izleyip iki yüz metreden uzaktaki bir hedefi isabetle vurmasını sağlayacak bir nitelik kazanmıştı. Bu atış tekniği, düşmanların, mazgalların arkasına saklansalar bile, vurulabilmelerini mümkün kılıyordu.

Ramses gök gürültüsünü andıran bir sesle:

“Haydi!” diye haykırdı.

Okların çoğu hedefine isabet etti. Başından, gözünden ya da boğazından vurulan çok sayıda düşman okçusu ya cansız yere yıkıldı ya da ağır şekilde yaralandı.

Onların yerini alanlar da aynı akıbete uğradı.

Ramses, piyadelerinin düşman oklarına hedef olmayacaklarına emin olunca, kalenin ahşap kapısına doğru saldırılarını ve balta darbeleriyle kapıyı kırmalarını emretti onlara. Mısır savaş arabaları kaleye daha yaklaştı. Firavun'un okçuları, artık daha iyi nişan alabiliyor ve her türlü direnci kırıyorlardı. Hendekleri dolduran keskin çanak çömlek parçalarının düşman savunmasına hiçbir yararı olmadı çünkü Ramses duvarlara merdiven dayatmayacak, kaleye ana kapıdan girecekti.

Kenanlı askerler kapının arkasına yığıldılar, ama Mısırlıların kapıyı kırmalarını engelleyemediler. Göğüs göğüse çarpışma çok şiddetli oldu. Firavun'un piyadeleri ölen askerlerin üzerine tırmandılar ve bir dalga halinde kalenin içine girdiler.

Kale içindekiler yavaş yavaş geri çekiliyorlar, kana bulanmış büyük eşarpları ve püsküllü elbiseleri içinde bir bir yere yıkılıyorlardı.

Mısırlıların kılıçları miğferleri deldi, kemikleri kırdı, böğürleri ve omuzları biçti, kasları parçaladı, bağırsakları deşti.

Bir süre sonra ortalığa korkunç bir sessizlik hâkim oldu. Kaledeki kadınlar, orta avlunun bir kenarında toplanmış olan sağ kalan askerlerin hayatlarını bağışlamaları için Mısırlılar'a yalvardılar.

Ramses'in arabası ele geçirilen kaleden içeri girdi.

Kral:

"Buranın komutanı kim?" diye sordu.

Sol kolu kesik, elli yaşlarında bir adam, yenilen Kenanlı askerlerden oluşan sefil topluluğun içinden çıktı.

"Ben en yaşlı askerim... Bütün üstlerim öldü. İki Ülke'nin efendisinden bizi bağışlamasını diliyorum."

"Sözünde durmayan insanlar nasıl bağışlanır?"

"Hiç değilse Firavun bize çabuk bir ölümü layık görsün."

"İşte benim kararlarım: Kenan Ülkesi'nin, yani senin eyaletinin ağaçları kesilecek ve bu keresteler Mısır'a taşınacak. Tutsaklar, kadınlar ve çocuklar koruyucuların gözetiminde Delta'ya götürülecek ve kamu yararına işlerde çalıştırılacaklar. Kenan Ülkesi'nin sürüleri ve atları bizim olacak. Sağ kalan askerlere gelince, onlar benim orduma girecek ve bundan sonra benim emrimde savaşacaklar.

Hayatlarının kurtulduğunu gören Kenanlılar yerlere kapandılar.

Setau'nun morali yerindeydi. Ağır yaralıların sayısı pek fazla değildi ve kanamaları durdurmak için ellerinde yeteri kadar taze et ve ballı pansuman vardı. Lotus'un becerikli elleri yaraları yapıştırıcı bantla çaprazlama kapatıyor, güzel Nubyeli'nin gülümsemesi yaralıların acılarını hafifletiyordu. Sedyecilerin sahra hastanesine getirdikleri hastalar, Mısır'a geri gönderilmeden önce merhem, pomat ve sıvı ilaçlarla tedavi ediliyorlardı.

Ramses, ülkelerini savunmak için yaralanan askerlerle konuştuktan sonra üst rütbeli subayları çağırarak, Bedevilerin yardımı ile Hititlerin kontrolü altına giren kaleleri teker teker ele geçirmek için kuzeye doğru yollarına devam edecekleri kararını bildirdi.

Firavun'un coşkusu ötekilere de geçmişti. Yüreklarını saran korku kaybolmuş, Kral'ın verdiği bir gece ve bir günlük dinlenme herkesin hoşuna gitmişti. Ramses, akşam yemeğini Setau ve Lotus'la birlikte yedi.

Setau:

“Nereye kadar gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

“En az Kuzey Suriye’ye kadar.”

“Kadeş’e... kadar mı?”

“Bakalım, göreceğiz.”

Lotus araya girdi:

“Şayet sefer çok uzun sürecek olursa, ilaçsız kalırız.”

“Hititlerin tepkisi çabuk oldu. Bizimkinin onlarınkinden de çabuk olması gerekiyor.”

“Bu savaş bir gün bitecek mi?”

“Evet Lotus, düşmanın tümünden bozguna uğradığı gün bitecek.”

Setau, homurdanarak:

“Politikadan söz etmekten nefret ederim,” dedi. “Gel şekerim, birkaç yılan bulmak için çıkmadan önce sevişelim. İçimden bir ses, bu gecenin yılan yakalama açısından çok uygun olduğunu söylüyor.”

Ramses, ordugâhın ortasında kendi çadırının yanına kurulan küçük tapınakta sabah ayinini yaptı. Pi-Ramses’in tapınaklarının yanında bu küçücük tapınak çok gösterişsiz kalıyordu, ama Işığın Oğlu’nun ibadetini yaparken içinde duyduğu coşkuda hiçbir eksilme yoktu. Babası tanrı Amon gerçek biçimini insanlara göstermiyor, hiçbir zaman gözle görünebilir bir biçim almıyordu, ama görünmeyen varlığını herkes hissediyordu.

Hükümdar tam tapınaktan çıkarken bir askerin bir antilopu tutmaya çalıştığını ve hayvanı engellemekte zorlandığını gördü.

Uzun saçları, renkli tüniği, sakalı ve fıldır fıldır dönen gözleri olan bu adam aslında alışıl gelmiş bir Mısır askerine hiç benzemiyordu. Üstelik, nasıl olmuştu da bu vahşi hayvan garnizona girip Kral çadırının yakınına kadar sokulmayı başarabilmişti?

Kral’ın daha fazla soru soracak zamanı olmadı. Bedevinin serbest bıraktığı antilop, sivri boynuzlarıyla silahsız Hükümdar’ın karnına doğru fırladı.

Birdenbire antilopun sol tarafında beliren ‘Katil’, tırnaklarını hayvanın ensesine geçirdi. Anında ölen antilop aslanın altına yığıldı.

Şaşkınlıktan donup kalan Bedevi tüniğinin içinden bir hançer

çıkardı, ama kullanmaya zaman bulamadı. Önce sırtında dayanılmaz bir acı duydu, gözlerinin önünde kör edici sis tabakası oluştu ve hançeri elinden düştü. Kürek kemiklerinin arasına saplanan bir mızrakla ölen Bedevi başı önde yere yığıldı.

Sakin ve güler yüzlü Lotus, şaşırtıcı bir beceriklilikle Kral'ı kurtarmıştı. Güzel Nubyeli çok sakindi.

“Sağol Lotus.”

Birçok asker gibi Setau da çadırından çıktı, avını parçalayan aslanı ve yerde cansız yatan Bedeviyi gördü. Ne yapacağını bilemez durumda olan seyis Menna, Ramses'in ayaklarına kapandı.

“Çok üzgünüm Majeste! Bu caniyi ordugâha sokan nöbetçilerin kim olduğunu ortaya çıkaracağıma ve onları en ağır biçimde cezalandıracağıma dair söz veriyorum.”

“Borucuları topla ve onlara hareket borusu çalmalarını emret.”

Giderek öfkelenen ve kendini suçlayan Aşa, hapsedildiği sarayın birinci kat penceresinden denizi seyrederek günlerini geçiriyordu. Nasıl olmuştu da o, Mısır istihbarat örgütünün başı ve Büyük Ramses'in Dışişleri Bakanı olduğu halde, Amurru eyaletinde onu bekleyen bu tuzağa düşmüştü?

Zengin ve soylu bir ailenin biricik oğlu olan Aşa, Memfis üniversitesinde Ramses'le birlikte aynı başarılı öğrenimi yapmıştı. Bu genç diplomat kibar, zarif, kadınlara düşkün olduğu kadar onlar tarafından da sevilen bir adamdı. İnce yüzü, zarif ve biçimli elleri, zekâ fışkıran gözleri ve etkileyici bir sesi olan Aşa, giyimine ve moda-ya çok düşkündü. Ama tüm bu zarafet, arkasında bir eylem adamını ve yüksek düzeyde bir diplomatı saklıyordu. Aşa, birçok yabancı dili konuşuyordu ve Mısır'ın egemenliği altındaki devletlerle, Hitit İmparatorluğu konusunda uzmandı.

Hitit yayılmasını kesin olarak durdurmuş görünen Kadeş zafere- rinden sonra Aşa, Hermon dağının ve ticaret kenti Şam'ın doğu- sunda Akdeniz boyunca uzanan Amurru eyaletine olabildiğince ça- buk gitmesinin uygun olacağını düşünmüştü. Genç diplomat bu eyalette, Hititlerin Filistin'e ve Delta'nın sınır kentlerine doğru iler- leme girişimlerine karşı koyacak seçkin komando birliklerinin ba- rındırılacakları, tahkim edilmiş bir askeri üs yapmayı arzuluyordu.

Çıkar düşkünü olan Amurru prensi Benteşina'ya verilmek üze- re armağanlar yüklü bir gemiyle Beyrut'a gelen Mısır Dışişleri Ba- kanı, bölgeyi ele geçiren Hitit İmparatoru'nun kardeşi Hattuşil ta- rafından karşılanacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

Aşa, hasmının gücünü kısa sürede fark etti. Hattuşil kısa boylu, sıska bir adam görünümünde olmasına rağmen zeki, hileci ve kor- kunç bir düşmandı. Firavun'un ordusunu tuzağa düşürmek ama- cıyla, tutsak aldığı Aşa'yı, Ramses'e resmi bir mektup yazması için zorlamıştı ama Aşa, mektuba eklediği gizli bir uyarı mesajı sayesin- de Firavun'un kuşkusunu uyandırmış olmayı umut ediyordu.

Ramses ne yapacaktı? Devletin çıkarları gereği, arkadaşını düşman elinde bırakıp kuzeye doğru saldırıya geçmeliydi. Aşa, Ramses'in ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olursa olsun, bütün gücüyle Hititlere saldırmakta hiç tereddüt etmeyeceğinden emindi. Aşa'nın tek şansı, Mısır diplomasisinin şefi olarak yüksek bir takas değerine sahip olmasıydı. Benteşina Aşa'yı, oldukça yüklü değerli maden karşılığında Mısır'a iade etmeyi istiyordu.

Gerçekten hayatta kalmak için çok zayıf bir şanstı bu, ama Aşa'nın bundan başka umudu yoktu. Bu çaresizlik onu öfkeliyordu. Her zaman inisiyatifi elinde bulundurmaya alıştığından, burada eli kolu bağlı beklemek ona dayanılmaz geliyordu. Şu ya da bu yolla harekete geçmesi gerekiyordu. Belki de Ramses Aşa'nın öldüğünü düşünmüş, belki de birliklerini yeni silahlarla donattıktan sonra büyük çapta bir saldırıya girişmişti.

Aşa düşündükçe kendi başının çaresine bakmanın daha doğru olacağını görüyordu.

Bir hizmetkâr her gün olduğu gibi zengin bir yemek tepsisi getirdi. Saray idaresi Aşa'ya seçkin bir konuk gibi davrandığından, bu konuda hiç şikâyetçi değildi.

Aşa kızarmış sığır etini yerken, prensin ayak sesini duydu.

Sık siyah bıyıklı, elli yaşlarında, yağ tulumunu andıran Amurru prensi Benteşina:

"Mısırlı büyük dostumuz kendini nasıl hissediyor?" diye sordu.

"Ziyaretin beni onurlandırıyor."

"Ramses'in diplomasi şefi ile bir bardak şarap içmek isterim."

"Neden Hattuşil seninle birlikte değil?"

"Hititli büyük dostumuzun başka bir yerde işi var."

"İnsanın büyük dostlarının olması ne güzel şey... Hattuşil'i ne zaman göreceğim?"

"Bilmiyorum."

"Demek Kenan Ülkesi Hititlerin üssü oldu?"

"Zaman değişiyor aziz dostum Aşa."

"Ramses'in öfkesinden korkmuyor musun?"

"Firavun ile prensliğimin arasında bundan böyle aşılabilir surlar yükselecek."

"Yani Kenan Ülkesi tümüyle Hitit kontrolü altında mı olacak?"

"Bana daha fazlasını sorma... Yüklü bir ödeme karşılığında de-

ğerli varlığını pazarlık konusu edeceğimi bil. Değişim sırasında can sıkıcı bir şey olmayacağını umarım, ama...”

Benteşina'nın sırtımasından, istediği fidyeyi alır almaz bir punda getirip Aşa'yı ortadan kaldırmayı ve böylece Amurru'da duyduklarını ve gördüklerini anlatmasını önlemeyi düşündüğü belliydi.

“Tuttuğun tarafın güçlü olduğundan emin misin?”

“Elbette dostum Aşa! Gerçeği söylemek gerekirse Hititler güçlü olduklarını kabul ettirdiler. Hem sonra Ramses'in ülkeyi rahatça yönetmesini engelleyen bazı güçlükler var... Ya bir komplo ya bir askeri bozgun ya da her ikisi birden onun ölümüne ve yerine daha uysal bir hükümdarın geçmesine neden olacak.”

“Sen Mısır'ı hiç de iyi tanıımıyorsun Benteşina, hele Ramses'i hiç tanıımıyorsun.”

“Bilakis, insanları değerlendirmede üstüme yoktur. Kadeş'te geri çekilmesine rağmen zafere ulaşacak olan Hitit İmparatoru Muwatallis'tir.”

“Oldukça tehlikeli bir bahse giriyorsun.”

“Şarabı, kadınları ve altını severim, ama ben kumarbaz değilim. Hititlerin kanında savaş var, Mısırlıların ise yok.”

Benteşina yavaş yavaş ellerini ovuşturdu.

“Değiş tokuş sırasında can sıkıcı bir kazaya kurban gitmek istemiyorsan aziz dostum Aşa, taraf değiştirmeyi ciddi olarak düşünmelisin. Ramses'e sahte haberler verebilirsin... Bu durumda bir zaffer kazandıktan sonra ödüllendirilirsin.”

“Benden, Mısır diplomasisinin şefi olarak ihanet etmemi istiyorsun!”

“Neyin doğru olacağını koşullar belirler. Ben de daha önce Fırvun'a sadık kalacağıma dair yemin etmiştim...”

“Yalnızlık, düşünmemi engelliyor.”

“İster misin... Bir kadın göndereyim mi?”

“Kibar, kültürlü, çok anlayışlı bir kadın...”

Benteşina şarap kadehini sonuna kadar içti ve elinin tersiyle nemli dudaklarını sildi.

“Senin sağlıklı düşünmeni sağlamak için hangi fedâkarlığa razı olmam ki!”

Gece olmuştu. İki yağ lambası Aşa'nın odasını aydınlatıyordu. Aşa kısa bir peştamal giymiş, yatağına uzanmıştı.

Kafasına bir düşünce takılmıştı: Hattuşil Amurru'dan ayrılmıştı. Bu ayrılış, Hititlerin Filistin ve Fenike bölgelerine yayıldığı haberiyle uyuşmuyordu. Şayet Anadolu savaşçılarının ilerlemesi anlatıldığı kadar başarılı olmuşsa, Hattuşil'in, durumu daha iyi kontrol edebileceği Amurru üssünü terk etmemesi gerekmez miydi? Muva-tallis'in kardeşi daha güneye inme tehlikesini göze almayacağına göre, muhtemelen ülkesine dönmüştü, ama neden?

"Efendim..."

Bu titrek ses Aşa'yı rahatsız etti. Doğruldu ve yarı karanlıkta kısa bir tünik giymiş, saçları dağınık, ayakları çıplak, genç bir kadın gördü.

"Beni Prens Benteşina gönderdi... Bana emir verdi... İsteddiği..."

"Yanıma otur."

Kız çekingен çekingен oturdu.

Yirmi yaşlarında sarışın bir kızdı bu, güzel vücudu istek uyandırıcıydı. Aşa kızın omzunu okşadı.

"Evli misin?"

"Evet efendim, ama prens bana kocamın haberi olmayacağına dair söz verdi."

"Kocanın mesleği ne?"

"Gümrük memuru."

"Senin bir işin var mı?"

"Merkez postanesinde mektupları bölümlere ayırıyorum."

Aşa genç kadının tünığının askısını indirdi, boynunu öptü, sonra kadını yatağın üzerine yatırdı.

"Kenan Ülkesi'nin başkentinden haberler alıyor musun?"

"Bir iki haber aldım... Ama onlardan söz etmeye hakkım yok."

"Burada çok Hititli savaşçı var mı?"

"Bu konuda konuşamam."

"Kocanı seviyor musun?"

"Evet efendim, evet!..."

"Benimle sevişmek seni tiksindiriyor mu?"

Kadın başını yana çevirdi.

"Sorularıma yanıt verirsen, sana dokunmam."

Gözleri umutla dolan kadın Mısırlıya baktı.

“Sözünüze güvenebilir miyim?”

“Amurru eyaletinin bütün tanrıları şahit olsun ki sözümde duracağım.”

“Buradaki Hititlerin sayısı çok değil. Sadece, askerlerimizi eğiten küçük bir eğitimci grubu var.”

“Hattuşil gitti mi?”

“Evet efendim.”

“Nereye gitti.”

“Bilmiyorum.”

“Kenan Ülkesi’ndeki durum nasıl?”

“Belirsiz.”

“Eyalet Hitit kontrolünde değil mi?”

“Birbiriyle çelişkili dedikodular dolaşıyor. Kimilerine göre Fırun Kenan Ülkesi’nin başkenti Gazze’yi ele geçirmiş ve saldırı sırasında eyalet valisi öldürülmüş.”

Aşa, yeniden doğuyormuşçasına göğsünü yeni bir soluğun dolurduğunu hissetti. Ramses sadece mesajının şifresini çözmekle kalmamış, Hititlerin savaş düzenine girmelerini engelleyecek bir saldırıya da geçmişti. İşte bu nedenle Hattuşil durumu İmparator’a bildirmek için gitmişti.

“Üzgünüm, güzelim.”

“Yoksa... sözünüzü tutmayacak mısınız?”

“Tutacağım, ama bazı önlemler almak zorundayım.”

Aşa kadını kısı kıvrak bağladı ve bekçileri uyarmaması için ağzını bir tıkaçla kapattı. Saraydan çıkıp yakalanamayacağı kadar uzaklaşması için birkaç saate ihtiyacı vardı. Kadının mantosunu kapının eşiğine bıraktığını fark eden diplomat, bunun saraydan çıkmak için bir şans olduğunu düşündü: Mantoyu giydi, kapüşonunu başına geçirdi ve merdivene koştu.

Zemin katta bir şölen vardı.

Konukların bazıları sarhoş oldukları için uyukluyorlardı. Bazıları da kendilerini coşkulu eğlencelere kaptırmıştı. Aşa iki çıplak vücudun üzerinden atladı.

“Nereye gidiyorsun sen?”

Aşa koşacak durumda değildi. Silahlı birçok asker sarayın kapısını bekliyordu.

“Mısırlıyla işini bitirdin mi? Buraya gel kızım...”
Oysa birkaç adım ötede özgürlük vardı.
Benteşina’nın yapış yapış eli kapüşonu indirdi.
“Şansın yok, aziz dostum Aşa.”

4

Ramses'in Delta'da yeni kurduğu başkent Pi-Ramses'e, evlerin cephelerini süsleyen vernikli mavi çiniler nedeniyle 'Turkuaz Kent' adını takmışlardı. Pi-Ramses'in sokaklarında dolaşanlar tapınakları, kral sarayını, suni gölcükleri ve limanı gördüklerinde hayretler içinde kalıyorlardı. Meyve bahçelerini, balıklı kanalları, soyluların villaları ile bahçelerini, çiçekli yolları hayranlıkla seyrediyor; elma, nar, zeytin ve incirlerin tadına varıyor, meyve kokulu şarabın keyfini çıkarıyor ve hep bir ağızdan aynı şarkıyı söylüyorlardı: "Ne güzel oturmak Pi-Ramses'te; orada küçük de ayındır büyük de; esirgezmez gölgelerini akasya ve çınarlar; ısıltı ışıltıdır altın ve turkuaz renkleriyle yapılar; ılıktır rüzgârı ve cıvıldaşıp durur gölcüklerin çevresinde kuşları."

Ancak Kral'ın üniversite arkadaşı, özel sekreteri ve sadık hizmetkârı olan Ameni, ne yazık ki bu yaşama sevincini paylaşamıyordu. Kentin öteki sakinleri gibi o da eski neşesinin kalmadığını hissediyordu, çünkü Ramses başkentte değildi.

Başkentte değildi ve tehlikede ydi.

İhtiyatlı olması için yapılan uyarıları dinlemeyen ve hiçbir savsaklamaya tahammül edemeyen Ramses, Kenan Ülkesi ile Suriye'yi yeniden ele geçirmek amacıyla kuzeye doğru yola çıkmış ve peşinden gelen birlikleri sonu belirsiz bir serüvene sürüklemişti.

Firavun'un resmî sandalet taşıyıcısı olan Ameni kısa boylu ve zayıftı. Başında hemen hemen hiç saç kalmamıştı. Soluk bir benzi, ince kemikleri ve çok güzel hiyeroglif çizen narin elleri vardı. Bir alçı işçisinin oğlu olan Ameni ile Ramses arasında görünmez bağlar vardı. O, 'Kral'ın gözü ve kulağı'ydı. Sadık ve yetenekli yirmi kadar memurdan oluşan bir bölümün başındaydı ve daima ikinci planda kalmayı yeğlerdi. Yorulmak nedir bilmeyen çalışkan bir adamdı, az uyur, çok yer, ama hiç kilo almazdı. Ameni, Ramses'in ona hediye ettiğı yaldızlı ahşap bir fırça kutusunun baş köşede durduğı bürosundan hemen hemen hiç çıkmazdı. Tepesinde zambak figüründen

bir başlığı olan bu sütun biçimindeki fırça kutusuna her dokunduğunda ondan enerji alıyor ve başka bir kâtibin ele almaya cesaret edemeyeceği dosya yığınlarına korkusuzca saldırıyordu. Temizliğini kendisinin yaptığı bürosunda papirüsler tahta sandıklara ya da etajerlerin üzerine, kılıflarına özenle yerleştirilmiş olarak konmuştu.

Asistanlarından biri:

“Ordudan bir kurye geldi,” dedi.

“İçeri al.”

Üstü başı toz içindeki asker yorgunluktan ayakta zor duruyordu.

“Firavun’dan bir mesaj getiriyorum.”

“Ver onu bana.”

Ameni Ramses’in mührünü inceledi. Sonra nefes nefese saraya kadar koştu.

Kraliçe Nefertari, Ramses’in yokluğunda ülkeyi yönetme sorumluluğunu üstlendiği için, Kraliçe’nin onayı olmadan kendiliklerinden bir karar vermek istemeyen başbakan, devlet memurları, sarayın baş kâhyası, hesap işlerine bakan kâtip, sofracıbaşı, baş ayıncı, devlet sırları bürosunun şefi, Yaşam Evi’nin baş rahibi, ma-beyinci ve hazine müsteşarı ile sürekli olarak görüşüyordu. Bereket versin, Ameni hiç ara vermeden ona yardım ediyor ve Kral’ın annesi Tuya da değerli öğütleriyle ona yol gösteriyordu.

Parlak siyah saçlı, mavi-yeşil gözlü, tanrıçalarınınkini andıran pırıl pırıl yüzü ile güzeller güzeli Nefertari, iktidarın ve yalnızlığın zorluklarına meydan okuyordu. Bir zamanlar, bir tapınakta müzisyen olarak görev alan Nefertari, dinsel düşüncelere dalmaktan başka uğraşı olmayan ve kendini bilgelerin yazdıklarını okumaya adanmış mahçup bir genç kızdı. Ama Ramses’in aşkı, onu, büyük bir azimle görevlerini yerine getirmeye kararlı Mısır Kraliçesi’ne dönüştürmüştü.

Sarayın yönetimi tek başına çok ağır bir çalışmayı gerektiriyordu: Bin yıla kadar uzanan bir geçmişe sahip bu kurumun içinde, Mısırlı ve yabancı genç kızların eğitildiği bir yatılı okul, halı dokuma okulu ile mücevher, ayna, vazo, yelpaze, sandalet ve dinsel eşyaların imal edildiği atölyeler vardı. Nefertari rahibeler, kâtipler, toprak geliri yöneticileri, işçiler ve köylülerden oluşan çok sayıda personeli yönetiyor, her faaliyet sektörünün başlıca sorunlarıyla

şahsen ilgilenmeye özen gösteriyordu. Onun tek kaygısı haksızlık ve yanlış yapmamaktı.

Ramses'in Hitit istilasına karşı Mısır'ı savunmak için hayatını tehlikeye attığı bu kaygı verici günlerde, Kraliçe gayretini iki katına çıkarıp, ne denli yorgun olsa da ülkeyi yönetmek zorundaydı.

"Ameni, çok şükür gelebildin! Haber var mı?"

"Evet Majeste: Ordu kuryesinin getirdiği bir papirüs var."

Kraliçe, Ramses'in boş olan bürosuna yerleşmemiş, Kral'ın sarı köpeği 'Gece Bekçisi'nin bir akasyanın gölgesinde uyuduğu bahçe-ye bakan, açık mavi fayanslarla süslü geniş bir odaya geçmişti.

Nefertari papirüsün mührünü açtı ve Ramses'in düzgün el yazısıyla bizzat yazıp imzaladığı metni okudu.

Kraliçe'nin kaderli yüzünde hiçbir gülümseme belirmedi.

İçinden geçeni:

"Benim yüreğime su serpmeye çalışıyor," diye itiraf etti.

"Kral ilerlemiş mi?"

"Kenan Ülkesi'ne baş eğdirmiş, nankör vali öldürülmüş."

Ameni:

"Bu çok güzel bir zafer!" diyerek coştı.

"Kral kuzeye doğru yoluna devam ediyor."

"Neden bu kadar kederlisiniz?"

"Tehlike ne denli büyük olursa olsun, Kadeş'e kadar gitmeden önce Aşa'yı kurtarma girişiminde bulunacak ve hayatını tehlikeye atmakta hiç tereddüt etmeyecek. Ya şansı onu terk ederse?"

"Sihri onu terk etmeyecek."

"O olmazsa Mısır nasıl hayatta kalır?"

"Majeste, her şeyden önce siz Kraliçe'siniz ve ülkeyi mükemmel yönetiyorsunuz. Sonunda Ramses geri dönecek, bundan eminim."

Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu. Kapı vuruldu. Ameni açtı.

Kapının önünde son derece heyecanlı bir ebe vardı.

"Majeste... İset doğum yapmak üzere ve sizi yanında istiyor!"

Güzel İset'in çekici yeşil gözleri, küçük burnu ve ince dudaklarıyla çok güzel bir yüzü vardı. Doğum sancıları içinde olduğu şu saatlerde bile Ramses'i baştan çıkaran ve onun ilk aşkı olmasına neden olan gençlik cazibesini koruyordu. Sık sık, bir buğday tarlası-

nın kenarındaki sazdan yapılmış kulübede Ramses'le birbirlerinin oldukları anı düşünüyordu.

Ama sonra Ramses, Nefertari'ye tutulmuş ve Nefertari kalbinin kraliçesi olmuştu. Güzel İset kendini geri çekmişti, çünkü iktidar tutkusu ve kıskançlık nedir bilmiyordu. Ne o, ne bir başka kadın Nefertari ile boy ölçüşebilirdi. İktidar İset'i korkutuyordu. Kalbinin içinde sonsuza dek sürüp gidecek tek bir duygu vardı: Ramses'e duyduğu aşk.

Ramses'e karşı duyduğu burukluğun aklını başından aldığı bir noktada, neredeyse ona karşı hazırlanan bir komploya karışacaktı. Ama Ramses'e asla zarar veremeyeceği için, kötü güçlerin etkisinden kendini hemen kurtarmıştı. Ramses'e olağanüstü zekâsı olan oğlu Khâ'yı vermekle övünmek, en güzel unvana sahip olmak değil miydi?

Meritamon adında bir kız dünyaya getiren Nefertari'nin artık çocuğu olmayacaktı. Kraliçe, Güzel İset'ten Hükümdar'a ikinci bir oğul ve başka çocuklar vermesini istemişti. Ama Kral 'Kralın çocukları' kurumunu kurmuş, böylece toplumun çeşitli katmanlarından gelen kız ve erkek çocukların arasından seçtiklerini sarayda yetiştirme ve aralarından birini geleceğin kralı olarak belirleme olanağına sahip olmuştu. Bu çocukların sayısı kraliyet ailesinin gücünü artıracak ve Kral naibi seçimini kolaylaştıracaktı.

Ama Güzel İset Ramses'e yeni bir çocuk vererek ona duyduğu tutkuyu yeniden yaşatacaktı. Geleneksel deneyler⁽¹⁾ sayesinde şimdiden oğlan çocuğu dünyaya getireceğini biliyordu.

İset 'şefkatliler' ve 'becerikli parmaklılar' diye adlandırılan dört ebenin yardımıyla ayakta doğum yapıyordu. Doğumu engellemeye çalışabilecek karanlığın perilerini etkisiz kılmak için dualar ediliyordu. Tütsüler ve şuruplar sayesinde İset'in ağrısı dindirilmişti.

Güzel İset, içindeki küçük varlığın, dokuz ay boyunca geliştigi besleyici gölden çıkmaya başladığını hissetti.

Burnuna gelen zambak ve yasemin kokusuyla birlikte ona dokunan şefkatli bir el İset'e içinde ısırapların bulunmadığı cenneti

(1) Bu geleneğe göre, örneğin kadın idrarı arpayı filizlendirirse erkek evlat, buğdayı filizlendirirse kız evlat dünyaya getirir. Hiçbirini filizlendirmezse çocuk doğuramayacak demektir.

andıran bir bahçenin ortasına girdiğini hissettirdi. Başını yan tarafa çevirince Nefertari'nin ebelerden birinin yerini aldığını fark etti. Kraliçe nemli bir bezle doğum yapan İset'in alnını kuruladı.

"Majeste... Geleceğinizi sanmıyordum."

"Beni çağırdın, işte geldim."

"Kral'dan haber aldınız mı?"

"Gelen haberler çok iyi. Ramses, Kenan Ülkesi'ni yeniden ele geçirmiş. Öteki başkaldıranları da dize getirmekte gecikmeyecek. Bu gidişle Hititleri geride bırakacak."

"Ne zaman dönecek?"

"Çocuğunu görmek için acele edecektir."

"Bu çocuğu... sevecek misiniz?"

"Oğlun Khâ ve kendi kızım Meritamon gibi onu da öz çocuğum kadar seveceğim."

"Çok korkmuştum..."

Nefertari Güzel İset'in ellerini güçlü bir şekilde sıktı.

"Biz düşman değiliz İset. Haydi, bu mücadeleyi kazanman gerek."

Birden ağırlar arttı, İset bir çığlık attı. Baş ebe aceleyle bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

İset içini yakan ateşi unutmak, Ramses'i düşünmeyi ve mücadele etmeyi bırakıp derin bir uykuya dalıp gitmek istiyordu... Ama Nefertari haklıydı. Karnında başlayan bu gizemli işi tamamlaması gerekiyordu.

Nefertari, ebelerden biri göbek bağını keserken Güzel İset'in beğini kollarının arasına aldı. İset gözlerini kapadı.

"Oğlan oldu, değil mi?"

"Evet İset. Güçlü ve güzel bir oğlan."

Ramses'le Güzel İset'in oğlu Khâ, bilge Ptah-hotep'in gelecek kuşaklara yararlı öğütler bırakmak için yüz on yaşındayken yazıya döktüğü özdeyişlerini temiz bir papirüsün üzerine kopya ediyordu. Khâ henüz on yaşındaydı, ama eğitimi konusunda çok titiz davranan Tarım Bakanı Necem'in tatlı azarlarına rağmen oyun oynamaktan hoşlanmıyor, zamanının büyük bir bölümünü öğrenmekle geçiriyordu. Necem, Khâ'nın eğlenceye daha çok zaman ayırması gerektiğini düşünüyordu, ama çocuğun zihinsel yetenekleri de onu büyülüyordu. Khâ çabuk öğreniyor, her şeyi aklında tutuyor ve daha şimdiden deneyimli bir kâtip gibi yazı yazıyordu.

Ramses ile Nefertari'nin kızı güzel Meritamon, Khâ'nın yakınında oturmuş harp çalışıyordu. Daha altı yaşında olmasına rağmen dikkat çekici bir müzik yeteneğinin yanı sıra cazibe uyandıran bir sevimlilik sergiliyordu. Khâ hiyeroglif yazılarını yazarken kız kardeşinin güzel melodiler tımbırdatıp kulağa hoş gelen şarkılar söylemesinden hoşlanıyordu. Kral'ın köpeği 'Gece Bekçisi', göz kamaştıracak derecede annesi Nefertari'ye benzeyen küçük kızın ayaklarının dibine başını koymuş, keyifli keyifli iç çekiyordu.

Kraliçe bahçeye girdiği zaman Khâ yazmayı, Meritamon da çalgı çalmayı bıraktı. İkisi de endişe içinde ve sabırsızlıkla Kraliçe'ye doğru koştular.

Nefertari onları kucakladı.

"Her şey yolunda gitti, İset bir oğlan çocuk doğurdu."

"Babamla sen adının ne olacağına karar vermişsinizdir herhalde?"

Kraliçe gülümsedi.

"Her şeyi önceden bildiğimizi mi sanıyordun?"

"Evet, çünkü siz Kral'la Kraliçe'siniz."

"Küçük erkek kardeşinin adı 'tanrı Ptah'ın sevgilisi' anlamına gelen Merenptah oldu. Çünkü tanrı Ptah zanaatçıların ustası ve her şeyi yaratan Kelâm'ın efendisidir."

. . .

Ramses'in ablası Dolant, kendini her zaman yorgun hisseden uzun boylu, esmer bir kadındı. Teni çok yağlı olduğu için sürekli olarak krem sürmek zorunda kalırdı. Her zengin ve soylu genç kadın gibi yapacak hiçbir işinin olmadığı can sıkıcı bir hayata mahkûmdu. Libyalı büyücü Ofir'le tanıştıktan sonra Firavun Akenaton'un tek tanrı düşüncesine inanmış ve hayatını yönlendirecek bir ideal bulmuştu. Büyücü kendini kurtarmak için insanları öldürmek zorunda kalmış olsa da Dolant büyücünün bu davranışını onaylamış ve başına ne gelirse gelsin ona yardım etmeyi kabul etmişti.

Dolant, Mısır'da sığınacak bir yer bulmuş olan büyücünün öğüdüne uyarak saraya dönmüş ve kendisini affettirmek için Ramses'e yalan söylemişti: Dolant'a göre büyücü onu kaçırmış ve ülkeden dışarı çıkabilmek için kullanmıştı. Başına daha kötü bir şey gelmeden tekrar ailesine kavuşması, Dolant için en büyük mutluluktu.

Acaba Ramses bütün bunlara inanmış mıydı? Ramses'in emriyle Pi-Ramses sarayında alıkonan Dolant, istediğine kavuşmuştu. Eline geçen ilk fırsatta Ofir'e haber salabilecekti. Kral kuzeydeki prensliklere savaşa gitmişti. Bu nedenle Dolant, kardeşinin kendisine olan güvenini daha da sağlamlaştırmak için Ramses'i tekrar görme olanağını bulamamıştı.

Dolant, Ramses üzerindeki etkisini bildiği Nefertari'yi kendi tarafına çekmek için hiçbir çabayı eksik etmiyordu.

Kraliçe, su kanallarının sorumlularıyla yaptığı görüşmeden çıkar çıkmaz Dolant Kraliçe'yi, önünde eğilerek karşıladı.

"Majeste, İset'le meşgul olmama izin veriniz."

"Tam olarak ne istiyorsun Dolant?"

"İset'in hizmetçi ve uşaklarına göz kulak olmak, yatak odasını her gün temizlemek, anneyi ve çocuğunu çöl hurması ağacının kabuğundan ve iç kısmından yapılan sabunu kullanarak yıkamak, bütün eşyalarını kül ve sodyum karışımı ile temizlemek... Ayrıca İset için içinde far kavanozları, güzel kokulu esans şişeleri, rastık ve fırçaların bulunduğu bir makyaj çantası hazırladım! İset güzelliğine yeniden kavuşmalı değil mi?"

"Bu sevgiden çok hoşnut kalacak."

“Şayet kabul edecek olursa, onun makyajını da ben yapmak istiyorum.”

Nefertari ile Dolant zambak, kantaron çiçekleri ve adamotları resimleriyle süslü koridorda birkaç adım yürüdüler.

“Çok güzel bir çocuk olacağı benziyor.”

“Merenptah güçlü bir erkek olacak.”

“Dün Khâ ve Meritamon’la oynamak istedim, ama beni engellediler. Çok üzuldüm Majeste.”

“Bunlar Ramses’in ve benim emirlerim Dolant.”

“Benden kuşkulunmayı daha ne kadar sürdüreceksiniz?”

“Tüm yaptıklarından sonra buna şaşmaman gerek. Şu büyücüyle kaçışın, Şenar’ı desteklemen...”

“Felaketten yeterince nasibimi almadım mı Majeste? Kocam, Musa tarafından öldürüldü, şu lanet büyücü az daha aklıma egemen oluyordu. Şenar hep benden nefret etti ve beni aşağıladı. Biri-lerini suçlayacak durumda olan asıl benim! Artık tek dileğim yakınlarımın güvenini ve sevgisini yeniden kazanarak huzura kavuşmak... Çok büyük hatalar işledim, kabul ediyorum, ama bir suçlu gibi mi muamele göreceğim?”

“Firavun’a karşı komplo kurmadın mı?”

Dolant, Kraliçe’nin önünde diz çöktü.

“Ben kötü insanların esiri oldum ve onların etkisinde kaldım. Şimdi her şey bitti. Ramses’in istediği gibi tek başıma sarayda yaşamak ve geçmişi unutmak istiyorum... Affedilecek miyim?”

Nefertari etkilenmişti.

“İset’in bakımını üstlen Dolant; güzelliğini koruması için ona yardım et.”

Dışişleri Bakanı’nın yardımcısı Meba, Ameni’nin bürosuna girdi. Bir diplomat olan ve zengin bir büyükelçi ailesinden gelen Meba, kendisini beğenmiş ve insanlara yüksekte bakan biriydi. Ne de olsa, iktidar ve zenginliği elinde bulunduran üst düzeyde bir sosyal sınıfa aitti ve daha düşük tabakadan insanlarla ilişki kurması ona uygun düşmezdi. Buna rağmen Meba, Kral’ın ağabeyi Şenar’ın hışmına uğramış, Mısır diplomasinin en önde gelen görevinden ayağı kaydırılmıştı. Aşağılanan ve bir kenara itilen Meba, bir daha asla sahnenin önüne çıkmayacağına inanmıştı. Tâ ki, Mısır toprakları-

na yerleşmiş olan Hitit casus şebekesi onunla temasa geçinceye kadar!

Bu resmen bir ihanet sayılamaz mıydı? Ama Meba'nın bunu düşünecek vakti yoktu. Diploması kurnazlıklarının ve entrikanın zevkine yeniden kavuşan Meba, devlet erkânının güvenini kazanmış ve yeni görevler elde etmişti. Bir zamanlar Aşa'nın üstü iken, şimdi onun sadık astı olarak rol almıştı. Genç bakan keskin zekâsına rağmen Meba'nın yapmacık alçakgönüllülüğüne aldanmıştı. Meba deneyimli bir çalışma arkadaşı ve üstüne üstlük bir zamanlar Şenar'ın zulmüne uğramış biri olduğundan, Aşa'nın güvenini kısa sürede kazanmıştı.

Hitit casusluk şebekesinin şefi olan büyücü Ofir'in kaybolmasından bu yana Meba, ondan bir türlü gelmek bilmeyen talimatı bekliyordu. Bu sessizliğe bir bakıma seviniyor, bir yandan bakanlıktaki ve yüksek tabakadaki dostluk şebekesini güçlendiriyor, bir yandan da kin tohumları ekmeye devam ediyordu. Kendisi adaletsizliğe kurban edilmemiş miydi? Aşa parlak bir aydın olabilirdi, ama tehlikeli ve yetersiz biriydi. Meba iktidar hırsı içinde, bir süre sonra Hititleri ve ihanetini unutmuştu.

Ameni kuru bir inciri çiğnerken, ambar müdürlerine gönderilmek üzere bir uyarı mektubu yazıyor ve ısınma için odun yokluğundan yakınan bir eyalet valisinin şikâyetini okuyordu.

“Ne haber Meba?”

Diplomat bu kaba ve soğuk kâtipten nefret ediyordu.

“Beni dinleyemeyecek kadar meşgul müsünüz, Ameni?”

“Kısa kesmeniz şartıyla; çünkü kulağımda az bir yer kaldı.”

“Ramses'in yokluğunda Krallığı siz keyfinizce yönetiyorsunuz değil mi?”

“Şikâyetçi olduğunuz bir konu varsa Kraliçe'den görüşme isteğinde bulununuz: Majesteleri benim kararlarımı onaylıyorlar.”

“Kurnazlık etmeyin. Kraliçe beni yine size gönderecek.”

“Şikâyetiniz nedir?”

“Açık seçik direktiflere sahip olmamaktan şikâyetçiyim. Bakanım yurt dışında, Kral savaşa gitmiş, bakanlık belirsizlik ve kuşku içinde.”

“Ramses'le Aşa'nın dönüşünü bekleyin.”

“Ya eğer...”

“Dönmezlerse mi?”

“Bu korkunç varsayımı da göz önüne almak gerekmez mi?”

“Sanmıyorum.”

“Çok emin konuşuyorsunuz.”

“Eminim de ondan.”

“Demek ki bekleyeceğim.”

“Sizin için en iyisi bu olur.”

Sardunya adasında doğmuş, nam salmış bir korsan grubunun reisliğini yapmış, Ramses’e kafa tutmuş, sonra hayatını ona borçlanmış ve Kral’ın özel muhafız kıtasının komutanı olmuştu. İşte dev yapılı Seramana’nın olağanüstü yazgısı buydu. Bir ara Ameni onun ihanetinden kuşkullanmış, ama sonra özür dileyerek dostluğunu kazanmıştı.

Sardunyalı Hititlere karşı savaşmak, kafalar parçalamak, göğüsler delmek istiyordu, ama Firavun ona Kral ailesinin güvenliğini sağlamasını emretmişti. Seramana, eskiden zengin tüccar gemilerine saldırırken duyduğu büyük coşkuyu bu görevinde de canla başla çalışırken duyuyordu.

Sardunyalının gözünde Ramses, o güne dek hiç rastlamadığı en büyük savaş komutanıydı ve Nefertari de en güzel ve en yanına varılmaz kadındı. Kral ve Kraliçe onun için öylesine mucizeydi ki onlara hizmet etmekten bir türlü vazgeçemiyordu. İyi maaş alıyor, bol ve kaliteli yemeklerle besleniyor, çok güzel kadınlarla arkadaşlıklar kuruyor ve Krallığın sürekliliği için her an hayatını vermeye hazır bekliyordu.

Bu mutlu tabloda yine de bir gölge vardı: Avcı içgüdüğü Seramana’nın içini kemiriyordu. Dolant’ın saraya dönüşü ona, Ramses ile Nefertari’ye zarar verebilecek bir manevra gibi geliyordu. Seramana, Kral’ın ablasının dengesiz ve yalancı biri olduğunu düşünüyordu. Ona göre, büyücü, Dolant’ı kullanmaya devam ediyordu. Ama elinde bunu ispat edecek bir kanıt yoktu.

Seramana, Karge hapisanesine nakledilirken tutulduğu kum fırtınasında kaybolan Şenar’a ait olan bir evde cesedi bulunan sarışın kadın hakkındaki soruşturmasını sürdürüyordu.

Dolant’ın yaptığı açıklamalar belli belirsizdi. Öldürülen kadının medyumluk yaptığını Sardunyalı da yadsımıyordu, ama Dolant’ın

zavallı kadın hakkında bundan başka bir şey söylememesi ona inandırıcı gelmiyordu. Peki bu sessizliğinin sebebi neydi? Seramana'ya göre gerçeği gizliyor ve bazı önemli olayları daha iyi saklamak için acı çekmiş insan rolünü oynuyordu. Ama Dolant, Nefer-tari'nin affına sığındığı için Seramana onu sadece tahminlere dayanarak suçlayamıyordu.

Korsanların özelliklerinden biri de sabretmesini bilmektir. Açık deniz günlerce bomboş olur ve av birden görünürdü. Bir korsanın doğru yönde ilerlemesi ve av bakımından zengin alanları dolaşması gerekirdi. İşte bu nedenle Memfis'te olduğu kadar Pi-Ram-ses'te de, her birinin cebinde öldürülen genç sarışın kadının elle çizilmiş portresi bulunan, Seramana'nın hafiyeleri dört bir yana yayılmıştı.

Nasıl olsa biri çıkıp konuşacaktı.

6

Aykırı düşünceli Firavun Akenaton tarafından kurulan Güneş Kenti⁽¹⁾ artık terk edilmiş bir kentti. Saraylar, soyluların konakları, atölyeler ve zanaatkârların evleri bomboştu. Tapınaklar sonsuz bir sessizliğe gömülmüştü. Akenaton ile Nefertiti'nin arabalarının geçtiği ana cadde, tüccarların sokakları ve mahallelerde in cin top oynuyordu.

Nil boyunca uzanan geniş vadinin içinde, çember gibi çevrili dağların ortasında yer alan bu ıssız bölgede Akenaton, güneş kursu biçimiyle simgelenen tek tanrı Aton'a bir başkent sunmuştu.

Bu unutulmuş başkente artık hiç kimse gitmiyordu. Kral'ın ölümünden sonra halk, değerli eşyalarını, mobilyalarını, mutfak kap kacağını ve arşivlerini alarak Teb'e göç etmişti... Sadece sağda solda birkaç çanak çömlek parçası ya da bir heykeltıraşın atölyesinde tamamlanmamış bir Nefertiti başından başka, ortada hiçbir şey kalmamıştı.

Yıllar geçtikçe yapılar viran oluyor, beyaz boyalar pul pul kabarıyor, alçılar toz haline geliyordu. Çok çabuk kurulan Güneş Kent yağışlara ve kum fırtınalarına dayanamamıştı. Aton'un kutsal topraklarının sınırlarını kamuya bildirmek için Akenaton tarafından diktirilen stellerin üzerindeki yazılar siliniyordu. Zaman, hiyeroglifleri okunmaz hale getiriyor, gizemli bir inanışın çılgın serüvenini yokluğa götürüyordu.

O dönemin ulu kişilerinin yamaçlara kazılan mezarlarının içinde tek bir mumya bile yoktu. Kentle birlikte terk edilen mezarlar, ruhsuz ve korumadan yoksun kalmışlardı. Hiç kimse oraya girmeye cesaret edemiyordu, çünkü söylendiğine göre oraları ele geçirmiş olan ruhlar meraklı kişilerin boynunu kırıyorlardı.

(1) Aket-Aton yani 'Aton'un ışık ülkesi', Orta-Doğu'da, kuzeydeki Memfis ile güneydeki Teb'in tam ortasındaydı.

Kral'ın ağabeyi Şenar ile büyücü Ofir bu yamaçlarda yer alan Aton başrahibinin mezarında saklanıyordu. Mezarın sütunlu salonu onlara oldukça konforlu bir mekân sağlamıştı. Güneş Kenti'ndeki tapınakların ve sarayların görüldüğü duvar resimleri, bir zamanların bu görkemli kentinin hayalini hâlâ canlı tutuyordu. Heykeltıraş, uzun ışınlarıyla Kral'la Kraliçe çiftine hayat veren güneş diskinde büyük saygı gösteren Akenaton ile Nefertiti'yi duvardaki bir kabartmada ölümsüzleştirmişti.

Şenar'ın kahverengi küçük gözleri, insan biçimine girmiş muzaffer güneş olarak betimlenen Akenaton'un kabartmalarına çoğu kez takılıp kalıyordu. Otuz beş yaşında, yuvarlak yüzlü, tombul yanaklı, kalın dudaklı, iri kemikli Şenar, bu güneşten nefret ediyordu çünkü o, kardeşi Ramses'in koruyucu yıldızıydı.

Hititlerin yardımı ile tahttan indirmeye çalıştığı zorba hükümdar Ramses'in, kendi öz ağabeyini vahadaki zindana sürgüne yollayan Ramses'in, onu sonunda ölüm kararının çıkacağı mahkemeye sevk eden Ramses'in.

Memfis'teki büyük hapisaneden vahadaki zindana gönderildiği sırada, çöl yolundayken çıkan bir kum fırtınası, Şenar'a kaçma fırsatını vermişti. Kardeşine karşı duyduğu aşırı kin ve öç alma arzusunun verdiği güçle, bu felaketten canlı çıkmayı başarmıştı. Şenar, güvenlikte olacağını düşünerek, aykırı düşünceli Kral'ın terk edilmiş kentine gelmişti.

Onu, Hitit casusluk şebekesinin şefi ve suç ortağı Ofir karşılamıştı. Yırtıcı kuşu andıran çehresi, belirgin elmacık kemikleri, çıkıntılı burnu, ince dudakları, çıkık çenesiyle Libyalı Ofir, Şenar'ı Ramses'in yerine tahta geçirmek isteyen adamdı.

Öfkesinden kuduran Şenar, yerden bir taş aldı, Akenaton'un kabartma figürüne fırlatıp başındaki tacı kırdı.

“Lanet olsun, bütün firavunlar ve onların krallığı sonsuza kadar yok olsun!”

Şenar'ın bütün hayalleri yok olmuştu. Anadolu'dan Nubye'ye kadar uzanan uçsuz bucaksız topraklar üzerinde hükümlanlık süreceken kendi ülkesinde parya durumuna düşmüştü. Oysa Ramses Kadeş'te yenilmeliydi, Hititler Mısır'ı istila etmeli, Şenar İki Ülke'nin tahtına çıkmalı, ülkeyi işgal edenlerle işbirliği yapmalı, sonra da Yakın-Doğu'nun tek efendisi olmak için Hitit İmparatoru'ndan

da kurtulmalıydı. Ramses devlet batıran; Şenar ise kurtarıcı olmayıydı: Çevre ülkelerin halkları da gerçeği böyle bilmeliydi.

Şenar mezarın dip tarafına oturmuş olan Ofir'e doğru döndü.
"Neden başaramadık?"

"Şanssız bir dönemimizdi. Talihimiz dönecek."

"Bu, tatmin edici bir cevap değil Ofir!"

"Büyü, matematik gibi kesin bir bilim olsa bile önceden kestirilemeyen durumlarla karşılaşma olasılığı her zaman vardır."

"Burada önceden kestirilemeyen Ramses'in kendisi oldu!"

"Kardeşiniz olağanüstü niteliklere ve az rastlanan, büyüleyici bir direnç gücüne sahip."

"Büyüleyici? Yoksa bu despotun cazibesine mi kapılıyorsunuz?"

"Onu ortadan kaldırmak için iyice incelemeye çalışıyorum. Unutmayın Kadeş Savaşı sırasında tanrı Amon onun yardımına geldi."

"Böyle zırvalara inanıyor musunuz yoksa?"

"Dünya sadece gözle görünen şeylerden oluşmuş değildir. Gizli güçler her tarafta kol gezer ve işte onlar gerçeğin yapısını oluşturur."

Şenar, yumruğunu, üzerinde güneş diski Aton'un bulunduğu duvara vurdu.

"Nutuklarınız bizi nereye getirdi? İktidardan çok uzaklara, buraya, bu mezarın içine! Tek başımıza kaldık ve bir zavallı gibi ölmeye mahkûm olduk."

"Aton yandaşları bizi beslediklerine ve güvenliğimizi sağladıklarına göre söyledikleriniz tam olarak doğru değil."

"Aton yandaşları hayallerinin tutsağı olan delillerden ve körü körüne inanan aptallardan oluşan bir güruh!"

"Haksız değilsiniz, ama onlar bize lazım."

"Onlardan Ramses'in ordusunu yenebilecek bir ordu mu kurmayı düşünüyorsunuz?"

Ofir tozun üstüne garip geometrik şekiller çizdi.

Şenar ısrar ediyordu:

"Ramses Hititleri yendi, casusluk şebekeniz dağıldı. Benim de hiçbir taraftarım kalmadı. Burada kokuşmuş bir yaşam sürmekten başka geleceğimiz var mı?"

"Büyü, bu durumu düzeltmemize yardım edecek."

Şenar omuzlarını silkti.

"Nefertari'yi ortadan kaldırmayı başaramadınız. Ramses'i zayıflatacak yeteneği gösteremediniz."

Büyücü:

"Haksızlık ediyorsunuz," dedi. "Kraliçe ona uyguladığım büyüden darbe aldı."

"Güzel İset, Ramses'e başka bir oğul verecek ve ayrıca Kral istediği kadar mirasçıyı evlat edinecek! Böylece kardeşimin hükümdarlığını sürdürmesini engelleyecek hiçbir sorunu olmayacak."

"Darbeler, sonunda onu yıpratacak."

"Mısır Firavunu'nun hükümdarlığının otuzuncu yılında yenisinden doğduğunu bilmiyor musunuz?"

"Henüz otuzuncu yıla gelmedik Şenar. Ayrıca Hititler de savaştan vazgeçmiş değiller."

"Hititlerin kurduğu koalisyon Kadeş'te darmadağın olmadı mı?"

"İmparator Muvatallis kurnaz ve ihtiyatlı bir adamdır. Tam zamanında geri çekilmesini bildi. Ramses'i şaşkına uğratacak karşı saldırıyı hazırlayacak."

"Artık hayal kuracak hevesim kalmadı, Ofir."

Uzaktan dörtünela gelen bir atın sesi duyuldu.

Şenar kılıçlardan birine sarıldı.

"Aton yandaşlarının bize yemek getirdikleri saat değil."

Ramses'in ağabeyi, ölü kente ve ovaya bakan mezarın çıkışına doğru yürüdü.

"İki adam."

"Bize doğru mu geliyorlar?"

"Kentten çıktılar ve yamaca doğru yöneldiler, bize doğru! En iyisi bu mezardan çıkıp bir başka yere saklanmak."

"Aceleye gerek yok. Topu topu iki kişi."

Ofir ayağa kalktı.

"Bu belki de beklediğim işarettir Şenar. Dikkatlice bakın."

Şenar, Aton yandaşlarından birini tanıdı. Yanındaki ise onu şaşırttı.

"Meba... Meba'nın ne işi var burada?"

"O, benim astım ve sizin müttefikiniz."

Şenar kılıcı yerine koydu.

"Ramses'in sarayında hiç kimse Meba'dan kuşkulamaz. Bir süre için aranızdaki görüş farklılıklarını unutmanız gerekiyor."

Şenar yanıt vermedi. Biricik tutkusu servetini ve rahatını korumak olan Meba'ya karşı duyduğu tek şey küçümsemeydi. Diplomat kendisini Hititlerin casusu olarak tanıttığı zaman, bunun ciddiyetine inanmamıştı.

İki atlı, Aton başrahibinin mezarına giden yolun başında atlarından indi. Güneş tanrısının yandaşı, atların başında kaldı. Meba suç ortaklarının yuvasına doğru yürüdü.

Şenar, tedirginlikten neredeyse nefes alamadığını hissetti. Ya bu yüksek rütbeli memur onlara ihanet etmişse ve ardından Fira-vun'un polisleri geliyorsa? Ama ufukta hiçbir insan silueti görünmüyordu.

Gergin olan Meba her zamanki nezaketli tavrını takınmadı.

“Çok büyük bir tehlikeyi göze aldım... Neden buraya gelmem gerektiğini belirten mektubu gönderdiniz?”

Ofir'in karşılığı kamçı gibi şakladı.

“Siz benim emrimdesiniz Meba. Nereye git dersem oraya gideceksiniz. Ne haberler var?”

Şenar şaşırmıştı. Demek büyücü buradaki yuvasından şebekesini yönetmeye devam ediyordu.

“Haberler pek iyi değil. Hititlerin karşı saldırısı başarılı olmadı. Ramses güçlü bir biçimde harekete geçti ve şimdiden Kenan Ülkesi'ni ele geçirdi.”

“Kadeş'e mi ilerliyor?”

“Bilmiyorum.”

“Çok daha etkili olmalısınız Meba, ve bana daha çok haber getirmelisiniz. Bedeviler sözlerinde durdular mı?”

“Başkaldırı yaygın görünüyor... Ama Ameni'nin kuşkusunu uyandırmamak için çok ihtiyatlı davranmak zorundayım.”

“İyi de, Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmıyor musunuz?”

“Yine de ihtiyatlı...”

“Küçük Khâ'ya sokulma fırsatınız oldu mu?”

“Ramses'in büyük oğlu mu? Evet, ama neden...”

“Bana, onun için çok önemli olan bir eşya gerekli Meba ve bu bir an önce elime geçmeli.”

Edom'un güneyinde ve Akabe körfezinin doğusunda bulunan Madyan'da uzun süre saklanan Musa, Mısır'a dönmek üzere karısı ve oğlu ile yola çıkmıştı. Yahudi, kayınpederinin itirazlarına aldırış etmemişti. Oysa, cinayetle suçlandığına göre Firavun'un polisine teslim olmakla büyük bir çalgınlık yapmış olmuyor muydu?

Ama hiçbir telkin Musa'yı kararından caydıramadı. Tanrı ona dağın ortasında seslenmiş ve Yahudi kardeşlerini, kendilerine ait olacak ve gerçek imanı yaşayacakları topraklara götürmek için Mısır'dan çıkarmasını emretmişti. Bu görevin yerine getirilmesi olanaksız gibi görünüyordu, ama peygamber bu işi başaracak güce sahip olacaktı.

Eşi Çippora da onu bu düşüncesinden vazgeçirememiş ve küçük aile Delta'ya doğru yollara düşmüştü.

Çippora, elindeki budaklı bastonun yardımıyla sakın adımlarla yürüyen ve izleyeceği yol hakkında hiç kuşkusu olmayan kocasının ardından gidiyordu.

Ufukta beliren bir toz bulutundan bir süvari birliğinin yaklaşmakta olduğunu görünce Çippora çocuğunu kollarının arasında sıkıca tutarak Musa'nın arkasına saklandı. Uzun boylu, sakallı, sağlam yapılı Musa'nın atletik bir vücudu vardı.

Çippora:

"Saklanalım," diye yalvardı.

"Bir işe yaramaz."

"Bu gelenler Bedevilerse bizi öldürürler, Mısırlıların seni tutuklarlar!"

"Endişelenmene gerek yok."

Hareketsiz duran Musa, Memfis üniversitesindeki yıllarını, Mısırlı bilgelerin öğretilerini görerek yetişmesini, geleceğin firavnu olacak prens Ramses'le oluşan derin dostluğunu düşündü. Mer-Ur haremde hatırı sayılır bir görevde bulunduktan sonra, İki Ülke'nin yeni başkenti Pi-Ramses'teki şantiyelerde ustabaşılık görevi-

ni üstlenmişti. Ramses ona bu önemli görevi verirken, Musa'yı Krallığın birinci sınıf kişilerinden biri yapmıştı.

Ama Musa tedirgindi. Gençliğinden beri ruhunu bir ateş kemi-riyordu. Yandığı halde bir türlü bitmek bilmeyen çalılığı gördüğü zaman bu acısı sona ermişti. Sonunda Yahudi, görevinin ne oldu-ğunu keşfetmişti.

Gelen süvariler Bedeviydi.

Önlerinde, dazlak kafalı, bıyıklı Amos'la, uzun boylu ve zayıf Badüş vardı. Kabile reisleri olan Amos ile Badüş, Kadeş'te Ramses'i tuzaga düşürmek için yalan söyleyen kişilerdi. Adamları, Musa'nın çevresinde bir çember oluşturdu.

"Kimsin?"

"Adım Musa. Bunlar da karım ve oğlum."

"Musa... Ramses'in arkadaşı değil misin sen? Hani şu cinayetle suçlanan ve çöle kaçan yüksek rütbeli görevli?"

"Evet, benim."

Amos atından atladı ve Musa'yı kutladı.

"Demek aynı taraftanız! Biz de, eskiden senin dostun olan ve şimdi kelleni isteyen Ramses'le savaşıyoruz!"

Musa, kesin bir ifadeyle:

"Mısır Kralı hâlâ benim kardeşimdir," dedi.

"Saçmalıyorsun! Ramses'in kini senin peşini bırakmıyor. Bedeviler, Yahudiler ve göçebeler Hititlerle birlik olup bu despotu devirmek zorundalar. Firavun'un gücü efsaneleşti Musa. Bize katıl. Birlikte, Suriye'yi ele geçirmek isteyen Mısır ordularını hırpalayalım."

"Ben kuzeye değil, güneye gidiyorum."

Badüş kuşkululu bir ifadeyle şaşkınlığını belirtti:

"Güneye mi? Nereye gitmek istiyorsun?"

"Mısır'a, Pi-Ramses'e."

Amos ile Badüş şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Amos:

"Bizimle alay mı ediyorsun?" diye sordu.

"Size gerçeği söylüyorum."

"Ama... tutuklanır ve idam edilirsin!"

"Yahova beni koruyacaktır. Halkımı Mısır'dan çıkarmak zorundayım."

“Yahudiler, Mısır’dan dışarı... Sen delirdin mi be adam?”

“Yahova’nın bana verdiği görev bu. Yerine getirmem gereken görev bu.”

Bu kez de Badüş atından indi.

“Bir yere kıınıldama Musa.”

İki kabile şefi, Yahudi’nin kendilerini duyamayacağı kadar uzağa konuşmaya gittiler.

Badüş düşüncesini:

“Bu kaçığın biri,” diye açıkladı. “Çölde uzun süre saklanması aklını kaçırmasına neden olmuş.”

“Yanılıyorsun.”

“Ben mi yanılıyorum! Bu Musa kaçığın biri, açıkça görülüyor!”

“Hayır, bu adam kurnaz ve kararlı biri.”

“Bir kadın ve bir çocukla çölde yolunu şaşırmış bir zavallı... Pek eşsiz bir kurnazlık doğrusu!”

“Evet Badüş, eşsiz bir kurnaz! Bunun gibi bir sefilden kim kuşkulanabilir? Ama Musa Mısır’da çok önemli bir insan olarak tanınır. Onun niyeti Mısırdaki Yahudileri kışkırtmak.”

“Başarma şansı hiç yok! Firavun’un polisi ona engel olur.”

“Şayet biz ona yardım edecek olursak, bize yararlı olur.”

“Ona yardım etmek mi? Ama nasıl?”

“Onun sınırı geçmesine yardım edip Yahudilere silah sağlayarak. Muhtemelen ölecekler, ama Pi-Ramses’e nifak tohumlarını ekmiş olacaklar.”

Musa, Delta havasını ciğerlerine derin derin çekiyordu. Bugün artık onun düşmanı olan bu topraklar onu hâlâ büyülüyordu. Burarlardan nefret etmesi gerekirdi, ama ekilmiş arazilerin yeşilliği ve hurmalıkların dinginliği onu hayran bırakıyor, ona gençliğinin hayallerini hatırlatıyordu. Bir zamanlar, Ramses’in yanında hayatının sonuna kadar kalmak, ona hizmet etmek, bütün hanedanların beslendiği gerçek ve adalet idealinin sürdürülmesine katkıda bulunmak isterdi. Ama bu ideal artık geçmişte kalmıştı. Bundan sonra artık Musa’nın gidişine Yahova yön verecekti.

Yahudi, karısı ve oğlu, Badüş ile Amos’un sayesinde, iki kale arasında sınırı dolaşan devriyeleri atlatarak gece vakti Mısır topraklarına girmişlerdi. Çippora korktuğu halde kocasını ne eleştirmiş,

ne de ona itiraz etmişti. Musa onun kocasıydı, Çippora ona itaat etmek ve nereye giderse gitsin onu izlemek zorundaydı.

Güneşin doğuşu ve doğanın yeniden canlanmasıyla Musa umudunun daha da güçlendiğini hissetti. Karşısına hangi güç çıkarsa çıksın savaşını burada sürdürecekti. Ramses, Yahudilerin özgürlüklerine kavuşma isteğini, kutsal iradenin buyruğu doğrultusunda bir ulus oluşturma arzularını anlayışla karşılamak zorundaydı.

Küçük aile, durduğu her köyde geleneksel bir konukseverlikle karşılandı. Musa'nın şivesi, kökten Mısırlı olduğunu gösteriyor ve köylülerle ilişkisi gayet kolay oluyordu. Musa, karısı ve oğlu, mola vere vere başkentini dış mahallelerine geldiler.

Musa karısına:

"Bu kentin büyük bir bölümünü ben inşa ettim," diye açıkladı.

"Ne kadar büyük ve ne kadar güzel! Burada mı yaşayacağız?"

"Bir süre."

"Nerede kalacağız?"

"Yahova bizi yerleştirecek."

Musa ve ailesi, büyük bir faaliyet içindeki atölyelerin olduğu bölgeye girdi. Küçük sokakların karmaşıklığı, şimdiden vahasındaki sessiz yaşantısını özlemle aramaya başlayan Çippora'yı şaşırttı. Herkes yüksek sesle konuşuyor, her taraftan haykırımlar duyuluyordu. Marangozlar, terziler, sandalet yapımcıları neşe içinde çalışıyorlardı. Eşekler, içlerinde et, kurutulmuş balık ve peynir bulunan küpleri hiç acele etmeden taşıyorlardı.

Ötede, Yahudi tuğlacıların evleri vardı.

Hiçbir şey değişmemişti. Musa her evi tanıyor, tanıdık türkülerini dinliyor, aklına gençlik tutkularına karışmış başkaldırılarının anılarını getiriyordu. Ortasında bir kuyu olan küçük bir meydana vardıklarında, yaşlı bir tuğlacı Musa'nın burnunun dibine kadar sokuldu.

"Seni daha önce gördüm... Ama... bu imkânsız! Sen şu ünlü Musa değil misin?"

"Evet, oyum."

"Seni öldü sanıyorduk!"

Musa gülümseyerek:

"Yanılmışsınız," dedi.

"Senin zamanında biz tuğla işçilerine daha iyi muamele edili-

yordu... Şimdi ise pek iyi iş çıkaramayanlara kendi samanlarını kendilerinin bulmaları söyleniyor. Sen olsaydın, buna karşı çıkar-dın! Düşünebiliyor musun: Kendi samanını bulmak zorunda kal-mak! Ayrıca, maaşımıza zam yapılsın diye ne kadar mücadele veri-yoruz, bir bilsen!”

“Hiç değilse bir evin var, değil mi?”

“Biraz daha büyüğünü istiyorum, ama yönetim isteğimi sürün-cemede bırakıyor. Eskiden olsaydı, sen bana yardım ederdin.”

“Sana yardım edeceğim.”

Tuğlacının bakışlarında bir kuşku belirdi.

“Seni bir cinayetle suçlamıyorlar mı?”

“Evet.”

“Söylendiğine göre Ramses’in ablasının kocasını öldürmüşsün.”

Musa:

“Şantajcının ve işkencecinin biriydi,” dedi. “Onu öldürmek ni-yetinde değildim, ama aramızdaki tartışma kötü sonuçlandı.”

“Demek onu öldürdün... Ama sana hak verdiğimi bilmeni iste-rim!”

“Ailemle beni bu gecelik misafir etmeyi kabul eder misin?”

“Tabii, hoş geldiniz.”

Musa, karısı ve oğlu uykuya dalar dalmaz, yaşlı tuğlacı yatağın-dan kalktı, karanlıkta sokağa açılan kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açar açmaz bir gıcırtı duyuldu. Endişeye kapılan tuğlacı uzun bir süre hareketsiz durdu. Musa’nın uyanmadığından emin olduktan sonra, kapıdan dışarı süzüldü.

Bu kaçağı polise ihbar edince iyi bir ödül alacaktı.

Sokakta birkaç adım atmıştı ki, güçlü bir el onu duvara dayadı.

“Nereye gidiyordun, aşagılık herif?”

“Sıcaktan... soluk alamıyordum, temiz havaya ihtiyaç duy-dum.”

“Musa’yı ele vermeyi düşünüyordun, değil mi?”

“Hayır, kesinlikle hayır!”

“Boğazlanmayı hak ettin.”

Musa, evin eşliğinde belirerek:

“Bırak onu,” diye buyurdu. “O da bizim gibi Yahudi. Yardımı-ma gelen sen, kimsin?”

“Benim adım Aaron.”

Adam yaşlı, ama güçlü kuvvetliydi. Gür bir sesi vardı.

“Burada olduğumu nasıl öğrendin?”

“Bu mahallede seni tanımayan var mı? İhtiyarlar meclisi seni görmek ve anlatacaklarını dinlemek istiyor.”

Amurru prensi harika bir rüya görüyordu. Tamamen çıplak Pi-Ramsesli soylu genç bir kız, insanın başını döndüren kokular saçarak, tutkun bir sarmaşık gibi uylukları boyunca yukarıya çıkıyordu.

Kadın birden duraksadı, tıpkı batmakta olan bir gemi önden arkaya doğru sallanmaya başladı. Benteşina kadının boynuna sarıldı.

“Efendim, efendim! Uyanın!”

Amurru prensi gözlerini açınca baş hademesini boğazlamakta olduğunu fark etti. Günün ilk ışıkları odayı aydınlatıyordu.

“Neden beni bu kadar erken rahatsız ediyorsun?”

“Rica ederim, kalkın ve pencereden bakın.”

Benteşina kararsızlık içinde hizmetçisinin tavsiyesine uydu. Pörsük etlerinin ağırlığı yürümesini engelliyordu.

Denizin üzerinde hiç sis yoktu: havanın çok güzel olacağı belliydi.

“Görülecek ne var?”

“Liman girişine bakın, efendim!”

Benteşina gözlerini ovuşturdu.

Beyrut limanının girişinde üç Mısır savaş gemisi vardı.

“Karadan girişler ne durumda?”

“Onlar da kapalı. Savaş düzenine girmiş büyük Mısır ordusu kenti kuşatma altına almış.”

Benteşina:

“Aşa iyi durumda mı?”

“Sizin emrinizle hücreye kapatıldı.”

“Onu bana getir!”

Ramses, iki atı *Teb’deki Zafer* ile *Tanrıça Mut Hoşnuttur*’u bizzat kendisi doyurmuştu. İki harika at savaşta olduğu kadar barışta da birbirlerinden ayrılmıyordu. İkisi de Fravun’un okşayışlarından hoşlanıyor ve Kral onları cesaretlerinden ötürü kutladığı zaman

gururla kişniyorlardı. Nubye aslanı ‘Katil’in yanlarında olmasından hiç kormuyorlardı. Ne de olsa, bu yırtıcı hayvanla birlikte binlerce Hitit askerine kafa tutmamışlar mıydı?

Râ ordusunun komutanı general, Kral’ın önünde eğildi.

“Majeste, gerekli düzen alındı. Hiçbir Beyrutlu kaçamayacak. Saldırıya geçmeye hazırız.”

“Kente girecek olan bütün kervanların yolunu kesin.”

“Bu, kenti kuşatma altına alacağız anlamına mı geliyor?”

“Olabilir. Şayet Aşa hâlâ hayattaysa onu kurtaracağız.”

“Bu çok güzel bir şey olurdu Majeste, ama bir tek adamın hayatı için...”

“Tek bir adamın hayatı bazen çok değerli olabilir general.”

Ramses öğleye kadar atları ve aslanı ile birlikte kaldı. Hayvanların sakin oluşu iyiye alametti. Gerçekten de güneş tepe noktasına ulaşmadan önce Kral’ın emir subayı beklediği haberi getirdi.

“Amurru prensi görüşme isteğinde bulunuyor.”

Şişmanlığını gizleyen çok renkli, bol bir elbise giymiş ve gül esansı sürünmüş olan Benteşina güler yüzlü ve rahattı.

“Güneşin oğluna selam...”

“Bir hainin dalkavukluklarını duymak istemiyorum.”

Amurru prensi görünürdeki keyifli halinden vazgeçmedi.

“Görüşmemiz yapıcı olmalı Majeste.”

“Kendini Hititlere satarak kötü bir seçim yaptın.”

“Benim elimde bir rehine var: Arkadaşınız Aşa.”

“Onun bir hücreye kapatılmış olmasının bu kenti yerle bir etmemi engelleyeceğini mi sanıyorsun?”

“Bundan eminim. Bütün uluslar Büyük Ramses’in dostluk anlayışını övmüyorlar mı? Yakınlarına ihanet eden bir firavun tanrıların öfkesine neden olmaz mı?”

“Aşa hayatta mı?”

“Evet, hayatta.”

“Kanıtlar isterim.”

“Majesteleri, Dışişleri Bakanı arkadaşını sarayımın ana kulesinin tepesinden bakarken görecekler. Aşa hapisteyken kaçma girişiminde bulunduğu için bedensel olarak biraz hırpalandı, ama ortada ciddi bir durum yok.”

“Onu özgür bırakmanın karşılığında ne istiyorsun?”

“Affınızı. Size dostunuzu teslim ettiğim zaman size karşı yaptığım ufak ihaneti unutacak ve benim hakkımdaki güveninizin devam ettiğini açıkça belirten bir kararname hazırlayacaksınız. Sizden çok şey istediğimi biliyorum, ama tahtımı ve mütevazı servetimi kurtarmam gerekiyor. Ha... bakın, beni tutsak etmek gibi can sıkıcı bir fikre kapılacak olursanız, arkadaşınız hemen öldürülür.”

Ramses uzun bir süre sessiz kaldı.

Sakin bir sesle:

“Düşünmem gerek,” dedi.

Benteşina'nın sadece bir korkusu vardı: Devletin yüksek menfaatinin, dostluğun önüne geçmesi. Ramses'in tereddüdü prensi kaygılandırdı.

Kral:

“Generallerimi ikna etmek için zamana ihtiyacım var,” diye açıkladı. “Bir zaferden vazgeçmenin ve bir caniyi bağışlamanın o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?”

Benteşina rahatladı.

“‘Canı’ sözcüğü aşırı kaçmadı mı Majeste? Müttefikler arasındaki politika güç bir sanattır; mademki suçlu olduğumu kabul edip özür diliyorum, neden geçmişi unutmayalım? Mısır benim geleceğimi oluşturuyor ve emin olun ki size sadakatimi kanıtlayacağım. Cesaret edebilseydim Majeste...”

“Gene ne var?”

“Halkım ve ben, kentimizin abluka altına alınmasına kötü gözle bakıyoruz. Biz rahat yaşamaya alışmışız ve yiyecek maddelerimizin kente girişinde bir engellenme olmamasını diliyoruz. Kararnamenizin yazılmasını ve Aşa'nın özgürlüğe kavuşmasını beklerken, Aşa iyi beslendiği için mutlu olacaktır.”

Ramses ayağa kalktı. Görüşme bitmişti.

“Ah Majeste... Düşünme sürenizin ne kadar olacağını bir bilebilseydim...”

“Birkaç gün.”

“Mısır için olduğu kadar Amurru için de elverişli bir anlaşma yapacağımıza inanıyorum.”

Aslanı ayaklarının dibine uzanmış olan Ramses denizi seyrediyordu. Dalgalar Kral'ın ayaklarının dibinde sona eriyor, yunuslar

açıkta oyun oynuyorlardı. Güçlü bir güney rüzgârı esiyordu. Setau Hükümdar'ın sağına oturdu.

“Denizi sevmiyorum, çünkü yılanları yok. Hem sonra öteki kıyısı görünmüyor.”

“Benteşina bana şantaj yapmaya kalkıştı.”

“Ve sen de Mısır ile Aşa arasında tereddüt ediyorsun.”

“Yoksa beni bundan dolayı kınıyor musun?”

“Aksini yapsaydın kınardım, ama seçmek zorunda olduğun çözümlü biliyorum ve bu çözüm benim hoşuma gitmiyor.”

“Senin bir planın mı var?”

“Olmasaydı İki Ülke'nin efendisini tam düşünürken rahatsız eder miydin?”

“Aşa hiçbir tehlikeyle karşılaşmamalı.”

“Benden çok şey istiyorsun.”

“Başarıya ulaşmak için gerçekten bir şansın var mı?”

“Belki, bir şansım var.”

Benteşina'nın baş hademesi efendisinin bitmek tükenmek bilmeyen isteklerini karşılamak için elinden geleni yapıyordu: Amurru prensi içkiye düşküncü ve en kaliteli şaraplar dışında hiçbir şeye ağzını sürmezdi. Sarayın mahzenlerindeki şarap stoku sürekli olarak yenilense de, ardı arkası kesilmeyen ziyafetler yüzünden gidererek azalıyordu. Bu yüzden baş hademe, her yeni şarap teslimatını büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu.

Tam Mısır ordusunun Beyrut'u kuşatma altına aldığı sırada, baş hademe saraya yüz küp dolusu kırmızı Delta şarabı getirecek kervanı bekliyordu. Benteşina bu şarapta ısrar etmişti ve bir başkası olmazdı.

Baş hademe sarayın avlusuna amfora yüklü arabaların girdiğini görünce büyük bir sevince kapıldı. Nihayet abluka sona ermiş olmalıydı. Benteşina'nın şantajı işe yaramış, Ramses geri adım atmak zorunda kalmıştı.

İlk gelen arabadaki konvoy başına doğru hızla ilerleyen baş hademe, ona gerekli talimatları verdi: Şarapların bir kısmı mahzene, bir kısmı mutfağın yanındaki kilere, bir kısmı da şölen salonuna bitişik olan odaya taşınacaktı.

Boşaltma işlemi, şarkılar ve şakalaşmalar eşliğinde başladı.

Baş hademe kervan başına:

“Tadına baksak mı acaba?” diye teklifte bulundu.

“Güzel fikir.”

İki adam şarap mahzenine girdi. Baş hademe mükemmel şarabın tadını daha şimdiden ağzında hissederek bir küpün üzerine eğildi. Küpün şişman karnını okşadığı sırada ensesine yediği sert bir darbeyle yere yıkıldı.

Ramses'in ordusunda subay olan kervan başı öteki küplerden Setau ile diğer komandoları çıkardı. Hafif savaş baltaları olan komandolar, sarayın içinden bir saldırıya uğrayabileceklerini akıllarının ucundan bile geçirmeyen muhafızları öldürdüler.

Komandalardan birkaçı kentin ana giriş kapısını, Râ ordusunun piyadelerinin yolunu açmak için zorlarlarken, Setau, Benteşina'nın dairesine doğru saldırdı. İki muhafız onun yolunu kesmeye kalkışınca, uzun süre çuval içinde kapalı kalan, çılgına dönmüş engerek yılanlarını serbest bıraktı.

Setau'nun yılanlardan birini havaya kaldırdığını gören Benteşina'nın korkudan ağzı bir karış açık kaldı.

“Aşa'yı serbest bırak, yoksa ölürsün.”

Benteşina hiç karşı çıkmadı. Korkudan titreyerek ve soluğu kesilmiş bir öküz gibi soluyarak, Aşa'nın kapatıldığı odanın kapısını kendi açtı.

Setau, arkadaşının sağ salım olduğunu görünce öylesine heyecanlandı ki, dikkatsizce yaptığı bir hareketle eli açıldı ve serbest kalan engerek yılanı Benteşina'nın üzerine atıldı.

Yavaş yavaş ellisine yaklaşan, narin yapılı, düz ve ince bir buruna ve ciddi ifadeli iri badem gözlere sahip olan Ana Kraliçe Tuya, Mısır Krallığı'nın gelenek ve bilincinin bekçiliğini yapmaya devam ediyordu. Kalabalık bir personelin başında, emir vermekten çok öğütlerde bulunuyor, ama görünen ve görünmeyen arasındaki bağlantıyı oluşturan Mısır Hükümdarlığı'nı sarsılmaz bir rejim haline getiren değerlere saygı duyulmasını sağlıyordu.

Resmi kayıtlara 'Dünyaya güçlü boğa Ramses'i getiren, tanrının anası' diye geçen Tuya, ölen kocası Firavun Seti'nin anısıyla yaşıyordu. İkisi birlikte güçlü ve mutlu bir Mısır kurmuşlardı. Oğulları, kalkınma yolundaki Mısır'ı koruma görevini yüklenmişti. Ramses babası kadar enerjikti ve aynı görev aşkını taşıyordu. Onun için halkının mutluluğundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ramses, Mısır'ı istiladan kurtarmak için Hititlerle savaşmak zorunda kalmıştı. Tuya oğlunun bu kararını onaylamıştı, çünkü kötüyle anlaşmak felaketten başka bir şey getirmezdi. Kötülükle savaşmak kabul edilebilecek tek davranış biçimiydi.

Ancak çatışma devam ediyor, Ramses sürekli olarak kendini tehlikeye atmak zorunda kalıyordu. Ana Kraliçe, gökyüzünde yıldız olan kocası Seti'nin, Firavun'u koruması için dua ediyordu.

Tuya sağ elinde, sapı papirüs biçiminde olan ve üzerindeki hiyerogliflerde 'yeşermiş, açmış, genç' yazan bir ayna tutuyordu. Bu değerli eşya bir mezara konduğu zaman, mezarda yatanın ruhuna sonsuzluğa dek sürecek bir gençlik sağlıyordu. Tuya bronz diskî göğe doğru kaldırdı ve aynaya geleceğinin sırrını sordu.

"Rahatsız edebilir miyim?"

Ana Kraliçe yavaşça döndü.

"Nefertari..."

Nefertari, belinde kırmızı kemeri olan uzun beyaz elbisesiyle, Krallar ve Kraliçeler Vadisi'ndeki sonsuzluğun konutlarını süsleyen tanrıça resimleri kadar güzeldi.

“Bana iyi haberler getirdin mi Nefertari?”

“Ramses, Aşa'yı kurtardı ve Amurru eyaletini yeniden ele geçirdi. Beyrut yeniden Mısır'ın kontrolünde.”

İki kadın kucaklaştılar.

“Ne zaman dönüyor?”

Nefertari:

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı.

İki kadın konuşmayı sürdürürlerken Tuya makyaj masasına oturdu. Parmaklarının ucuyla yüzüne, bal, kırmızı doğal karbonat, kaymaktaşı tozu, eşek sütü ve çemonotu tohumlarından yapılan bir merhem sürdü. Bu merhem yüzdeki kırıksıklıkları gideriyor, cildi sıkılaştırıp gençleştiriyordu.

“Kaygılı görünüyorsun Nefertari.”

“Ramses'in daha ileri gitmeye karar vermesinden korkuyorum.”

“Kuzeye, Kadeş'e doğru...”

“Hitit İmparatoru Muvatallis'in kurduğu yeni bir tuzağa doğru. Ramses'in, Mısır kontrolü altındaki bölgeleri yeniden ele geçirmesine fazla zorluk çıkarmayarak, bizim ordumuzu bir tuzağa çekmeye çalışmıyor mu?”

Kabile reisleri, Aaron'un kerpiçten yapılmış geniş evinde toplanmışlardı. Bütün Yahudilere sessiz olmaları tembih edilmişti. Musa'nın hayatı söz konusu olduğu için Mısır polisinin onun döndüğünü bilmemesi gerekiyordu.

Musa Yahudiler arasında hâlâ çok seviliyordu. Birçokları onun, tuğlacılardan oluşan bu küçük topluluğa, bir zamanlar sahip olduğu gururu yeniden kazandıracağını düşünüyordu... Ancak Yahudi kabileleri arasındaki birliği güçlendirmek için ihtiyar heyeti üyelerinin tayin ettiği Libni aynı kanaatte değildi.

Sesi çatallı ihtiyar:

“Musa, neden döndün?” diye sordu.

“Dağda, bitip tükenmeden yanan bir çalı yığını gördüm.”

“Bir hayal.”

“Hayır, kutsal varlığın alameti.”

“Sen aklını mı kaçırdın Musa?”

“Tanrı çalı yığınının arasından bana seslendi ve O, benimle konuştu.”

Yaşlılar mırıldandı.

“Tanrı, köle durumuna düşürülmüş İsrail çocuklarının şikâyet ve iniltilerini duydu.”

“Yapma Musa, biz burada özgürce yaşıyor ve çalışıyoruz. Biz savaş tutsakları değiliz.”

“Yahudiler davranışlarında özgür değil.”

“Hiç de değil! Ama sen nereye varmak istiyorsun?”

“Tanrı bana: ‘Halkını Mısır’dan çıkardığın zaman bu dağda dua edeceksiniz,’ dedi.”

Kabile reisleri hayretler içinde birbirlerine baktılar.

İçlerinden biri:

“Mısır’ın dışına ha!” diye haykırdı. “Ne anlama geliyor bu?”

“Tanrı, halkının Mısır’daki sefaletini gördü. Onları kurtarmak, verimli ve geniş topraklara göndermek istiyor.”

Libni öfkелendi.

“Sürgündeki yaşıntın senin aklını başından almış Musa. Biz uzun zaman önce buraya yerleşmişiz. Sen Mısır’da doğdun ve bu topraklar bizim ülkemiz oldu.”

“Madyan’da birçok yıl yaşadım ve çoban olarak çalıştım. Orada evlendim ve bir oğlum oldu. Yaşıntımın kesin olarak bu şekilde süreceği kanısına varmıştım, ama Tanrı, benim yaşıntım için başka bir karar verdi.”

“Bir cinayet işledikten sonra saklandın.”

“Bir Mısırlıyı öldürdüm, doğru, ama o da bir Yahudiye öldürmekle tehdit ediyordu.”

Kabile reislerinden biri araya girdi:

“Musa’yı hiçbir şeyle suçlayamayız. Şimdi bize düşen onu korumaktır.”

İhtiyar heyetinin öteki üyeleri de bu düşüncüyü onayladılar.

Libni:

“Şayet burada yaşamak istiyorsan,” dedi, “seni saklarız, ama acayip projelerinden vazgeçmek zorundasın.”

“Gerekirse teker teker hepinizi ikna edeceğim, çünkü Tanrı iradesi böyle.”

Kabile reislerinin en genci:

“Mısır’ı terk etmek niyetinde değiliz,” dedi. “Burada evlerimiz, bahçelerimiz var. En iyi tuğlacıların kısa süre önce maaşlarına zam

yapıldı, her birimiz karnımızı iyice doyuruyoruz. Neden bu rahatı terk edelim?”

“Çünkü sizi vaat edilmiş topraklara götürmek zorundayım.”

Libni:

“Sen bizim şefimiz değilsin,” diye itiraz etti. “Ne şekilde hareket etmemiz gerektiğini sen bize söyleyemezsin.”

“İtaat edeceksin, çünkü Tanrı böyle istiyor.”

“Kiminle konuştuğunun farkında mısın!”

“Sana karşı çıkmak niyetinde değilim Libni, ama niyetlerimi sizden saklamaya hakkım yok. Hangi insan kendi iradesinin Tanrı'nınkinden daha güçlü olduğuna inanabilir?”

“Şayet gerçekten Tanrı'nın seni gönderdiği doğruysa, bunu kanıtlaman gerekir.”

“Hiç kuşkun olmasın, kanıtlar giderek artacak.”

Yumuşacık bir yatağa uzanmış olan Aşa, ona masaj yapan Lotus'un okşayıcı ellerinin altında bütün ağrı ve acılarının dindiğini hissediyordu. Güzel Nubyeli, narin görünümüne rağmen şaşırtıcı bir enerji gösteriyordu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Daha iyi... Ama böbreklerimin alt tarafında hâlâ dayanılmaz bir ağrı var.”

Aşa'nın çağırına giren Setau'nun sesi gürledi:

“O kadarına da katlanacaksın!”

“Karın olağanüstü bir kadın.”

“Belki, ama o benim karım!”

“Setau! Sen ne sandın ki...”

“Diplomatların hepsi hileci ve yalancıdır. Hele sen onların arasında birinciliği kimseye bırakmazsın! Kalk, Ramses bizi bekliyor.”

Aşa, Lotus'a baktı.

“Bana yardım eder misiniz?”

Setau, Aşa'yı kolundan tuttuğu gibi sertçe çekti ve ayağa kalkmaya mecbur etti.

“Sen tamamen iyileştin. Artık masaj filan yok!”

Yılan oynatıcısı diplomata bir peştamalla gömlek verdi.

“Çabuk ol, biliyorsun Kral bekletilmekten hoşlanmaz.”

Ramses, öğrenimini Mısır'da yapmış bir Lübnanlıyı, Benteşina kadar kaypak olmayacağını umarak Amurru'ya yeni prens ataduktan sonra Fenike ve Filistin'de de bir dizi atamayı gerçekleştirdi. En önem verdiği şey prenslerin, belediye başkanlarının ve köy muhtarlarının yerli halktan olmaları ve Mısır'la yaptıkları anlaşmaya sadık kalacaklarına yemin ederek söz vermeleriydi. Şayet sözlerine ihanet edecek olurlarsa, Mısır ordusu hemen harekete geçecekti. Bu amaçla Aşa, çok umut bağladığı bir gözlem ve haberleşme sistemi geliştirmişti: Prensliklerdeki Mısır askeri varlığı düşük olacak ama iyi bir maaşa bağlanmış insanlardan oluşan bir muhbir ağı kurulacaktı. Mısır diplomasisinin şefi casusluğun etkili olduğuna inanıyordu.

Ramses bir sehpanın üzerine Yakın-Doğu haritasını açmıştı. Birliklerin gösterdiği gayret sonuç vermişti: Kenan Ülkesi, Amurru ve Güney Suriye, Mısır ile Hatti arasında geniş bir tampon bölge oluştuyordu.

Bu, Ramses'in Hititlere karşı kazandığı ikinci zaferdi. Şimdi İki Ülke'nin geleceği için köklü bir karar almak Ramses'e düşüyordu.

Setau ve her zamanki şıklığından uzak kılığıyla Aşa generallerle üst rütbeli subayların katıldığı askeri konseyin toplandığı çadıra girdiler.

“Düşmanın bütün kaleleri ele geçirildi mi?”

Râ ordusunun generali:

“Evet,” diye karşılık verdi. Şalom adındaki sonuncusu dün düştü.”

Aşa:

“Şalom ‘barış’ anlamına gelir,” diye açıkladı. “Şimdi bu bölgelerde barış hüküm sürüyor.”

Kral:

“Şimdi yapmamız gereken kuzeye doğru ilerleyip, Kadeş'i ele geçirmek ve Hititlere ölümcül darbeyi indirmek mi?” diye sordu.

General:

“Subayların isteği bu,” diye açıkladı. “Zaferimizi, barbarları yok ederek tamamlamalıyız.”

Aşa:

“Hiçbir başarı şansımız yok,” dedi. “Hititler bir kez daha biz ilerledikçe gerilediler. Birlikleri hiç kayıp vermedi ve bize çok zarar verecek tuzaklar hazırlıyorlardır.”

General coşkulu bir ifadeyle:

“Ramses bizim başımızda oldukça, galip geliriz!” dedi.

“Arazi hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Anadolu’nun yüksek yaylalarında, dağ boğazlarında, ormanlarda Hititler bizi ezer geçerler. Kadeş’te bile binlerce Mısır piyadesi ölecektir. Dahası, kaleyi ele geçirip geçiremeyeceğimizden bile emin olamayız.”

“Bir diplomatın nafiye korkuları... Bu kez, biz hazırız!”

Ramses:

“Çekilebilirsiniz,” diye emretti. “Yarın şafakta birlikte kararımı öğreneceksiniz.”

Musa, Aaron'un misafirperverliği sayesinde, tuğlacılar mahallesinde huzurlu birkaç hafta geçirdi. Karısı ile oğlu rahatlıkla dışarı çıkıyor ve merak ettikleri Mısır başkentinin canlı yaşantısını keşfediyorlardı. Kısa sürede Pi-Ramses'teki Yahudi toplumunun bir parçası oldular ve şehrin küçük sokaklarında birçok Mısırlı, Asyalı, Filistinli ve Nubiyeli ile tanıştılar.

Musa ise toplum içine çıkmadan yaşıyordu. Birkaç kez ihtiyar heyetiyle yeniden görüşme isteğinde bulunmuş, kuşkucu ve eleştirci kişiler olan kabile reislerinin karşısında, ilk açıklamalarından vazgeçmediğini bildirmişti.

Aaron:

"Ruhun hâlâ sıkıntılı mı?" diye sordu.

"Yanan çalının bana görünmesinden sonra artık sıkıntılı değilim."

"Burada hiç kimse senin Tanrı'yla karşılaştığına inanmıyor."

"Bir insan yeryüzünde yapmak zorunda olduğu görevi öğrendiği zaman, artık kuşkular onu tedirgin etmez. Bundan böyle benim yolum çizilmiştir Aaron."

"Ama sen tek başınasın Musa!"

"Şimdilik öyle görünüyor. Ama sonunda benim inancım insanların doğru yolu görmesini sağlayacak."

"Yahudilerin Pi-Ramses'te hiçbir eksiklikleri yok. Çölde yiyeceği nereden bulacaksın?"

"Tanrı bu gereksinmemizi sağlayacak."

"Bu yapıyla şef olacak adamsın, ama yanlış yolu seçtin. Adını ve görüntünü değiştir, çılgınca projelerini unut ve kendi insanların arasındaki yerini al. Huzur içinde, sakın ve onurlu bir biçimde birçok ailenin başında yaşar gidersin."

"Benim alın yazım bu değil Aaron."

"Hayal ettiğin şeyi değiştir."

"Artık buna hakkım yok."

“Mutluluk elinin altındayken neden hayatını böyle harcıyorsun?”

Aaron'un evinin kapısı çalındı.

“Polis, açın!”

Musa gülümsedi.

“Görüyorsun Aaron, bana başka çare bırakmıyorlar.”

“Kaçmalısın!”

“Tek çıkış bu kapı.”

“Seni savunacağım.”

“Hayır Aaron.”

Musa kapıyı açtı.

Dev yapılı Sardunyalı Seramana şaşkın şaşkın Yahudiye baktı.

“Demek adam yalan söylemiyormuş... Gerçekten geri dönmüşsün.”

“Girmek ve bizimle yemeği paylaşmak ister misin?”

“Seni, bu mahallede bulunman nedeniyle işinden olacağından korkan bir Yahudi tuğlacı ihbar etti Musa. Beni izle, seni hapishaneye götürmek zorundayım.”

Aaron araya girdi.

“Musa mahkemeye çıkarılmalı.”

“Çıkarılacak.”

“Tabii mahkemeden önce onu ortadan kaldırmazsan.”

Seramana Aaron'un tüniğinin yakasına yapıştı.

“Bana katil mi demek istiyorsun?”

“Bana kaba ve sert davranmaya hakkın yok!”

Sardunyalı, Aaron'un yakasını bıraktı.

“Haklısın. Peki, ama senin bana hareket etmeye hakkın var mı?”

“Musa tutuklandığına göre öldürülecek demektir.”

“Yasa herkese uygulanır, hatta Yahudilere bile.”

Aaron:

“Kaç Musa,” diye yalvardı. “Çöle dön!”

“Sen de biliyorsun ki oraya birlikte döneceğiz.”

“Sen bir daha bu hapishaneden çıkamayacaksın.”

“Tanrı bana yardım edecek.”

Seramana:

“Haydi, gel!” dedi. “Ellerini bağlamaya mecbur etme beni.”

'Hücresinin bir köşesine oturmuş olan Musa, demir parmaklıklar arasından sızan güneş ışığına bakıyordu. Işık havada asılı duran milyonlarca toz tanesini parlatıyor ve o güne dek sayısız mahkûmun çiğnediği toprak zemine çarpıyordu.

Yahuda'nın dağındaki yanan çalının ateşi Musa'nın içinde son-
suza kadar yanmaya devam edecekti. Geçmişini, karısını, oğlunu
unutmuştu: Bundan böyle onun için sadece toptan göçün, Yahudi
halkının vaat edilmiş topraklara doğru yola çıkmasının önemi vardı.

Pi-Ramses'in büyük hapisanesine kapatılan ve Mısır adaleti-
nin, taammüden adam öldürme suçundan idam edeceği ya da da-
ha iyi bir ihtimalle vahaya kürek mahkûmu olarak yollayacağı bir
adam için bu çılgınca bir umuttu. Yahuda'ya olan güvenine rağ-
men, Musa'nın arada bir kuşkulandığı oluyordu. Tanrı onu özgür-
lüğe kavuşturmak ve ona görevini yerine getirme olanağı vermek
için ne yapacaktı?

Yahudi tam uyuklamaya başladığı sırada uzaktan gelen uğultu-
larla ayıldı. Uğultu giderek şiddetlendi ve sonunda kulakları sağır
edecek duruma geldi. Bütün kent ayağa kalkmıştı.

Büyük Ramses başkente dönmüştü.

Hiç kimse onun birkaç aydan önce dönmesini beklemiyordu,
fakat başlarına ucu mavi birer kırmızı sorguç takılı olan *Teb'deki
Zafer ile Tanrıça Mut Hoşnuttur*'un çektiği arabanın üzerindeki
muhteşem insan oydu. Arabasının sağında yürüyen olağanüstü bü-
yüklükteki aslan 'Katil', yolun kenarına yığılan ve merakla bakan
kalabalığı süzüyordu. Önünde altundan yapılmış bir yılan olan ma-
vi tacını takmış olan Ramses, dişi şahin İsis'in koruyuculuğunu
simgeleyen yeşil, mavi renklere boyanmış kanatların bulunduğu tö-
ren elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu.

Piyadeler hep bir ağızdan gelenekselleşmiş marşı söylüyorlardı:
"Ramses'in kolları güçlü, kalbi yiğittir. O, benzeri olmayan bir ok-
çu, kendi askerleri için bir siper, düşmanlarını yakan bir alevdir."
Ramses kutsal ışığın seçtiği kişi ve görkemli zaferleri kazanmış bir
şahin gibi görünüyordu.

Generaller, savaş arabaları ile piyade birliklerinin subayları, ordu
kâtipleri ve birliklerin askerleri, sancaktarlarının arkasında geçit tö-
renine katılmak için tören kıyafetlerini giymişlerdi. Kalabalık tara-

fından alkışlanan askerler sıra izinleriyle savaşın yorgunluğunu unutturacak primlerini düşünüyorlardı. Askerlik hayatında en güzel şey baba ocağına dönmekti, hele kazanılmış bir zaferden sonra.

Hazırlıksız yakalanmış olan bahçıvanlar, yaratıcılığın tanrısı Ptah ile yok etmek ya da iyi etmek iktidarına sahip korkunç tanrıça Sekmet'in tapınaklarına giden ana caddeyi çiçeklerle süslemeye vakit bulamamışlardı. Buna karşılık aşçılar, kazları, sığır etlerini, domuz dilimlerini kızartmak ve kurutulmuş balık, sebze ve meyvelerle dolu sepetleri hazırlamakla uğraşıyorlar, kilerlerden bira ve şarap testileri çıkarılıyordu. Pastacılar hiç zaman yitirmeden pastalarını hazırlıyorlardı. Kibar kişiler bayramlık giysilerini giymişlerdi. Hizmetçi kızlar hanımefendilerinin peruklarına koku sürüyorlardı.

Geçit törenine katılan kortejin ardından Asyalı, Kenan Ülkeli, Filistinli ve Suriyeli tutsaklar geliyordu. Bir kısmının elleri arkalarından bağlanmış, diğerleri ise yanlarında karıları ve çocukları olduğu halde serbestçe yürüyorlardı. Eşeklerinin üzerinde sadece birkaç parçadan oluşan eşyaları vardı. Tutsaklar, başkentteki çalışma bakanlığına götürülecekler, oradan da tarlalara ya da tapınakların şantiyelerine sevk edileceklerdi. Tutsaklık cezalarını şantiye ve tarım işçisi olarak çekecek ve cezalarını tamamladıkları zaman, isterlerse Mısır toplumuna katılabilecek, isterlerse ülkelerine dönebileceklerdi.

Bu bir barış mı, yoksa ateşkes miydi? Firavun nihayet Hititleri yenmemiş miydi, yoksa yeniden savaşa gitmek üzere gücünü toparlamak için mi dönmüştü? Hiçbir şeyden haberi olmayanlar daha çok konuşuyor ve Muvatallis'in ölmüş olduğundan, Kadeş kalesinin ele geçirildiğinden, Hitit başkentinin yerle bir edildiğinden söz ediyorlardı. Herkes, Ramses ile Nefertari'nin en kahraman askerlere altın madalyaları vermek için kralliyet sarayının penceresinde görünerek töreni başlatmalarını bekliyordu.

Ramses'in saraya hiç uğramadan Sekmet tapınağına yönelmesi şaşkınlığa neden oldu. Sadece Ramses, gökte küçük bir bulutun oluştuğunu ve giderek büyüyüp karardığını görmüştü. Atlar huy-suzlandı, aslan homurdandı.

Fırtına çıkmak üzereydi.

Neşenin yerini korku aldı. Şayet korkunç tanrıça bulutların öfkesini uyandırırsa, bu Mısır Krallığı'nın tehdit altında olduğu ve

Ramses'in ivedilikle savaş alanına doğru gideceği anlamına gelmez miydi?

Askerler şarkı söylemekten vazgeçtiler.

Herkes, Firavun'un, Sekmet'i yatıştırıp ülkenin üzerine felaket ve ıstırap sürülerini sel gibi akıtmasını önlemek için yeni bir savaşa başladığının bilincindeydi.

Ramses arabasından indi, atların ve aslanın başlarını okşadı, sonra tapınağın iç avlusunda dinsel düşüncelere daldı. Bulut parçalanmış ve önce on, sonra yüz parçaya bölünerek çoğalmıştı. Ortalık kararıyor, güneşin ışınları giderek görünmez oluyordu.

Yol yorgunluğunu umursamayan, Pi-Ramses'in kutlamaya hazırlandığı eğlenceleri unutan Ramses tanrıça Sekmet'le karşılaşmaya hazırlandı. Bir tek kendisi onun öfkesini yatıştırabilirdi.

Ramses altın kaplamalı büyük kapıyı açtı, Saflığın Salonu'na girdi ve mavi tacını çıkarttı. Bu salonun sütunları arasında yavaş yavaş ilerledi, sırların Salonu'nun kapısını aştı ve tapınağın merkez bölümüne doğru yöneldi.

Tam o sırada, alacakaranlığın içinde ışık saçan onu gördü.

Uzun beyaz elbisesi güneş gibi parlıyor, ayın peruğunun kokusu insanın ruhunu büyülüyor, davranışındaki soyluluk, tapınağın taşlarınıninkiyle eşdeğerde görünüyordu.

Nefertari'nin bal gibi tatlı sesi yükseldi. Nefertari, Mısır uygarlığının başlangıcından bu yana, korkunç tanrıçanın içindeki öfkeyi sevgiye dönüştüren sözleri söyledi. Ramses avuç içleri açık ellerini, dişi aslan başlı kadın heykeline doğru kaldırdı ve duvarlara kazılmış duaları okudu.

Uzun dua sona erince, tanrıçadaki dönüşümün gerçekleşmesine aracı olan büyüleyici varlık Kraliçe, Kral'a Aşağı Mısır'ın kırmızı tacını, Yukarı Mısır'ın beyaz tacını ve 'güç' diye adlandırılan Krallık âsâsını verdi.

Başında iki taç, sağ elinde âsâ olan Ramses, tanrıçanın heykelinde oluşan olumlu enerji önünde eğildi.

Kral Kraliçe çifti tapınaktan çıktıkları zaman kocaman bir güneş Turkuaz Kent'in göğünü tüm gücüyle aydınlatıyordu. Fırtına dinmişti.

Ramses, kahramanların altın madalyalarını taktıktan sonra Homeros'u ziyarete gitti. Yunanlı şair, büyük eserlerini yazmak ve hayatının son yıllarını geçirmek için Mısır'a yerleşmişti. Sarayın yakınındaki konforlu evinin bahçesinde en çok değer verdiği limon ağacı, uzun beyaz sakallı ihtiyarın az gören gözleri için en büyük zevk kaynağıydı. Homeros, Kral ona doğru geldiğinde, her zaman olduğu gibi, iri bir salyangoz kabuğundan yapılmış piposuyla adaçayını tütürüyor, anason ve kişnişle kokulandırılmış şarabını içiyordu.

Şair, budaklı bastonuna dayanarak ayağa kalktı.

"Kalkmayın Homeros."

"Firavun gerektiği gibi selamlanmadığı an, uygarlığın sonu gelmiş demektir."

İki adam bahçe sandalyelerine oturdular.

"Şu mısraları yazmakla sizce doğruyu mu söyledim Majeste: *Büyük bir istekle savaştığın da, geride kalıp seyreden de kazancı aynı. Korkak olan da cesur olanla aynı şerefi paylaşıyor. Bir hiç için mi yüreğim bunca badireyi atlattı, bir hiç için mi birçok savaşa katılarak hayatımı tehlikeye attım?*"

"Hayır Homeros."

"Demek, ülkemize galip olarak döndünüz."

"Hititler püskürtülüp kendi mevzilerine çekildiler. Mısır artık istila edilemeyecek."

"Olayı kutlayalım Majeste. Harika bir şarap getirttim."

Homeros'un aşçısı dar boğazlı bir Girit amforası getirdi. Amforanın içindeki şarabın üzümü, yaz gündönümünde geceleyin toplanmış, içine biraz deniz suyu katılarak, kuzey rüzgârında, üç yıl süreyle dinlendirilmişti.

Homeros:

"Kadeş savaşının metni tamamlandı," dedi. "Özel sekreteriniz Ameni metni bizzat kendisi yazdı ve heykeltıraşlara verdi."

“Sizin metniniz tapınakların iç bölümlerine kazınacak ve düzenin kaosa karşı kazandığı zaferi haykırarak.”

“Ne yazık ki Majeste savaş her zaman var olacaktır! Kaosun doğasında düzeni yok etmek yok mudur?”

“İşte bu nedenle firavunluk kurumu oluşturulmuştur. Sadece bu kurum Maât yasalarının hâkimiyetini pekiştirebilir.”

“Sakin onu değiştirmeyiniz, çünkü bu ülkede uzun süre mutlu yaşamak niyetindeyim.”

Homeross’un siyah beyaz kedisi Hektor, şairin dizlerine çıktı ve tırnaklarını sahibinin tüniğine hafifçe geçirdi.

“Sizin başkentiniz ve Hitit başkenti arasında sekiz yüz kilometrelik bir uzaklık var... Karanlık güçleri uzakta tutmak için bu mesele yeterli olacak mı?”

“Yaşamsal güç beni yüreklendirdiği sürece bunu sağlamaya çalışacağım.”

“Savaş hiçbir zaman bitmez. Daha kaç kez sefere çıkacaksınız?”

Ramses, Homeros’un evinden ayrıldığı zaman onu bekleyen Amenî’yi buldu. Kral’ın, benzi her zamankinden daha solgun, saçları biraz daha azalmış olan özel sekreteri, kırılacakmışçasına dayanaksız görünüyordu. Kulağının arkasına, orada unuttuğu bir fırça sıkıştırmıştı.

“Çok acele görüşmemiz gerek Majeste.”

“Dosyalarından birinde içinden çıkılması güç bir durum mu var?”

“Sorun herhangi bir dosyayla ilgili değil...”

“Ailemi görmem için bana biraz zaman tanırmısınız?”

“Protokol, her şeyden önce belirli sayıda tören ve görüşme isteklerini kabul etmenizi gerektiriyor... Bütün bunlardan vazgeçebilirim, ama çok daha önemli bir şey var: ‘o’ döndü.”

“Yoksa sözünü ettiğin...”

“Evet, Musa döndü.”

“Pi-Ramses’te mi?”

“Seramana’nın onu tutuklamakla en doğrusunu yaptığını kabul etmelisin. Onu serbest bıraksaydı, adalet hiçe sayılmış olurdu.”

“Musa hapis mi edildi?”

“Öyle gerekiyordu.”

“Hemen onu bana getir.”

“İmkânsız Majeste. Firavun, adalete intikal etmiş bir olaya karışamaz, cinayetle suçlanan kişi arkadaşı olsa bile.”

“Elimizde onun suçsuz olduğunu gösteren kanıtlar var!”

“Normal prosedürden geçmesi kaçınılmaz. Şayet öncelikle Firavun Maât’a ve onun adaletine saygı duymazsa, bu ülkede kargaşa ve bunalım hüküm sürer.”

“Sen gerçek bir dostsun Amenî.”

Genç Khâ, nesiller boyu gelen kâtiplerin kendisinden önce tekrar tekrar yazdıkları ünlü bir metni kopya ediyordu:

Onlara miras olarak geçen bilgiye erişen kâtipler, bilgelik kitaplarını yazmakla yükümlüdürler. Yazı tahtaları, onların en sevgili oğludur. Kitapları onların piramitleri, yazı fırçaları onların çocukları, hiyeroglif yazılarıyla örtülü taşları onların eşleridir. Anıtlar yok olur, kum dikilitaşları örter, mezarlar unutulur, ama bilgeligi yaşamış olan kâtiplerin adları eserlerinin parıldaması sayesinde sonsuza kadar sürer. Kâtip ol ve şu düşüncüyü yüreğine kazı: *Bir kitap, en sağlam duvardan daha yararlıdır. O, senin tapınağın olacaktır, hatta sen ölmüş olsan da kitabınla adın insanların ağzından düşmeyecek, çok iyi inşa edilmiş bir binadan daha sağlam olacaktır.*”

Khâ bu özdeyişlerin yazarı ile tümünden aynı kanıda değildi. Evet, yazılanlar yüzyıllar boyunca sürüp gidiyordu, ama aynı şey, ustabaşların inşa ettikleri taş tapmaklar ve sonsuzluğun konutları için de geçerli değil miydi? Bu satırların yazarı kâtip, biraz aşırıya kaçarak mesleğinin eşsizliğini övmüştü. Khâ, düşünme biçimine sınır koymamak için aynı zamanda kâtip ve ustabaşı olmak için kendi kendine söz vermişti.

Babası onu kobra biçiminde karşısına çıkan ölümle tanıştırdıktan sonra Ramses’in büyük oğlu çok olgunlaşmış, kesin olarak çocuk oyunlarını bir yana bırakmıştı. Tekereklerin üzerine oturtulmuş bir tahta atın, Nefertari’nin ona verdiği ilginç papirüste yer alan, kâtip Ahmes’in matematik probleminden daha çekici olması

olası mıydı? Ahmes, daireyi, bir kenarı dairenin çapının $8/9$ 'u olan bir kare ile eş tutuyor ve bu da $3.16^{(1)}$ değerinin üzerine kurulu bir oranı elde etmeye olanak sağlıyordu. Khâ ilk fırsatta, mimarların sırlarına erişmek için yapıların geometrisini öğrenecekti.

Diplomat Meba:

"Prens Khâ'yı bir an için düşüncelerinden ayırabilir miyim?" diye sordu.

Genç çocuk başını kaldırmadı.

"Siz uygun görüyorsanız..."

Dışişleri Bakanı Yardımcısı bir süreden beri Khâ ile konuşmak için geliyordu. Firavun'un oğlu ise, onun soylulara özgü kibirli havasından hoşlanmıyor, ama onun kültürüne ve edebiyat bilgisine değer veriyordu.

"Yine mi çalışıyorsunuz prens?"

"İnsanın kendini geliştirmesinin en iyi yolu bu değil midir?"

"Doğrusu, böylesine genç bir insanın ağzından dökülen çok ağır bir soru! Aslında haksız sayılmazsınız. Kâtip ve Kral'ın oğlu olarak onlarca uşağa emirler verecek, ne saban, ne de kazma kullanacaksınız, elleriniz yumuşacık kalacak, angaryalardan uzak duracaksınız, hiçbir ağırlık taşımayacak, harika bir villada oturacaksınız, ahırlarınız harika atlarla dolu olacak, her gün değişik lüks kıyafetler giyeceksiniz, tahtirevanınız çok rahat olacak ve Firavun'un güvenini kazanacaksınız."

"Birçok tembel ve tuzu kuru kâtip gerçekten böyle yaşıyor; ben-se, zor metinleri okuma yeteneğine sahip olmayı, ayin kitaplarının yazımına yardımcı olmayı ve tören alaylarında bağışçı olarak kabul edilmeyi umuyorum."

"Bütün bunlar basit ve önemsiz tutkular prens Khâ."

"Tam tersi Meba! Bütün bunlar uzun uğraşları gerektiriyor."

"Ramses'in büyük oğlu çok daha büyük bir alın yazısına aday değil mi?"

"Hyeroglifler benim kılavuzumdur. Onların hiç yalan söylediği görülüş müdür?"

On iki yaşındaki bu çocuğun sözlerine şaşırın Meba, deneyimli,

(1) Ünlü Pi (π) sayısının, Rhind papirüsünde söz edilen pratik uygulaması.

kendinden emin ve dalkavukluğa önem vermeyen bir kâtiple konuştuğu izlenimini edindi.

“Varolmak sadece çalışmak ve bazı konuları kestirip atmak değildir.”

“Ben kendi varoluşumu farklı tasarlıyorum Meba. Ayıplanacak bir şey mi bu?”

“Değil, elbette değil.”

“Önemli bir mevkide olan siz, eğlenmeye vakit bulabiliyor musunuz?”

Diplomat, Khâ'nın bakışlarından kaçındı.

“Ben çok meşgulüm, çünkü Mısır'ın uluslararası politikası çok istidatlı olmayı gerektirir.”

“Kararları alan babam değil mi?”

“Elbette, ama meslektaşlarım ve ben onun işini kolaylaştırmak için canla başla çalışıyoruz.”

“İşinizin ayrıntılarını öğrenmek isterdim.”

“Çok karmaşıktır ve bilmem ki siz...”

“Anlamaya çalışırım.”

Khâ'nın kız kardeşi Meritamon'un gelişi diplomatı sıkıntıdan kurtardı.

Küçük kız:

“Kardeşimle mi oynuyorsun?” diye sordu.

“Hayır, ona bir hediye vermek için gelmiştim.”

İlgisi uyanan Khâ başını kaldırdı.

“Nedir hediyeniz?”

“Fırça kutusu prens.”

Meba, içinde on iki adet farklı fırçanın durduğu küçük sütun biçimindeki yaldız kaplı kutuyu çıkarıp gösterdi.

Prens:

“Bu... çok güzel,” dedi ve kullandığı eski fırçayı taburenin üzerine koydu.

Meritamon:

“Bakabilir miyim?” diye sordu.

Khâ ağırbaşlı bir ifadeyle:

“Dikkatli olmalısın. Bu tür şeyler çabuk kırılır.”

“Benim yazmama izin verecek misin?”

“Dikkatli olman ve hata yapmaktan sakınman koşuluyla veririm.”

Khâ kız kardeşine kullanılmış bir papirüs ile ucunu mürekkebe batırdığı yeni bir fırça verdi. Prens, kız kardeşinin özenerek hiyeroglif çizmeye çalışmasını dikkatle izledi.

Yeni uğraşlarına dalan iki çocuk Meba’nın orada olduğunu unuttular. Diplomat da böyle bir anı bekliyordu.

Meba, Khâ’nın eski fırçasını gizlice aldı ve çıkıp gitti.

Güzel İset, bütün gece, Ramses'le ilk kez seviştiği, sazdan yapılmış kulübeyi düşleyip durdu. Geleceğin ne getireceğini hiç düşünmeden, özgürce yaşadıkları arzuları, o kulübede saklı kalmıştı.

İset hiçbir zaman Mısır Kraliçesi olmayı arzu etmemişti. Bu görev onu aşırıyordu. Nefertari bu görevi yerine getirecek yetenekteydi. Buna rağmen İset, Ramses'i, kalbini tutuşturan aşkını nasıl unutabilirdi? Ramses savaşırken endişeden ölüyordu. Akli başından gidiyor, makyaj yapmak istemiyor, giyimine kuşama özen göstermiyor, sandaletlerini dahi giymiyordu.

Ramses savaştan döner dönmez İset'in sıkıntıları kayboluvermişti. Yeniden kavuştuğu güzelliği, şu anda sarayda Ramses'in bürosundan özel dairesine giden koridorda Ramses'i endişeden titreyerek bekleyen İset'i gören en gözü tok erkeği bile baştan çıkarırdı. Ramses bu koridordan geçeceği zaman ona yaklaşmaya cesaret edecekti... Ama hayır, hayır, içinden kaçmak geliyordu.

Ramses'i usandıracak olursa, taşraya gönderileceğini ve onu bir daha görememeye mahkûm edileceğini biliyordu. Bundan daha kötü ceza olabilir miydi?

Kral görüldüğünde İset'in bacakları titredi. Kendinde kaçacak gücü bulamadı, gücü ve heybetli görünümü bir tanrınıninkini andıran Ramses'ten bakışlarını ayıramadı.

"Burada ne yapıyorsun İset?"

"Sana söylemek istediğim... Sana bir erkek çocuk verdim."

"Sütannesini bana gösterdi: Merenptah harika bir çocuk."

"Khâ'ya gösterdiğim şefkati ona da göstereceğim."

"Bundan hiç kuşku yok."

"Ben, senin ekip biçeceğin tarlan, içinde yüzeceğin havuzun olmaya devam edeceğim... Başka bir oğul ister misin Ramses?"

"Kraliyet çocuk okulu yeteri kadarını sağlayacak."

"Arzu ettiğin şeyi benden iste... Bedenim de ruhum da sana ait."

“Yanılıyorsun İset. Hiçbir insan bir başka insanın sahibi olamaz.”

“Ben yine de sana aitim. Beni yuvasından düşmüş bir dişi kuş gibi avucunun içine alabilirsin. Senin sıcaklığından yoksun kalınca sararıp solarım.”

“Ben Nefertari’yi seviyorum İset.”

“Nefertari bir kraliçe, bense sadece bir kadımdım. Beni başka türlü bir aşkla sevemez misin?”

“Ben Nefertari ile bir dünya kurdum. Bu sırrı ancak benim Kraliçem paylaşabilir.”

“Bu sarayda kalmama... müsaade ediyor musun?”

İset’in sesi duyulmayacak kadar kısılmıştı. İset’in geleceği Ramses’in vereceği yanıtı bağlıydı.

“Sarayda kalacak, Khâ, Merenptah ve kızım Meritammon’u yetiştireceksin.”

Seramana’nın komutasındaki paralı askerlerden oluşan muhafız kıtasında görevli Giritli er, Orta Mısır’da, Firavun Akenaton’un terk edilmiş kentinin yakınındaki köylerde soruşturma yapıyordu. O da komutanı gibi eski bir korsandı. Mısır’daki yaşantıya ve kendisine sağlanan maddi olanaklara alıştıyordu. Denize hasret olmasına rağmen, Nil ırmağı üzerinde küçük ve hızlı teknelerle dolaşmakla avunuyor, ırmağın ani ve önceden kestirilemeyen tuzaklarını etkisiz kılmakla eğleniyordu. Bu tecrübeli denizci bile Nil’in dalgalarına, ince bir su tabakasının altında saklanan kum tepelerine, çok çabuk öfkelenen suaygırları sürülerine karşı dikkatli olmak zorundaydı.

Giritli, öldürülen sarışın genç kızın resmini yüzlerce köylüye göstermiş, ama işe yarar bir yanıt alamamıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, öldürülen kadının Pi-Ramsesli ya da Memfisli olduğunu bildiğinden, işini gönülsüz yürütüyordu. Seramana her tarafa özel görevliler göndermiş ve bunlardan hiç olmazsa birinin esash bir delil bulabileceklerini umut etmişti, ama şans Giritlinin yüzüne gülmüyordu. Giritli, mevsimlerin akışına ayak uyduran bu ıssız kırsal bölgenin tadına varmakla yetiniyordu. Dev Sardunyalının vaat ettiği ödülü alamayacaktı belki, ama o yine de görevini titiz bir biçimde yürütüyor, zamanın çoğunu konuksever hanlarda geçir-

mekten mutlu oluyordu. İki ya da üç günlük bir araştırmadan sonra Pi-Ramses'e eli boş dönecekti ama en azından burada kaldığı sürece hoş vakit geçirmiş olacaktı.

Hanin güzel masalarından birine yerleşen Giritli bira servisi yapan genç kıza baktı. Güler yüzlü ve fingirdek olan kız müşterileri bilerek kıskırtıyordu. Eski korsan şansını denemeye karar verdi.

Kızın tünığının kolunu tuttu.

“Hoşuma gidiyorsun küçük.”

“Kimsin sen?”

“Bir erkek.”

Kız bir kahkaha attı.

“Hepiniz aynısınız: Kendini beğenmiş!”

“Ama ben erkek olduğumu kanıtlayabilirim.”

“Öyle mi... Nasıl olacak bu iş?”

“Kendi tarzıma uygun olarak.”

“Hepiniz aynı şeyi söylüyorsunuz.”

“Ben söylemem, yaparım.”

Kız parmağını dudaklarının üzerine koydu.

“Dikkat et, övüngen insanlardan hoşlanmam ve üstelik ben kolay kolay tatmin olmam...”

“Bundan iyisi can sağlığı. Benim de en büyük kusurum budur.”

“Neredeyse beni kandırıcaksın be adam.”

“Artık harekete geçelim, ne dersin?”

“Sen beni ne sanıyorsun!”

“Girişken bir adamla sevişmek isteyen, güzel bir kadın sanıyorum.”

“Sen nerelisin?”

“Girit adasındayım.”

“Dürüst biri misin?”

“Aşkta, aldığım kadarını veririm.”

Gece yarısı bir tahıl ambarında buluştular. Her ikisi de sevişme öncesi cilveleşmelerden hoşlanmadıkları için ateşli ateşli birbirlerinin üzerine atıldılar ve birkaç saldırıdan sonra yatıştılar. Sonunda doyuma ulaştıklarında yan yana uzandılar.

Giritli:

“Sen bana birini hatırlatıyorsun,” dedi. “Yüzün aradığım kişiyi anımsatıyor.”

“Kim o?”

Giritli, sarışın genç kadının resmini gösterdi.

Kadın:

“Onu tanıyorum,” dedi.

“Burada mı oturuyor?”

“Terk edilmiş kentin kenarında, çölün başladığı yerdeki küçük bir köyde oturuyordu. Aylar önce ona pazar yerinde rastladım.”

“Adı neydi?”

“Bilmiyorum. Onunla konuşmadım.”

“Yalnız mı yaşıyordu?”

“Hayır. Onunla beraber, hâlâ lanetli Firavun’un yalanlarına inanan büyücü kılıklı yaşlı bir adam vardı. Kimse onlara yanaşamıyordu.”

Bölgenin öteki köylerinin aksine bu köy hiç güzel değildi. Pislik içindeki evler, boyaları dökülmüş çatlak duvarlar, terk edilmiş ufak bahçeler... Burada kim oturmak isterdi? Giritli, keçilerin yemeye çalıştıkları çöplerle dolu sokaklarda dolaşmaya başladı.

Bir evin tahta panjuru gıcırdadı.

Bez bebeğini kollarıyla sarmış küçük bir kız çocuğu koşarak kaçtı. Ayağı takılıp düşünce Giritli çocuğu bileğinden tuttu.

“Büyücü nerede oturuyor?”

Kız çırpındı.

“Şayet cevap vermezsen bebeğini alırım.”

Kız, kapısı kapalı, pencerelerinde tahta parmaklıklar olan basık bir evi gösterdi. Giritli, küçük kızın bileğini bıraktı, eve doğru koştu ve bir omuz darbesiyle kapıyı açtı.

Döşemesi toprak, içi loş, kare biçiminde bir odaya girdi. Hurma dallarından yapılmış yatağın üzerinde ihtiyar bir adam can çekişiyordu.

Giritli:

“Ben polisim,” dedi, “korkacak bir şey yok.”

“Ne... ne istiyorsunuz?”

“Bu genç hanımın kim olduğunu söyleyin.”

Seramana’nın adamı portreyi ihtiyara gösterdi.

“Lita... Bu benim küçük Lita’m... Aykırı düşünceli Fira-

vun'un sülalesinden geldiğine inanıyordu... Sonra o gelip onu götürdü."

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Bir yabancı... Lita'nın ruhunu çalan yabancı bir büyücü."

"Adı ne o büyücünün?"

"Yine geldi... Mezarlarda saklanıyor... Bundan eminim mezarların içinde saklanıyor."

İhtiyarın başı yana doğru yuvarlandı. Hâlâ soluk alıyordu, ama konuşacak hali kalmamıştı.

Giritli korktu.

Terk edilmiş mezarların girişleri cehenneme açılan kapılara benziyordu. Bir şeytanın dışında kim böyle bir yerde barınmayı aklına getirebilirdi? İhtiyar ona belki yalan söylemişti, ama bu izi sürmesi gerekiyordu. Birazcık şansı varsa Lita'nın katilini yakalayacak, onu Pi-Ramses'e götürerek ödülü alacaktı.

İşin sonunda onu bekleyen bu ödüle rağmen Giritli kendini pek rahat hissetmiyordu. Açık bir alanda çarpışmayı, deniz üzerinde gerekirse birden çok korsanla dövüşmeyi tercih ederdi... Bu mezarlara girmek onu ürkütüyordu, ama geri adım atmadı.

Dik bir yokuşu tırmandıktan sonra tavanı yeterince yüksek, duvarında Akenaton ile Nefertiti'ye saygı gösterenlerin resimleriyle süslü ilk mezara daldı. Mezarın dibine kadar ağır adımlarla yürüdü, ama ne bir mumyaya, ne de bir insan izine rastladı. Şeytan da ona saldırmadı.

Giritli kendini daha güvenli hissederek ikinci mezarı araştırdı, birincisindeki gibi düş kırıklığına uğradı. Mezarın taşı dayanıksız olduğu için ufalanıyordu. Burada duvarlara kazınmış olan tarihi sahneler yüzyılların tahribatına dayanamayacaktı. Rahatları kaçan yarasalar dağıldı.

Ona yol gösteren ihtiyar herhalde sayıklamıştı. Böyle düşünmekle birlikte Seramana'nın adamı bu terk edilmiş kentten ayrılmadan önce iki ya da üç büyük mezarı dolaşma kararı aldı.

Burada her şey ölmüştü, gerçekten ölmüştü.

Güneş Kenti'nin kurulmuş olduğu ovaya hâkim olan kayalar boyunca yürüdükten sonra, Aton'un başrahibi Merire'nin mezarı-

na girdi. Buradaki kabartma resimler bakımlıydı. Güneş ışınlarının aydınlattığı Kral Kraliçe çiftini simgeleyen heykellere hayran hayran baktı.

Arkasında hafif bir ayak sesi işitti.

Giritli arkasını dönmeye vakit bulamadan, Ofir onun gırtlığını kesti.

13

Meba gözlerini kapamıştı, yeniden açtığında Giritlinin yerde yatan cesedini gördü.

“Hakkınız yoktu Ofir, hakkınız yoktu...”

“Sızlanmayı bırakın Meba.”

“Siz adam öldürdünüz!”

“Ve siz de bir cinayetin tanığı oldunuz.”

Ofir’in bakışları öylesine tehditkârdı ki diplomat geriledi ve mezarın dibine kadar çekildi. Onu karanlıklara kadar izleyen bu inanılmaz derecedeki acımasız gözlerden kaçmak istiyordu.

Şenar:

“Bu meraklı adamı tanıyorum,” dedi. “Bu adam Seramana’nın, Ramses’i korumak için maaşını ödemediği paralı askerlerden biri.”

“Demek peşimize saldığı bir polis... Sardunyalı, Lita’nın kimliğini soruşturmuş ve bilgi elde etmeye çalışmış olmalı. Bu polisin buralarda bulunuşu, geniş bir operasyona giriştiklerini gösteriyor.”

Şenar:

“Bu lanet kentte artık güvenlikte değiliz,” dedi.

“O kadar kötümser olmayalım. Bu meraklı artık konuşamayacak.”

“Ama yine de buraya kadar gelmeyi başardı... Seramana da aynı şeyi yapacak.”

“Sadece bir kişi saklandığımız yeri açıklamış olabilir: Köylülerin büyücü olarak belledikleri ihtiyar, Lita’nın vasisi. Bu yaşlı budala ölmek üzere, ama henüz bize ihanet edecek güce sahip. Bu akşamdan tezi yok onunla ilgileneceğim.”

Meba müdahale etme ihtiyacını duydu.

“Yeni bir cinayet işleyemezsiniz!”

Ofir:

“Karanlıktan çıkın,” diye emretti.

Meba duraksadı.

“Acele edin.”

Diplomat ilerledi. Dudaklarında bir tik belirmişti.

“Bana dokunmayın Ofir!”

“Bizim müttefikimiz ve benim astımsınız, bunu unutmayın.”

“Elbette, ama bu cinayetler...”

“Biz, sizin gibi bakanlığın rahat koltuklarında oturmuyoruz. Siz, Ramses’in gücünü engelleme, hatta bu gücü ortadan kaldırma ve Hititlerin Mısır’ı fethetmelerine olanak sağlama görevini üstlenen bir casus şebekesine aitsiniz. Birkaç diplomatik numaranın yeteceğine inanıyor musunuz? Bir gün siz bile, güvenliğinizi tehdit edecek bir düşmanınızı öldürmek zorunda kalabilirsiniz.”

“Ben yüksek rütbeli bir memurum ve...”

“Hoşunuza gitse de gitmese de, bu polisin öldürülmesinde suç ortağısınız Meba.”

Diplomatın gözleri yeniden Giritlinin cesedine çevrildi.

“İşin buralara varacağını sanmıyordum.”

“Şimdi öğrendiniz.”

Şenar:

“Bu meraklı yüzünden görüşmemiz yarıda kaldı,” dedi. “Başardın mı Meba?”

“Bu lanet kente yeniden gelme tehlikesini bu nedenle göze aldım! Evet, başardım.”

Büyücünün sesi birden yumuşadı.

“Güzel iş başardınız dostum. Sizinle gurur duyuyoruz.”

“Ben verdiğim sözleri tutuyorum, siz de kendinizinkileri unutmayın.”

“Geleceğin iktidarı sizi unutmayacak Meba. Çaldığınız hazineyi bize gösterin.”

Diplomat Khâ’nın fırçasını çıkarıp gösterdi.

“Prens bu fırçayı yazı yazmak için kullanıyordu.”

Ofir:

“Mükemmel,” dedi, “gerçekten mükemmel.”

“Onu ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Bu eşya sayesinde Khâ’nın enerjisini elde etmeyi ve bunu kendisine karşı kullanmayı düşünüyorum.”

“Yoksa sizin niyetiniz...”

“Ramses’in büyük oğlu, doğrudan düşman olarak kabul ettiği-

miz kişilere dahildir. Kral ve Kraliçe çiftini zayıf düşürecek her türlü girişim bizim davamız için yararlıdır.”

“Khâ bir çocuk!”

“O, Firavun’un büyük oğlu.”

“Hayır Ofir, bir çocuğa bunu yapamazsınız...”

“Siz bir tarafı seçtiniz Meba. Geri adım atmak için artık çok geç.”

Büyücü elini uzattı.

“Bana şu fırçayı verin.”

Diplomatın tereddüdü Şenar’ın pek hoşuna gitti. Bu tabansız heriften öylesine nefret ediyordu ki onu kendi elleriyle öldürmeye hazırdı.

Meba fırçayı yavaşça Ofir’e uzattı.

“Öfkenizi bu çocuktan almak zorunda mıydınız?”

Büyücü:

“Pi-Ramses’e dönün ve bir daha buraya gelmeyin,” diye emretti.

“Bu mezarda daha uzun süre oturacak mısınız?”

“Büyüyü yapmama yetecek kadar zaman burada kalacağız.”

“Ya sonra?”

“Çok meraklı olmayın Meba. Ben sizi arayacağım.”

“Başkentteki durumum dayanılmaz olacak.”

“Soğukkanlılığınızı koruyun. Her şeyin yoluna gireceğini göreceksiniz.”

“Nasıl davranmam gerekiyor?”

“Normal işinizi yapmaya devam ediniz. Zamanı gelince talimatlarımı alacaksınız.”

Diplomat mezardan tam çıkacakken geri döndü.

“Bir daha düşünün Ofir. Oğluna dokunulacak olursa Ramses kuduracak ve...”

“Gidin Meba.”

Ofir’le Şenar, mezarın girişinden suç ortaklarının yokuştan inişini, harabe bir evin arkasında gizlenen atına binişini seyrettiler.

Şenar:

“Bu alçak, güvenilir biri değil,” dedi. “Kapanından çıkmak için boşuna çırpınan, korkudan çılgına dönmüş bir fareye benziyor. Neden onu hemen yok etmiyoruz?”

“Meba resmi bir görevde bulunduğu sürece bize yararlı olacak.”

“Ya bizi ihbar ederse?”

“Bu soruyu kendi kendime sormadığımı mı sanıyorsunuz?”

Nefertari, Ramses döndüğünden beri, onunla fazla baş başa kalma fırsatı bulamadı. Ameni, vezir, bakanlar ve başrahipler Hükümdar'ın bürosunu kuşatma altına almışlardı. Kraliçe de kâtiplerin, atölye şeflerinin, vergi tahsildarlarının ve emrindeki öteki memurların müracaatlarını kabul etmeyi sürdürmüştü.

Bazen, tapınağın birinde müzisyen olarak görev almadığına ya-nıyordu. Orada sakin bir hayat sürüp, günlük koşuşturmanın dışında kalabilirdi. Ama Mısır Kraliçesi'nin böyle rahat bir yaşantıya hakkı yoktu ve hiç sızlanmadan görevini tamamlayıp zorluklara göğüs germek zorundaydı.

Nefertari, Tuya'nın sürekli yardımı sayesinde ülkeyi yönetme sanatını öğrenmişti. Ramses yedi yıllık hükümdarlığı süresinde aylarca Mısır dışına çıkmış, savaş alanlarında bulunmuştu. Genç Kraliçe, tacın ağırlığına dayanabilmek ve tanrılarla insanlar arasındaki bağları sürdüren ayinleri yapmak için gereken olağanüstü gücü kendi içinde bulmak zorunda kalmıştı.

Nefertari kendine ait boş zamanının olmamasından şikâyetçi değildi. Günün saatleri zaten yapması gereken işlere bile yetmiyordu. Kuşkusuz Khâ ile Meritamón'dan çoğu kez uzakta kalıyor ve bir çocuğun vicdanının geliştiği o yeri doldurulamaz anları birlikte yaşayamıyordu. Her ne kadar Khâ ile Merenptah, Ramses ile Güzel İset'in oğulları olsa da, onları kendi kızı Meritamón kadar seviyordu. Ramses, üç çocuğunun eğitimlerine göz kulak olması için İset'ten yardım istemekte haklıydı. İki kadın arasında rekabet ve düşmanlık yoktu. Artık anne olamayacağı için Ramses'ten kendi yerine seçebileceği vârisleri olması için Güzel İset'le birlikte olmasını bizzat Nefertari rica etmişti. Ramses, Merenptah'ın doğumundan sonra İset'ten uzaklaşmış, Kral ve Kraliçe'nin çocuk sahibi olmama sorununa çözüm olarak 'Kraliyet çocukları'nı sınırsız sayıda evlat edinmeye karar vermişti.

Kraliçe'nin Ramses'e karşı duyduğu aşk, vücutlarının birleşmesinden ve bunun verdiği zevkten öte bir şeydi. Nefertari'yi baştan çıkaran Ramses'in sadece erkekliği değil, her şeyden önce parıltısıydı. İkisi birlikte bir bütün oluşturuyorlardı ve Nefertari, ayrı kal-

dıkları zamanlarda bile her an Ramses'le, düşünce ve duygu ortaklığı kurduğunu kesinlikle biliyordu.

Yorgun olan Kraliçe kendini manikürcü ile pedikürcünün usta ellerine bıraktı. Uzun bir çalışma gününün sonunda ruhsal durumu ne olursa olsun, sağlıklı ve mutlu görünmesi için bu tür bakımlara ihtiyacı vardı.

Şimdi artık o en zevkli duş alma anıydı. İki hizmetçi kadın Kraliçe'nin çıplak vücuduna sıcak ve güzel kokulu suları döktüler. Kraliçe ılık döşeme taşlarının üzerine uzandı. Bu sefer de, kokulu tüt-sü, neftyağı, yağ ve limondan yapılan, vücudun gerginliğini ve kasılmaları giderecek, uykudan önce onu rahatlatacak olan kremle yapılacak uzun masaja başlanacaktı.

Nefertari, sorumlu olduğu yanlışlıkları, yaptığı hataları, gereksiz öfkelerini düşündü. Adil olana giden yolu bulmak için durmaksızın çalışmak gerekiyordu, çünkü adaletli davranmak Maât yasasını daha da zenginleştiriyor ve ülkeyi kargaşalıktan kurtarıyordu.

Kraliçe'ye masaj yapan kadının elinin ritmi birden değişti ve okşamaya dönuştü.

"Ramses..."

"Hizmetçinin yerini almama izin verir misin?"

"Düşünmem gerek!"

Nefertari yavaş yavaş döndü ve kocasının aşk dolu bakışlarını gördü.

"Ameni ve tahıl ambarları yöneticileriyle sonu gelmez bir toplantının yok muydu senin?"

"Bu akşam ve gece bize ait."

Nefertari, Ramses'in peştamalını çözdü.

"Senin sırrın nedir Nefertari? Bazen güzelliğinin bu dünyaya ait olmadığını düşünüyorum."

"Aşkımız da öyle değil mi?"

Ilık döşeme taşlarının üzerinde birbirlerine sarıldılar, kokuları birbirine karıştı, dudakları birleşti, sonra arzu onları dalgalar üzerinde alıp götürdü.

Ramses, Nefertari'yi büyük bir şalla sardı. Bu şal, açıldığında, yaşam solugunu vermek için sürekli hareket halinde olan tanrıça İsis'in kanatlarını simgeliyordu.

“Harika bir şey bu!”

“Üşümeyesin diye Sais dokumacı kadınlarının dokuduğu yeni bir şaheser.”

Kraliçe, Ramses’in göğsünde büzüldü.

“Tanrılar bizi artık birbirimizden ayırmasın.”

14

Ramses'in taş çerçeveli üç büyük pencereyle aydınlanan bürosu, babası Seti'ninki gibi sade döşenmişti: Duvarları çıplak olan büro-nun ortasında büyük bir masa, Ramses için arkılığı dik bir koltuk, konuklar için hasır sandalyeler, Kral'ı korumak için yazılmış sihirli yazıları içeren papirüs dolabı, Yakın-Doğu haritası ve merhum Fi-ravun'un, ebediyetten gelen bakışlarıyla oğlunun çalışmalarını in-celeyen heykeli vardı.

Kral'ın yazı takımının yanında, uçları keten iplikle sıkı sıkı bağ-lanmış iki akasya dalı duruyordu. Seti'nin bu su bulma çubuğu Ramses'in de çok işine yaramıştı.

Hükümdar, Amenî'ye:

"Dava ne zaman görülecek?" diye sordu.

"On beş gün sonra."

Solgun yüzlü kâtibin kucağı her zamanki gibi bir yığın papirüs ve yazılı tabletlerle doluydu. Vücudunun zayıflığına rağmen, Ame-ni gizli evrakları bizzat taşımaya çok önem veriyordu.

"Musa'ya haber verdin mi?"

"Elbette."

"Peki, tepkisi ne oldu?"

"Sakin görünüyordu."

"Onun suçsuzluğunu kanıtlayacak belgenin elimizde olduğunu söyledin mi?"

"Ona durumunun umutsuz olmadığını hissettirdim."

"Neden bu kadar temkinlisin?"

"Çünkü sen de ben de mahkemenin varacağı hükmün ne olaca-ğını bilmiyoruz da ondan."

"Meşru müdafaa cezalandırılmaz!"

"Musa bir adam öldürdü. Üstelik bu adam senin ablanın koca-sıydı."

"O sefil adam hakkında düşündüklerimi söylemek için duruma müdahale edeceğim."

“Hayır Majeste, mahkemeye hiçbir şekilde müdahale edemezsiniz. Mademki Firavun Maât’ın varlığını ve adaletin selametini sağlamakla mükelleftir, öyleyse adli işlemlere karışamaz.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Ben senin kendi kendinle savaşımana yardım etmezsem, arkadaşlığımın ne anlamı kalır.”

“Görevin çok zor Amenî!”

“Ben dik kafalı ve inatçı biriyimdir.”

“Musa Mısır’a kendiliğinden gelmedi mi?”

“Bu onun hatasını ve suçunu hafifletmez.”

“Musa’yı savunacak mısın?”

“Musa benim de arkadaşım. Onun lehinde olan kanıt mahkemeye ben vereceğim. Ama bu kanıt veziri ve yargıçları ikna edebilecek mi?”

“Musa saray halkı tarafından çok sevilir. Herkes onu, Sarî’yi öldürmeye mecbur eden durumu anlayacaktır.”

“Umalım öyle olsun Majeste.”

Seramana, ateşli iki Suriyeli kadınla çok hoş bir gece geçirmesine rağmen keyifsizdi. Bu nedenle, Mısırlıların ‘ağız yıkama’ dedikleri sabah kahvaltısından önce iki genç kadını kovdu.

Bütün çabalara rağmen, öldürülen sarışın genç kadının kimliği öğrenilememiştir.

Sardunyalı, kurbanın portresi sayesinde, adamlarının onun izini çabucak bulacaklarını sanmıştı. Sarışını ne Pi-Ramses’te, ne Memfis’te, ne Teb’de tanıyan vardı. Muhtemel bir tek sonuç vardı: Genç kadın hep saklı tutulmuştu.

Bu konuda birçok şey bilmesi gereken bir tanık vardı: Ramses’in ablası Dolant. Ama ne yazık ki Seramana onu istediği gibi sorguya çekemiyordu. İkiyüzlü Dolant, suçunu kabul edip özür dileyerek ve Kral-Kraliçe çiftine sadık kalacağına yemin ederek, kısmen de olsa onların güvenini kazanmıştı.

Seramana’nın sabrı taşmak üzereydi. Özel görevlilerin taşradan döndükten sonra verdikleri raporları inceledi. Elefantin, El-Kab, Edfu, Delta kentlerinden hiçbir haber yoktu. Görev dağıtım çizelgesini yeniden gözden geçirince bir ayrıntı onu çok şaşırttı: Bir Giritli, araştırmalarının raporunu iletmemişti. Bu eski korsan para

canlısıydı, ama disiplinsizlik yaptığı zaman çarpıtılacağı cezanın ne olduğunu iyi biliyordu.

Sakal tıraşı olmadan alelacele giyinip Ameni'nin bürosuna gitti. Ameni'nin yirmi seçkin memurdan oluşan ekibinden hiç kimse henüz büroya gelmemişti, ama Ramses'in özel sekreteri ve sandalet taşıyıcısı, sabah kahvaltısı olarak arpa bulamacı, incir ve kurutulmuş balık yedikten sonra papirüsleri yerlerine yerleştirmeye başlamıştı. Ameni çok yemek yemesine rağmen bir türlü kilo alamıyordu.

“Bir sorun mu var Seramana?”

“Raporlardan biri eksik.”

“O kadar kaygı verici mi?”

“Eksik olan rapor Giritlinin olunca, evet. Bu adam aşırı derecede dikkatli ve özenlidir.”

“Nereye göndermiştin bu Giritliyi?”

“Orta Mısır’a, el-Berşe bölgesine gönderdim. Tam söylemek gerekirse, Akenaton’un terk edilmiş kentine yakın bir yere gitti.”

“Araştırma yapmak için ıssız bir yer.”

“Senin yanında titiz olmayı öğrendim.”

Ameni gülümsedi. İki adam her zaman dost olmamışlar, ama barışmalarından sonra, birbirlerine saygı duymaya başlamışlardı.

“Belki de geç kalmıştır.”

“Giritli bir hafta önce dönmüş olmalıydı.”

“Düşüncemi açıkça söylemem gerekirse, bu olay bana önemsiz geliyor.”

“Önsezim bana bu olayın, tam tersine çok önemli olduğunu söylüyor.”

“Peki bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Bu olayı aydınlatmak için yeterli yetkiye sahipsin.”

“Bütün bunları sana anlatmamın nedeni hiçbir şeyin yolunda gitmemesi Ameni.”

“Ne demek istiyorsun.”

“Büyücü ortadan kayboldu, Şenar’ın cesedi bulunamıyor, şu sarışın kızın kimliği öğrenilemiyor. Endişeliyim.”

“Hükümdar Ramses duruma hâkim.”

“Bildigim kadarıyla barış içinde yaşamıyoruz ve Hititler Mısır’ı yok etme düşüncesinden vazgeçmiş değiller!”

“Hitit casus şebekesinin tümden yok edilmediğini düşünüyorsun demek.”

“Şu anda fırtınadan önceki sessizliği yaşıadığımızı hissediyorum. nsezilerim beni hiç yanıltmamıştır.”

“nerin nedir?”

“Giritlinin başına ne geldiğini öğrenmek için bu terk edilmiş kente gideceğim. Ben dönünceye kadar Firavun’a göz kulak ol.”

Ramses’in ablası Dolant kararsızlık içindeydi. Bütün zamanını şölenlere, kabul günlerine ve sosyete toplantılarına giderek geçiren uzun boylu esmer kadın yüksek tabakanın zengin ve işsiz güçsüz yaşantısına yeniden dönmüştü. Kafası işlemeyen zarif kadınlarla hiçbir derinliği olmayan konularda konuşuyor, tahammül edilmez yaşlılar ve söyledikleri de kafaları kadar boş olan gençler ona kur yapıyordu.

Tek tanrı Aton’un dinini benimsemiğinden beri Dolant’ın tek bir arzusu vardı: Gerçek inancın ortaya çıkmasına yardım ederek, sahte tanrıları ve onlara saygı duyanları Mısır topraklarından kovmak. Ama Dolant’ın karşılaştığı herkes halinden memnundu ve doğruyu görmüyorlardı.

Ofir’in varlığından ve öğütlerinden yoksun kalan Dolant, fırtınada kaybolmuş bir gemi gibiydi. Haftalar ilerledikçe cesareti azalıyordu. İnancını besleyecek hiçbir şey ve hiçbir kimse olmadığına göre daha ne kadar devam edebilirdi? Dolant geleceğinden umudunu kesiyordu.

Parlak gözleri olan esmer oda hizmetçisi, çarşafları değiştirmiş, yerleri süpürüyordu.

Hizmetçi:

“Hasta mısınız yoksa prenses?” diye sordu.

“Benim yazgıma kim imrenebilir?”

“Güzel elbiseler giymek, hayal bahçelerinde gezmek, yakışıklı erkeklerle karşılaşmak... Ben size biraz imreniyorum.”

“Yoksa sen de mi mutsuzsun?”

“Yo hayır! Nazik bir kocam, sağlıklı bir çocuğum var ve hayatımızı iyi kazanıyoruz. Yakında kocam yeni evimizin inşaatını tamamlayacak.”

Dolant kafasını kurcalayan soruyu sormaya cesaret etti.

“Ya Tanrı... Bazen onu düşünür müsün?”

"Tanrı her yerdedir prenses: Tanrılara saygı göstermek ve doğaya bakmak yeterlidir."

Dolant ısrar etmedi. Ofir haklıydı. Gerçek dini, insanlara zorla kabul ettirmek gerekliydi. Halkın kendiliğinden inancını değiştirmesini beklemek boşunaydı. Ancak yeni bir düşünceyi kabul etmeye zorlandıktan sonra geçmişte yaptıkları hataları görebilirlerdi.

"Prenses... Herkes ne diyor, biliyor musunuz?"

Oda hizmetçisinin parlak gözlerinde sohbeti koyulaştırma isteği okunuyordu. Dolant belki de ilginç bir haber alabilirdi.

"Söylendiğine göre yeniden evlenmek niyetindeymişsiniz ve size tutkun sayısız aday bu onura ermek için çekişiyorlarmış."

"Akıllarına eseni söylüyorlar."

"Yazık... Uzun süre yas tuttunuz. Bana sorarsanız, sizin gibi değerli bir kadının yalnızlığın acısını çekmesi hiç hoş değil."

"Bu durum bana daha uygun geliyor."

"Bazen çok kederli görünüyorsunuz... Doğrusu bu çok normal. Kocanızı düşünüyor olmalısınız. Zavallı adam öldürülmüş! Osiris ve mahkemesi kocanızın ruhunu nasıl yargılayacak? Size saygısızlık etmek istemem prenses, ama merhum kocanızın pek namuslu davranmadığı söyleniyor."

"Evet, acı gerçek bu."

"Öyleyse neden kötü anıların içine kendinizi kapatıyorsunuz?"

"Yeni bir evlilik pek hoşuma gitmiyor."

"Mutluluk nasıl olsa gelir prenses! Hele kocanızın katili mahkûm edilince."

"Böyle olacağını nerden biliyorsun?"

"Musa yargılanacak."

"Musa mı? Ama o firarda!"

"Bu bir sır, ama kocam hapishanenin başgardıyanının arkadaşı: Yahudi tutuklanmış. Mutlaka ölüme mahkûm edilecek."

"Onu görebilir miyim?"

"Hayır, ona karşı ileri sürülen suçlamanın çok ağır olması nedeniyle hücreye kapatılmış. Sizi mutlaka mahkemeye çağıracaklardır. Böylece öcünüzü alma fırsatınız olacak."

Demek Musa dönmüştü! Tek Tanrı'ya inanan Musa! Yoksa bu dönüş, Dolant'a bir mesaj mıydı?

Musa'nın davası, Maât'ın sadık kulu vezirin başkanlığında, Adliye sarayının büyük salonunda yapıldı. Başkan, kolalı, ağır bir elbise giymişti. Üstündeki tek mücevher yürek biçimindeydi ve ölümden sonra ahretin terazisinde yargılanacak insanın vicdanını simgeliyordu.

Duruşmanın başlamasından önce vezir, Ptah tapınağına gitmiş ve Ramses'in önünde ant içmişti. Vezir adalet tanrıçasına saygı duyacak ve hiç kimseyi kayırmayacaktı. Kral, herhangi bir öğüt vermekten kaçınarak sadece ona olan güvenini onaylamakla yetinmişti.

Büyük salon doluydu.

Saray mensuplarından hiç kimse bu duruşmayı kaçırmak istemiyordu.

Kalabalık arasında Yahudi kabilelerinden birkaçının reisi fark ediliyordu. Görüşler farklıydı: Bazıları Musa'nın suçlu olduğuna inanıyor, bazıları ise onun ülkeye dönüşünü haklı gösterecek bazı açıklamaların mahkeme heyetine sunulacağını umuyordu. Herkes Musa'nın güçlü kişiliğini biliyordu ve hiç kimse onun safça davranmış olabileceğini düşünmüyordu.

Vezir, insan neslinden sonra da varlığını sürdürecektir olan Maât yasasına dualar okuyarak duruşmayı başlattı. Verilecek kararın Mısır'ın kırk iki eyaletinde de uygulanacağını hatırlatmak için salonun döşemesine kırk iki deri tabakası koydurdu.

İki asker Musa'yı getirdi. Bütün gözler Yahudiye döndü. Ramses'in, sakallı kırışık bir yüzü ve heybetli bir görünüşü olan eski çalışma arkadaşı gayet sakin görünüyordu. Askerler ona vezirin karşısındaki yerini gösterdi.

Adalet bakanının sağında ve solunda oturan on dört kişiden oluşan jüri heyetinde bir kadastrocu, tanrıça Sekmet'in bir rahibesi, bir doktor, bir doğramacı, bir ev kadını, bir köylü, bir hazine kâtibi, saraydan bir hanım, bir ustabaşı, bir dokumacı kadın, Râ ordusu generali, bir taş yontucusu, bir ambarlar kâtibi ve bir denizci bulunuyordu.

“Adınız Musa, değil mi?”

“Evet.”

“Bu jürinin herhangi bir üyesine itirazınız var mı? Bütün üyeler bakın ve düşünmek için acele etmeyin.”

“Bu ülkenin adaletine güvenirim.”

“Bu ülke sizin ülkeniz değil mi?”

“Burada doğdum, ama ben Yahudiyim.”

“Siz Mısırlısınız ve o sıfatla yargılanacaksınız.”

“Yabancı olsaydım yargılama usulü ve jüri kararı farklı mı olacaktı?”

“Elbette ki hayır.”

“Öyleyse ne önemi var bu soruların?”

“Takdir bu mahkemeye aittir. Mısırlı olmaktan utanç mı duyuyorsunuz?”

“Sizin de söylediğiniz gibi takdir bu mahkemeye aittir.”

“Sari adında bir ustabaşığı öldürmek ve sonra da firar etmekle suçlanıyorsunuz. Bu suçlamaları kabul ediyor musunuz?”

“Ediyorum, ancak bazı açıklamalarda bulunmam gerekiyor.”

“Bu davanın konusu da bu. Suçlamadaki ifadelerin yanlış olduğuna inanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Şunu kabul etmelisiniz ki, yasalara uygun olarak sizin idamınızı isteyeceğim.”

Salonu boydan boya bir mırıltı kapladı. Musa, sanki bu korkunç sözler onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi, soğukkanlılığını kaybetmedi.

Vezir:

“Olayların önemi nedeniyle bu davaya zaman açısından hiçbir sınırlama koymuyorum. Sanığın kendini savunması ve bu cinayetin nedenlerini açıklamak için gerekli zamanı olacak. Mutlak bir sessizlik istiyorum. En küçük bir kargaşa olursa duruşmayı durdurur ve buna neden olanları ağır cezaya çarptırırım.”

Yargıç, Musa'ya:

“Bu korkunç olay gerçekleştiği sırada göreviniz neydi?”

“Mısır sarayında üst düzeyde bir görevli ve Pi-Ramses şantiyesinde ustabaşıydım. Özellikle Yahudi tuğlacıların ekiplerini yönetiyordum.”

“Elimdeki dosyada, herkesin sizden memnun olduğu anlaşıyor. Firavun’un arkadaşıydınız, değıl mi?”

“Evet.”

“Öğreniminizi Memfis üniversitesinde yaptınız, ilk resmî göreviniz Mer-Ur haremindediydi. Sonra Karnak’ta ustabaşı, Pi-Ramses’te şantiye şefiydiniz... İşin başlangıcında bile parlak bir kariyeriniz vardı. Öldürülen Sari ise yanlış yola girdi. Ramses’in lalalığını yapmıştı. Memfis üniversitesinin rektörü olmayı umuyordu, ama daha düşük bir görevi kabul etmek zorunda kaldı. Bu gözden düşmenin nedenleri hakkında bir bilginiz oldu mu?”

“Hayır ama bu konuda bir fikrim vardı.”

“Onu öğrenebilir miyiz?”

“Sari gözü yükseklerde olan alçak ve açgözlü bir adamdı. Ecel ona benim elimle vurdu.”

Ameni, vezirden söz istedi.

“Duruma açıklık getirebilirim: Sari, Ramses’e karşı bir komplo kurmuştu. Ramses’in ablası Dolant’ın kocası olduğu için Kral onun kusurunu bağışladı.”

Saray erkânının birçoğı şaşırılmış göründü.

Vezir:

“Prenses Dolant mahkemeye tanık olarak çıksın,” diye emretti.

Uzun boylu esmer kadın tereddütlü bir tavırla ilerledi.

“Musa ile Ameni’nin sözlerini onaylıyor musunuz?”

Dolant başını önüne eğdi.

“Az bile söylediler... Kocam âdeta bir canavar olmuştu. Kariyerinin kesin olarak sona erdiğini anlayınca emrinde çalışanlara karşı giderek artan bir kin duymaya başladı ve onlara kabul edilemez bir biçimde zulmetti. Ölmeden birkaç ay önce, emrinde bulunan Yahudi tuğlacılar ekibine işkence ediyordu. Şayet Musa onu öldürmeseydi, bir başkası öldürecekti.”

Vezir şaşırılmış gibiydi.

“Sözleriniz biraz aşırı kaçmadı mı?”

“Yemin ederim ki hayır! Kocam yüzünden yaşıntım işkenceye dönmüştü.”

“Öldürülmesine memnun mu oldunuz?”

Dolan başını daha da eğdi.

“Ben... sanki rahatlamış gibiydim ve böyle hissettiğim için ken-

dimden utanıyordum... Ama insan, böylesine bir zalime nasıl acıyabilir?"

"Başka söyleyeceğiniz var mı prenses?"

Dolant, saray erkânının arasındaki yerine döndü.

"Sari'nin anısını savunacak ve karısının sözlerinin aksini söyleyecek kimse var mı aranızda?"

Salondan hiç ses çıkmadı. İfadeleri kaydetmekle görevli zabıt kâtibi söylenenleri hızlı bir şekilde not ediyordu.

Vezir, Musa'ya:

"Sizin bu olay hakkında söyleyecekleriniz nedir?" diye sordu.

"Bu bir tür kazaydı. Sari ile olan ilişkilerimiz gergin olmakla birlikte onu öldürmek niyetinde değildim."

"Öyleyse bu öfke neden?"

"Çünkü Sari'nin şantaj yaptığını ve Yahudi tuğla işçilerine zulmettiğini fark etmiştim. İşçilerden birinin hakkını savunmak isterken, kendi hayatımı kurtarmak için onu istemeden öldürdüm."

"Yani meşru müdafaa durumunda kaldığınızı söylüyorsunuz."

"Gerçek bu efendim."

"Peki neden kaçtınız?"

"Paniğe kapıldım."

"Masum olan bir insan için garip bir davranış."

"Bir adamı öldürmek derin bir şoka neden oluyor. O sırada insan hiçbir şey düşünemez oluyor ve bilinçsizce davranıyor. Sonunda korkunç bir şey yaptığının şuuruna varıyor ve tek bir çıkış yolu görüyor: Kendinden kaçmak, kaybolmak, unutmak ve unutulmak. İşte bu nedenle çölde saklandım."

"Heyecanınız yatışınca Mısır'a dönebilir ve mahkeme huzuruna çıkabilirdiniz."

"Evlendim ve bir oğlum oldu. Mısır bana uzakta, çok uzakta görünüyordu."

"Neden döndünüz?"

"Yerine getirmem gereken bir görevim var."

"Nedir o?"

"Bugün için bu bir sır, ama bu davayla hiç ilgisi yok. Yakın bir gelecekte herkes bunun ne olduğunu öğrenecek."

Musa'nın yanıtları veziri kızdırmıştı.

"Olayları anlatış biçiminiz hiç de inandırıcı değil. Tutumunuz

aleyhinizde ve açıklamalarınız çok karışık. Sari'yi önceden tasarlayarak öldürdüğünüze inanıyorum, çünkü Sari, Yahudilere karşı çok haksızca davranıyordu. Gerekçeleriniz akla yakın olsa da söz konusu olan bir cinayet. Üstelik, Pi-Ramses'e döndükten sonra da saklanmaya devam ettiniz! Bu sizin suçluluğunuzun bir itirafı değil mi? Vicdanı rahat olan bir insan böyle davranmaz."

Ameni kesin sonuca götürecek son darbeyi vurmanın zamanının geldiğini düşündü.

"Elimde Musa'nın suçsuzluğunu gösteren bir kanıt var."

Yargıcın ses tonu sertleşti.

"Elinizdeki kanıt ciddi değilse sizi adalete hakaretle suçlarım."

"Musa'nın savunmak zorunda olduğu tuğlacı Yahudinin adı Abner'di. Sari ona şantaj yapıyordu. Abner, Sari'yi Musa'ya şikâyet etti. Bunun üzerine Sari onu hırpalayarak öcünü almak istedi. Musa tam zamanında geldi ve Sari'yi engelledi. Ama aralarında çıkan kavga kötü sonuçlandı ve Musa, kendini korumaya çalışırken istemeyerek Sari'yi öldürdü. Abner bu olaya tanık oldu ve ifadesi usulüne uygun olarak alındı. Bu ifade emrinize amadedir."

Ameni belgeyi vezire verdi.

Vezir belgeyi inceledi ve papirüsün bir yargıç tarafından mühürlendiğini saptadı. Mührü kırdı, tarihini gözden geçirdi, metni okudu.

Musa sevincini göstermeye cesaret edemedi, ama Ameni ile dostça baktı.

Vezir:

"Bu belge gerçek ve mahkemece kabul edilebilir," dedi.

Dava sona ermiş, Musa aklanmıştı. Jüri Musa'nın aklandığını bildirecekti.

Yargıç:

"Kararımı vermeden önce ben yine de son bir kez bunun doğrulanmasını istiyorum," dedi.

Ameni kaşlarını çatı.

Vezir:

"Abner adındaki bu adam mahkeme huzuruna çıksın ve ifadesini doğrulasın," dedi.

Ramses'in öfkesi Ameni'ye patladı.

"Kesin bir kanıt, onaylanmış bir belge ve Musa hâlâ hapisteler!"

Hükümdar'ın özel sekreteri çekinerek:

"Vezir ince eleyip sık dokuyan biri," dedi.

"Peki ama başka ne istiyor?"

"Söylemiştim, Abner'i görmek istiyor."

Ramses gerçeği kabul etmek zorundaydı. Yüksek mahkemenin istekleri yerine getirilmeliydi.

"Abner'e davetiye çıktı mı?"

"Evet, ama işte sorun da burada."

"Neden?"

"Abner bulunamıyor. Kabile reisleri, Abner'in birkaç aydan beri kayıp olduğunu söylüyorlar. Hiç kimse Abner'in başına ne geldiğini bilmiyor."

"Hepsi yalan! Musa'ya zarar vermek istiyorlar."

"Olabilir, ama ne yapabiliriz?"

"Bu araştırmayla Seramana bizzat meşgul olsun."

"Biraz beklemek gerekecek... Seramana, Orta Mısır'da, aykırı düşünceli Firavun'un terk edilmiş kentinin yakınında iz sürüyor. Şu öldürülen sarışın kızın kim olduğunu bulmaya kafasını takmış. Doğrusunu söylemek gerekirse, Seramana Hitit casus şebekesinin çökertilemediğine inanıyor."

Hükümdar'ın öfkesi yatıştı.

"Sen ne düşünüyorsun Ameni?"

"Bence Şenar öldü, suç ortakları ya kaçtı ya da zarar veremeyecek durumdadılar. Ama Seramana içgüdülerine inanıyor."

"Belki de haksız değildir Ameni. İçgüdü sayesinde, bizi ya yanıltan ya da avutan mantığın ötesini görebiliriz. Babam içgüdüyle sezgiye dönüştürmüş ve onu üstün bir yetenekle kullanmıştı."

"Ama Seti bir korsan değildi!"

"Seramana karanlıklardan gelen bir adam olduğu için kullanıla-

bilecek hileleri çok iyi bilir. Onu dinlememek büyük bir hata olur. Ona olabildiğince çabuk ulaş ve Pi-Ramses'e dönmesini emret."

"Habercileri gönderdim bile."

"Ve benim arzumu vezire ilet: Musa'yı görmek istiyorum."

"Ama... o hapiste!"

"Dava görüldü, olaylar ortaya çıktı: Bu görüşme adaleti etkilemez."

Harabeleri insana hüznün veren Güneş Kenti'nin alelacele inşa edildiği ovada sert bir rüzgâr esiyordu. Seramana boş sokaklarda yürürken yanından geçtiği bir duvar kalıntısı yıkıldı. Birçok kez tehlikeye kafa tutmuş olmasına rağmen Sardunyalı, bu sefer içinin rahat olmadığını hissediyordu. Tehlikeli gölgeler bu terk edilmiş konaklarda ve evlerde dolaşıyordu. Seramana, köylüleri sorguya çekmeden önce bu terk edilmiş kenti görmek, hayaletleriyle karşılaşmak, Aton güneşinin altında meydana gelen dramı görmek istemişti.

Seramana, akşam olurken, araştırmalarına yeniden başlamadan önce yiyip içip canlanmak ve birkaç saat uyumak için yakındaki köye gitti. Köy kuş uçmaz kervan geçmez bir yere benziyordu: tek bir eşek, tek bir kaz, tek bir köpek yoktu. Evlerin kapı ve panjurları açıktı. Sardunyalı yine de kısa kılıcını kınından çıkardı. Aslında, tehlikenin kol gezdiği böyle bir yerde tek başına dolaşmak hiç de ihtiyatlı bir iş değildi ama o deneyimine ve gücüne güveniyordu.

Yoksul bir evin toprak döşemesine oturmuş, üzgün bir halde başını dizlerine dayamış ihtiyar bir kadın gördü.

Kadın boğuk bir sesle:

"İstersen öldür beni," dedi. "Burada artık çalınacak hiçbir şey yok."

"İçin rahat etsin, ben Ramses'in polisiyim."

"Git yabancı. Bu köy öldü, kocam öldü ve ben de sadece ölmeyi bekliyorum."

"Senin kocan kimdi?"

"Büyücülükle suçlanan, fakat aslında namuslu olan bir adamdı benim kocam. Bütün hayatı başkalarına yardım etmekle geçmişti... Ona teşekkür etmesi gerekirken o kahrolası büyücü onu öldürdü."

Seramana, saçları tozlu, kirli elbiseli yaşlı dulun yanına oturdu.

"Şu büyücüyü bana tarif etsene."

"Neye yarar?"

"Ben de bu uğursuz adamı arıyorum."

Dul kadın Seramana'ya hayretle baktı.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Öyle bir halim var mı?"

"Artık çok geç, kocam öldü."

"Onu tekrar diriltemem, bu işle tanrılar meşgul olacak; ama ben, bu büyücüyü yakalamak istiyorum."

"Uzun boylu, sıska, yırtıcı kuşunkini andıran yüzü ve soğuk bakışları olan bir adam."

"Adı ne?"

"Ofir."

"Mısırlı mı?"

"Libyalı."

"Bu ayrıntıları nerden biliyorsun?"

"Evlatlığımız Lita'yla konuşmak için aylarca evimize geldi. Zavallı çocuk... Birtakım hayaller görür ve kendini aykırı düşünceli Kral'ın ailesinden sanırdı. Kocamla ben, aklını başına toplaması için çok uğraştık, ama o büyücüye inanmayı sürdürüyordu. Bir gece Lita kayboldu ve bir daha onu göremedik."

Seramana, Ofir tarafından öldürülen sarışın genç kadının portresini gösterdi.

"Bu, o mu?"

"Evet, benim kızım Lita... Yoksa..."

Sardunyalı gerçeği saklamaktan hoşlanmazdı. Başını doğrular şekilde salladı.

"Ofir'i son kez ne zaman gördün?"

"Birkaç gün önce, hasta kocamı ziyarete geldiği zaman. Kocama öldürücü şurup içiren de o oldu."

"Ofir yakınlarda mı saklanıyor?"

"Şeytanların cirit attığı kayalık mezarlarında... Onun gırtlığını kes polis, cesedini çiğne ve yak!"

"Bu yerden ayrılmak zorundasın. Hayaletlerle yaşanmaz."

Seramana viraneden çıktı, atına atladı. Güneş batmak üzereydi.

Yokuşun başında atından inen Sardunyalı, elinde kılıcıyla yokuşu koşarak çıktı. Belki sürpriz bir baskın yapma şansını kullanmamıştı ama, bir an önce harekete geçmeyi yine de yeğliyordu. Ramses'in muhafız kıtası komutanı, girişi en geniş mezarları seçti ve içeri daldı.

Her taraf boştu. Bu terk edilmiş mezarların tek sakinleri, sona ermiş bir dönemin son kalıntılarının duvarlara kazılmış figürleriydi.

Ramses ile Nefertari'nin kızları Meritamon, Kral ve Kraliçe çiftine, onları şaşkına çeviren bir ustalıkla harp çalıyordu. Mavi lotusların gelişip büyüdüğü geniş su birikintisinin kenarındaki açılır kapanır iskemlelere oturan Firavun ile Büyük Kraliçe, el ele, bu mutlu anın tadını çıkarıyorlardı. Sekiz yaşındaki kızları daha şimdiden bir virtüöz olmakla kalmamış, şaşırtıcı bir duyarlık gösterecek kadar gelişmişti. İri yapılı aslan 'Katil' ile onun ön ayaklarının arasına yatan sarı köpek, Meritamon'un çaldığı melodinin etkisiyle büyülenmiş benziyorlardı.

Son notalar, arkasında tatlı bir iz bırakarak yavaşça sona erdi.

Kral kızını kucakladı.

"Beğendin mi?" diye sordu Meritamon.

"Sen çok yetenekli bir müzisyensin, ama daha uzun yıllar eğitim görmene gerekcek."

"Annem bana, Hator tapınağına girebileceğime ve bana orada çok güzel şeyler öğreteceklerine dair söz verdi."

"Sen böyle istiyorsan, istediğin yerine getirilecektir."

Küçük kızın güzelliği Nefertari'ninki kadar göz kamaştırıcıydı. Bakışlarında da aynı ışık vardı.

"Şayet tapınak müzisyeni olursam, beni görmeye gelecek misin?"

"Senin melodilerinden yoksun kalacağımı mı sanıyorsun?"

Khâ asık suratla sokuldu. Kraliçe:

"Canın sıkkın görünüyor," dedi.

"Bir şeyimi çalmışlar."

"Emin misin?"

"Her akşam eşyalarımı toplarım. Eski fırçalarımın birini çalmışlar. O fırçayla yazmaktan çok hoşlanıyordum."

"Kaybetmiş olamaz mısınız?"

"Hayır, aramadığım yer kalmadı."

Ramses oğlunu omuzlarından tuttu.

"Çok ağır bir suçlamada bulunuyorsun."

"Emin olmadan konuşmamam gerektiğini biliyorum. İşte bu nedenle şikâyetle bulunmadan önce çok düşündüm."

"Kimden kuşkulaniyorsun?"

“Şimdilik hiç kimseden, ama araştıracağım. Bu fırçayı çok seviyordum.”

“Başka fırçaların da var.”

“Doğru, ama onun yeri başkaydı.”

Aslan başını kaldırdı, köpeğin kulakları dikildi. Gelen biri vardı: Ağır adımlarla yürüyen Dolant görüldü. Başına uzun saç örgüleri olan geniş bir peruk takmış, sırtına da mat tenine uygun yeşil bir elbise giymişti.

“Majesteleri beni görmeyi arzu ederler mi?”

Ramses:

“Musa’nın mahkemesi sırasındaki davranışın övgüye değerdi.”

“Ben sadece gerçeği söyledim.”

“Kocanı böylesine açıklıkla anlatman cesaret işiydi doğrusu.”

“Maât’ın ve vezirin huzurunda yalan söylenmez.”

“Açıklamaların Musa’ya çok yardım etti.”

“Ben sadece görevimi yaptım.”

Sarayın içki sunucusu yeni bir şarap getirdi ve konuşma, iki çocuğun bilgeliğe ulaşabilmeleri için yapmak zorunda oldukları çalışmalar üzerine yoğunlaştı.

Dolant bahçeden çıktığında, Kral’ın güvenini tekrar kazandığına kesin olarak inanmıştı. Ona karşı gösterilen kuşku dolu hoşgörü, artık sempatiye dönüşmüştü.

Dolant tahturevanını gönderdi. Biraz dolaştıktan sonra yaya dönmek istiyordu.

Mütevazı su taşıyıcı kılığında yanına sokulan zayıflamış, bıyıklı ve sakallı adamın Şenar olduğuna kim inanırdı?

“Memnun musun sevgili ablacığım?”

“Önerdiğin strateji mükemmeldi.”

“Dostluk benim kardeşimin gözünü kör eder. Musa’nın yardımına koşarken Ramses’in müttefiki oldun.”

“Mademki benim samimi olduğuma inanıyor, Ramses güçsüz kaldı demektir. Şimdi ne yapmam gerekiyor?”

“Kulaklarını aç. En küçük bir haber bile bizim için çok değerli olabilir. Seninle aynı şekilde temas kuracağım.”

Ramses'le Ameni, Seramana'nın uzun öyküsünü dikkatle dinlemişlerdi. Ortama egemen olan gerginliği, Ramses'in bürosunu aydınlatan hoş bir ışık yumuşatıyordu. Sıcak dönemin sona ermesiyle birlikte Mısır, insana huzur veren altın renklerle bezeniyordu.

Ameni:

"Libyalı büyücü ile onun güdümündeki, zavallı çılgın Lita," diye tekrarladı. "Bu durumda endişe etmemiz gerekir mi? Büyücü fi-rarda ve ülke içinde hiçbir desteğe sahip değil. Belki de çoktan sınırdan geçmiştir."

Ramses:

"Bu durumu yeterince ciddiye almıyorsun," dedi. "Saklandığı yeri unuttun mu? Akenaton'un başkenti Güneş Kenti."

"Orası uzun zamandan beri terk edilmiş durumda..."

"Ama o kenti kuranın zararlı fikirleri bazı kafaları zehirlemeye devam ediyor! İşte bu Ofir, bir sempatizan şebekesi kurmak için bundan yararlanmayı düşündü."

"Şebeke demek... Yoksa Ofir Hitit casusu mu?"

"Buna kesin olarak inanıyorum."

"Ama Hititler Aton'u ve tek tanrıyı umursamazlar!"

Seramana araya girdi.

"Yahudileri umursarlar," dedi.

Ameni böyle bir şey duymaktan korkuyordu. Ama Sardunyalı, diplomatik olma konusunda hiçbir ilerleme kaydedememişti ve düşüncelerini dobra dobra söylemeye devam ediyordu.

Ramses'in muhafız kıtası komutanı:

"Musa'nın sahte bir mimarla ilişki kurduğunu biliyoruz," diye hatırlattı. "Bu yalancının tarifi büyücününkine tıpatıp uyuyor. Bu, kesin bir kanıt değil mi?"

Ameni:

"Sakin ol," dedi.

Ramses:

“Devam et,” diye emretti.

Sardunyalı:

“Din konusundan ben hiçbir şey anlamam,” diye devam etti, “ama Yahudilerin tek tanrıdan söz ettiklerini biliyorum. Musa’nın ihanet içinde olduğu kuşkusunu taşıdığımı hatırlatabilir miyim Majeste?”

Ameni:

“Musa bizim arkadaşımız,” diye itiraz etti. “Ofir’le ilişki kursa bile Ramses’e karşı neden komplo kursun? Bu büyücü birçok soylu insanla ilişki kurmuştur.”

Sardunyalı:

“Gerçeklere gözlerimizi kapamak neye yarar?” diye sordu.

Firavun ayağa kalktı ve bürosunun penceresinden uzaklara baktı. Delta’nın yemyeşil manzarası, yaşamın canlılığının ifadesiydi.

Ramses kararını bildirdi:

“Seramana haklı,” dedi. “Hititler, bize içerden ve dışardan hücum ederek çifte saldırıya geçtiler. Kadeş savaşını kazandık, Hitit birliklerini kendi sınırları gerisine püskürttük ve casus şebekesini dağıttık. Ama aslında bu zaferler komik bir aldatmacadan başka ne ki? Hitit ordusu dağıtılamadı ve Ofir denen bu adam hâlâ ortalarda dolaşıyor. Cinayet işlemekten bile çekinmeyen böyle bir insan bize zarar vermekten vazgeçmeyecektir. Ama Musa onun suç ortağı olamaz... Dürüst bir insandır, karanlık işler çeviremez. Seramana, Musa konusunda yanılıyor.”

“Öyle olmasını arzu ederim Majeste.”

“Seramana sana yeni bir görev vereceğim.”

“Ofir’i tutuklayacağım.”

“Ondan önce Abner adındaki tuğlacıyı bul.”

Nefertari, doğum gününü başkentin yakınında Delta’da bulunan ve yönetimi Tarım Bakanı Necem’e verilmiş olan büyük bir arazide kutlamayı arzu etmişti. Doğaya âşık sevimli bir insan olan Necem, karı koca hükümdara zengin ve verimli Delta topraklarına göre yapılmış yeni bir saban modelini gösterdi. Bu buluştan ötürü çok mutlu olan Tarım Bakanı, toprağa zarar vermeden yeterli derinlikler kazan aleti bizzat kendisi kullandı.

Arazide görevli olarak çalışanlar sevinçlerini gizleyemiyorlardı.

Kral'la Kraliçe'yi bu kadar yakından görmek gökten gelen büyük bir lütuftu ve gelecek yılın bin bir mutlulukla dolu olacağının habercisiydi. Ürün bol olacak, meyve bahçelerinde harika meyveler yetişecek, sürüler sürüleri doğuracaktı.

Nefertari, Ramses'in bu güzel günün sevincine katılmadığını hissetti. Güzel bir yemekten sonraki dinlenme anından yararlanan Kraliçe:

"Bir kaygı senin yüreğini daraltıyor," dedi. "Bunun sebebi Musa'nın durumu mu?"

"Doğru, onun yazgısı beni endişelendiriyor."

"Abner bulundu mu?"

"Henüz bulunamadı. Mahkeme huzuruna çıkmadığı sürece, vezir Musa'nın aklandığını ilan etmeyecek."

"Seramana seni düş kırıklığına uğratmayacak. Senin başka bir sıkıntın olduğunu hissediyorum."

"Firavunların yasası benden ülkemi, dış düşmanlardan olduğu kadar iç düşmanlardan da korumamı emrediyor ve korkarım bu konuda başarısız oldum."

"Hititler uzaklaştırıldıklarına göre korktuğun düşman, kendi topraklarımızda bulunuyor."

"Karanlık güçlerin çocukları sahte bir ışık altında maskeleriyle ilerliyor. Onlara karşı savaş açmak zorunda kalacağız."

"Çok garip sözler bunlar, ama beni hiç şaşırtmıyor. Dün, Sekmet tapınağında akşam ayinini yaptığımız sırada granit heykelin gözleri endişe verici bir parlaklıkla ışıldadı. Bu bakışı biz çok iyi tanıyoruz: Uğursuzluğu haber veriyor. Bunun üzerine okuduğum büyü dualar, etkili oldu, ama tapınağın içine gelen barış havası dış dünyaya da yayılacak mı?"

"Amarna'nın hayaletleri insanların kafalarını karıştırmak için yeniden ortaya çıkıyorlar Nefertari."

"Akenaton, deneyinin sınırlarını uzayda ve zamanda dondurmamış mıydı?"

"Evet, ama hükümedemeyeceği güçleri de harekete geçirmiş oldu ve Hititlerin hizmetinde olan Libyalı büyücü Ofir, terk edilmiş kentte uyuklamakta olan şeytanları uyandırdı."

Nefertari, uzun bir süre gözleri kapalı, sessiz kaldı. Gündelik hayatla ilişkilerini koparıp düşüncesini görünmeyene doğru yö-

neltti ve geleceğin labirentine saklanmış olan gerçeği görmeye çalıştı. Dinsel ayinleri yürütmek, Kraliçe'de, hayatı her an oluşturan güçlerle ilişki kurabilme ve geleceği görebilme becerisini geliştirmişti. Bazen önsezi, aradaki perdeyi kaldırmayı başarıyordu.

Henüz sıkıntısından kurtulmamış olan Ramses, karısı Kraliçe'nin kararını bekledi.

Nefertari gözlerini açarak:

"Çatışma korkunç olacak," dedi. "Ofir'in hazırladığı ordu, Hitit ordusundan daha zorlu çıkacak."

"Mademki sen de benim kaygılarımı doğruluyorsun, öyleyse olabildiğince çabuk harekete geçmek zorundayız. Krallığın en önemli tapınaklarının enerjisini kullanalım ve onları, ilmeklerini tanrılarla tanrıçaların ördükleri bir koruyucu ağla örtelim. Senin yardımın olmadan bunu yapamam."

Nefertari, sonsuz bir sevgiyle Ramses'i kucakladı.

"Bunun için bana sormana gerek var mı?"

"Uzun bir yolculuğa çıkacağız ve sayısız tehlikeyle karşılaşacağız."

"Bizim aşkımızın, Mısır'a adanadıktan sonra bir anlamı olabilir miydi? Mısır bize hayat veriyor, bunun karşılığında biz de ona hayatımızı vermeliyiz."

Göğüsleri çıplak, genç köylü kadınlar, başlarında hasır şapkaları, bellerinde bitkilerden yapılmış peştamallarıyla, toprağın verimliliğini kutlamak için dans ettiler ve kem gözleri uzak tutmak için çevreye küçük bez toplar fırlattılar. Bu sayede, hantal, beceriksiz ve şekli bozuk cinler artık ekili tarlalara giremeyeceklerdi.

Nefertari:

"Umarım kötülüğü kovmada biz de onlar gibi becerikli oluruz."

"Senin de gizlediğin bir sıkıntın var."

"Khâ için endişeleniyorum."

"Yoksa büyük bir kabahat mı yaptı?"

"Hayır, endişem Khâ'nın çalınan fırçası nedeniyle. En çok sevdiğim şalımın kayboluşunu hatırlıyor musun? Hiç kuşkusuz bu büyücü Ofir, benim sağlığımı bozmak ve birlikteliğimizi zayıflatmak için onu kullandı. Ancak Setau'nun müdahalesi sayesinde Meritamon'u doğurabildim. Ölümünden kurtuldum, ama yeni bir saldırıdan korkuyorum. Bu kez hedefi bir çocuk, senin oğlun olacak."

“Khâ hasta mı yoksa?”

“Doktor Pariamaku onu muayene etti ve anormal hiçbir şey bulamadı.”

“Onun teşhisi benim için yeterli değil. Setau’yu çağır ve ondan Khâ’nın çevresinde koruyucu bir sihir duvarı oluşturtmasını iste. Bu günden tezi yok bize en küçük bir olayı haber versin. İset’e haber verdin mi?”

“Elbette.”

“Fırçayı çalan hırsız bulmak ve ayrıca sarayın içinde de bize ihanet edenlerin olup olmadığını öğrenmek gerekiyor. Seramana saray personelini sorguya çeksin.”

“Korkuyorum Ramses, Khâ için korkuyorum.”

“Bu korkuyu belli etmemeliyiz, çocuğa zarar verebilir. Karanlık güçleri kullanan kimse bizim en küçük zayıflığımızdan yararlanabilir.”

Khâ elinde kâtip paleti ve fırçalarıyla Setau ile Lotus’un laboratuvarına girdi. Güzel Nubyeli siyah bir kobranın zehrini çıkartırken kocası da sindirim yolları hastalıkları tedavisinde kullanılan bir sıvı ilaç hazırlıyordu.

“Benim büyü hocam sen misin?”

“Senin tek hocan büyüünün kendisi olacak. Yılanlardan hâlâ korkuyor musun?”

“Evet.”

“Yalnız budalalar yılanlardan korkmaz. Yılanlar bizden önce de vardılar ve bizim ihtiyacımız olan sırları onlar bilirler. Bir dünyadan diğerine nasıl ustaca gidebildiklerini fark ettin mi?”

“Babam beni büyük kobra ile karşılaştırdıktan sonra, artık kötü bir ölümden sakınmam gerektiğini biliyorum.”

“Öyle anlaşılıyor ki seni yine de korumak gerekiyor.”

“Benim bir fırçamı çaldılar. Büyücü onu bana karşı kullanmak istiyor. Bana gerçeği Kraliçe söyledi.”

Çocuğun ağırbaşlılığı ve olgunluğu Setau’yu hayrete düşürdü.

“Yılanlar bizi büyüledikleri gibi büyücülüğe karşı mücadele etmenin usulünü de öğretirler. İşte bu nedenle sana her gün ezilmiş sarmısak, yılan kanı ve ısırılan otu karışımından hazırlanan ilacı içireceğim. On beş gün sonra bu ilacın içine bakır talaşı, kırmızı

toprak, şap ve kurşun oksit ekleyeceğim. Sonra Lotus sana kendi buluşu olan bir ilaç verecek.”

Khâ'nın suratı asıldı.

“Tadı pek güzel olmamalı.”

“Üzerine içeceğin biraz şarap kötü lezzeti giderir.”

“Hiç şarap içmedim ben.”

“Giderilmesi gereken bir eksiklik daha.”

“Şarap bir kâtibin aklını karıştırır ve düzgün yazı yazmasını engeller.”

“Aşırı derecede su içilmesi kalbin ferahlamasını engeller; bu kusura sakın kapılma. Kaliteli şarabı fark edebilmek için, erken yaşta tadına bakmaya başlamak gerekir.”

“Beni kötü büyüden koruyacak mı?”

Setau yeşilimtırak bir merhem kavanozunu eline aldı.

“Tedbirsiz bir kişinin kötü büyüye dayanma şansı hiç yoktur. Sadece yoğun bir çalışma, görünmez güçlerin saldırılarını durdurmana olanak sağlar.”

Khâ:

“Hazırım,” dedi.

Verimsiz stepler ve derin akarsu yataklarıyla kaplı Orta Anadolu yaylasında kurulmuş olan Hitit İmparatorluğu'nun başkenti Hattuşas⁽¹⁾'ta, on günden beri yağmur yağıyordu.

İmparator Muvattallis'in kambur bir sırtı, kısa bacakları ve her an tetikte olan kahverengi gözleri vardı. Yorgun İmparator çok üşümüştü. Bu nedenle şöminenin yanından ayrılmıyordu ve sırtına da kırmızı siyah renkli uzun bir yün palto giymişti.

Kadeş'te ve karşı saldırıda uğradıkları başarısızlıklara rağmen, Muvatallis, başkent Hattuşas'ta kendisini güvende hissediyordu. Aşağı ve yukarı kentlerden oluşan Hattuşas'ın en yüksek noktasında görkemli kraliyet sarayı yer alıyordu. Tepelerin eğimine uygun bir şekilde inşa edilmiş muazzam surlar Hattuşas'ı ele geçirilemez yapıyor ve bir müstahkem mevki haline getiriyordu.

Böyle olmakla birlikte gururlu ve yenilmez kentte İmparator'a karşı itirazlar yükseliyordu. Uyguladığı strateji ilk kez, ordusuna zafer kazandıramamıştı.

Dokuz kilometre uzunluğundaki surların üzerindeki kulelerde ve mazgallarda askerler dikkatle nöbet tutuyorlardı. Ama herkes, Muvatallis'in yarın da İmparatorluğun yazgısına hükmetmeye devam edip edemeyeceğini soruyordu. Halkının 'büyük şef' diye adlandırdığı İmparator, o güne dek yerine göz dikenleri eleyerek iktidarı ele geçirme girişimlerine karşı koymuştu. Ama son olaylar onun durumunu sarsmıştı.

İki kişi tahtına göz dikmişti: Ordunun yüksek rütbeli subayları tarafından desteklenen oğlu Urhi-Teşup ile, yerel prenslerle Mısır'a karşı bir koalisyon kuran ve eşsiz bir diplomat olan erkek kardeşi Hattuşil. Muvatallis bu koalisyonu sürdürebilmek için müttefiklerine çok pahalı armağanlar veriyordu.

Muvatallis, gününün yarısını ona sıkıntıları unutturarak güzel

(1) Bugünkü Boğazköy. Ankara'nın 150 km. doğusunda.

ve kültürlü bir kadınla geçirmişti. O da bu güzel kadın gibi kendini aşk şiirlerine vermek ve askeri törenleri unutmak isterdi. Ama bu bir düştten ibaretti ve Hitit İmparatoru'nun düş kurmaya ne zamanı, ne de hakkı vardı.

Muvatallis ellerini ısıttı. Hâlâ tereddüt ediyordu: Kardeşini mi, oğlunu mu, yoksa her ikisini de mi ortadan kaldırmalıydı? Birkaç yıl önce, böyle bir müdahale zorunlu olabilirdi. Birçok entrikacı ve hatta hükümdar, Hitit sarayında çok kullanılan zehir sayesinde ortadan kaldırmıştı. Ancak şu anda, hükümdarlık tahtına göz dikenler arasındaki düşmanlıktan yararlanabilirdi. Ne de olsa onlar birbirleriyle uğraşırken kendisini vazgeçilemez bir arabulucu gibi gösterebilirdi.

Kaygı verici bir başka gerçek ona izleyeceği yolu gösteriyordu: İmparatorluk parçalanmak üzereydi. Birbirini izleyen askeri başarı-sızlıklar, savaş için harcanan para ve uluslararası ticaretin zorlukları bu dev hükümdarın tahtını sallıyordu.

Muvatallis, aşağı kentteki yirmiyi aşkın tapınağın en güzeli olan, fırtına tanrısının tapınağında derin dinsel düşüncelere dalmıştı. İmparator, her rahip gibi üç somunu böldü, bir taşa şarap döktü ve şu sözleri tekrarladi: "Sonsuza dek sürsün." İmparator, ülkesi için bu dilekte bulunuyordu. Kâbuslarında; kendisini Mısırlılar tarafından yenilmiş, müttefikleri tarafından ihanete uğramış görüyordu. Tepedeki sarayından, yan yana konmuş taşlardan yapılmış terasları, soyluların güzel evlerini ve başkentine girişi sağlayan anıtsal kapıları seyredebilme imkânı daha ne kadar olacaktı?

Mabeyinci, İmparator'a konuğunun geldiğini haber verdi. Konuk, su depoları, ahırlar, silah fabrikası ile bir kışlanın çevrelediği Kral sarayına girebilmek için, birçok nöbetçi çemberinden geçmek zorunda kalmıştı.

Muvatallis, konuklarını, duvarları Hitit ordusunun zaferlerini hatırlatan silahlarla donatılmış, soğuk ve sade sütunlarla dolu salonda ağırlamaktan hoşlanıyordu.

Urhi-Teşup'un ağır asker adımları, bin kişinin arasından seçilirdi. Uzun boylu, kaslı ve enerjik haliyle, göğsü kıvılcıklarla kaplı ve uzun saçlı bu adam, her an savaşa gitmeye hazır, korkunç bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Nasılsın oğlum?"

“Kötüyüm baba.”

“Ama sağlığın mükemmel görünüyor.”

“Beni buraya alay etmek için mi çağırdınız?”

“Kiminle konuştuğunu unutma.”

Urhi-Teşup’un kibri birden söndü.

“Beni bağışlayın, sinirlerim çok gergin.”

“Peki neden mutlu değilsin?”

“Çünkü ben zafer kazanmış bir ordunun komutanıydım ve şimdi Kadeş mağlubu Hattuşil’in emrinde küçük bir memur durumuna düşürüldüm. Bu, ülkemin hizmetinde kullanabileceğim enerjinin boşa harcanması demek olmuyor mu?”

“Hattuşil olmasaydı koalisyon toplanamazdı.”

“Neyimize yaradı bu koalisyon? Bana güvenseydiniz, şimdi Ramses’i yenmiş olacaktım.”

“Aynı hatada diretiyorsun oğlum. Durmadan geçmişi kurcalamanın ne yararı var?”

“Hattuşil’i kovun ve bana gerçek komutanlığı verin.”

“Hattuşil benim kardeşim ve müttefiklerimiz onu benimsedi. Ayrıca o, tüccarlar olmadan savaş gücümüzün yarı yolda kalacağını bildiği için tüccarlarla iyi geçiniyor.”

“Öyleyse bana ne öneriyorsun?”

“Hatti’yi kurtarmak için kavgayı bir kenara bırakıp güçlerimizi birleştirmeyi öneriyorum.”

“Hatti’yi kurtarmak... Peki ama onu kim tehdit ediyor?”

“Çevremizdeki dünya değişiyor, Mısır’ı yenemedik, yapılan bazı anlaşmalar, tahmin edemeyeceğin kadar çabuk değişebilir.”

“Bu sözlerden hiçbir şey anlamıyorum! Ben savaşmak için dünyaya geldim, Hatti’nin hiçbir zaman kazançlı çıkamayacağı entrikalar çevirmek için değil.”

“Çok acele ve yanlış sonuçlara varıyorsun oğlum. Bütün Yakın-Doğu’da üstünlüğümüzü kurmak istiyorsak, ülke içindeki bölünmeleri yok etmekle işe başlamalıyız. Bunun için de sağlıklı ve kaçınılmaz tek bir yol vardır: Hattuşil’le barışman.”

Urhi-Teşup yumruğunu şöminenin kolonlarından birine vurdu.

“Asla! Bu yeteneksiz adamın önünde küçük düşürülmeyi asla kabul edemem!”

"Anlaşmazlıklarımıza son verelim. Göreceksin, daha güçlü olacağız."

"Kardeşinizle karısını bir tapmağa kapatın ve bana Mısır'a saldırdı emrini verin: İşte en sağlıklı yol."

"Her tür uzlaşmayı reddediyorsun, öyle mi?"

"Evet, reddediyorum."

"Son sözün bu mu?"

"Hattuşil'i saf dışı edecek olursanız, sizin sadık destekçiniz olacağım. Ben ve ordu tabii."

"Bir oğul, babasına karşı duyduğu sevgiyi pazarlık konusu yapar mı?"

"Siz babadan da büyüsunüz, siz Hatti'nin İmparatorusunuz. Sadece Hatti'nin çıkarları kararlarınızı yönlendirmelidir. Ben haklıyım, siz de sonunda bunu anlayacaksınız."

İmparator yorgun görünüyordu.

"Belki de sen haklısındır... Düşünmem gerek."

Toplantı odasından çıkan Urhî-Teşup babasını ikna ettiğine inanıyordu. Giderek yaşlanan İmparator, yakında oğluna tahtı terk etmeden önce, tüm yetkileri vermekten başka çare bulamayacaktı.

Hattuşil'in, üzerinde kırmızı bir elbise, boynunda altın kolye, kollarında gümüş bilezikler ve ayağında deri sandaletler olan karısı Putuhepa, İhtar tapınağının bodrumundaki salonda günlük ağacının dallarını yakıyordu. Gecenin bu geç saatinde, kentin bu en yüksek noktası sessizlik içindeydi.

İki adam merdivenlerden indi. Saçlarını bir alın bağıyla tutturmuş, vücudunu çok renkli kalın bir kumaşa sarmış ve açıkta kalan sol kolunun dirseğine bir bilezik takmış olan Hattuşil, İmparator'un önünde ilerliyordu.

Muvatallis yün paltosuna sarınarak:

"Ne kadar da soğuk," diye şikâyet etti.

Hattuşil:

"Bu oda pek konforlu değil, ama çok sakın olma avantajına sahip."

Putuhepa:

"Oturmak ister misiniz Majeste," diye sordu.

"Bu taş sıra benim için uygun. Yaptığı uzun yolculuğa rağmen

kardeşim benden daha az yorgun görünüyor. Önemli şeyler öğrendin mi Hattuşil?"

"Koalisyonumuz konusunda endişeliyim. Müttefiklerimizden bazıları anlaşmalarını unutmuş görünüyorlar. Giderek daha açgözlü oldular, ama onları memnun etmeyi başardım. Bu koalisyonun çok masraflı olmaya başladığını bilin. Ayrıca, kaygı verici başka şeyler de var."

"Konuş, rica ederim."

"Asurlular tehlikeli olmaya başladılar."

"Şu küçük ulus mu?"

"Bizi kendilerine örnek aldılar. Bizim, son zamanlardaki bozgunlarımız ve iç çekişmelerimizden dolayı çökmek üzere olduğumuzu düşünüyorlar."

"Onları birkaç günde ezeriz!"

"Sanmıyorum. Ayrıca Ramses'in Kadeş'e saldırmak için hazırlık yaptığı bir zamanda birliklerimizi bölmek doğru olur mu?"

"Kesin bilgiler elde ettin mi?"

"Casuslarımızın bildirdiklerine göre, Ramses saldırıya geçmek üzere. Bu kez Kenanlılar ve Bedeviler Mısır Kralı'na karşı koymayacaklar. Yakın bir gelecekte Mısırlılar için Hatti yolu açılabilir. Bu durumda Asurlulara karşı ikinci bir cephe açmak çılgınlık olur."

"Ne tavsiye ediyorsun Hattuşil?"

"İçimizdeki birliğe öncelik vermeliyiz. Oğlunla beni karşı karşıya getiren kavga, gereğinden uzun sürdü ve bizi zayıf düşürdü. İçinde yaşadığımız günlerin çok kritik olduğunu anlaması için onunla görüşmeye hazırım. Birbirimizden kuşkulanmayı sürdüreceğ olursak yok olup gideceğiz."

"Urhi-Teşup her türlü uzlaşmayı reddediyor ve birliklerimizin tümünün komutanı olmak istiyor."

"Mısırlılara saldırıp bozguna uğramak için!"

"Ona göre tek çıkış yolumuz bu."

"Siz İmparatorsunuz, onu ya da beni seçme hakkı sizindir. Şayet oğlunuzun politikasını benimseyecek olursanız ben aradan çekilirim."

Muvatallis ısınmak için ayağa kalkıp şömeniye doğru birkaç adım attı.

Güzel Putuhepa gayet sakin bir ifadeyle:

“Akla yatkın bir çözüm var,” dedi. “Bir İmparator olarak sizin için en önemli şeyin Hattı’nın çıkarları olması gerek. Hattuşil’in kardeşiniz ya da Urhi-Teşup’un oğlunuz olması, halkımızın geleceği söz konusuyken hiçbir anlam taşımıyor. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki Urhi-Teşup’un savaşçı çılgınlığı bizi felakete sürükleyecek.”

“Sizin akla yatkın... çözümünüz nedir?”

“Hiç kimse, öfkeden deliye dönmüş bir insanı ikna edemez. İşte bu nedenle Urhi-Teşup’un ortadan kaldırılması gerekiyor. Ne siz ne de Hattuşil, böyle bir davranışın sorumluluğunu alıp kendinizi tehlikeye atmamalısınız. Bu nedenle bu işin halledilmesini ben üstleneceğim.”

Musa ayağa kalktı.

“Sen, buradasın ha!”

“Mahkeme seni ziyaret etmeme izin verdi.”

“Firavun’un mahpusları ziyaret etmek için izin istemeye ihtiyacı mı var?”

“Senin durumunda evet, çünkü adam öldürmekle suçlanıyorsun. Ama her şeyden önce sen benim arkadaşımsın.”

“Beni reddetmiyorsun demek...”

“Sıkıntıda olan bir arkadaş terk edilir mi?”

Ramses ile Musa uzun uzun kucaklaştılar.

“Sana yeteri kadar güvenmemişim Ramses, çünkü geleceğini sanmıyordum.”

“Hiçbir şeye güvenmeyen adam! Neden kaçtın?”

“Önce, paniğe kapıldığım için böyle davranmış olabileceğimi düşündüm... Ama saklandığım Madyan’da, olanları kafamda tartmaya vakit buldum. Aslında kaçmıyor, çağrıldığım yere gidiyordum.”

Musa’nın hücresi temiz, iyi havalandırılan, toprak zeminli bir yerdi. Kral, Yahudinin karşısına, üç ayaklı bir tabureye oturdu.

“Bu çağrı kimden geliyordu?”

“İbrahim’in, Yakup’un ve İshak’ın tanrısından geliyordu. Yahova’dan geliyordu.”

“‘Yahova’ Sina çölünde bir dağın adıdır. Bu dağı bir tanrının simgesi yapmak şaşılacak bir şey değil. Teb’deki Batı dağı, sessizlik tanrıçasını barındırmıyor mu?”

“Yahova tek Tanrı’dır. O, bir manzara parçasına indirgenemez.”

“Kaçak olarak saklandığın sırada neler oldu?”

“Tanrı bana dağda, yanan bir çalılık şeklinde göründü. O, bana adının anlamını açıkladı: ‘Varım.’”

“Neden gerçeği tek yamaçla sınırlandırmış? Yaratıcı Atum, hem ‘Var olan’ hem de ‘Var olmayan’dır.”

“Yahova bana bir görev verdi Ramses. Senin hoşuna gitmeyebi-

lecek, kutsal bir görev. Yahudi halkını Mısır'dan çıkarmak ve kutsal topraklara götürmek zorundayım.”

“Duyduğunun tanrının sesi olduğuna emin misin?”

“Evet, senin sesin kadar net ve kalındı.”

“Çölün yanılsamalarla dolu olduğunu unutma!”

“Beni kuşkuya sürükleyemeyeceksin. Gördüğümün ve duyduğumun ne olduğunu biliyorum. Görevim Tanrı tarafından belirlendi ve o görevi yerine getireceğim.”

“Bütün Yahudilerden mi söz ediyorsun?”

“Mısır'dan özgürce çıkacak olan bütün Yahudi halkından.”

“Bir Yahudinin özgürce dolaşmasını kim engelliyor?”

“Yahudilerin inancının resmen kabul edilmesini ve toplu göçlerine izin verilmesini istiyorum.”

“Öncelikle hapisaneden çıkmak gerek. Bu nedenle Abner'i arıyorum. Onun tanıklığı senin aklanmanı kesin olarak sağlayacak.”

“Abner Mısır'ı terk etmiş olabilir.”

“Söz veriyorum. Onu mahkemeye çıkarmak için gereken her türlü çaba gösterilecektir.”

“Sana karşı duyduğum dostluk hiç bozulmadı Ramses. Hititlere karşı yaptığın savaşta zaferin için dua ettim. Ama sen Firavunsun, bense Yahudi halkının gelecekteki başkanıyım. Şunu bil ki; üstlendiğim göreve saygı duymadığın takdirde, düşmanlarının en amansızı olacağım.”

“Dostlar her zaman bir anlaşma zemini bulamazlar mı?”

“Görevim, dostluğumuzdan önce gelir. Kalbim paramparça olsa da Yahova'nın sözüne itaat etmem gerekir.”

“Bu konuda konuşacak zamanımız olacak. Her şeyden önce senin özgürlüğüne kavuşman gerek.”

“Hapiste olmak bana ağır gelmiyor. Yalnız başıma kaldığım bu süre içinde kendimi gelecek günlerin zorluklarına hazırlıyorum.”

“Bu zorlukların ilki ağır bir mahkûmiyet olabilir!”

“Yahova beni korur.”

“Öyle olmasını umarım Musa. Hafızanı yokladığında, savunmana yararlı olacak herhangi bir ayrıntı bulamıyor musun?”

“Ben gerçeği söyledim ve gerçek üstün gelecek.”

“Bana pek yardımcı olmuyorsun.”

“İnsan Firavun'un arkadaşysa, adaletsizlikten neden korksun?”

Sen hiçbir zaman adaletsizliğin, Krallığı ve yargıçların vicdanın sarmasına izin vermezsin.”

“Ofir adında birisiyle karşılaştın mı?”

“Hatırlamıyorum...”

“Hatırlamaya çalış. Sen benim başkentimi inşa ederken, Ofir sahte bir mimar kılığında seninle ilişki kurdu. Büyük bir olasılıkla sana Akenaton’un dinini övmüştür.”

“Evet, böyle biriyle tanıştım.”

“Sana somut önerilerde bulundu mu?”

“Hayır, ama bana Yahudilerin dertlerine duyarlıymış gibi göründü.”

“Dertleri... bu kelime biraz abartılı değil mi?”

“Sen Mısırlısın, bunu anlayamazsın.”

“Ofir denen bu adam, Mısır’a karşı komplo kuran bir Hitit casusu. Üstelik katil. Onunla yapacağın en ufak bir işbirliği, vatana ihanetle suçlanmana neden olur.”

“Ulusuma yardım eden biri, kim olursa olsun benim minnettarlığımı kazanır.”

“Doğduğun bu topraklardan nefret mi ediyorsun?”

“Çocukluğum, gençliğim, Memfis’teki öğrenimim, senin hizmetindeki kariyerim... Bunların hepsi artık benim için öldü ve unutuldu Ramses. Ben bir tek toprağı seviyorum; o da Tanrı’nın ulusuma vaat ettiği topraklardır.”

Tarım Bakanı Necem o gün alışılmadık derecede sinirliydi. Aslında tatlı dilli ve neşeli biri olan Bakan, sekreterini sebepsiz yere terslemişti. Dikkatini, incelemesi gereken dosyalar üzerinde toplamadığı için bürosundan çıktı ve Setau ile Lotus’un laboratuvarına gitti.

Güzel Nubyeli, yere çömelmiş, kudurmuşçasına kuyruğunu sallayan kırmızı başlı bir engerek yılanını zapt etmeye çalışıyordu.

Bakana:

“Şu bakır kabı tutar mısınız?” dedi.

“İyi de, bilmem ki...”

“Acele edin.”

Necem tereddüt ederek içinde kahverengi, yapışkan bir sıvı olan kabı aldı.

"Sakın dökmeyin, çok yakıcıdır."

Necem titriyordu.

"Nereye koymam gerekiyor?"

"Masanın üzerine."

Lotus engerek yılanını bir sepetin içine sokup kapağını kapattı.

"Sizin için ne yapabilirim Necem?"

"Siz ve Setau..."

Yılan oynatıcısı, kısık sesiyle:

"Setau'dan ne isteniyor?" diye sordu.

Çeşitli boydaki filtrelerden acayip buharlar yükseliyordu. Masaların üzerinde kavanozlarla süzgeçler, mataralarla tüpler ve ilaçlarla şuruplar yan yana duruyordu.

"Söylemek istediğim..."

Bir öksürük nöbeti, Bakanın konuşmasını engelledi.

Setau:

"Peki öyleyse söyleyin!" dedi.

Sakal tıraşı olmamış, asık suratlı Setau, sulandırılmış yılan zehrini bir kaptan ötekine boşaltmakla uğraşüyor, ama çalıştığı bölümü kaplayan duman içinde uzaktan fark edilmiyordu.

"Küçük Khâ hakkında konuşacaktım."

"Ne olmuş ona?"

"Asıl bunu sorması gereken... Neyse, demek istiyorum ki, şu ana kadar bu çocuğun eğitimiyle ben ilgilendim. Okumayı ve yazmayı seviyor, yaşına göre olağanüstü bir olgunluk gösteriyor, şimdiden birçok kâtibi kışkırtacak bir kültüre sahip, tanrıların ve toprağın sırlarını öğrenmek için hiç tereddüt etmiyor. Onun istediği..."

"Hepsini biliyorum Necem. İşim var. Sadede gel."

"Siz... siz çok zor bir adamsınız Setau!"

"Hayat da öyle değil mi? Her gün yılanlarla düşe kalka, insanın saçmalıklarla uğraşmaya vakti olmuyor."

Necem şoke oldu.

"Ama... benim ziyaretimin çok ciddi bir nedeni var!"

"Öyleyse ne diyecekseniz onu söyleyin."

"Pekâlâ, konuya doğrudan gireceğim: Neden Khâ'yı kötü yola sürüklüyorsunuz?"

Setau elinde tuttuğu dar boğazlı küçük şişeyi masanın üzerine koydu, alnının terini sildi.

“Laboratuvarıma giriyor ve tam çalışırken beni rahatsız ediyor sunuz Necem. Bu yetmiyormuş gibi bir de bana hakaret ediyorsunuz! İçimden, Bakan oluşunuza aldırış etmeden suratınızın ortasına bir yumruk patlatmak geliyor.”

Necem geri çekildi, Lotus’a çarptı.

“Beni affediniz... Bilmiyordum... Ama bu çocuk...”

Nubyeli güzel, büyüleyici gülümsemesiyle:

“Khâ’nın bu yaşta büyüyle tanışması size çok mu erken geliyor?” diye sordu.

Necem:

“Evet, evet, öyle,” diye yanıt verdi.

“Bu titizliğiniz sizin adınıza onur verici ama korkularınız yersiz.”

“Bu kadar küçük bir çocuk, böylesine karmaşık ve tehlikeli bir bilimle karşı karşıya...”

“Firavun bizden oğlunu korumamızı istedi. Başarıya ulaşabilmemiz için Khâ’nın işbirliğine ihtiyacımız var.”

Bakan sarardı.

“Onu korumak mı... Nasıl bir tehdit söz konusu?”

Lotus:

“Sığır salamurası sever misiniz?” diye sordu.

“Ben mi... Elbette.”

“Benim özel yemeklerimden biridir bu. Yemeğimizi bizimle paylaşır mısınız?”

“Bilmem ki? Böyle son anda sizi rahatsız...”

Setau:

“Yemeğe kalıyorsun,” diye kestirip attı. “Khâ’ya gelince, o dayanaksız bir çocuk değil, ama Ramses’in büyük oğlu. Ona saldırarak Kral ve Kraliçe çiftini ve ülkeyi zayıflatmak istiyorlar. Ona yöneltilecek zararlı etkileri kovmak için Khâ’nın çevresinde sihirli bir duvar öreceğiz. Yapacağımız iş çok dikkat gerektiriyor. Üstelik zor ve riskli. Bu yüzden, iyi niyetli herkesin yardımının başımızın üstünde yeri var.”

Yahudi mahallesinin küçük sokağı, gelip geçenleri güneşin yakıcı ısıcağından korumak için, direklerin üzerine gerilmiş sazdan hasırlarla örtülmüştü. Kapılarının eşiğine oturmuş ev kadınları çene çalıyorlardı. Yoldan geçen sakadan su içmek için konuşmalarına bir süre ara veren kadınlar, bir an soluklanmak için duran seyyar satıcıların ve şantiyelerden dönen tuğlacıların da katılmasıyla sohbetlerine yeniden başladılar.

Herkesin kafasında bir tek konu vardı: Musa'nın davası. Kimilerine göre o ölüme mahkûm edilecekti. Bazılarına göre ise hafif bir cezayla kurtulacaktı. Birkaç kişi yönetime başkaldırmayı savunsa da çoğunluk kederli bir tavır takınıyordu: Kim Firavun'un ordusuna ve polisine karşı çıkabilirdi? Hem sonra, Musa birini öldürdüğüne göre, çarptırılacağı cezayı hak etmiş sayılmaz mıydı? Musa herkes tarafından seviliyordu. Kim onun tuğla işçilerine karşı fedakârca tutumunu ve onlara sağladığı maddi olanakları unutabilirdi ki? Hatta birçokları onun yeniden mimarlık görevine devam etmesini ve Yahudilerin kaderleriyle ilgilenmesini istiyordu. Buna rağmen Musa'nın yasanın gereklerine göre cezalandırılmasına kimse karşı çıkmıyordu.

Aaron, çevresindeki insanların endişelerini paylaşıyordu. Elbette ki Musa'nın kaderi Yahova'nın elindeydi, ama Mısır adaleti, cinayet işleyenlere karşı yumuşak davranamazdı. Şayet Abner mahkeme huzuruna çıkmayı kabul edecek olursa suçlama ortadan kalkacaktı. Ama Abner, ısrarla Musa'nın yalan söylediğini iddia ediyor ve bu nedenle dava sona ermeden saklandığı yerden çıkmayı reddediyordu. Aaron, elinde Abner'in aleyhine bir kanıt olmadığından, onun tanıklık yapmasını sağlaması için kabile reisinden araya girmesini isteyemiyordu.

Aaron küçük sokaktan geçerken, başını kapüşonla örtmüş bir dilenciye fark etti. Bağdaş kurmuş ve sırtını duvara dayamış olan dilenci, geçenlerin attıkları ekmek parçalarıyla karnını doyurmaya

çalışıyordu. Aaron, zavallı dilenciye gördüğü ilk gün, onu unutmaya çalıştı. İkinci gün ona yiyecek verdi. Üçüncü gün yanına oturdu.

“Senin kimin kimsen yok mu?”

“Yok.”

“Evli misin?”

“Karım öldü, çocuklarım çekip gitti.”

“Başına nasıl bir felaket geldi?”

“Ben tahıl tüccarıydım. Güzel bir evim vardı ve çok rahat bir hayat yaşıyordum... Ama karımı aldatarak ağır bir suç işledim.”

“Tanrı da seni cezalandırdı.”

“Haklısın, ama bu hale gelmeme tanrı neden olmadı. Birisi benim başka bir kadınla ilişkim olduğunu öğrendi ve bana şantaj yaptı. Sonunda beni iflasa, evliliğimi de yıkıma sürükledi. Karım kahrından öldü.”

“Sen bana bir canavardan söz ediyorsun!”

“Ortalığı kasıp kavurmaya ve çevresine felaket saçmaya devam eden bir canavar.”

“Adı ne bu adamın?”

“Adını söylemeye utanıyorum.”

“Hangi nedenle?”

“Çünkü o da senin ve benim gibi Yahudi.”

“Benim adım Aaron ve topluluğumuz içinde sözü geçen biriyim. Artık susmaya hakkın yok, çünkü bir uyuz keçi, hastalığı bütün sürüye yayabilir.”

“Artık ne önemi var... Ben tek başına kalmış umutsuz bir adamım.”

“Üzüntülü olmana rağmen başkalarını da düşünmen gerekir. Bu adam cezalandırılmalı.”

Dilenci:

“Adamın adı Abner,” diye mırıldandı.

Artık Aaron’un elinde Abner’in davranışından şikâyetçi olmak için ciddi bir neden vardı. Aynı akşam kabilelerin yaşlıları ile reislerini topladı ve tahıl tüccarının başına gelenleri anlattı.

Yaşlılardan biri:

“Abner’in eskiden tuğla işçilerine şantaj yaptığı söylenirdi,” dedi, “ama bu konuda kimse şikâyetle bulunmadı ve bu olay bir dedi-

kodudan öteye gitmedi. Abner'in mahkeme huzuruna neden çıkmak istemediği şimdi anlaşıyor. O, bu çalkantının yatışmasını bekliyor."

"Musa ise hapiste ve sadece Abner'in tanıklığı onu kurtarabilir!"

Bu can sıkıcı durum karşısında kimse taraf tutmaya niyetli değildi. Aralarından bir kabile reisi hepsinin düşüncesini özetledi:

"Açık konuşalım: Musa, bütün Yahudileri güvensizliğe sürükleyen bir cinayet işledi. Onun cezalandırılması adaletsizlik olmaya-caktır. Ayrıca, çılgın fikirleriyle aramıza huzursuzluk tohumları ek-mek için döndü. Sağduyu, olayları akışına bırakmayı gerektirir."

Aaron fena halde öfkelen-di.

"İşte korkakların içinde bir korkak! Demek, Abner gibi bir ip-si-ze yardım etmeyi ve sizin için mücadele eden Musa'yı ölüme gön-dermeyi seçiyorsunuz! Yahova size felaket ve üzüntü versin."

Toplantıdaki en yaşlı üye olan emekli tuğla işçisi ateşli bir bi-çimde araya girdi.

"Aaron haklı, bizimki aşağılık bir davranış."

Kabile reislerinden biri:

"Abner'i koruduk," diye itirafta bulundu. "Kesin olmayan suç-lamalardan yola çıkarak kendini tehlikeye atacak bir davranışa onu zorlamaya hakkımız yok."

Aaron elindeki değneği hızla yere vurdu.

"Abner sana, kardeşlerinin sırtından zengin olman için yardım etmiş olmasın?"

"Nasıl cesaret edersin bunu söylemeye!"

"Öyleyse dilenci-yi Abner'le yüzleştirelim."

En yaşlı üye:

"Teklif kabul edildi," dedi.

Abner, tuğlacıların mahallesinin merkezindeki iki katlı bir evde, Musa'nın mahkûmiyetinden sonra çıkmak üzere saklanıyordu. Za-man içinde zengin ve saygın bir kişi olan Abner, durmadan pasta tıklar ve zamanının büyük bir bölümünü uyumakla geçirirdi.

Yaşlıların ve kabile reislerinin onu dilenciyle yüzleştirmeye ka-rar verdiklerini duyduğunda Abner gülmüştü. Çünkü bir dilenci-nin anlattıklarının, kendi söyleyecekleri karşısında hiçbir ağırlığı

olamazdı. Üstelik Abner, bir adamın böylesi bir sefaletle düşmesine göz yumdukları için tüm Yahudi halkının Mısır yasaları önünde sorumlu olduğunu hatırlatacaktı. Şayet bu dilencinin durumu yine de ciddiye alınırsa o zaman yandaşları bu aciz adamı ortadan kaldırma işini üstlenecekti.

Yüzleştirme Abner'in evinin zemin katında, kanepelerine yastıklar konmuş konuk odasında yapıldı. Odada, ihtiyar heyetinin en yaşlısı, meclis üyeleri tarafından yetkili kılınan bir kabile reisi ve beli bükülmüş, yürümekten aciz dilenciye savunan Aaron vardı.

Abner alaycı bir tavır içindeydi.

"Bu sefil adam benim hakkımda saçma sapan şeyler söylüyor... Acaba konuşabilecek hali var mı? Yapılacak en akıllıca iş bu adamın karnını doyurmak ve sonra da son günlerini geçirmesi için onu Delta'daki bir çiftliğe göndermek olur."

Aaron, oturması için dilenciye yardım etti.

En yaşlı üye:

"Şayet, yargıcın huzurunda yazıp imzaladığın belgedeki olayları doğrulamak için Musa lehinde tanıklık etmeyi kabul etseydin, böyle bir yüzleştirmeye gerek görmezdik," dedi.

"Musa heyecanlı ve tehlikeli bir adamdır. Bense, kardeşlerimden birçoğunu zengin ettim! Benim için bir yararı olmayacak tehlikelere atılayım?"

Aaron araya girdi:

"Gerçek ortaya çıksın diye," dedi.

"Gerçek değişkendir... Ayrıca Musa'yı özgürlüğüne kavuşturmak yeterli olacak mıdır? Ne de olsa sonuçta o bir katil! Bu işe burunumuzu sokmakla hiçbir kazancımız olmaz."

"Musa senin hayatını kurtardı, sen de onunkini kurtarmak zorundasın."

"Bu olaylar çok eskide kaldı, hafızam bulanık... Geleceği düşünmek daha iyi değil mi? Hem zaten benim yazılı dilekçem Musa'nın lehinde kullanılacak. Bu sayede Musa ölüme mahkûm edilmeyecektir."

"Ölmek yerine, uzun süre hapiste yatmak daha çok istenecek bir kader midir?"

"Musa kendini kontrol edebilir ve Sari'yi öldürmeyebilirdi."

Sabrı taşan Aaron değneğini yere vurdu.

En yaşlı üye:

“Öfkeye yer yok,” dedi.

“Bu adam alçağın teki. Kendi insanlarına ihanet etti ve daha da edecek!”

Abner:

“Sakin ol,” dedi. “Ben cömert bir insanım ve her türlü ihtiyacı-
nı karşılayacağıma dair söz veriyorum. Benim için yaşlı insanlara
saygı göstermek kaçınılmaz bir ödevdir.”

En yaşlı üye ile kabile reisi orada olmasaydı Aaron, Abner’in su-
ratını dağıttı.

“Dostlarım, sözü daha fazla uzatmayalım ve anlaşmamızı, size
büyük bir zevkle sunacağım yemek masasının etrafında kutlaya-
lım.”

“Dilenciği unuttun mu Abner?”

“Ha! Şu dilenci... Söyleyecek nesi vardır ki?”

Aaron zavallı dilenciye seslendi.

“Korkma, rahatça konuş.”

Adam bitkin görünüyordu. Abner kahkahayı bastı.

“Bu adam, bırakın beni suçlamayı, konuşmaktan bile aciz! Artık
yeter... Onu hizmetçilerime teslim edin, mutfakta zavallının karnı-
nı doyursunlar.”

Aaron’un onuru kırılmıştı.

“Konuş, yalvarırım.”

Dilenci ağır ağır dikilince, daha önce kimsenin fark etmediği
heybetli vücudu ortaya çıktı. Adam başındaki kapüşonu indirip yü-
zünü açtı.

Şaşkına dönen Abner, bu beklenmedik korkunç davetlinin adı-
nı zorlukla söyleyebildi.

“Seramana!”

Sardunyalı, korsanlara özgü bir gülümsemeyle:

“Tutuklusun,” dedi.

Mahkemede Abner dinlendiği sırada Seramana çelişkili duygu-
lar içindeydi. Musa’nın suçsuzluğunu kanıtlayacak olan Abner’i as-
lında hiç bulmak istememişti. Buna karşın, görevini mükemmel bir
şekilde tamamladığı için de gururlanıyordu. Yahudinin zararlı biri
olduğunu düşündüğü halde, Seramana, Ramses’in isteğine boyun

eğmişti. Bu da hükümdarın ne kadar etkileyici bir kişiliği olduğunu gösteriyordu. Ama Ramses Musa'ya güvenmekle hata etmişti. Buna rağmen, arkadaşlığı kutsal değerlerin arasında sayan bir hükümdarı Seramana nasıl eleştirebilirdi?

Bütün Pi-Ramses, vezirin açıklayacağı jüri kararını bekliyordu. Bu dava Musa'nın saygınlığını önemli ölçüde artırmıştı. Halkın büyük bir kısmı ve tuğlacıların tamamına yakını artık Musa'dan yana olduklarını açıkça gösteriyordu. Ne de olsa Musa, hayatın sillesini yiyen zavallıların savunucusu gibi görünmüyor muydu?

Seramana, Musa'nın sürgüne gönderileceğini umuyor, böylece Kral ve Kraliçe çiftinin her geçen gün daha güçlü bir şekilde kurdukları ahengi bozamayacağını düşünüyordu.

Ameni mahkeme salonundan çıktığı zaman Sardunyalı ona doğru koştu. Firavun'un özel sekreteri keyifliydi.

"Musa aklandı."

Bütün saray erkânı, duvarları yenilgiye uğratılmış düşman askerlerinin figürleriyle dolu çok büyük bir merdivenle çıkılan görüşme salonunda toplanmıştı. Hiç kimse Firavun'un hangi nedenle bütün hükümet üyelerini ve yönetimden sorumlu başlıca kişileri bir araya topladığını bilmiyordu, ama herkes, ülkenin geleceği için önemli birtakım kararların açıklanacağını düşünüyordu.

Ramses tarafından ödüllendirilen kişiler, beyaz zemin üzerine maviyle yazılmış adlarıyla çevrili anıt kapıdan girerken, Ameni kırılganlığını belli etmemekte zorluk çekiyordu. Neden Kral ona bu toplantı konusunda hiçbir şey söylememiştii? Yüzündeki ifadeye bakılırsa Aşa'nın da ondan fazla bir şey bilmediği anlaşıyordu.

Salon öylesine doluydu ki, içinde balıkların kaynaştığı gölcüklerin ve çiçekli bahçelerin yer aldığı döşemedeki resimler görünmüyordu. Sütunlar arasına sıkışan kalabalığın arkasında, üstünde soluk yeşil, koyu kırmızı, açık mavi, parlak sarı, kirli beyazdan oluşan büyümlü bir görüntünün sergilendiği duvarlar vardı. Ancak, böylesi kaygılı bir anda papirüs bitkileriyle kaplı göletlerde çılgınca eğlenen kuş figürlerini seyretmeyi kim düşünürdü?

Yine de Setau, ebegümecilerin önünde düşüncelere dalan ve hatları Kraliçe'ninkini andıran genç bir kadını betimleyen resme bakıyordu. Bu kadın figürünün çevresindeki lotus, haşhaş, gelincik, papatya ve kantaron çiçeklerinden oluşan dekor, neşeli ve huzur dolu bir doğayı simgeliyordu.

Bakanlar, yüksek rütbeli devlet memurları, kraliyet kâtipleri, ayinciler, devletin gizli arşiv sorumluları, rahipler, rahibeler, önemli hanımlar ve ileri gelen diğer kişiler, Ramses ile Nefertari tahtlarına otururken sessizliğe gömüldüler. Hükümdarın gücü çarpıcı, heybeti ise erişilemezdi. Yukarı ve Aşağı Mısır üzerindeki hâkimiyetini simgeleyen iki tacı başında, yaldızlı peştamalı belinde olan Ramses, sağ elinde çoban çomağı şeklindeki âsâyı tutuyordu. Bu büyümlü âsâ Ramses'e, görünmeyen dünyadaki halkını bir arada tut-

mada ve onların görünen dünya ile ilişki kurmalarını sağlamada yardımcı oluyordu.

Nefertari güzelliği, Ramses gücü simgeliyordu. Toplantıya katılan herkes, Kral'la Kraliçe'yi birbirine bağlayan ve her ikisine de sonsuzluğun havasını veren derin aşklarını fark ediyordu.

Baş ayinci, hayatın bütün şekillerinde saklı olan tanrı Amon'a bir dua okudu. Bunun ardından Ramses konuştu.

“Dedikodulara son vermek için, uygulamaya koyacağım politikalar konusunda verdiğimiz bazı kararları hemen açıklayacağım. Bu kararlar, Kraliçe'yle birlikte uzun saatler süren konuşmalarımızın meyvesidir.”

Birçok saray kâtibi, Hükümdar'ın hemen uygulamaya konacak, kararname gücündeki sözlerini not etmeye hazırlandılar.

“Mısır'ın kuzeydoğu sınırını güçlendirmeye, orada yeni kaleler kurmaya, eski surları sağlamlaştırmaya, garnizonları iki katına çıkarıp, askerlerin maaşlarını artırmaya karar verdim. Kral duvarı geçilemez hale getirilmeli ve Delta'yı her türlü istila girişimine karşı korumalı. Taş yontucu ve tuğlacı ekipleri yarından itibaren, gerekli çalışmaları yapmak üzere yola çıkacaklar.”

Yaşlı bir görevli söz istedi.

“Majeste, Kral duvarı Hitit istilasını durdurmak için yeterli olacak mı?”

“Tek başına hayır. Bu duvar bizim savunma düzenimizde en son sırayı alıyor. Son Hitit karşı saldırısını kıran ordumuzun müdahalesi sayesinde, bize bağımlı olan prenslikleri tekrar ele geçirdik. Şu anda Kenan Ülkesi, Amurru ve Suriye bizimle istilacılar arasında bir tampon bölge oluşturuyor.”

“Bu eyaletleri yöneten prensler bize sık sık ihanet etmediler mi?”

“Evet, sık sık ihanet ettiler. İşte bu nedendir ki bu tampon bölgenin idari ve askeri yönetimini Aşa'ya emanet ediyorum. Aşa'ya bu bölgede olağanüstü yetkiler veriyorum. Ona, oradaki üstünlüğümüzü sürdürmek, yerel yöneticileri kontrol altında bulundurmak, etkili bir haber alma servisi kurmak ve Hitit saldırılarını önleyecek seçkin bir askeri birlik kurmak görevini veriyorum.”

Bir kısmı hayranlık, bir kısmı kıskançlık ifade eden bütün bakışları üzerine toplamasına rağmen, Aşa soğukkanlılığını bozmadı.

Dışişleri Bakanı artık devletin en önemli kişilerinden biri oluyordu.

Ramses sözlerini:

“Ayrıca Kraliçe’yle birlikte uzun bir yolculuğa çıkmaya karar verdim,” diye sürdürdü. “Benim yokluğumda ülkenin günlük işlerinin yönetilmesini, her gün annem Tuya’ya danışması koşuluyla Amenî’ye veriyorum. Benimle kurye aracılığıyla haberleşilecek ve onayım olmadan hiçbir kararname çıkarılmayacak.”

Saray erkânı donup kaldı. Zaten ülkeyi perde arkasından yönettiği bilinen Amenî’ye verilen bu görev kimseyi şaşırtamıştı, ama Kral ve Kraliçe, böylesine önemli bir dönemde neden Pi-Ramses’ten uzaklaşıyorlardı?

Protokol şefi, herkesin kafasındaki soruyu sormaya cesaret etti.

“Majeste... bize bu yolculuğun amacını açıklayabilir misiniz?”

“Mısır’ın kutsal dayanağını pekiştirmek için. Kraliçe’yle ben önce milyonlarca yılın tapınağındaki durumu görmek için Teb’e gideceğiz, sonra da Büyük Güney’e hareket edeceğiz.”

“Nubye’ye kadar mı?”

“Evet.”

“Beni bağışlayın Majeste... Ama bu uzun yolculuk zorunlu mu?”

“Kaçınılmaz.”

Saray erkânı Firavun’un daha fazla bir şey söylemek istemediğini anlamıştı. Herkes bu şaşırtıcı kararın gizli nedenlerini kendince bulmaya çalışacaktı.

Aslan, Ana Kraliçe’nin ayakları dibinde uyuklarken Kral’ın sarı köpeği ‘Gece Bekçisi’ de onun elini yaladı.

Ramses:

“Bu iki sadık arkadaş sana minnet duygularını açıklamaya çalışıyor,” dedi.

Tuya, tanrıça Sekmet’e adanacak, büyük bir çiçek buket hazırlıyordu. Ana Kraliçe altın kenar şeritleriyle süslenmiş uzun elbisesi, omuzlarını örten kısa üstlüğü, uçları yere kadar uzanan kırmızı çizgili kemeri ile ne kadar vakur görünüyordu.

“Anne, aldığım kararlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Nefertari bana her şeyi uzun uzun anlattı ve korkarım bazı ka-

rarların alınmasında ben de ona ilham verdim. Kuzeydoğu sınırımızın bir Hitit istilasından etkili bir biçimde korunmasının tek yolu, egemenliğimiz altındaki prenslikleri sıkı bir biçimde kontrol altında bulundurmaktır. Babanın politikası buydu, seninki de böyle olmalı... Ülkeyi dokuz yıldır yönetiyorsun... Bu ağırlığa nasıl dayanıyorsun?”

“Bunu düşünecek vaktim olmadı.”

“Böylesi daha iyi. İlerlemeyi ve yolunda gitmeyi sürdür. Devlet gemisinin mürettebatının, emirlerine harfî harfine uydukları duygusunu taşıyor musun?”

“Yakın çevrem az sayıda güvenilir insandan oluşuyor ve bunların sayısını artırmak niyetinde değilim.”

Tuya, Ameni hakkındaki düşüncelerini şöyle belirtti:

“Ameni üstün nitelikli bir insan. Geniş bir görüşe sahip değilse de çok az rastlanır iki özelliğe sahip: Namuslu ve sadık.”

“Aşa hakkında da aynı övgüde bulunabilir misin?”

“O da üstün bir fazilete sahip: Cesaret. Aptalca bir gözüpeklikten çok, derinlemesine yapılan bir araştırma üzerine kurulu bir cesaret. Kuzeydeki egemenliğimiz altındaki prenslikleri kollamak için ondan daha iyi biri seçilemezdi.”

“Setau senin gözünde sevmeye layık mı?”

“İnsanlarla görüşmekten nefret ediyor. Ama samimi bir insan: onun kadar değerli bir müttefik nasıl sevilmez?”

“Geriye Musa kalıyor...”

“Ona karşı duyduğun dostluğu biliyorum.”

“Ama onu beğenmiyorsun.”

“Hayır Ramses. Bu Yahudinin, ilerde senin kınamak zorunda kalacağın bazı emelleri var. Koşullar ne olursa olsun, ülkeni daima duygularının önünde tut.”

“Musa henüz bir sorun yaratmıyor.”

“Şayet yaratmaya başlarsa, senin davranışına yön verecek olan şey Maât yasası olmalıdır. Böyle bir deney senin için bile korkunç olabilir Ramses.”

Tuya buketteki bir zambak sapını düzeltti. Buket yüz çiçeğin görkemine sahipti.

“Benim yokluğumda İki Ülke’yi yönetmeyi kabul ediyor musun?”

“Zaten beni buna zorlamıyor musun? Yaşlılığın sırtıma yüklediği yük ağırlaşmaya başladı.”

Ramses gülümsedi.

“Sanmam.”

“Yaşlılığın ne denli güç olduğunu hayal edemeyecek kadar genç ve güçlüsün. Şimdi bana bu uzun yolculuğun gerçek nedenini açıklayacak mısın?”

“Mısır’a ve Nefertari’ye olan aşkım için bu yolculuğa çıkıyorum. Daha fazla enerji üretmeleri için tapınakların gizli ateşini canlandırmak istiyorum.”

“Bizim tek düşmanımız Hititler değil mi?”

“Libyalı Ofir adında biri, bize karşı karanlık güçleri kullanıyor. Belki de onun gücüne gereğinden fazla önem veriyorum, ama hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Nefertari daha önce bu adamın büyülerinden çok zarar gördü.”

“Tanrılar senden yana oğlum. Kimseye böyle pırıl pırıl bir eşten daha büyük mutluluk verilebilir miydi?”

“Ona gerektiğinde saygı göstermemek çok büyük hata olurdu. Bu nedenle, onun adını milyonlarca yıl parıldatacak ve Kral ile Kraliçe çiftini Mısır’ın temel taşı olarak gösterecek büyük bir projeye giriştim.”

“Böyle bir gerekliliğin farkında olduğuna göre, hükümdarlığın büyük bir hükümdarlık olacak. Nefertari öyle bir büyüdür ki, o olmadan hiçbir eylem sürekli olmaz. Şiddet ve karanlık güçler hiçbir zaman yok olmayacak, ama bu topraklar üzerinde Kral ve Kraliçe hükümdarlık ettiği sürece barış egemen olacak. Birlikteliğinizi güçlendir Ramses, bu yüce yapının temel taşı olmasını sağla. Sevgi bir halkın üzerinde ışıldadığı zaman, bütün zenginliklerden daha değerli bir mutluluk verir.”

Buket tamamlanmıştı. Tanrıça çok memnun olacaktı.

“Zaman zaman Şenar’ı düşündüğün oluyor mu?”

Tuya’nın yüzü üzüntülü bir ifade aldı.

“Bir anne oğlunu nasıl unutabilir.”

“Şenar artık senin oğlun değil.”

“Kral haklıdır ve ben onu dinlemek zorundayım... Ama benim bu zayıflığımı hoş göreceksin?”

Ramses annesini sevgiyle bağrına bastı.

Tuya:

“Tanrılar onu bir mezardan yoksun ederek, korkunç biçimde cezalandırdılar,” dedi.

“Ben ölümle Kadeş’te karşılaştım, Şenar ise çölde karşılaştı. Belki de ruhunu temize çıkarmıştır.”

“Ya hâlâ yaşıyorsa?”

“Bunu ben de düşündüm... Şayet hâlâ eski niyetlerini terk etmeden karanlıklarda saklanıyorsa, hoşgörülü olacak mısın?”

“Sen Mısır’ın kendisisin Ramses. Sana saldıracak kim olursa olsun karşısında beni bulacaktır.”

Ramses, Dışişleri Bakanlığı'nın girişindeki tanrı Tot heykelinin önünde saygı duruşunda bulundu ve sunağın üzerine bir demet zambak koydu. 'Tanrıların sözü' olan hiyerogliflerin ustası Tot'un iri bir maymun biçimindeki heykelinin gözleri göğe bakıyordu.

Ramses'in ziyareti büyük bir onur olduğu için bakanlık memurları çok mutluydular. Aşa, Hükümdar'ı karşıladı ve onun önünde eğildi. Ramses onu kucakladığında, tüm dışişleri personeli, Kral'ın böylesine yakın davrandığı birinin emrinde çalıştıkları için gurur duyular.

İki arkadaş, Aşa'nın büyük bir incelikle döşenmiş lüks bürosuna kapandılar. Odada Suriye'den getirtilmiş güller, nergisler ve aynısafalardan oluşturulan çiçek demetleri, akasya ağacından yapılmış dolaplar, lotus figürleriyle bezenmiş arkalıklı iskemleler, süslü yastıklar, bronz ayaklı masalar vardı. Duvarlar, gölde yapılan kuş avı sahneleriyle süslüydü.

Ramses:

"Azla yetinmeyi hiç yeğlemedin," dedi. "Burada bir tek Şenar'ın egzotik vazoları eksik."

"Onlar kötü hatıralardı. Bakanlık adına onları sattırdım."

Zarif giyimi, başında hafif ve parfümlü peruğu, çok düzgün kesilmiş bıyığı ile Aşa, yüksek tabakada verilen bir ziyafete gitmek üzere hazır bekleyen birine benziyordu.

Aşa:

"Mısır'da çok rahat birkaç hafta geçirme fırsatı bulduğum zaman," dedi, "onun sayısız zevklerinin tadını çıkarıyorum... Ama Kral'ın içi rahat etsin, bana emanet ettiği görevi unutmuyorum."

Aşa böyle bir insandı: biraz edepsiz, uçarı görünümlü, modaya düşkün, kadınlar konusunda çiçekten çiçeğe konan bir adam, ama öte yanda uluslararası politikanın ustası, bütün ülkelerin coğrafi yapısını çok iyi tanıyan biri ve akla aykırı da olsa her türlü tehlikeyi göze alabilen bir devlet adamı.

“Kararlarım hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hem şaşırdım hem de rahatladım Majeste.”

“Onları... yeterli buluyor musun?”

“En önemli karar ortada yok, değil mi? Sanırım protokol dışı bu ziyaretin de amacı o. Bırakın da ben bulayım: Bu karar... Kadeş’le ilgili olmasın?”

“Dışişleri Bakanı ve gizli servis başı olarak çok iyi birini seçmişim.”

“Hâlâ bu kaleyi ele geçirmeyi hayal ediyor musun?”

“Kadeş’te büyük bir zafer elde ettik, ama bu Hitit kalesi hiç zarara uğramadan yerinde duruyor ve bizi küçük düşürüyor.”

Canı sıkılan Aşa, kulpları ceylan vücudu biçimindeki iki gümüş kupaya parlak renkli, çok güzel bir kırmızı şarap boşalttı.

“Kadeş konusunun kapanmayacağını tahmin ediyordum... Benim tanıdığım Ramses başarısızlığın gölgesine bile tahammül edemez. Evet bu kale bize kafa tutuyor. Evet, bu kale bugün, eskisinden de güçlü.”

“İşte bu nedenle onu, Güney Suriye’deki egemenliğimiz altındaki toprakları tehdit eden bir yer olarak kabul ediyorum. Gelecekte bize karşı yapılacak saldırılar Kadeş’ten başlayacak.”

“Yürüttüğün mantık ilk bakışta kusursuz görünüyor.”

“Ama sen aynı şekilde düşünmüyorsun.”

“Ayrıcalıklı konumundan memnun, sakın ve göbekli bir dışişleri bakanı senin önünde yerlere kapanır ve şöyle bir konuşma yaptı: ‘Büyük Ramses, kolları güçlü, ileriye gören Kral, Kadeş’i fethetmeye gidin!’ Ve bu bakan zavallı bir budala olurdu.”

“Bu fetihten neden vazgeçmek gerekiyor?”

“Senin yüzünden Hititler yenilmez olmadıklarını keşfettiler. Orduları hiç kayıp vermemiş olsa da zihinleri karmakarışık. Muva-tallis ülkesine çok kolay bir istila ve ezici bir zafer vaat etmişti. Şimdi ordularının asıl mevzilerine çekilişini haklı göstermeye çalışırken çok güçlük çekecek. Ayrıca başka bir çatışma patlak verdi: Oğlu Urhi-Teşup ile kardeşi Hattuşil arasındaki taht kavgası.”

“Hangisinin kazanma şansı daha fazla?”

“Önceden tahmin etmek imkânsız. İkisinin de elinde etkili si-lahları var.”

“Muvatallis’in düşmesi yakın mı?”

"Bence evet. Hitit sarayında kolaylıkla adam öldürülür. Savaşçı bir toplumda yenme yeteneği olmayan bir şef yok edilmek zorundadır."

"Şimdi Kadeş'e saldırıp ele geçirmenin tam zamanı değil mi?"

"Şayet Hitit İmparatorluğu'nu temelinden yıkmak bizim çıkarımıza olsaydı, evet tam sırasıydı."

Ramses, arkadaşı Aşa'nın ince zekâsına ve dobra karakterine alıştı, ama bu kez şaşırdı.

"Bizim dış politikamızın ana hedefi bu değil mi?"

"Artık pek emin değilim."

"Şaka yapıyor olmalısın!"

"Verilecek olan karar, binlerce insanın ölümü ile sonuçlanacaksa, şaka yapmak bana zevk vermez."

"Öyleyse, kararımı tümenden değiştirebilecek bir haber aldın."

"Muhbirlerimizden elde edilen birkaç bilgiye dayanan basit bir sezgi. Asur'dan söz edildiğini duydun mu?"

"Hititler gibi savaşçı, ilkel bir toplum."

"Şu ana kadar Asur, Hitit egemenliği altında bir devletti. Ama Hattuşil, koalisyonu kurduğu zaman Asurlulara, bu savaşta tarafsız kalmaları için birçok değerli maden verdi. Ve Asurlular, bu bekle-medikleri zenginliklerini silaha dönüştürdüler. Şu anda Asur'da askerler diplomatlara baskın çıktı. Yakın gelecekte Asya'nın en güçlü devleti, Hatti'den daha savaşçı ve daha yıkıcı olan Asur olacak."

Ramses düşündü.

"Asur... Yakında Hatti'ye saldırarak duruma gelecek mi?"

"Şimdilik hayır, ama sonunda bir çatışma bana kaçınılmaz gibi geliyor."

"Muvatallis neden bu kötülüğün kökünü kazıymıyor?"

"Tahtını tehdit eden iç çatışmalar yüzünden korkuyor. Ayrıca onun gözünde Hatti'nin başlıca düşmanı biziz."

"Peki iktidarı ele geçirmek için can atanların gözünde biz neyiz?"

"Oğlu Urhi-Teşup gerçeği göremeyen bir adamdır. Olabildiğince çok Mısırlıyı kılıçtan geçirerek İki Ülke'yi ele geçirmekten başka bir şey düşünmüyor. Hattuşil ona nazaran daha geniş görüşlü, Hitit İmparatorluğu'nun etrafında giderek büyüyen tehlikeyi anlayabilecek durumda."

"Bana, Kadeş'e karşı geniş çaplı bir saldırıyı başlatmamı salık vermiyorsun demek."

"Çok insan kaybederiz. Hititler de aynı şekilde. Bu durumda gerçek galip Asur olabilir."

"Elbette sadece bunları düşünmekle yetinmedin. Planın nedir?"

"Benim planım, senin doğru olduğunu düşündüğün politikayla çelişeceği için, korkarım hiç hoşuna gitmeyecek."

"Sen yine de söyle."

"Hititleri, Kadeş'e saldırı hazırlığı içinde olduğumuza inandırıldım. Dedikodular, klasik haber çarpıtmaları, sahte gizli dokümanlar, Güney Suriye'de manevralar... Bütün bunlarla ben ilgilenirim."

"Buraya kadar beni fazla şaşırtan bir şey yok."

"Planın asıl önemli ikinci aşaması bundan sonra başlıyor. İlk aşamada başarılı olursak ben Hatti'ye gideceğim."

"Ne sıfatla?"

"Pazarlık etmeye tam yetkili olarak gizli görevle."

"Peki neyi pazarlık konusu edeceksin?"

"Barışı Majeste."

"Barış... Hititlerle mi?"

"Asur'un Hatti'den çok daha tehlikeli bir canavar olmasını önlemenin en iyi yolu bu."

"Hititler asla kabul etmeyecektir."

"Şayet bana tam destek verirseniz ben onları ikna edebilirim."

"Başka birisi bana bu teklifi yapmış olsaydı, onu vatana ihanetle suçlardım."

Aşa gülümsedi.

"Bunu tahmin ediyordum... Ama Ramses'ten başka kim, ileri-yi, içinde bulunduğumuz anın çok daha ilerisini görebilir?"

"Bilgelerimiz sana bir arkadaşaya yağ çekmenin affedilmez bir hata olduğunu öğretmediler mi?"

"Ben bir arkadaşaya değil, Firavun'a hitap ediyorum. Uzun vadeli düşünmezsek, şu anda Hititlere saldırmak doğru bir strateji olabilir. Üstelik büyük bir ihtimalle onları yenebiliriz. Ama Asur'un uluslararası alana baskın şeklinde çıkmasını önlemek için stratejimizi değiştirmemiz gerekecek."

"Seninkisi basit bir sezgi Aşa. Sen de bunu itiraf ediyordun."

“Bu meslekte en önemli şey ileriye görmek ve olacakları herkes-
den önce sezinlemektir. Bizi doğru karara götüren sezgi değil mi-
dir?”

“Seni böyle bir tehlikeye atmaya hakkım yok.”

“Hititlerin ülkesinde geçireceğim günlerden mi söz ediyorsun?
Bu ilk kez olmayacak ki.”

“Yeniden onların hapishanelerini ziyaret etmek mi istiyorsun!”

“Tatil yapmak için mükemmel bir yer değil, ama kaderi zorla-
masını bilmek gerekir!”

“Senden daha iyi bir Dışişleri Bakanı bulamam.”

“Geri dönmek niyetindeyim Ramses. Hem sonra yüksek taba-
kanın rahat yaşamını çok fazla sürdürmek bana iyi gelmez! Birkaç
metresle düşüp kalkmak, onlara güzel elbiseler almak, onlarla gezip
tozmak ve onlardan bıkmak... Oysa zihnimi uyanık tutabilmem
için bana yeni bir serüven gerekli. Böylesine bir deneyim beni kor-
kutmuyor. Sonuçta, Hititlerin zayıf yanlarından yararlanmayı ve
aramızdaki düşmanlığı sona erdirmek için onları ikna etmeyi ba-
şarmak bana düşüyor.”

“Bunun çılgınca bir iş olduğunun farkında mısın Aşa?”

“Bu projede, daha önce hiç denenmemiş bir şeyi yapmanın he-
yecanı ve bilinmeyen cazibesi var: Bundan çekici ne olabilir?”

“Yine de sana evet diyeceğime inanmıyordur herhalde?”

“Bana evet diyeceğini düşünüyorum, çünkü sen dünyayı değiştirmek-
ten aciz, güçsüz ve ihtiyar bir hükümdar değilsin. Bizi köle
durumuna düşürmek için devletimizi yıkmak isteyen bu barbarlar-
la pazarlığa oturmam için bana izin ver.”

“Ben güneyde uzun bir yolculuğa çıkacağım ve sen, kuzeyde tek
başına kalacaksın.”

“Mademki sen öteki dünya ile ilgileneceksin, bana da Hititleri
bırak.”

Yaşları on beşle yirmi arasında değişen ‘Kralın oğulları’nın, yüzlerinin sağ tarafında kulak hizasına kadar inen bir saç örgüsü dışında tüm saçları kesilmişti. Kulaklarında küpeler, boyunlarında geniş bir kolye, kollarında bilezikler, bellerinde kırmalı birer peştamal vardı ve ucunda bir devekuşu tüyü bulunan âsâları gururla taşıyorlardı.

Ramses, bedensel ve zihinsel yetenekleri göz önüne alınarak seçilen bu delikanlılara ordunun çeşitli birliklerinde kendisini temsil etmeleri görevini vermişti. Hükümdar, Kadeş’te Hititlerin bir araya getirdikleri koalisyon birliklerinin karşısında askerlerinin gösterdiği korkaklığı unutmamıştı. ‘Kralın oğulları’ bundan böyle savaş alanlarında hazır bulunarak, birliklere moral ve enerji vereceklerdi.

‘Kralın oğulları’ kuzeye giderek Mısır egemenliği altındaki prensliklerin yönetiminde yer almak üzere hazırlanıyorlardı. Aşa’dan sıkı emirler almışlardı ve bu emirlere harfiyen uyacaklardı.

Ramses’in bitmez tükenmez bir enerjiye sahip üretken bir baba olarak, yüz kadar çocuğun dünyaya gelmesine neden olduğu söylencesi şimdiden kulaktan kulağa yayılıyordu. Bu çocuklar, Hükümdar’ın benliğinde var olan kutsal gücün açık bir kanıtıydı. Böylece oluşan efsanevi bir soyağacını heykeltıraşlar taşta kazıyorlar, kâtipler de büyük bir zevkle yazıya döküyorlardı.

Limon ağacının gölgesine oturmuş olan yaşlı Homeros, ak sakalına koku sürüyordu. Siyah beyaz renkli kedisi Hektor şişmanlamıştı. Ramses onu okşar okşamaz mırlamaya başladı.

“Saygısızlığımı bağışlayın Majeste, ama bana canınız sıkıkmış gibi geldi.”

“Kafam meşgul desek... daha doğru.”

“Kötü haberler mi var?”

“Hayır, ama yakında, uzun sürecek tehlikeli bir yolculuğa çıkacağım.”

Yunanlı şair, büyük bir salyangoz kabuğundan yaptığı piposunu adaçayı yapraklarıyla doldurdu.

“Büyük Ramses... Şu anda halk sizi bu adla anıyor. İşte ben de az önce şunları yazdım: *Tanrıların bahsettiği muhteşem yetenekler göz ardı edilmemeli. Bize bu yetenekleri ancak onlar verebilir, çünkü hiç kimse onları kendi kendine elde edemez.*”

“Bu konuda kaderci misiniz?”

“Bu, yaşa özgü olan bir şey. *Ilyada*’m ve *Odise*’m tamamlandı. Sizin Kadeş’teki zaferinizi dile getiren şiiri de bitirdim. Artık bana adaçayı tütürmek, anason kokulu şarap içmek ve bedenimi zeytin yağı ile ovdurmak kalıyor.”

“Eserinizi bir kez daha okumak istemez misiniz?”

“Sadece sıradan yazarlar, cümlelerinin aynasında kendilerini seyretmekten hoşlanırlar. Bu yolculuğa neden çıkıyorsunuz Majeste?”

“Babam bana ‘sık sık Abidos’a git ve bu tapınağa göz kulak ol,’ demişti. Onun buyruklarını ihmal ettim ve şimdi kendimi, bu tapınakla meşgul olmak zorunda hissediyorum.”

“Daha fazlasının olduğunu sanıyorum.”

“Seti ‘Firavun kimdir?’ sorusuna, ‘Ulusunu mutlu kılan insan- dır,’ yanıtını verirdi. Bu, nasıl sağlanır? Temel Yasa ve tanrılar için yararlı davranışlarda bulunup, bunun karşılığında insanların da pay almasını sağlayarak.”

“Böyle davranmanızı size Kraliçe salık verdi, değil mi?”

“Onunla birlikte, çok ihtiyacımız olan enerjiyi üretip Mısır’la Nubye’yi felaketten koruyacak bir yapıt inşa etmek ve bu yapıtı ona adanmak istiyorum.”

“Yeri seçildi mi?”

“Nubye’nin ortasında. Tanrıça Hator varlığıyla bize, Ebu Simbel adındaki yeri gösterdi. Buradaki kayaların içinde yeniden doğan yıldızların kraliçesi, bize aşkının sırrını açıkladı. Ben de böyle bir aşkı Nefertari’ye sunmak istiyorum. Böylelikle o da sonsuza dek Ebu Simbel’in Kraliçesi olarak anılacak.”

Sakal tıraşı olmamış dağınık saçlı bir aşçı, yere bağdaş kurup oturmuştu ve bir kazın piştiği mangal ateşini palmiye dalıyla yelli- yordu. Kazı gagasından ve boynundan geçen bir şişe takmış, ateşin üzerine koymuştu. Kaz pişince başka bir ördeğin tüylerini yolup

içini temizleyecek, kafasını, kanatlarının ucunu ve ayaklarını kesecek ve yavaş ateşte kızarması için şişe geçirecekti.

Soylu bir hanım seslendi:

“Bütün hayvanların satıldı mı?”

“Hemen hemen hepsi.”

“Size bir ördek ısmarlasam, onu bana hemen hazırlar mısınız?”

“Elimde çok iş var.”

Ramses’in ablası Dolant, elbisesinin kaymakta olan sol askısını kaldırdı, sonra aşçının ayaklarının dibine istediği kızarmış ördeğin karşılığında bir bal kavanozu koydu.

“Kılığın pek inandırıcı olmuş Şenar. Bana tam burada randevu vermemiş olsaydın seni tanıyamazdım.”

“Önemli sayılacak bilgiler edindin mi?”

“Sanırım... Kral’la Kraliçe çiftinin büyük toplantısına katıldım.”

“İki saat sonra gel, sana ördeğini verecek ve dükkânı kapayacağım. Peşimden gelirsın. Seni Ofir’e götüreceğim.”

Büyük depoların bulunduğu bölgenin sınırında kurulmuş olan aşçı ve kasaplar mahallesi ancak gece olunca sessizleşiyordu. Bu saatlerde, ziyafetlerde yenmek üzere hazırlanmış güzel et parçalarını teslim etmek için zenginlerin villalarına koşuşturan birkaç çıraktan başka ortalıkta kimse olmazdı.

Şenar küçük, تنها bir sokağa saptı, maviye boyalı alçak bir kapının önünde durdu ve kapıya aralıklarla dört kez vurdu. Kapı açılır açılmaz Dolant’a hemen içeri girmesi için işaret etti. Uzun boylu esmer kadın, biraz çekinse de, kendini zorladı ve istenileni yaptı. Burası alçak tavanlı, içi sepetlerle dolu bir yerdi. Şenar kapıyı kapattıktan sonra döşemedeki küçük kapağı kaldırdı ve ablasıyla birlikte tahta merdivenden mahzene indi.

Dolant, Ofir’i görünce yere kapandı ve büyücünün eteğini öptü.

“Sizi bir daha göremeyeceğim diye çok korkuyordum.”

“Tekrar geleceğime dair söz vermiştim size. Güneş Kenti’nde düşünerek geçirdiğim günler, yarın bu ülkeyi yönetecek olan tek Tanrı Aton’a olan inancımı daha da pekiştirdi.”

Dolant hayranlık dolu bakışlarla, yüzü yırtıcı bir hayvanı andıran büyücüye baktı. Gerçek imanın önderi olan bu adam, onu bü-

yülüyordu. Yarın onun gücü halka yol gösterecek, Ramses'i devirecekti.

Ofir derinden gelen tatlı bir sesle:

"Yardımanız bizim için çok değerli," dedi. "Siz olmasaydınız, herkesin nefret ettiği bu dinsiz zorba Hükümdar'la nasıl savaşırdık?"

"Ramses artık benden kuşkulananmıyor. Mahkemede Musa'nın lehinde tanıklık etmem nedeniyle, bana yeniden güven duyduğundan bile eminim."

"Kral hangi amaçları güdüyor?"

"Kuzeydeki prensliklerin yönetimini, Aşa'nın emrinde hareket edecek olan Kral oğullarına emanet etti."

Şenar:

"Ah şu lanet diplomat!" diye kükredi. "Beni aldattığı yetmiyormuş gibi bir de benimle alay etti. Yakında öcümü alacağım, onu ayaklarımın altında çiğneyeceğim..."

Ofir kuru bir ifadeyle:

"Yapacak daha acil işlerimiz var," dedi. "Dolant'ı dinleyelim."

Ramses'in ablası önemli bir rol oynadığı için gurur duyuyordu.

"Kral ve Kraliçe çifti uzun bir yolculuğa çıkacak."

"Nereye gidecekler?"

"Yukarı Mısır'a ve Nubye'ye."

"Yolculuğun nedenini biliyor musunuz?"

"Ramses, Kraliçe'ye olağanüstü bir armağan vermek istiyor ve bu armağanın bir tapınak olacağı sanılıyor."

"Yolculuğun tek nedeni bu mu?"

"Firavun kutsal güçleri yeniden canlandırmak, onları bir araya getirmek, enerjilerini çoğaltmak ve Mısır'ın üzerine koruyucu bir ağ germek istiyor."

Şenar sırtıttı:

"Benim sevgili kardeşim yoksa aklını mı kaçırdı?"

Dolant:

"Hayır," diye karşı çıktı. "Görünmez düşmanlar tarafından tehdit edildiğini biliyor. Tanrılara başvurarak, kuşkulandığı düşmanlara karşı savaşmak için görünmez bir ordu kurmaktan başka çaresi yok."

Şenar:

“Aklını kaçırmış ve giderek çılgınlık batağına saplanıyor,” dedi.
 “Tanrılar ordusu ha? Doğrusu çok gülünç!”

Kral’ın kardeşi, Ofir’in buz gibi bakışlarını üzerinde hissetti.

Ofir:

“Ramses tehlikenin farkına vardı,” dedi.

“Ama yine de onun...”

Şenar sözünü hemen kesti. Büyücünden yayılan korkunç öfkeyi içinde hissetmişti. O anda, Libya’nın gizli güçlere sahip olduğundan hiç kuşkusu kalmadı.

Ofir, Dolant’a:

“Küçük Khâ’yı kim koruyor?” diye sordu.

“Yılan oynatıcısı Setau. Bilgilerini Ramses’in oğluna aktarıyor. Çocuğun çevresini, her türlü saldırıdan koruyacak güçlerle çevirdi.”

Ofir:

“Yılanlar yeryüzünün büyüüne sahiptirler,” dedi. “Yılanlarla haşır neşir olanlar bu büyüü bilir. Yine de çocuğun fırçası sayesinde, kurdukları bu savunma sistemini yıkmayı başaracağım. Ama önceden tahmin ettiğimden daha uzun bir zamana ihtiyacım olacak.”

Dolant’ın yüreği, Khâ’nın görünmeyen güçlerin savaşından zarar görmesi düşüncesine isyan etti, ama akli büyücünün stratejisine uydu. Bu saldırı Ramses’i zayıflatacak, Ka’sını küçültecek ve belki de onu tahttan feragat etmeye kadar götürecekti. Saldırı ne kadar zalimce olursa olsun Dolant buna karşı çıkmayacaktı.

Ofir:

“Artık ayrılmamız gerek,” dedi.

Dolant büyücünün elbisesine yapıştı.

“Sizi tekrar ne zaman göreceğim?”

“Şenar’la ben bir süre başkentten ayrılacağız. Uzun süre aynı yerde kalmamız tehlikeli olabilir. Dönüşümüzden, ilk sizin haberi-niz olacak. Bu arada siz gerekli bilgileri toplamayı sürdürünüz.”

Dolant:

“Gerçek imanı yaymaya devam edeceğim,” dedi.

Ofir küçümseyici bir gülümsemeyle:

“En önemli mesele bu mu?” diye mırıldandı.

24

Musa'nın aklanmasını kutlamak için Yahudi tuğlacılar, oturdukları mahallede büyük bir şölen düzenlemişlerdi. Üçgen biçiminde ekmekler, güvercin yahnileri, bıldırcın dolmaları, incir kompostosu, sert şarap ve serin biralar, Yahudilerin en sevilen adamı haline gelen Musa'nın adını gece boyunca birçok kez bağıra bağıra tekrarlayan konuklara sunulmuştu.

Gürültüden yorulan Musa, yokluğunun fark edilmeyeceği bir anda şölen alanından uzaklaştı. Yalnız kalmak, yapmak zorunda olduğu mücadeleleri düşünmek ihtiyacını duyuyordu. Tüm Yahudi halkının Mısır'dan ayrılmasına izin vermesi için Ramses'i ikna etmek o kadar kolay olmayacaktı. Böyle olmakla birlikte Musa Yahova'nın ona verdiği görevi, her ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmek zorundaydı. Bunu yapabilmek için, gerekirse dağları bile yerlerinden oynatacaktı.

Musa mahallelinin kullandığı değirmen taşının kenarına oturduğu sırada iki Bedevinin kendisine doğru geldiğini gördü. Bunlar, kel kafalı, sakallı Amos ile sıska Badüş'tü.

"Burada ne işiniz var?"

Amos:

"Biz de bu büyük sevince katıldık," dedi. "Güzel bir gün değil mi?"

"Siz Yahudi değilsiniz!"

"Sizin müttefikiniz olabiliriz."

"Size ihtiyacım yok."

"Kendi soydaşlarının gücünü abartmıyor musun? Silah olmadan, düşlerini gerçekleştiremezsin."

"Ben de bazı silahları kullanacağım, ama sizinkileri değil."

Badüş araya girdi:

"Şayet Yahudiler Bedevilerle birleşecek olurlarsa, gerçek bir ordu oluştururlar."

"Neye yarayacak bu ordu?"

"Mısırlılarla savaşıp onları yenmeye yarayacak!"

"Tehlikeli bir düş."

"Sen Musa, bizi eleştirmeye nasıl cesaret ediyorsun? Sen ki, halkını Mısır'dan çıkarmak, Ramses'e kafa tutmak ve kendini bu ülkenin yasalarının üstünde görmek istiyorsun... Asıl tehlikeli düş bu değil mi?"

"Benim projelerimden kim söz etti sana?"

"Bunu bilmeyen bir tek tuğlacı bile yok! Hatta sizin, savaşçı tanrı Yahova'nın isyan bayrağını çekeceğiniz ve İki Ülke'yi zapt etmek niyetinde olduğunuz söyleniyor."

"Büyük bir proje günlük hayatlarını alt üst ettiği zaman, insanlar çılginca şeylerden söz etmeye başlar."

Badüş'un kurnaz bakışlarında kötü niyetli bir parıltı belirdi.

"Yine de, Yahudilerin Mısır yönetimine karşı başkaldırmasını düşündüğün bir gerçek."

"İkiniz de yolumdan çekilin."

Amos:

"Hata yapıyorsun Musa," diye ısrar etti. "Halkın sonunda savaşmak zorunda kalacak. Bu konuda onların hiç deneyimi yok. Biz onları yetiştirebiliriz."

"Gidin. Beni rahat bırakın da düşüneyim."

"Nasıl istersen... Biz yine geleceğiz."

Meba'dan aldıkları yolculuk izniyle sıradan köylüler gibi serbestçe dolaşan iki Bedevi, Pi-Ramses'in güneyinde bir tarlada mola verdiler. Tatlı soğan, taze ekmek ve kurutulmuş balıktan oluşan azıklarını yemeye başladıklarında iki adam yanlarına oturdu.

Ofir:

"Görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu.

Amos düşüncesini saklamadı:

"Bu Musa dik kafalının teki."

Şenar:

"Onu tehdit edin," dedi.

"Hiçbir işe yaramaz. Deli saçması projesini başlatmasını beklemekten başka çare yok. Nasıl olsa, öyle ya da böyle bize ihtiyacı olacak."

"Yahudiler onu kabul ettiler mi?"

“Aklanması, onu kahramanlık mertebesine çıkardı ve tuğlacılar, Musa’nın eskiden olduğu gibi haklarını koruyacağına inanıyorlar.”

“Projesini nasıl karşılıyorlar?”

“Karşı çıkamı çok, ama bağımsızlığı düşleyen bazı gençlerin kanı tutuşuyor.”

Şenar:

“Onları yüreklendirelim,” dedi. “Kargaşalık çıkararak Ramses’in iktidarını zayıflatsınlar. Şayet Ramses onları sindirmeye kalkışır, bu davranışıyla onların gözünden düşer.”

Amos ile Badüş, yıllar boyu Mısır’da faaliyet gösteren Hitit casus şebekesinden geriye kalan iki kişiydi. Herkesin birbirini tanıdığı tüccar topluluğu dışında kaldıkları için Seramana tarafından bulunup ortaya çıkarılamamışlardı. Delta’da onları destekleyenlerin sayısı azımsanacak gibi değildi.

Ofir, Şenar, Amos ve Badüş, Ramses’e karşı yapılacak savaşa karar veren gerçek bir savaş konseyi oluşturunuyordu.

Ofir:

“Hitit birlikleri şu an neredeler?” diye sordu.

Badüş:

“Bedevi habercilere göre, Kadeş tepelerinde mevzilenmişler. Mısır ordusunun taarruz ihtimaline karşı garnizon takviye edilmiş.”

Şenar alaylı bir ifadeyle:

“Kardeşimi tanırım,” dedi. “Saldırmadan duramayacaktır!”

Kadeş savaşı sırasında Amos ile Badüş, şaşkına uğramış iki tutsak rolünü oynayarak, Ramses’i bir tuzağa çekmişlerdi. Ama Ramses bu ölümcül tuzaktan kurtulmasını bilmişti. İki Bedevi de, bu başarısızlıklarının acı anısını yürüklerinden atmak için yanıp tutuşuyordu.

Büyücü, Badüş’e:

“Hatti’nin talimatları nedir?” diye sordu.

“Ramses’i çökertmek için her yolu denemek.”

Ofir bu belli belirsiz emrin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bir yandan Mısır, kendi egemenliğindeki prenslikleri tekrar ele geçirmişti ve Hititler buraları geri alacak durumda olmadıklarını biliyorlardı; öte yandan İmparator’un oğlu ile kardeşi, tahtı ele geçirmek için birbirleriyle kıyasıya mücadele ediyorlardı. Şu anda iktidar Muvattalis’in elindeydi. Ama bu ne kadar sürebilirdi?

Kadeş bozgunu, Kenan Ülkesi ile Suriye'ye karşı yapılan karşı saldırının başarısızlığı ve bu toprakların Mısır tarafından geri alınışı sırasında hiçbir tepkide bulunulmaması, Hitit İmparatorluğu'nun taht kavgası yüzünden zayıfladığını gösteriyordu. Ama bu acı gerçek Ofir'in görevini yerine getirmesine engel olamayacaktı. Ramses ölümcül darbeyi yediği zaman, yeni bir ateş Hatti'yi coşturacaktı.

Ofir, Badüş ile Amos'a:

"Siz ikiniz, Yahudilerin arasına sızmaya devam edin," diye emretti. "Adamlarınız Yahova'nın yandaşları olduklarını açıklasınlar ve tuğlacıları Musa'nın peşinden gitmeye zorlasınlar. Kral'ın ablası Dolant, Kral ve Kraliçe çiftinin yokluğu sırasında sarayda olup bitenler hakkında bize bilgi verecek. Bense, çevresinde ne tür bir savunma oluşturulursa oluşturulsun, Khâ ile meşgul olacağım."

Şenar:

"Aşa'yla da ben ilgileneneceğim," diye mırıldandı.

Ofir:

"Sizin yapacağınız daha önemli bir şey var," dedi.

"Kardeşimi ortadan kaldırmadan önce Aşa'yı kendi ellerimle öldürmek istiyorum!"

"Neden önce kardeşinizden başlamıyorsunuz?"

Büyücünün bu teklifi, Mısır tahtını elinden alan zorba Hükümdar'a karşı Şenar'ın kalbinde yeni bir kin alevinin parlamasına neden oldu.

"Ben güçlerimizi yeniden düzenlemek için Pi-Ramses'e gidiyorum. Siz Şenar, güneye doğru yola çıkın."

Şenar sakalını karıştırdı.

"Ramses'i geciktirmek için mi? Niyetiniz bu mu?"

"Sizden daha fazlasını bekliyorum."

"Hangi olanaklarla?"

Ofir, Muvatallis'in stratejisini açıklamak zorundaydı.

"Hititler kuzeyde Delta'yı ele geçirecekler, Nubyeliler de güney sınırını geçip Elefantin'e saldıracaklar. Ramses, aynı anda farklı yerlerde çıkaracağımız yangınları söndürmeyi başaramayacak."

"Bana kim yardım edecek?"

"İyi eğitilmiş savaşçılardan oluşan bir birlik sizi Güneş Kenti'nin yakınında bekliyor. Ayrıca, aylardan beri hediyelere boğdu-

ğumuz Nubyeli kabile reisleri de yanınızda olacak. Bu bölgeye doğru ilerleyen Ramses, aslında kendi ayağıyla bir tuzağa girdiğini bilmiyor. Onun bu tuzaktan sağ çıkmamasını sağlayın.”

Geniş bir gülümseme Şenar'ın yüzünü aydınlattı.

“Ne tek tanrıya, ne de öteki tanrılara inanırım, ama şansıma yeniden inanmaya başladım. Bu değerli müttefiklerden neden daha önce bana bahsetmediniz?”

Ofir:

“Kesin emir almıştım,” diye yanıtladı.

“Bugün o emirleri hiçe mi sayıyorsunuz?”

“Size güveniyorum Şenar. Şu andan itibaren, bana verilen hedeflerin hepsini artık biliyorsunuz.”

Ramses'in ağabeyi hışımla bir tutam ot koparıp rüzgâra doğru savurdu, sonra ayağa kalktı ve birkaç adım attı. Nihayet, büyüünün hâkimiyetinden kurtulup özgürce hareket etme fırsatını elde ediyordu. Ofir'in kafası büyü, hile ve karanlık güçleri kullanmaktan başka bir işe çalışmıyordu. Oysa Şenar, çok daha sade ve çok daha vahşi bir strateji benimseyecekti.

Daha şimdiden kafasının içinde yüzlerce fikir kaynaşıyordu. Ramses'in yolculuğunu kesin olarak durdurmak... Şu an onun tek hedefi buydu.

Eşsiz başarıları Şenar'ın yüreğini kemiren Ramses... Büyük Ramses! Şenar kendi kusurlarının ne olduğunu biliyordu, ama hiçbir yenilginin yıkamadığı bir özelliğe sahipti: İnat. Öfkesi giderek büyüyor ve ona, İki Ülke efendisine kafa tutacak gücü veriyordu.

Bulunduğu kırlık araziye hâkim olan huzurlu ortamı hisseden Şenar birden titredi.

Ramses'i neyle suçlayacaktı? İktidara geldiği günden beri Seti'nin halefi, ne ülkesine karşı, ne de halkına karşı hiçbir suç işlememişti. Ülkesi ile halkını sürekli korumuş, yiğit bir savaşçı gibi davranmış, kalkınmayı ve adaleti kesin olarak sağlamıştı.

Onu, Büyük Ramses olmasından başka neyle suçlayabilirdi ki?

Muvatallis, askerlerin ve tüccarların temsilcilerinden oluşan bir konsey toplantısında, eski bir Hitit İmparatoru'nun bir zamanlar söylemiş olduğu sözleri tekrarladı: "Günümüzde cinayet, Kral ve ailesi içinde olağan hale geldi. Kraliçe ve oğlu öldürüldü. Bundan dolayı böylesine facialardan sakınmak için yeni bir yasa çıkarmak zorunlu hale gelmiştir. Kimse Kral ailesinden birini öldürmesin, kimse ona karşı kılıç ya da hançer çekmesin ve hiç kimse Hükümdar'a bir halef bulmak için çalışmasın."

Böylelikle Muvatallis, bir halef arayışının kesinlikle söz konusu olamayacağını vurguluyordu. Hükümdar, iktidara cinayetle çözüm aramanın tarihe karışmış olmasından dolayı duyduğu memnuniyeti belirttikten sonra kardeşi Hattuşil ile oğlu Urhi-Teşup'a güvenini yenilediğini açıkladı. Oğlu Urhi-Teşup'a ordunun başkomutanlığı görevini verdiğini söyledi. Başka bir deyişle Hattuşil'in elinden asker üzerindeki yetkisini alıyor ve Urhi-Teşup'u dokunulmaz kılıyordu.

Urhi-Teşup'un yüzündeki muzaffer gülümsemeden ve Hattuşil'in sıkıntılı ifadesinden, Muvatallis'in yerine geçecek kişinin kim olduğunu anlamak aslında hiç de güç değildi.

Kamburlaşmış bir şekilde siyah kırmızı renkli yün paltosunun içine gömülmüş olan İmparator, bitkin görünüyordu. Açıkladığı kararlar üstünde herhangi bir yorumda bulunmadan, çevresini saran korumalarla birlikte çekildi.

Öfkeden çılgına dönen güzel rahibe Putuhepa, kocasının bir gün önce ona verdiği gümüş küpeleri yere atıp çığnedi.

"Olacak şey değil! Kardeşin İmparator seni yerin dibine geçirdi. Üstelik seni önceden uyarmadan!"

"Muvatallis ketum bir adamdır... Ve ben hâlâ önemli görevlerimi muhafaza ediyorum."

"Ordu senden yana olmadıkça, Urhi-Teşup'un keyfine bağlı bir kukla olacaksın."

“Generallerle ve sınırlarımızı koruyan kalelerin subaylarıyla sağlam dostluklarım var.”

“Ama İmparator’un oğlu başkentte ülkenin efendisi gibi hüküm sürüyor.”

“Urhi-Teşup sağduyulu insanları ürkütüyor.”

“Peki bu adamların onun safına geçmemeleri için ne kadar para dağıtmamız gerekecek?”

“Çok. Ama tüccarlar bize yardım edecekler.”

“İmparator neden fikir değiştirdi? Oğluna karşıydı ve onu ortadan kaldırma projemizi onaylamıştı.”

Hattuşil:

“Muvataallis asla çılgınca bir harekette bulunmaz,” diye hatırlattı. “Belki de askerlerin tehditlerini hesaba katmıştır. Urhi-Teşup’a eski ayrıcalıklarını tanıyarak onu yatıştırdı.”

“Çok yanlış! Bu savaş delisi adam, iktidarı ele geçirmek için bu durumdan yararlanacaktır.”

Hattuşil uzun bir süre düşündü.

“Belki de İmparator bu davranışıyla bize bir mesaj vermek istiyor. Urhi-Teşup Hatti’nin en güçlü adamı olduğuna göre artık bizi kendine bir tehlike olarak görmeyecektir. Onu devirmek için bundan uygun bir zaman olabilir mi? Ben öyle inanıyorum ki İmparator üstü kapalı bir biçimde elini çabuk tutmanı tavsiye ediyor. Vurmak gerekir, hem de hiç geciktirmeden.”

“Urhi-Teşup’un kâhinlere danışmak için tanrıça İstar’ın tapınağına gelmesini bir süredir bekliyordum. Bu atamadan sonra, bu ziyareti yapması kaçınılmaz olacaktır! Hitit ordusunun yeni komutanı istikbalini öğrenmek için acele edecektir. Bu ayini ben yöneteceğim. Ve onu öldürdüğüm zaman, tanrıların gazabına uğradığını söyleyeceğim.”

Kalay, kumaş ve yiyecek maddeleriyle aşırı derecede yüklü eşekler, ağır adımlarla Hitit başkentine giriyordu. Kervanbaşı eşekleri bir tüccarın başında durduğu tezgâha doğru götürüyordu. Bu tüccar teslim aldığı malların listesini ve miktarını kontrol ediyor, borç belgelerini hazırlıyor, sözleşmeleri imzalıyor, borcuna sadık olmaları mahkemeye sevk etmekle tehdit ediyordu.

Tüccarların baş temsilcisi olan altmış yaşlarında çok şişman bir

adam tüccarlar mahallesinde dolaşıyordu. Yapılan alışverişleri dikkatle gözlüyor ve bir anlaşmazlık halinde hemen müdahale ediyordu. Hattuşil'le karşılaştıklarında yüzündeki gülümseme kayboldu. Başında bir saç bantı, üzerinde renkli bir kumaştan yapılmış elbiseyle İmparator'un kardeşi, alışılmadık derecede endişeli görünüyordu.

Tüccar:

"Haberler kötü," dedi.

"Sorun mal teslimatıyla mı ilgili?"

"Hayır, daha kötü: sorunumuz Urhi-Teşup'la."

"Ama... İmparator ekonominin yönetimini bana verdi!"

"Urhi-Teşup buna pek aldırıyor sanırım."

"Nasıl bir sorun çıkardı?"

"İmparatorun oğlu, askerlere daha iyi maaş vermek için her ticari işlemde bir miktar vergi alınmasını emretti."

"Bu durumu sert bir şekilde protesto edeceğim."

"Yararı olmaz, çünkü olan oldu."

Hattuşil kendini fırtınada kaybolmuş bir kazazede gibi hissediyordu. İmparator ilk kez ona güven duymamıştı. Kardeşi Hattuşil böylesine önemli bir haberi Muvatallis'in ağzından değil de, başkasından öğreniyordu.

"İmparator'dan bu vergiyi kaldırmasını isteyeceğim."

Tüccar:

"Başaramazsınız," dedi. "Urhi-Teşup, tüccarların elinde avucunda ne varsa hepsini alarak Hitit'in askeri gücünü artırmak istiyor."

"Buna karşı çıkacağım."

"Tanrılar yardımcınız olsun Hattuşil."

Hattuşil üç saatten beri, İmparator sarayının küçük ve soğuk bir salonunda bekliyordu. Hattuşil normalde kardeşinin özel dairesine protokol kurallarına gerek duymadan girebilirdi. Oysa bu kez, Muvatallis'in özel muhafız kıtasının iki eri İmparator'un huzuruna girmesini engellemişti. Bir mabeyinci isteğinin ne olduğunu sormuş, fakat İmparator'u görme konusunda herhangi bir söz vermemişti.

Neredeyse gece oluyordu. Hattuşil muhafızlardan birine:

"Mabeyinciye haber verin daha fazla bekleyemeyeceğim," dedi.

Asker tereddüt etti, arkadaşına baktı. Sonra bir anda kayboldu. Diğer muhafız, zorla girmek istediği takdirde Hattuşil'in göğsünü elindeki mızrakla delmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Mabeyinci tekrar göründü. Yanında düşmanca bakışlı altı muhafız vardı. İmparatorun kardeşi, tutuklanacağını ve bir daha çıkmayacağı bir hapishaneye atılacağını düşündü.

Mabeyinci:

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"İmparator'u görmek istiyorum."

"İmparator'un bugün hiç kimseyi kabul etmediğini söylemedim mi? Uzun süre beklemenin yararı yok."

Hattuşil oradan uzaklaştı. Muhafızlar yerlerinden kıvıldamadılar.

Hattuşil saraydan çıkarken gücünden duyduğu keyifle gözleri parlayan Urhi-Teşup'la karşılaştı. Dudaklarında alaycı bir ifade olan Hitit orduları komutanı Hattuşil'i selamlamadı bile.

İmparator Muvatallis, sarayının terasından başkenti Hattuşaş'ı seyreliyordu. Kurak bozkırların ortasındaki muazzam bir kayaya oturtulmuş bu kent, Hititlerin yenilmez gücünün simgesiydi. Sırf görüntüsü bile, istilacıların cesaretini kırmaya yeterdi. Hiç kimse onun kulelerini ele geçiremez ve hiç kimse, tapınakların yer aldığı İmparatorluk tepesine ulaşamazdı.

Hiç kimse; ama Ramses hariç.

Büyük Firavun, Mısır tahtına çıktığından beri bu büyük kaleyi sarsıyor, Hitit İmparatorluğu'na ağır darbeler indiriyordu. Yenilgiye uğramanın korkutucu olasılığı sık sık Muvatallis'in aklından geçiyordu. Kadeş'te bozgundan kıl payı kurtulmuştu, ama şansı her zaman yaver gidecek miydi? Ramses gençti, muzafferdi ve tanrıların sevgili kuluydu. Hitit tehdidini ortadan kaldırına kadar durmayacaktı.

Savaşçı bir ulusun İmparatoru olmasına rağmen, Muvatallis başka bir strateji düşünmek zorundaydı.

Mabeyinci, Urhi-Teşup'un ziyaretini haber verdi.

"Gelsin."

Urhi-Teşup'un asker yürüyüşü döşeme taşlarını salladı.

"Fırtına tanrısı size göz kulak olsun baba! Ordu yakında kaybedilen toprakları tekrar ele geçirmek için hazır olacak."

"Duyduğuma göre, tüccarların keyfini kaçıran yeni bir vergiyi yürürlüğe koymuşsun?"

"Bütün bu tüccarlar alçak ve vurguncu insanlardır! Onların zenginliği ordumuzu güçlendirmeye yarayacak."

"Ama Hattuşil'in sorumluluğuna verdiğim alanlara tecavüz ediyorsun."

"Hattuşil de kim oluyor! Onu huzurunuzda kabul etmeyi reddetmediniz mi?"

"Kararlarımın nedenlerini açıklamak zorunda değilim."

"Beni halefiniz olarak seçmekle en doğru olanı yaptınız baba. Ordu çok memnun, halk güven içinde. Gücümüzü artırmak ve Mısırlıları yok etmek için bana güveniniz."

"Urhi-Teşup, senin yürekli olduğunu biliyorum, ama daha öğrenmen gereken çok şey var. Hatti'nin dış politikası, Mısır'la sürekli olarak savaşmaktan ibaret olamaz."

"İki türlü insan vardır: Yenilen ve yenen. Hititler sadece birinci kategoride yer alabilir. Sayemde biz daima yenenlerden olacağız."

"Sen benim emirlerime uymakla yetin."

"Ne zaman saldırıya geçeceğiz?"

"Başka projelerim var oğlum."

"İmparatorluğun gerek duyduğu bu savaşı neden geciktiriyoruz?"

"Çünkü Ramses'le görüşmek zorundayız."

"Biz, Hititler, düşmanla mı görüşeceğiz? Aklınızı mı kaçırdınız baba?"

Muvatallis öfkelen-di:

"Benimle bu tonda konuşmanı men ederim. İmparator'un önünde diz çök ve af dile."

Urhi-Teşup, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yerinden kımıldamadı.

"İtaat et, yoksa..."

Muvatallis'in nefesi kesildi. Dudakları acı içinde çarpılan ve gözleri donuklaşan İmparator, ellerini göğsüne götürdü ve döşeme taşlarının üzerine yığıldı.

Urhi-Teşup sadece seyretti.

“Kalbim... kalbim tıpkı taş gibi... Sarayın doktorunu çağır...”

“Bütün yetkileri istiyorum. Bundan böyle ordulara sadece ben emir vereceğim.”

“Çabuk bir doktor...”

“İktidardan vazgeçin.”

“Ben senin babanım... Beni ölüme mi terk edeceksin?”

“İktidardan vazgeçin.”

“Vaz... vazgeçiyorum. Sözüm... söz.”

26

Kabile reislerinden oluşan konsey Musa'yı dikkatle dinliyordu. Aklanmasından sonra Musa'nın halk arasındaki popülaritesi o kadar artmıştı ki, bazılarının 'peygamber' olarak adlandırdığı bu adamın söyledikleri artık kulak ardı edilemezdi.

Libni boğuk bir sesle:

"Tanrı seni korudu," dedi. "Ona övgüler düz ve ömrünün geri kalanını dua ederek geçir."

"Benim gerçek niyetimi biliyorsun."

"Şansını zorlama Musa."

"Tanrı bana, Yahudi halkını Mısır'dan çıkarmamı buyurdu. Ben de ona itaat edeceğim."

Aaron değneğini yere vurdu.

"Musa haklı: Bağımsızlığımızı kazanmak zorundayız. Kendi topraklarımızın üzerinde yaşadığımız zaman mutluluğa ve refaha kavuşacağız. Mısır'dan hep birlikte çıkalım ve Yahova'nın buyruğunu yerine getirelim!"

Libni isyan etti:

"Neden halkımızı felakete sürüklemek istiyorsunuz? Ordu ayaklananları toptan yok eder, polis boyun eğmeyenleri tutuklar!"

Musa:

"Korkuyu kafamızdan atmamız gerek," dedi. "İmanımız sayesinde Firavun'u yenecek ve onun gazabından kurtulacak gücü bulacağız."

"Peki Yahova'ya burada, doğduğumuz bu toprakların üzerinde hizmet etsek olmaz mı?"

Musa daha önce söylediklerini tekrarladı:

"Tanrı bana göründü ve seslendi. Kaderimizi O çizdi. Onu reddetmek bizim sonumuzu getirir."

Khâ âdeta büyülenmişti. Setau ona, evrendeki bir kum tanesinden tüm yıldızlara kadar, her türlü varlığa hayat veren ve tanrıların

heykellerinde yoğunlaşan enerjiden söz ediyordu. Ramses'in büyük oğlu, Setau'nun girmesine izin verdiği tapınaklarda, tanrıların taş-tan figürlerine uzun uzadıya bakmaktan kendini alamıyordu.

Çocuk hayran kalmıştı. Bir rahip onun ellerini ve ayaklarını yıkamış, ağzını doğal sodyum karbonat ile temizlemesini istemiş ve sonra üzerine beyaz bir peştamal giydirmişti. Khâ tapınağın içinde ilk adımlarını atar atmaz, sessizliğe ve doğal kokulara bürünmüş bu dünyadaki garip gücün varlığını hissetti. Bu 'büyü', hayatın bütün unsurlarını birleştiriyordu. Bu Büyük Firavun'u ve onun yoluyla da halkını besliyordu.

Setau, Khâ'ya Amon tapınağının laboratuvarını gösterdi. Bu laboratuvarın duvarları, dinsel merhemlerin yapım sırlarını ve dünya ışıksız kalmasın diye Horus'un gözlerini iyileştiren tanrıların uyguladıkları tedavileri anlatan metinlerle kaplıydı.

Khâ metinleri büyük bir heyecanla okuyor ve olabildiğince çok hiyeroglifi aklında tutmaya çalışıyordu. Bütün bu metinleri ayrıntılarına varıncaya kadar incelemek için tapınaklarda kalmayı ne kadar isterdi. Hayatın taşıyıcısı olan bu işaretler sayesinde, eski insanların bilgeliği günümüze aktarılıyordu.

Setau:

"Gerçek büyü asıl burada kendini gösterir," dedi. "Bu, tanrıların insanlara, felaketi savmak ve beladan kurtulmak için verdiği sihtir."

"İnsan kendi kaderinden kaçabilir mi?"

"Hayır, ama daha mutlu yaşayabilir. Bu da kaderin darbelerinden kurtulmak anlamına gelmez mi? Şayet gündelik yaşamı büyüye dönüştürmesini öğrenirsen, gökyüzünün ve yeryüzünün, gece ve gündüzün, dağların ve ırmakların sırlarını anlayacak güce sahip olacaksın, kuşların ve balıkların dilini anlayacak, güneşle birlikte her şafak vakti yeniden doğacak ve suların üzerinde süzülen ilahi gücü göreceksin."

"Bu bilgiyi bana öğretecek misin?"

"Sebat edersen, kibire ve tembelliğe karşı yapacağın mücadeleden galip çıkarsan, öğretebilirim."

"Bütün gücümle mücadele edeceğim."

"Babanla ben Büyük Güney'e gidiyoruz. Birkaç ay burada olamayacağız."

Khâ somurttu.

“Burada kalmanı ve bana bu büyüü öğretmeni isterdim.”

“Yapacağın mücadeleyi zaferle sonuçlandır. Buraya her gün gelecek ve taşların üzerlerindeki kutsal işaretleri içine sindireceksin. Böylece dışardan gelebilecek her türlü saldırıya karşı korunmuş olacaksın. Daha da güvenlikte olman için seni bir muskayla ve koruyucu bir kumaşla donatacağım.”

Setau yaldızlı bir tahta sandığın kapağını kaldırdı. Canlılığı ve büyümeyi simgeleyen papirüs sapı biçiminde bir muska çıkardı. Muskaya bir kurdele geçirdikten sonra Khâ'nın boynuna astı. Sonra bir kumaş şeridini açıp üzerine mürekkeple sağlıklı ve güzel bir göz resmi çizdi. Mürekkep kurur kurumaz, kumaşı oğlanın sol bileğine sardı.

“Dikkat et, bu muska ile kumaş kaybolmasın. Onlar olumsuz enerjilerin kanına karışmasını önleyecekler. Manyetizmacı rahipler tarafından özel bir sıvıyla yüklendikleri için önleyici ve koruyucu olarak yardımcı olacaklar.”

“Bu formülleri yılanlar mı biliyor?”

“Yılanlar gerçeğin iki cephesini oluşturan yaşam ile ölüm hakkında bizden daha fazlasını bilirler. Onların mesajını alabilmek her bilimin amacıdır.”

“Senin çırağın olmak ve ilaç hazırlamak isterdim.”

“Senin yazgın tedavi etmek değil, hükümdarlık etmektir.”

“Hükümdarlık etmeyi istemiyorum! Benim ilgimi hiyeroglifler ve bilimin formülleri çekiyor. Bir firavun birçok insanla görüşmek ve birçok sorunu çözmek zorundadır. Bense sessizliği yeğliyorum.”

“Yaşam bizim arzularımıza uymaz.”

“Mademki büyü denen şeye sahibiz, neden uymasın?”

Musa ve Aaron, toplu göçün yapılması gerektiğine inanan iki kabile reisiyle birlikte yemek yiyorlardı.

Kapı çalındı. Aaron açtı. Seramana eşikten içeri girdi.

“Musa burada mı?”

İki kabile reisi hemen Musa'nın önünde durdular.

“Beni izle Musa.”

Aaron:

“Onu nereye götüreceksin?” diye sordu.

“Bu sizi ilgilendirmez. Beni güç kullanmaya zorlamayın.”

Musa ileri çıktı.

“Geliyorum Seramana.”

Sardunyalı, Musa'yı kendi arabasına bindirdi. Muhafızların kullandığı iki arabanın eşliğinde olanca hızıyla Pi-Ramses'ten çıktı ve çöle doğru yöneldi.

Seramana, kumlar ve küçük taşlardan oluşan bir düzlüğe bakan küçük bir tepenin önünde arabasını durdurdu.

“Tepeye kadar çık Musa.”

Çıkış pek zor olmadı.

Rüzgârın aşındırdığı bir kayanın üzerine oturmuş olan Ramses, Musa'yı bekliyordu.

“Çölü ben de senin kadar seviyorum Musa. Sina çölünde birlikte unutulmaz saatler yaşamadık mı?”

Peygamber Firavun'un yanına oturdu. İkisi de aynı yöne bakıyorlardı.

“Senin kafanı kurcalayan hangi tanrı Musa?”

“Tek Tanrı, yani gerçek Tanrı.”

“Oysa sen Mısır'ın bilgeliğiyle yetiştin Musa. Kutsal olanın birçok farklı yüzü olduğuna inandın.”

“Beni geçmişe götüremezsin. Benim halkımın yeni bir geleceği var ve bu gelecek Mısır'ın dışında. Yahudilerin kendilerini Yahova'ya adanmaları için üç günlük bir yürüyüşten sonra varacakları çöle gitmelerine izin ver.”

“Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Ordunun onları çölde geçirecekleri bu üç gün zarfında sıkı bir şekilde koruması gerekecek. Bugünün koşulları içinde, gideceğiniz yol üzerinde Bedevi başkınlarına uğramanız göz ardı edilemeyecek bir olasılık. Silahsız ve korumasız bir topluluk olarak, böyle bir saldırı sonucunda büyük kayıplar verebilirsiniz.”

“Yahova bizi koruyacaktır.”

“Yahudiler de benim vatandaşlarım, onların güvenliğinden ben sorumluyum.”

“Bizler senin tutsaklarıyız.”

“Yahudiler istedikleri yere gidip gelmekte, Mısır'a girip, Mısır'dan çıkmakta özgürdüler. Ama yasalara saygılı olmak koşuluyla-

la. Tam da savaş zamanında benden istediğin akıl almaz bir şey. Ayrıca Yahudilerin birçoğu senin peşinden gelmez.”

“Ben yine de halkıma vaat edilmiş topraklara doğru rehberlik edeceğim.”

“Nerede bu topraklar?”

“Yahova onu bize gösterecek.”

“Yahudiler Mısır’da bu denli mutsuzlar mı?”

“Bunun hiç önemi yok. Önemli olan sadece Yahova’nın iradesidir.”

“Bu katı tutumun nedeni nedir? Pi-Ramses’te başka tanrıların da hoşgörüsüyle kabul edildiği tapınaklar var. Yahudiler de buralarda inançları doğrultusunda yaşayabilirler.”

“Bu bizim için yeterli değil. Yahova, sahte tanrıların varlığını hoş karşılamaz.”

“Yanılmıyor musun Musa? Bilgelerimiz ezelden beri, kutsal olanın tekliğine Temel Yasasında ve çokluğuna da yeryüzündeki farklı görüntülerinde saygı gösterdiler. Akenaton, öteki yaratıcı güçleri göz ardı edip sadece Aton’u kabul ettirmeye kalkışınca büyük bir hata işledi.”

“Bugün onun iddiası, pürüzleri giderildikten sonra yeniden canlanıyor.”

“Belirli bir toplum dışında herkesi dışlayan bir tanrının varlığı, toplumlar arasındaki inanç alışverişini önler ve uluslararası kardeşlik umudunu yok eder.”

“Yahova, tüm doğru insanların koruyucusu ve yardımcısıdır.”

“Yoksa Amon’u unuttun mu? O, kötülüğü kovar, seven bir kalpten gelen duayı duyar ve kendisini çağıranlara anında koşar. Amon, ilaç kullanmadan körün gözünü açan bir doktordur. Onun gözünden hiçbir şey kaçmaz. O hem tek, hem de çoktur.”

“Yahudiler Amon’a değil, Yahova’ya iman ederler. Ve ancak Yahova’nın öncülüğünde yazgılarını bulabilirler.”

“Böylesine katı bir iddia insanları ölüme götürür Musa.”

“Ben kararımı verdim ve bu kararımda direteceğim. Tanrı’nın isteği bu.”

“Bu amaçla seçilen tek kişinin sen olduğuna inanman kendini beğenmişlik değil mi?”

“Senin düşüncen beni ilgilendirmiyor.”

“Demek dostluğumuz bitiyor.”

“Yahudiler beni lider olarak seçecekler. Sen bizi tutsak eden bir ülkenin efendisisin. Sana karşı duyduğum dostluk ve saygı ne olursa olsun, bütün bunlar benim görevimin önünde silinmelidir.”

“Sen böyle inat ederek Maât yasasına hakaret etmiş oluyorsun.”

“Bunun benim için hiçbir önemi yok!”

“İnsanlıktan önce var olan ve insanlık yok olduktan sonra da sürececek olan yasanın üzerinde olduğunu mu sanıyorsun?”

“Yahudilerin saygı duydukları tek yasa Yahova'nın yasasıdır. Bizze çöle gitmemiz ve orada Tanrımıza adak sunmamız için izin verecek misin?”

“Hayır Musa. Hititlere karşı savaşırken böyle bir riske girmeye hakkım yok. Hiçbir şey bizim savunma sistemimizi bozmamalıdır.”

“Şayet isteğimizi reddetmekte ısrar edecek olursan, Yahova koluma güç verecek ve ülkeni sıkıntıya götürecek mucizeleri gerçekleştireceğim.”

Ramses kalktı.

“İnançlarına şunu da ekle dostum: Şantajla asla boyun eğmeyeceğim.”

Ata binmiş kâtipler ve askerlerden oluşmuş otuz kişilik atlı grubu ile hediyeler yüklü yüz eşekten meydana gelen Mısır elçilik konvoyu çorak bir arazide ilerliyordu. Konvoy dar bir boğaza girdi. Her iki yanda yükselen kaya duvarlarının üzerine Hitit savaşçıları'nın güneye, Mısır'a doğru ilerlediğini gösteren çok büyük resimler kazılmıştı. Aşa kayalara oyulmuş yazıtı okudu: "Fırtına tanrısı savaşçılara yol gösterir ve onları zafere ulaştırır."

Mısır diplomasisinin şefi, gördükleri vahşi tabiattan ürken ve her an karanlık güçlerin saldırısına uğramaktan korkan küçük müfrezesini birçok kez yatıştırmak zorunda kalmıştı. Aşa'nın kendisi de pek rahat sayılmazdı. Yine de o bölgede ortalığı kasıp kavuran haydutlara rastlamadıklarına memnundu.

Elçilik heyeti dar boğazdan çıktı, bir ırmak boyunca ilerledi, Anadolu savaşıların saldırgan figürleri resmedilmiş kayaların önünden geçti ve şiddetli rüzgârın estiği bir ovaya vardı. Uzakta, bir kaya çıkıntısının üzerine kurulmuş, insanı tehdit eden büyük bir kale, İmparatorluğun sınırını oluşturuyordu.

Eşekler bile artık ilerlemek istemiyordu. Hayvanların ürkütücü yapıya doğru yürümelerini sağlamak için sürü bekçisi bütün yeteneğini kullanmak zorunda kaldı.

Kalenin mazgallarındaki okçular oklarını fırlatmak için hazır bekliyorlardı.

Aşa elçilik heyeti üyelerinin attan inip silahlarını yere bırakmalarını emretti.

Renkli bir bayrağı havaya kaldıran öncü, kalenin kapısına doğru birkaç adım attı.

Fırlatılan ilk ok bayrağın direğini kırdı, ikincisi öncünün ayaklarının dibine saplandı, bir üçüncüsü omzunu sıyrıp geçti. Öncü acı içinde geri döndü.

Mısırlı askerler hemen silahlarına davrandılar.

Aşa:

"Olmaz," diye haykırdı, "silahlara dokunmayın."

Subaylardan biri:

"Bizi öldürmelerine razı olamayız!" diyerek karşı çıktı.

"Böyle davranmaları normal değil. Hititlerin böylesi bir savunmaya geçmeleri, İmparatorluğun içinde çok ciddi bir olayın cereyan ettiği anlamına gelir. Ama nasıl bir olay? Bunu ancak kale komutanıyla görüştükten sonra öğreneceğim."

"Böyle bir karşılanmadan sonra, yine de komutanla görüşebileceğinizi sanmanız..."

"Yanına on adam al ve ileri mevzilerimize geri dön. Egemenliğimiz altındaki prensliklerde görevli birlikler, her an bir Hitit saldırısına uğrayacaklarmış gibi alarm durumuna geçirilsin. Kuzeydoğu savunma hattımızı savaşa hazır duruma getirmek için Firavun'un durumdan haberi olması gerekli, o nedenle hemen bir haberci gönderilsin. İlk fırsatta daha ayrıntılı bilgiler ulaştıracağım."

Daha güvenli bir bölgeye gideceği için çok mutlu olan subay, emirleri ikinci kez tekrarlatmadı. On adam seçti, yaralı öncüyü de alarak dörtlüye uzaklaştı.

Aşa'nın yanında kalanlar korku ve kaygı içindeydi. Aşa bir papi-rüsün üzerine Hititçe bir metin ile birlikte adını ve unvanlarını yazdı, kâğıdı bir okun üzerine tutturdu ve okçulardan birine, kalenin kapısının dibine attırdı.

Aşa:

"Sabredelim," dedi. "Ya bizi görüşmek için kabul edecekler ya da hepimizi kılıçtan geçirecekler."

Kâtiplerden biri:

"Ama biz elçiyiz!" dedi.

"Şayet Hititler, kendileriyle görüşmek isteyen diplomatları öldürürlerse, savaşın ilk evresi başlamış demektir. Bu durumun açıklığa kavuşmasından daha önemli ne olabilir?"

Kâtip yutkundu.

"Geri çekilemez miyiz?"

"Uygun olmaz. Biz Majestelerinin diplomasisini temsil ediyoruz."

Bu gerekçenin önemine rağmen pek ikna olmayan kâtip ve arkadaşları korkudan titriyordu.

Kalenin kapısı açıldı, üç Hititli süvari dışarı çıktı.

Başında miğferi, sırtında zırhı bulunan bir subay mesajı aldı ve okudu. Adamlarına Mısırlıları kuşatmalarını emretti.

“Bizi takip edin,” diye emretti.

Kalenin içi de dışı gibi korkunçtu. Donuk duvarlar, buz gibi soğuk odalar, bir silah deposu, koğuşlar, eğitim yapan piyadeler... Bu boğucu havadan neredeyse nefes alamaz hale gelen Aşa, yine de yanındaki elçilik üyelerini rahatlatmaya çalıştı. Herkes artık birer tuzak olduğunu düşünüyordu.

Kısa bir beklemeden sonra miğferli subay göründü.

“Elçi Aşa hanginiz?”

Aşa öne çıktı.

“Kale komutanı sizi görmek istiyor.”

Aşa, şömineyle ısıtılan, kare biçiminde bir odaya alındı. Ocağın yanında, üzerinde kalın yün bir palto olan kısa boylu bir adam duruyordu.

“Hattı’ye hoşgeldiniz. Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum Aşa.”

“Sizin burada bulunmanıza şaşırdığımı itiraf etmeliyim Hattuşil.”

“Firavun’un Dışişleri Bakanı’nın buradaki görevi nedir?”

“İmparator’a birçok hediye sunmak.”

“Savaş halindeyiz... Bu girişim oldukça garip.”

“Sizce ülkelerimiz arasındaki çatışma sonsuza kadar sürmeli mi?”

Hattuşil şaşkınlığını gizlemedi.

“Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?”

“Ramses’in dileklerini bildirmek için İmparator tarafından kabul edilmeyi istediğim anlamını çıkarabilirsiniz.”

Hattuşil ellerini ısıttı.

“Bu güç olacak... Hem de çok güç.”

“Yani imkânsız mı demek istiyorsunuz?”

“Mısır’a dönün Aşa... Hayır, gitmenize izin veremem...”

Ev sahibinin tereddüdü karşısında Aşa durumu açıkladı.

“Muvatallis’e barış teklif etmek için geldim.”

Hattuşil aniden döndü.

“Bu bir tuzak mı, yoksa şaka mı?”

“Fıravun, Mısır kadar Hatti için de en iyi yolun bu olduğuna inanıyor.”

“Ramses... barış mı istiyor? Olacak şey değil!”

“Sizi ikna etmek ve görüşmeleri yürütmekle ben görevliyim.”

“Bu işten vazgeçin Aşa.”

“Hangi nedenle?”

Hattuşil, Aşa'nın bu konudaki samimiyetinden emin olmaya çalışıyordu. Şu anki durumda gerçeği söylemek ne kadar riskli olabirdi?

“İmparator bir kalp krizi geçirdi. Felçli olduğu için konuşamıyor. Şu an ülkeyi yönetmekten aciz.”

“Peki şimdi ülkeyi kim yönetiyor?”

“Hitit İmparatorluk ordularının başkomutanı, İmparator'un oğlu Urhi-Teşup.”

“Muvatallis size güvenmiyor muydu?”

“O, bana ekonomi ile diplomasiyi emanet etti.”

“Demek siz benim ayrıcalıklı muhababımsınız.”

“Ben artık hiçbir şeyim Aşa. Öz kardeşim bana kapısını kapattı. Sağlık durumunu öğrenir öğrenmez buraya, bana sadık kalan bu kaleye sığındım.”

“Urhi-Teşup imparatorluğunu ilan etti mi?”

“Muvatallis ölür ölmez ilan edecek.”

“Neden mücadeleden vazgeçiyorsunuz Hattuşil?”

“Elimde artık hiçbir olanak kalmadı.”

“Ordunun tamamı Urhi-Teşup'un elinde mi?”

“Bazı subaylar Urhi-Teşup'un aşırıya kaçan hırsından korkuyorlar, ama sessiz kalmaya mahkûmlar.”

“Başkentinize gitmeye ve barış teklifi yapmaya hazırım.”

“Urhi-Teşup ‘barış’ sözcüğünü bilmez! Hiç başarı şansınız yok.”

“Eşiniz Putuhepa nerede?”

“Hattuşaş'tan ayrılmadı.”

“İhtiyatsızlık değil mi bu?”

Hattuşil yeniden ocağa doğru döndü.

“Putuhepa, Urhi-Teşup'un yükselmesini frenlemek için bir plan hazırladı.”

Soylu ve gururlu Putuhepa, İştar tapınağında üç günden beri dinsel düşüncelere dalıyordu. Baş kâhinin, okla vurulmuş bir akbabanın ölüsünü sunağın üzerine koyduğunu gördüğünde Putuhepa harekete geçme zamanının geldiğini anladı.

Başında gümüş bir taç, üzerinde nar çiçeğı renginde kıvrımlı bir elbise bulunan Putuhepa, kâhinin çağrısı üzerine sunağı gelecek Urhi-Teşup'un sırtına saplayacağı hançerin sapını sıkıca tuttu.

Güzel rahibe, imkânsız gibi görünen sürekli bir barış, Hatti'nin bütün güçleri arasında bir uzlaşma ve Mısır'la bir ateşkes düşlemişti. Ama, Urhi-Teşup gibi birinin varlığı bu düşlerin gerçekleşmesini engelliyordu.

Sadece Putuhepa, onun ülkeyi felakete sürüklemesini önleyebilirdi. Sadece Putuhepa, İmparatorluğu akıl yolunda götürecek olan kocası Hattuşil'e iktidarı verebilirdi.

Urhi-Teşup tapınaktan içeri girdi.

Putuhepa, sunağın yakınındaki bir sütunun arkasına saklanmıştı.

İmparatorun oğlu yalnız gelmemişti. Dört asker onun korunmasını sağlıyordu. Umutsuzluğı kapılan Putuhepa kararından vazgeçip, görünmeden tapınaktan çıkmayı düşündü; ama bu kadar mükemmel bir fırsattan yararlanmayacak mıydı? Urhi-Teşup'u bir daha böylesine korumasız yakalması olanaksızdı. Hattuşil'in karısı şayet elini çabuk tutarsa, geleceğın despotunu öldürmeyi şimdi başarabilirdi, ama kendisi de muhafızlar tarafından öldürölürdü.

Bu fedakârlıktan kaçınmak alçaklık olurdu. Kendi yaşamını değıl, ülkesinin geleceğini düşünmesi gerekiyordu.

Kâhinin karnını yardığı akbabadan korkunç bir koku yayıldı. Elini hayvanın karnına sokan kâhin çıkardığı iç organları sunağın üzerine koydu.

Urhi-Teşup, muhafızlarıyla arasında birkaç metre mesafe bırakarak sunağı yaklaştı. Putuhepa hançerinin sapını sıkıca tuttu ve atılmaya hazırlandı. Vahşî bir kedi gibi hızlı hareket etmesi ve tüm dikkatini yapacağı işin üzerinde toplaması gerekiyordu.

Putuhepa, kâhinin çağlığı üzerine olduğı yerde donup kaldı. Urhi-Teşup da geri çekildi.

"Çok korkunç efendim!"

“Bu iç organlarda ne görüyorsun?”

“Projelerinizi ertelemeniz gerekecek... Gelecek şu anda pek el-verişli görünmüyor.”

Urhi-Teşup, kâhinin boğazını kesmek arzusuna kapıldı, ama bunu yapsa bile yakın korumaları kâhinin dediklerini çevreye yayarlardı. Hatti’de kâhinlerin kararları kulak ardı edilemezdi.

“Daha ne kadar beklemek zorundayım?”

“Kehânet belirtileri sizin için elverişli oluncaya kadar efendim.”

Urhi-Teşup öfkeyle tapınaktan çıktı.

Sarayda, Kral'la Kraliçe'nin güneye yapacakları yolculuk hakkında çok sayıda çelişkili dedikodu almış başını gidiyordu. Kimileri bu yolculuğun çok yakında başlayacağını; kimileri, Mısır'ın egemenliği altındaki prensliklerde durumun belirsiz olması nedeniyle şimdilik belli olmayan bir tarihe ertelendiğini ileri sürüyorlardı. Kimileri de, 'Kralın oğulları'nın, alayların başında bulunmalarına rağmen Kral'ın savaşa gitmek zorunda kalacağını düşünüyorlardı.

Ramses, güneşin aydınlattığı bürosunda, babasının heykeli önünde dua ediyordu. Büyük masanın üzerinde, Kenan Ülkesi ile Güney Suriye'den gelen haberler duruyordu. Sarı köpek 'Gece Bekçisi', efendisinin koltuğunda uyuyordu.

Ameni büroya girdi.

"Aşa'dan bir mesaj var!" dedi.

"Gerçek olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Kendi el yazısı ve ayrıca benim adımla şifreli olarak belirtmiş."

"Hangi yoldan geldi?"

"Hatti'den, elçi sıfatıyla oraya giden gizli servis üyelerinden biri tarafından."

Ramses, mesajı okudu. Hititlerin arasındaki iş çatışma, imparatorluklarını parçalayacak ölçüde şiddetlenmişti. Dışişleri Bakanı'nın daha önce gönderdiği haberlerde, kuzeydoğudaki tabyaların alarm durumuna getirilmesini istemesinin nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

"Hititler bize saldıracak durumda değiller Ameni. Kraliçe'yle ben yola çıkabiliriz."

Khâ boynunda muskası ve bileğindeki sihirli yazı olduğu halde bir matematik problemini temize çekiyordu. Problem, inşaat halindeki bir binanın tepesine taş blokların çıkarılabilmesi için yapılacak toprak rampaların ideal eğimiyle ilgiliydi. Kız kardeşi Meritamon, her gün harp çalarak daha da ustalaşıyor ve Güzel İset'le 'Katil'in

gözetimi altında, yeni yürümeye başlayan kardeşi Merenptah'ı coşturuyordu. Gözleri yarı kapalı olan Nubyeli koca aslan, kararsız ve beceriksiz adımlarla gezinmeye çalışan bu insan yavrusunu seyretmekten hoşlanıyordu.

Seramana bahçenin kapısında belirince aslan kafasını kaldırdı. Gelenin barışçı amaçlar taşıdığını fark edince, hafifçe kükreyip yenden sfenks duruşuna döndü.

Seramana, Güzel İset'e:

"Khâ ile görüşmek isterdim," dedi.

"Yoksa... Bir kusur mu işledi?"

"Hayır, elbette ki hayır, ama yürüttüğüm soruşturmada bana yardımcı olabilir."

"Matematik problemini çözer çözmez onu size gönderirim."

Seramana soruşturmasında oldukça ilerlemişti.

Ofir adında Libyalı bir büyücünün, boş hayallerle kandırdığı zavallı Lita'yı öldürdüğünü biliyordu. Aslında bir Hitit casusu olan Ofir, sapkın düşünceli Akenaton'un sözcülüğünü yaparak bazı insanları yanıltmış ve gerçek kimliğini gizlemeyi başarmıştı. Seramana için artık varsayım dönemi geçmişti, Ofir'in uzun süre kaldığı Şenar'ın eski evine gelen bir seyyar satıcının, Seramana'nın adamları tarafından yakalandıktan sonra yapılan sorgulamasında kesin bilgilere ulaşmıştı. Bu adam, Suriyeli tüccar Raya adına geçici olarak çalışan önemsiz bir Hitit casusuydu. Raya gizlice Hatti'ye döndüğü için, casusluk şebekesinin çöktüğünden ve üyelerinin dağıldığından haberi olmamıştı. Adam, sorgusu sırasında işkence görme korkusuyla bildiklerini söylemiş, Seramana'nın karanlıkta kalan bazı noktaları aydınlatmasını sağlamıştı.

Ama Ofir bir türlü bulunamıyordu ve Seramana, Şenar'ın çölde öldüğüne bir türlü inanamamıştı. Büyücü, Ramses'in ağabeyini de yanına alarak Hatti'nin yolunu tutmuş olamaz mıydı? Sardunyalının deneyimi ona, kötülük eden insanların buna devam etmekten asla vazgeçmediklerini ve hayal güçlerinin sınırsız olduğunu öğretmişti.

Khâ dev yapılı adamın yanına sokuldu ve gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Sen çok uzun boylu ve çok güçlüsün."

"Sorularımı yanıtlamayı kabul ediyor musun?"

“Matematikten anlar mısın?”

“Adamlarımı ve onlara verdiğim silahları saymasını bilirim.”

“Bir tapınak ya da piramit yapmasını bilir misin?”

“Firavun bana başka bir görev verdi: Canileri tutuklamak.”

“Bense hiyeroglifleri yazmayı ve okumayı seviyorum.”

“Ben de senden çalınan fırça hakkında konuşmak istiyordum.”

“En çok sevdiğim fırçaydı. Onu çok arıyorum.”

“Bu olaydan sonra düşünmüş olmalısın. Kuşkulandıklarının olduğundan ve suçlunun kim olduğunu bulmam için bana yardım edeceğinden eminim.”

“Evet, düşündüm, ama hiçbir şeyden emin değilim. Birini hırsızlıkla suçlamak, hafife alınmaması gereken çok ağır bir sorumluluktur.”

Çocuğun olgunluğu Sardunyalıyı hayrete düşürdü. Şayet kafasında bir ipucu olsaydı, Khâ ona mutlaka söylerdi.

Seramana yine de ısrar etti.

“Çevrendeki insanlar arasında anormal bir davranış fark ettin mi?”

“Birkaç hafta önce yeni bir dostum oldu.”

“Kim o?”

“Diplomat Meba. Birden yaptığım işle ilgilendi ve yine birden ortadan kayboldu.”

Kulaklarına kadar varan bir gülümseme Sardunyalının sert yüzünü aydınlattı.

“Sağol prens Khâ.”

Mısır’ın öteki kentlerinde olduğu gibi Pi-Ramses’te de çiçek bayramı, herkes tarafından büyük bir neşeyle kutlanan günlerden biriydi. Bütün rahibelerin başı olan Nefertari, ilk hanedanlıktan bu yana ülkeyi yönetenlerin, gökle dünyanın birlikteliğini kutsayan bayramların takvimine sadık kaldığını unutmamıştı. Kral ve Kraliçe çiftinin başlattıkları ayinler sayesinde halk, tanrıların yaşamını paylaşırdı.

Her evin önünde olduğu gibi tapınakların sunakları üzerinde de çiçekçilik sanatı, bütün hünerleriyle gösterişli bir biçimde sergilenirdi. Her yer çiçekleri bol buketler, palmiye dalları, saz demetleri, lotuslar, kantaron çiçekleri ve adamotlarıyla süslenirdi.

Tanrıça Hator'un hizmetindeki kızlar, başlarına kantaron çiçekleri ve haşhaşla yapılmış taçlar takar, yuvarlak ya da kare biçimindeki darbukalarla dans eder, ellerindeki akasya dallarını sallar ve başkent'in ana caddelerinde, yerlere serilmiş binlerce taçyaprağının üzerinde dolaşırlardı.

Ramses'in ablası Dolant, güzelliği ile herkesin gözlerini kamaştıran Kraliçe'nin yanında görünmeye can atıyordu. Nefertari, bir tanrıçanın hizmetine girerek her şeyden el etek çekmek ve dünya yaşamından uzakta bir hayat sürmek istediği gençlik günlerini düşündü. Bir kraliçenin, her geçen gün daha da ağırlaşan görevlerinin zorluğunu o zamanlar nasıl aklına getirebilirdi ki?

Neşeli şarkılarla karşılaşan tören alayı Amon tapınağına doğru ilerliyordu.

Dolant:

"Yola çıkış tarihi belli oldu mu Majeste?"

Nefertari:

"Gemimiz yarın demir alacak," dedi.

"Saray halkı endişe içinde. Yokluğunuzun birkaç ay süreceği söyleniyor."

"Olabilir."

"Gerçekten Nubye'ye kadar gidecek misiniz?"

"Firavun'un kararı böyle."

"Ama Mısır'ın size çok ihtiyacı var!"

"Nubye de ülkemizin bir parçası Dolant."

"Çoğu kez tehlikeli olan bir bölge..."

"Bu gezi de eğlence gezisi değil."

"Sizi başkentten uzaklara çeken bu önemli ve acil görev nedir?"

Nefertari düşünceli bir ifadeyle gülümsedi.

"Sevgi Dolant, sadece sevgi."

"Anlamadım Majeste."

Aklı çok uzaklardaymış gibi görünen Kraliçe:

"Yüksek sesle düşünüyordum," dedi.

"Size yardım edebilmeyi çok isterim... Yokluğunuzda bana ne görev vereceksiniz?"

"Şayet İset de isterse ona yardımcı olun. Benim tek üzüntüm Khâ ile Meritamon'un eğitimleri ile uğraşacak yeterli zamanımın olmaması."

“Tanrılar sizi, sizin onları koruduğunuz gibi korusun.”

Dolant tören sona erer ermez, öğrendiği bilgileri Ofir’e aktaracaktı. Ramses ile Nefertari uzun bir süre başkenti terk etmekle, düşmanlarının yararlanmakta gecikmeyecekleri bir hata işliyorlardı.

Meba, yanında sandalet taşıyıcısı olduğu halde, Pi-Ramses’in gölünde, kayıkla uzun bir gezinti yapmak niyetindeydi. Diplomat, gölün sakin sularını seyrederek düşünme ihtiyacı hissediyordu.

Kendini bir anafora kapılmış hisseden Meba, çok değişmişti. Bir zamanlar bütün dileği, sakin ve lüks bir yaşam sürmek, ülke yönetiminde yüksek ve saygın bir yer elde etmek ve bu yeri sağlamlaştırmak için birtakım entrikalar çevirmekten ibaret olmuştu. Oysa şimdi, Mısır’ın yıkımı için çalışan bir Hitit casus şebekesinin bir elemanıydı... Ama hayır, o böyle olmasını istememişti.

Ama Meba korkuyordu. Ofir’den, onun buz gibi bakışlarından, zorlukla zapt ettiği öfkesinden korkuyordu. Hayır, artık içine girdiği bu bataktan kurtulamazdı. Geleceği, Ramses’in iktidardan düşmesine bağlıydı.

Sandalet taşıyıcısı, kıyıda uyuklayan sandal kiralayıcısına el etti. Seramana araya girdi.

“Size yardım edebilir miyim sayın Meba?”

Diplomat yerinden sıçradı.

“Hayır, sanmam...”

“Bense sanıyorum! Bu harika göl üzerinde bir gezinti yapmaktan memnun olurum. Kürekçiniz olmama izin verir misiniz?”

Sardunyalının iri gövdesi Meba’yı korkutuyordu.

“Nasıl isterseniz.”

Seramana’nın kürek çekişiyle kayık kıyıdan hızla uzaklaştı.

“Ne güzel bir yer! Ne yazık ki siz de ben de sürekli çalışmaktan böyle güzelliklerin tadını çıkarmaya vakit bulamıyoruz.”

“Bu görüşmenin nedenini söyler misiniz?”

“Rahat olun, sizi sorguya çekmek niyetinde değilim.”

“Sorguya çekmek mi?”

“Sadece çok nazık bir nokta üzerinde sizin açık görüşünüze ihtiyacım var.”

“Size yardımcı olabileceğimden emin değilim.”

“Garip bir hırsızlık olayından haberiniz oldu mu? Birisi Khâ'nın fırçalarından birini çaldı.”

Meba gözlerini Sardunyalının gözlerinden kaçırdı.

“Çalmak mı... Bu kesin mi?”

“Kral'ın büyük oğlunun ifadesi kesin.”

“Ama Khâ bir çocuk.”

“Sizin, hırsızın kimliği konusunda bir fikriniz olabilir mi acaba, diye düşünüyorum.”

“Bu soru hakaret sayılır. Hemen beni kıyıya çıkarın.”

Seramana'nın yüzünde vahşi bir hayvanın gülümsemesi belirdi.

“Bu gezinti çok öğretici oldu sayın Meba.”

Ramses, Kraliyet gemisinin pruvasında Nefertari'ye sıkı sıkı sarılmıştı. Kral ve Kraliçe çifti, evrenin sınırında doğan ve yaratıcı sularını vermek için yeryüzüne inen ırmağın ruhu ile benliklerini birleştirmiş, bu yoğun mutluluk anının tadını çıkarıyorlardı.

İrmak suyunun seviyesi yükselmişti. Kuzeyden esen elverişli rüzgârın sayesinde gemi hızla ilerliyordu. Gemi kaptanı sürekli olarak tetikteydi, çünkü suyun akıntısı girdaplar yaratıyordu. Yanlış bir manevra geminin batmasına neden olabilirdi.

Nefertari'nin güzelliği her geçen gün Ramses'i daha çok hayran bırakıyordu. Nefertari'de çekicilik ile hükmetme gücü bir arada yaşıyordu. Onda, mükemmel bir vücut ve pırıl pırıl bir zekâ ile mucizevi bir şekilde birleşiyordu. Güneye doğru yapılan bu uzun yolculuk, Firavun için olduğu kadar halkı için de sükûnetin somut örneği olan bu soylu kadına duyduğu aşkın yolculuğu olacaktı. Ramses, Nefertari ile evlendiğinden beri, bilgelerin, Mısır'ı Kral ve Kraliçe çiftinin yönetmesini neden istediklerini anlıyordu. Çünkü böylesine bir çift birbirini tamamlayarak bir bütün oluştuyordu.

Dokuz yıllık hükümdarlıklarında birçok deneyim kazanmış olan Ramses ve Nefertari, iyi günde de kötü günde de birlikte olacaklarını anladıkları o ilk gündeki gibi birbirlerine hâlâ delicesine âşıktılar.

Üzerinde sade beyaz bir elbise bulunan ve saçları rüzgârda uçan Nefertari, Orta Mısır'ın manzarasını hayranlıkla seyrediyordu. İrmağın kıyısındaki ekilmiş tarlalar, hurma bahçeleri ve küçük tepelerin üzerine kurulmuş, evleri beyaz badanalı köylerden oluşan bu manzara, namuslu insanların öldükten sonra gitmek istedikleri cenneti andırıyordu. Kral'la Kraliçe işte bu cenneti dünyada kurmaya çalışıyorlardı.

"Başkentte bulunmayışımız seni korkutmuyor mu?"

"Olanaklarımın ve zamanımın büyük bir kısmını kuzeye ver-

dim, şimdi artık güneyle ilgilenme zamanı geldi. İki Ülke'nin birliği olmadan Mısır ayakta kalamaz. Hem sonra Hatti ile yaptığımız savaş beni uzun süre senden uzaklaştırdı."

"Ama bu savaş bitmedi."

"Asya yakında büyük olaylara sahne olacak. Eğer ufak da olsa bir barış şansı varsa, neden ondan yararlanmayalım?"

"Aşa'nın gizli görevi de bu değil mi?"

"Aşa büyük tehlikelerle karşı karşıya. Ama böylesine nazik bir görevi ondan daha iyi kim yapabilir?"

"Sevinçte olduğu gibi sıkıntıda da; umutta olduğu gibi umutsuzlukta da beraberiz. Bu yolculuğun büyüğü Aşa'yı korusun."

Setau'nun ayak sesi güvertede duyuldu.

"Gel Setau."

"Khâ'nın yanında kalmak isterdim. Bu çocuk ünlü bir büyücü olacak. Onun korunmasına gelince, içiniz rahat etsin: Hiç kimse, Khâ'nın çevresinde oluşturduğum savunma çemberini aşamaz."

Nefertari:

"Lotus ile sen, sevgili Nubye'nizi görmek için can atmıyor muydunuz?" diye sordu.

"Tanrıların yarattığı en güzel yılanlar orada bulunur... Kaptan bu bölgedeki akıntılardan endişe duyuyor. Tehlikeli bir bölgeye yaklaştığımızı ve ırmağın ortasındaki bir adacığı geçtikten sonra dümeni kıyıya doğru çevirmeyi düşündüğünü söylüyor."

Gemi Nil ırmağının bir sıra kıvrımından sonra akbabaların yuva yaptıkları dik bir yamacın önünden geçti. Hemen ardından yirmi kilometrelik bir alana yayılan yarım daire biçimindeki dağlık bölge görüldü.

Nefertari elini boğazına götürdü.

Ramses endişelendi:

"Neyin var?"

"Soluk alma güçlüğü... Önemli değil."

Sert bir sarsıntı gemiyi yalpalattı. Yakınlarda bir girdap olmalıydı.

Kıyıda, Akenaton'un başkentinin harap binaları görünüyordu.

Ramses, Setau'ya:

"Kraliçe'yi kamarasına götür ve ona göz kulak ol," dedi.

Korkuya kapılan bazı tayfalar soğukkanlılıklarını yitirmişlerdi.

Yelkenlerden birini düzeltmeye çalışan bir tayfa ana direğin üzerinden güverteye düştü ve kaptana çarptı. Sersemleyen kaptan, şu an tayfalara yapmaları gereken işler için emir verecek durumda değildi. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Ramses:

“Susun!” diye haykırdı. “Herkes görevinin başına geçsin. Geminin yönetimini ben alıyorum.”

Birkaç dakika içinde tehlike birdenbire önlerine çıktı. Kraliyet gemisinin düzensiz hareket etme sebebini anlamayan ve ters bir akıntıyla iyice uzaklaşmış olan refakat gemileri, yardıma gelemiyorlardı.

Kraliyet gemisi tam rotasını düzeltiyordu ki Kral karşılarındaki çift engeli fark etti.

Bu engelleri aşmak olanaksızdı.

Irmağın ortasında büyük bir girdap vardı. Güneş Kenti’nin iskelesi tarafında geminin geçmesine elverişli olan bölüm ise, sallardan oluşturulan bir engelle kapatılmış, sallarin üzerine de içinde odunlar yanan mangallar konmuştu. Gemi ya girdaba kapılacak ya da olanca hızıyla engele çarpıp yanmaya başlayacaktı. Her iki durumda da geminin batması kaçınılmazdı. Terk edilmiş kentin önündeki bu tuzağı kim kurmuştu? Ramses, Nefertari’nin nefes darlığının nedenini şimdi anlamıştı. Karısı, bilinmezden haber veren yeteneğiyle tehlikeyi hissetmişti.

Kral’ın düşünmek için sadece birkaç saniyesi vardı. Bu kez aslanı onun için hiçbir şey yapamayacaktı.

Gözcü:

“İşte geldi!” diye haykırdı.

Kemirdiği kızarmış kaz budunu yere atan Şenar yayını ve kılıcını kaptı. Bir zamanların rahatına düşkün soylu kişisi, şimdi bir savaşçı ruhunu içine sindirmişti.

“Firavun’un gemisinin yakınında başka gemi var mı?”

“Tam sizin düşündüğünüz gibi... Firavun’u izleyenler oldukça uzakta.”

Paralı askerin ağzının suyu akıyordu. Şenar ona ve Ofir tarafından bir araya getirilen küçük müfrezeyi oluşturan askerlere hatırı sayılır bir ganimet vaat etmişti. Kral’ın ağabeyi, askerlere çok etkili

bir konuşma yapmış ve yüreğini yakan kinin ateşini onlara da buluşturmuştu.

Yine de askerlerden hiçbiri Ramses'e saldırmaya gönüllü olmamıştı. Hepsi, Firavun'daki kutsal ateşin onları yok etmesinden korkuyordu. Kadeş'teki olağanüstü başarısından sonra, İki Ülke'nin Efendisi'nin doğaüstü gücünden herkes çekiniyordu. Bunun üzerine Şenar omuzunu silkmiş ve zorba Hükümdar'ı kendisinin öldüreceğini söylemişti.

“Adamların yarısı sallara gitsin, geri kalanlar da benimle gelsin.”

Aykırı düşünceli Akenaton, Güneş Kenti'nde Amon ve öteki tanrıların hışmına uğrayarak yok olup gitmişti. Şimdi de Ramses, aynı yerde yok olup gidecekti. Şenar Nefertari'yi rehine olarak alacak ve Kral'ın muhafazası için görevlendirilmiş kişileri, kendisini Kral olarak tanımaları için ikna edecekti. Ramses'in ölümü ülkede büyük bir boşluk oluşturacak, bundan yararlanan Şenar, bir saniye bile kaybetmeden tahta oturuvorecekti.

Üzerinde yanan mangalların bulunduğu sallara atlayan paralı askerler, Kraliyet gemisine uçları ateşle tutuşturulmuş okları fırlatmak için hazırlandılar. Şenar tarafından yönetilen ötekiler de arkadan saldıracaklardı.

Onlar için zafer artık kaçınılmazdı.

Ramses:

“Bütün kürekçiler sancak tarafına!” diye emretti.

İlk alevli ok, geminin ortasındaki kamaranın yan duvarına saplandı. Çabuk ve çevik bir hareketle fırlayan güzel Lotus, başlayan yangını kalın bir kumaş parçasıyla söndürdü.

Ramses kamaranın üstüne çıktı, yayını gerdi, düşmanlarından birine nişan aldı ve nefesini tutarak oku fırlattı. Ok paralı askerin boğazını deldi. Diğerleri, Hükümdar'ın öldürücü atışlarından korunmak için mangalların ardında diz çöktüler. Hedeflerini şaşırان okları, gemiyi yalayan suların içinde kayboldu.

Ramses'in yapılmasını istediği manevra geminin rotasını değiştirmişti. Geminin pruvası, öfkeli bir at gibi şaha kalkmış, iskele tarafına çarpan çılgın dalgalar nedeniyle gemi yan yatmıştı. Girdaba yakalanmadan bu rotada devam eder ve Şenar'ın adamlarının tek-

nelerine yakalanmazsa, geminin sağ salım kıyıya varma şansı vardı. Saldırganların teknesinden atılan oklar daha şimdiden iki tayfanın ölümüne neden olmuştu.

Setau, elinde özenle tuttuğu kilden yapılmış bir yumurtayı alıp pruvaya doğru koştu. Üzerinde hiyeroglif yazıları bulunan bu tılsım, Hermopolis'te büyük Tot tapınağının merkez bölümünde saklanan dünya yumurtasının bir kopyasıydı. Sadece Setau gibi bir devlet büyücüsünün bu sihirli yumurtayı kullanmaya hakkı vardı.

Setau'nun keyfi kaçmıştı. Yola çıkmadan önce, bu tılsımı, Kral'la Kraliçe'nin Nubye'de beklenmedik bir tehlikeyle karşılaştıkları zaman kullanacağını düşünmüştü. Bundan sonra böylesine etkin bir silahtan yoksun kalmak onu kudurtuyordu, ama şu lanet girdabı yenmesi gerekiyordu.

Setau, dünya yumurtasını, girdabın tam orta yerine olanca hızıyla fırlattı. Sular kaynıyormuş gibi fokurdadı ve girdap durulmaya başladı. O sırada çıkan büyük bir dalga, mangalların yandığı salaların üstünde patladı. Birçok mangal söndü ve iki paralı asker boğuldu.

Kraliyet gemisi artık batma veya yanma tehlikesini atlarmıştı, ama geminin kıç tarafında durum kötüleşiyordu. Şenar'ın adamları geminin bordasına kancalarını atmış, halatların yardımıyla tırmanmaya başlamışlardı. Çılgına dönmüş şefleri, Mısırlı denizcilerin karşılık vermelerini önleyerek ok üstüne ok fırlatıyordu.

İki alevli ok yelkeni deldi ve bir yangın başlangıcına neden oldu. Lotus yangını yeniden söndürdü. Düşmanın ok atışlarına açık hedef olan Ramses, hiç yer değiştirmiyor, paralı askerleri öldürmeye devam ediyordu. Geminin kıç tarafından gelen bağrıışmalar üzerine arkasına baktı ve elindeki baltayı silahsız bir denizcinin kafasına indirmek üzere olan bir korsanı gördü.

Hükümdar'ın oku saldırganın bileğini deldi... Acı içinde haykıran korsan geriledi. 'Katil' ise, güverteye çıkmayı başaran diğer paralı askerın kafasına dişlerini geçirdi.

Bir an için Firavun'un bakışları, kendine nişan alan sakallı çete reisinin bakışlarıyla birleşti. Hükümdar ani bir hareketle sol tarafa kaydı. Haydudun oku yanağını sıyrıp geçti. İsabet ettiremediği için hırsından kuduran saldırgan sağ kalan adamlarına geri çekilme emrini verdi.

Aniden parlayan bir alev Lotus'un eteğini tutuşturdu. Genç kadın kendini suya attı, ama şanssızlık eseri girdabın, sona ermekte olan sarmalı tarafından ırmağın dibine çekilmeye başladı. Yüzmesi imkânsız olduğu için elini havaya kaldırarak yardım istedi.

Ramses hemen onun arkasından atladı.

Geminin ortasındaki kamarasından çıkan Nefertari, Kral'ın Nil'in suları içinde kaybolduğunu gördü.

Dakikalar geçip gidiyordu.

Kraliyet gemisi ile refakat gemileri, Güneş Kenti'nin tam karşısında, yeniden sakinleşen sulara demir attı. Üç ya da dört paralı asker kaçmayı başarmıştı, ama onların akıbeti ne Nefertari'yi ne de Setau'yu ilgilendiriyordu. 'Katil' gibi, onlar da Ramses ile Lotus'un gözden kayboldukları yere bakıyorlardı.

Gemicilerin koruyucu tanrıçası Hator için tütsü yapan Kraliçe, gemicilerin kalbini kazanan sakinliği ve ağırbaşlılığıyla, kaybolanları aramaya gidenlerin verecekleri raporu bekliyordu. Kimileri ırmağın üstünü, kimileri de kıyıdaki sazlıkları araştırıyordu. Akıntı, belki de Kral'la Nubyeli genç kadını güneye doğru sürüklemişti.

Setau Kraliçe'nin yanından ayrılmıyordu.

Nefertari:

"Firavun'u bulacağız," dedi.

"Majeste, bu ırmak bazen acımasızdır."

"Dönecek, üstelik Lotus'u da kurtarmış olarak."

"Majeste..."

"Ramses henüz eserini tamamlamadı. Eserini tamamlamayan bir firavun ölemez."

Setau, Nefertari'nin yüreğine işlemiş olan inancı sarsamayacağını anladı; ama Kraliçe kaçınılmaz akıbeti kabul etmek zorunda kaldığı zaman ne yapacaktı? Setau, Nefertari'nin üzüntüsünü paylaşmak için kendi acısını unutmaya çalışıyor, şimdiden, Pi-Ramses'e doğru yapacakları dönüş yolculuğunu, Ramses'in kaybolduğunu saraya nasıl bildireceğini düşünüyordu.

Şenar ve yanındakiler, kuvvetli bir akımın yardımıyla kuzeye doğru iyice yol aldıktan sonra rahat bir soluk aldılar. Kıyıya çıkıp kayıklarını batırdılar ve yemyeşil bir kırdaki ilerlemeye başladılar. Burada karşılaştıkları köylülerden, değerli ametist taşları karşılığında eşekler satın aldılar.

Giritli bir paralı asker:

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sen Pi-Ramses’e gidip Ofir’e haber götüreceksin.”

“Beni hoş karşılamayacaktır.”

“Kınanacak bir yanımız yok.”

“Ofir başarısızlıktan hoşlanmaz.”

“Rakibimizin çok güçlü olduğunu ve benim de gücümü ölçülü kullandığımı bilir. Sen ona iki iyi haber götüreceksin. Birincisi, Setau’nun Kraliyet gemisinde olduğunu gördüm. Khâ artık onun korumasından yararlanmıyor. İkincisi, daha önce kararlaştırdığımız gibi ben Nubye’ye gidiyorum. Orada Ramses’i öldüreceğim.”

Giritli:

“Sizinle gitmeyi yeğlerim,” dedi. “Arkadaşım kuryelik için biçilmiş kaftandır. Bense savaşmasını ve iz sürmesini bilirim.”

“Kabul.”

Şenar yılgınlık nedir bilmiyordu. Şiddet eylemleri onu önder bir savaşçı haline getirmiş, yıllarca bastırmak zorunda kaldığı öfkesini şimdi özgürce açığa vurabilmesini sağlamıştı. Az adam ve yaratıcı bir stratejiyle Büyük Ramses’e baskın yapmış ve zaferi kılıpayı kaçırmamış mıydı?

Sebat göstermesi halinde, talih onun yüzüne gülecekti.

Kraliyet filosunun bütün gemilerinde sessizlik hüküm sürüyordu. Kraliçe’nin acılı sessizliğini bozma korkusuyla hiç kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Akşam saatleri yaklaşırken, Nefertari Kraliyet gemisinin pruvasında hareketsiz duruyordu.

Setau da, Kraliçe’nin Ramses’in gölgesine bağladığı son umudu korumak için suskun duruyordu. Ama güneş batar batmaz Nefer-tari, acı gerçeği kabul edecekti.

Nefertari, Setau’yu şaşırtan tatlı bir sesle:

“Biliyordum!” dedi.

“Majeste...”

“Ramses ilerde, şuradaki beyaz sarayın çatısında!”

“Majeste, akşam oluyor ve...”

“Dikkatli bak!”

Setau Nefertari’nin işaret ettiği yere baktı.

“Hayır, bu bir yanılsama.”

“Benim gözlerim onu görüyor. Yaklaşalım.”

Setau, Kraliçe’nin isteğine karşı çıkma cesaretini gösteremedi. Kraliyet gemisi demir aldı ve az sonra karanlıklar içine gömülecek olan Güneş Kenti’ne doğru yol aldı.

Setau, bir zamanlar Akenaton ile Nefertiti’nin yaşadıkları beyaz sarayın çatısına yeniden baktı. Bir an, ayakta duran bir adamı fark eder gibi olduğunu sandı. Gözkapaklarını ovuşturarak daha dikkatle baktı. Evet, bu bir hayal değildi!

Nefertari:

“Ramses yaşıyor!” dedi.

Setau tayfalara:

“Hızlanın!” diye emretti.

Ramses’in silueti, güneşin son ışıkları arasında, her dakika biraz daha büyüyerek yaklaşıyordu.

Setau’nun kızgınlığı henüz geçmemişti.

“Neden İki Ülke’nin efendisi, nerede olduğunu belirtip bizden yardım istemedi? Bu davranış onu küçük düşürmezdi ki!”

Kral:

“Bunu yapamazdım. Lotus’la suyun altından yüzerken bir anda Lotus kendinden geçti ve onun boğulduğunu sandım. Terk edilmiş kentin güney ucunda kıyıya ulaştık. Lotus’u tekrar hayata döndürmeye çalışmak bir hayli zamanımı aldı. Sonra kentin merkezine doğru yürüdük ve size kendimizi gösterebileceğimiz en yüksek yeri aradık. Nefertari’nin düşüncesinin bizi adım adım izlediğini ve onun bu yöne bakacağını biliyordum.”

Işık saçan bir sakinlik içindeki Kraliçe, Ramses’in aslanını okşayan sağ koluna sıkı sıkı sarılarak, heyecanını kimse anlamadan belirtmiş oluyordu.

Setau:

“Bir an dünya yumurtasının seni kurtaracak güçte olmadığını düşündüm,” dedi. “Şayet sana bir şey olsaydı şöhretime gölge düşsecekti!”

Kraliçe:

“Lotus nasıl?” diye sordu.

“Ona sakinleştirici bir şurup içirdim. Uykuda geçireceği uzun bir geceden sonra bu olayı unutacaktır.”

İçki sunucu kupaların içine soğuk beyaz şarap koydu.

Bunu gören Setau:

“Tam zamanıydı,” dedi. “Kendi kendime hâlâ uygar bir ülkede olup olmadığımızı soruyordum.”

Ramses:

“Çarpışma sırasında, bize saldıranların reisine dikkat ettin mi?” diye sordu.

“Saldırganların hepsi de çıldırmış gibiydiler. Şeflerinin olup olmadığını bile fark etmedim.”

“Bakışları çılgın gibi olan öfkeden kudurmuş sakallı bir adamdı... Bir an karşımdakinin Şenar olduğunu sandım.”

“Şenar, sürgüne giderken yolda öldü. Akrepler bile günün birinde ölür.”

“Ya hâlâ yaşıyorsa?”

“Şayet yaşıyor olsaydı, gizlenmekten başka bir şey düşünmez ve sana karşı böyle bir saldırı düzenleyemezdi.”

“Bu tuzak kısa sürede hazırlanmışa benzemiyor. Az daha başanlı oluyordu.”

“Kin denen şey, soylu bir insanı azgın bir savaşçıya dönüştürüp, öz kardeşini öldürmeye ve Firavun’un kutsal kişiliğine saldırmaya zorlayabilir mi?”

“Bu işin içinde Şenar varsa, bu davranışıyla senin soruna yanıt vermiş oluyor.”

Setau’nun canı sıkılmıştı.

“Şayet bu canavar hâlâ hayattaysa, pasif kalamayız. Ona yön veren bu çılgınlığın kaynağında çöl şeytanları var.”

Ramses:

“Bu saldırı tesadüfen yapılmadı,” dedi. “En yakın kentlerdeki taş yontucularını hemen buraya çağır.”

Bir kısmı Tot’un kenti Hermopolis’ten, bir kısmı da Anubis’in kenti Asyût’tan gelen taş yontucular, çadırlı bir kampa yerleştirildiler. Gelişlerinden birkaç saat sonra, Ramses’in kısa ve etkili konuşmasını takiben iki ustabaşı yönetiminde çalışmaya başladılar.

Firavun, terk edilmiş kentteki sarayın önünde isteklerini açıkça belirtmişti: Tanrı Aton’a adanan Güneş Kenti ortadan kaldırılacaktı. Ramses’in seleflerinden biri olan Horemheb, bazı tapınakları

yıktırmış ve oradan çıkarılan taşlardan Karnak'taki kulelerin yapımında yararlanmıştı. Sarayları, evleri, atölyeleri, rıhtımları ve ölü kentin öteki yapılarını yıktırdıktan sonra Ramses'in işi sona erecekti. Taşlar ve tuğlalar öteki yerleşim birimlerinde kullanılacaktı. İşlerinde mumya bulunmayan mezarlar oldukları gibi bırakılacaktı.

Kraliyet gemisi, binaların sadece temelleri kalıncaya kadar orada demirli bekledi. Çok yakında gelecek kum fırtınaları, olumsuz güçlerin odak noktası olan bu kaybolmuş başkenti yokluğa gömecekti.

İşçiler taşları yük gemilerine taşıdılar. Bu malzemeler yakın köy ve kasabaların ihtiyaçlarına göre dağıtılacaktı. Et, yağ, bira ve giysi istihkaklarının artırılması vaadini alan işçiler, bir an önce işlerini bitirmek için var güçleriyle çalışıyorlardı.

Ramses'le Nefertari, Güneş Kenti'nin sarayını yıkılmadan önce son kez gezdiler. Buradaki süslü döşeme taşları ve çiniler, Hermopolis Kral sarayında kullanılacaktı.

Ramses:

"Akenaton yanıldı," dedi. "Öğütlediği din, darkafalılığa ve hoşgörüsüzlüğe yol açıyordu. O, aynı zamanda Mısır'ın ruhuna da ihanet ediyordu. Ne yazık ki Musa da aynı yolu tuttu."

Nefertari:

"Akenaton ile Nefertiti bir Kral ve Kraliçe çifti oluşturdular," diye hatırlattı. "Yasalarımıza saygılı oldular ve girişimlerini zaman ve mekân açısından sınırlı tutma akıllılığını gösterdiler. Sınır taşları koyarak, Aton'un dinini bu kentin içine hapsetmiş oldular."

"Ama zehir yayıldı... Işığı tutsak eden karanlık güçlerin etkisinin, bu kentin ortadan kaldırılmasıyla yok olacağından emin değilim. Ama en azından dağ ve çöle dönüşen bu kentten, hiçbir isyancı, hareket noktası olarak yararlanamayacak."

Son taş yontucusu, dümdüz edilen ve bundan sonra sessizliğe gömülüp unutulacak olan bu kenti terk ettiğinde, Ramses gemilerine Abidos'a doğru yola çıkmaları emrini verdi.

31

Abidos'a yaklaştıkları sırada Ramses'in yüreğine bir sıkıntı girdi. Babasının bu kenti çok sevdiğini, Osiris tapınağının yapımına verdiği önemi biliyor ve uzun zamandan beri buraya gelmediği için kendini suçlu hissediyordu. Hititlerle yaptığı savaş ve Mısır'ın güvenliği için harcadığı çaba, onu ruhen ve bedenen çok meşgul etmiş olsa bile, ahrette yeniden dirildiği zaman tanrıların önünde hiçbir özür kabul edilmezdi.

Setau burada da başları kazınmış, kokular sürünmüş, tertemiz elbiseler giyinmiş rahipler, kucak kucak sunular getiren köylüler, lir ve lavta çalan rahibeler, Kral'ı karşılamak için itişip kakışan insanlar göreceğini düşünmüştü.

Oysa iskele bomboştu.

"Burada anormal bir durum var," dedi. "Gemiden inmeyelim."

Ramses:

"Sence ne olabilir?" diye sordu.

"Başka paralı askerler tapınağı ele geçirmiş ve yeni bir tuzak hazırlamış olabilirler."

"Burada, Abidos'un kutsal topraklarında mı?"

"Tehlikeye atılmanın bir anlamı yok. Biz güneye doğru yolumuza devam edelim ve buraya orduyu gönderelim."

"Ülkemdeki ufacık bir toprak parçasının bile benim için girilmez olduğunu nasıl kabullenebilirim? Hele burası Abidos olursa!"

Ramses'in öfkesi, tanrı Set'in fırtınası gibi şiddetliydi. Nefertari bile onu yatıştırmaya kalkışmadı.

Filo rıhtıma yanaştı. Gemiye parçalarına ayrılarak yüklenmiş olan savaş arabaları aceleyle monte edildi. Firavun başa geçti.

Rıhtımdan tapınağın önüne kadar giden ayın yolu da boştu ve kutsal kent terk edilmişe benziyordu. Tapınağın girişinin önünde, taş kırıcıların adları işaretlenmiş kireçtaşı blokları ve sandıklarına yerleştirilmiş aletleri vardı. Tapınak alanını gölgeleyen ilgin ağaçla-

rının altında, Asuan taşocaklarından getirilen granit blokların yüklenmiş olduğu ahşap kızaklar duruyordu.

Şaşkınlığa uğrayan Ramses, tapınağın yanındaki saraya gitti. Ana girişe çıkan merdivenlerin üzerinde yaşlı bir adam, ekmek dilimlerinin üzerine keçi peyniri sürüyordu. Karşısında beliren askerler iştahını kesmişti. Paniğe kapılan yaşlı adam yemeğini bıraktı ve kaçmaya yeltendi, ama piyade erlerinden biri onu yakalayıp Hükümdar'ın önüne götürdü.

"Kimsin?"

İhtiyarın sesi titriyordu.

"Sarayın çamaşırcılarından biriyim."

"Neden işinin başında değilsin?"

"Herkes gittiğine göre, yapılacak iş yok. Yani hemen hemen hepsi demek istedim... Benim gibi ihtiyar birkaç rahip, kutsal gölün yanında kaldı."

Ramses'in, henüz yeni iktidara geldiğinde verdiği kesin emirlere rağmen tapınak henüz tamamlanmamıştı.

Kral'la birlikte birkaç asker, tapınağın kapısından girdiler, içinde çalışanı olmayan bürolar, atölyeler, bir kasap, bir fırın ve bir birahanenin bulunduğu iç avludan hızlı adımlarla geçtiler ve sürekli olarak görevde bulunan rahiplerin lojmanlarına doğru yöneldiler.

Bir taş sıranın üzerine oturmuş, ellerini akasya ağacından yapılmış bastonunun topuzuna dayamış, başı kazanmış bir ihtiyar, Kral'ın yaklaştığını görünce kalkmaya çalıştı.

"Zahmet etme tanrının hizmetlisi."

"Siz Firavun'sunuz... Gücü güneş gibi ışık saçan, Işığın Oğlu'ndan söz edildiğini çok duymuştum! Gözlerim zayıf, ama ben yanılmam... Ölmeden önce sizi gördüğüm için çok mutluyum. Doksan iki yaşında tanrılar bana sonsuz bir sevinç bahsettiler."

"Burada neler oluyor?"

"Çalışanlara el konulmasının on beşinci günü."

"El koymak mı?... Ama kim izin verdi buna?"

"Komşu kentin Belediye Başkanı... Tapınakta çalışanların sayısının çok olduğunu ve ayınlerden çok, kanal tamirinde daha yararlı olacaklarını düşünmüş."

Belediye Başkanı yiyip içip eğlenmeyi seven, neşeli, tombul yankalı, kalın dudaklı bir adamdı. Kocaman göbeği yürümesini engellediği için bir yerden bir yere sadece tahtirevanla gidiyordu. Ama bu kez Abidos sarayına, bir subayın olanca hızıyla kullandığı bir savaş arabasında gelmek zorunda kalmıştı.

Bedenine ağırlar veren bir gayretle, ayakları aslan ayağı biçimindeki, yaldızlı, ahşap bir tahta oturmuş olan Kral'ın önünde secdeye vardı.

“Beni bağışlayın Majeste. Geleceğinizden haberim olmadı! Şayet geleceğinizi bilseydim size layık bir şölen düzenlerdim ve...”

“Abidos'da çalışanlara el koyan sen misin?”

“Evet, ama...”

“Bunun kesin olarak yasak olduğunu unuttun mu?”

“Hayır Majeste, ama bu adamların işsiz güçsüz olduklarını ve onlara taşrada bir iş vermenin daha iyi olacağını düşündüm.”

“Onları, babamın onlara verdiği ve benim de daha sonra devam etmelerini istediğim görevlerinden ayırdınız.”

“Ama ben düşündüm ki...”

“Çok ağır bir suç işledin, bunun cezası kararnameyle belirtilmiştir: Yüz sopa vurulacak, burnu ve kulakları kesilecek.”

Rengi atan Belediye Başkanı bir şeyler geveledi.

“Mümkün değil Majeste, insanlık dışı bir karar bu!”

“Yaptığın işin yanlış olduğunu ve cezasının ne olacağını biliyordun. Bunun için bir mahkeme kararına bile gerek yok.”

Mahkemeye sevk edilecek olursa cezasının daha da artırılabilceğini düşünen Belediye Başkanı ağlayıp sızlanmaya, yanıp yakınmaya başladı.

“Yaptığım yanlıştı, doğru, ama bu benim kişisel çıkarım için yapılmadı! Bu insanların sayesinde, bentler kısa sürede tamir edildi ve kanallar derinlemesine temizlendi.”

“Bu durumda seçimi sana bırakıyorum: Ya cezayı çekeceksin ya da sen ve memurların, tapınağın şantiyesinde, inşaat bitinceye kadar vasıfsız işçi olarak çalışacaksınız.”

Dinsel görevlerine dönen rahibeler ve rahipler sayesinde, Osiris tapınağı bütün insanların yüzünü gökyüzündeki ufuk gibi aydınlatıyordu. Ramses, üzerinde babasının portresi olan altın bir heykeli

tanrıya adanmış ve Nefertari ile birlikte Maât yasasına sungu ayini yapmıştı. Üzeri gümüş ve altın karışımıyla kaplı sedir ağacından yapılmış kapıları, gümüş kaplı döşemesi, granit eşikleri ve rengârenk kabartmalarıyla tapınak, tanrısal güçlerin içinde oturmaktan hoşlanacakları cennetin bir köşesine benziyordu. Sunakların üzerinde çiçekler, parfüm kavanozları ve görünmez güçlere sunulan yiyecekler vardı.

Hazine altın, gümüş, krallara yaraşır keten kumaşlar, bayram yağları, tütüsü, şarap, bal, kokulu reçine ve merhemlerle dolduruldu. Ahırlarda yağlı sığırlar, inekler ve güçlü danalar vardı. Ambarlara birinci sınıf tahıl yığılmıştı. Bir hiyeroglif yazıtta söylendiği gibi: “Fıravun tanrılar için her türü çoğaltır.”

Ramses, Abidos sarayının görüşme salonunda toplanan taşra soylularına verdiği nutukta, tapınağa ait gemilerin, tarlaların, arazilerin, sürü hayvanlarının, eşeklerin ve özel zenginliklerin, hiçbir bahaneyle alınamayacağını buyurdu. Osiris’in yaşadığı bu yeri zenginleştirmek için çalışan tarla bekçilerine, kuşbazlara, balıkçılara, çiftçilere, arıcılara, bahçıvanlara, bağcılara, avcılara ve diğer tüm görevlilere gelince, onlardan hiçbiri, başka bir yerde başka bir iş yapması için zorlanmayacaktı.

Kral kararnamesine aykırı davranan kim olursa olsun bedensel ceza görecekti, bütün görevlerini kaybedecek ve uzun süre ağır işlerde çalıştırılacaktı.

Ramses’in emriyle çalışmalar çabucak başladı. Tanrıların heykelleri ayinlerle aydınlatıldı, kötülükler kovuldu ve tapınak Maât’la beslendi.

Nefertari en mutlu günlerini yaşıyordu. Abidos’da geçirdiği bu günler, genç kızlık düşlerini gerçekleştirmesini sağlamıştı. Tanrıların yakınında yaşıyor, onların güzellikleri önünde dinsel düşüncelere dalıyor ve dualar ederek onların sırlarını anlamaya çalışıyordu.

Gece olduğu için tapınağın merkez bölümünün kapıları birazdan kapanacaktı. Ramses’in yanında olmadığını gören Kraliçe, onu aramaya çıktı ve Atalar Koridoru’nda buldu. Kral, ilk hanedanlıktan bugüne kadar gelen fıravunların adlarının bulunduğu listeye bakıyordu. Hiyeroglifin gücü sayesinde, bu fıravunların adları son-

suzluğa kadar insanlar tarafından bilinecekti. Büyük Ramses'in adı da, babasının adından sonra yazılacaktı.

Kral yüksek sesle:

"Bu eşi bulunmaz insanlara layık olmak için ne yapmak gerekir?" diye sordu. "Rüşvet, ihanet, yalan... Hangi firavun bu kötü-lükleri insanların kalbinden söküp atabilecektir?"

Nefertari:

"Hiçbiri," diye yanıtladı. "Ama firavunların hepsi, daha başlan-ğıçtan kaybedildiği düşünülen bu savaşı yine de sürdürdüler ve ba-zıları zafere ulaştı."

"Şayet Abidos'un kutsal topraklarına saygı duyulmuyorsa, ka-rarnameler çıkarmak neye yarar?"

"Şu anki umutsuzluğun sana hiç yakışmıyor."

"İşte bu nedenle atalarımı danışmaya geldim."

"Onlar sana ancak bir tek öğüt verebilirler: Yoluna devam et-men ve yaşadığın sıkıntılardan ders alarak gücünü artırman."

"Bu tapınakta ne kadar rahatız. Burada, benim dış dünyada yü-rürlüğe koymayı başaramadığım barış hüküm sürüyor."

"En değerli dileğime karşı konuşsam da, seni burada kalma eği-liminden kurtarma görevi bana düşüyor."

Ramses Kraliçe'yi kollarına aldı.

"Sen olmasaydın, davranışlarım tutarsız hareketlerden başka bir şey olmazdı. On beş gün sonra, Osiris'in gizlerinin kutlama töreni yapılacak. Bu törenlere katılacağız ve sana bir öneride bulunaca-ğım: Karar vermek sana ait olacak."

Elleri sopalı, bağırıp çağıran bir grup, ayin alayının baş tarafına saldırdı. 'Yolları açan' çakal tanrının maskesini takmış olan Abidos rahibi, karanlık varlıkları Osiris'in kayığından uzaklaştırmak için beddualar okudu ve saldırganları püskürttü.

Osiris'in sırlarını öğrenmeye aday olanlar 'yol açan'a yardım et-tiler ve ışığa karşı isyan edenleri dağıttılar.

Ayin alayı, kardeşi Set tarafından öldürülen Osiris'le özdeşleş-tirilmiş olan Ramses'in, aslan başlı yatakta yattığı 'ilk sabah adası'na doğru yoluna devam etti. Nil'in suları, kutsal iki kız kardeş olan İsis ile Neftis'in bir köprüyle geçtikleri adayı çevreliyordu.

Ada, on tane yekpare sütundan oluşan devâsâ bir yapının orta-

sında yer alıyordu. Sütunların taşıdığı muazzam tavan, piramit mimarlarının yarattığı şaheserlerle yarışır nitelikteydi. Osiris'in gizli tapınağı, yirmi metreye altı metre boyunda enlemesine bir odayla son buluyordu. Bu odada tanrı Osiris'in lahdi muhafaza ediliyordu.

Nefertari, Osiris'in karısı olan İsis'in, Güzel İset ise İsis'in kız kardeşi olan Neftis'in rolünü üstlenmişti. Adı 'tapınağın hâkimi' anlamına gelen Neftis, Osiris'i öbür dünyadan geri getiren ayinlere şahit olmuştu.

Nefertari, Ramses'in önerisini kabul etmişti. İset'in de ayinde bulunması ona çok uygun gelmişti.

İki kadın diz çöktü. Nefertari yatağın baş tarafında, Güzel İset ise ayak ucundaydı. Her ikisinin de sağ ellerinde, içi taze su dolu bir ibrik, sol ellerinde de yuvarlak bir ekmek somunu vardı. Cansız yatan varlığın damarlarında yeni bir enerjinin dolaşması için uzun uzun, dokunaklı dualar ettiler.

İki kadının sesi, aynı melodide birleşiyor, yeniden doğuş yatağının üzerindeki tavanda yıldızlarla dolu gövdesi yer alan gök tanrıçasının koruyuculuğu altında yayılıyordu.

Uzun bir gecenin sonunda Osiris-Ramses uyandı. Kendisinden önce gelen firavunların da söylediği aynı sözleri tekrarladı: "Dilerim, bana gökyüzünde ışık, yeryüzünde yaratıcı güç, öteki dünyada adaletli bir ses ve yıldızların başında yolculuk yapabilme niteliği verilir. Dilerim, gecenin kayığında pruva halatını, gündüzün kayığında pupa halatını tutarım."

† Urhi-Teşup çılgına dönmüştü.

Fırtına tanrısının tapınağındaki başka bir kâhinin incelemesi de aynı sonucu vermişti: saldırıya geçilmesini önleyen karamsar bir gelecek. Askerlerin çoğunluğu öylesine boş inançlara sahipti ki, Urhi-Teşup kâhinlerin görüşüne kulak asmazlık edemiyordu. Ve hiçbir kâhin, kötü koşulların hangi tarihte elverişli duruma dönüşeceğini söyleyemiyordu.

Her ne kadar sarayın doktorları, Muvatallis'in sağlık durumunu düzeltecek yetenekte olmasalar da İmparator olanca direnciyle ölüm meydan okuyordu. Aslında bu yavaş ölüm Urhi-Teşup'un işine geliyordu. Hiç kimse onu cinayetle suçlayamayacaktı. Doktorlar kalp krizi teşhisi koymuşlardı ve hastayı her gün ziyaret eden oğlunun fedakârlığını takdirle karşılıyorlardı. Urhi-Teşup, Hattuşil'in ortadan kayboluşunu eleştiriyordu: Yoksa Hattuşil, kardeşinin sağlık durumunu hiç umursamıyor muydu?

İmparator'un oğlu, Hattuşil'in karısı soylu ve gururlu Putuhepa ile karşılaştığında, bu durumu alaya almayı da ihmal etmedi.

"Kocanız saklanıyor olmasın?"

"Hattuşil, İmparator'un buyruğuna uyarak görevinin başına gitti."

"Babam bana böyle bir şeyden söz etmedi."

"Doktorlara göre Muvatallis bir sözcük bile söyleyecek durumda değilmiş."

"Bakıyorum, çok bilgi edinmişsiniz."

"Kendiniz dışında kimsenin İmparator'un odasına girmesine izin vermiyorsunuz."

"Muvatallis'in dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hepimiz İmparator'un en kısa zamanda bütün işlerini yapabilecek duruma gelmesini arzu ediyoruz."

"Elbette, ama bu rahatsızlığının uzun süre devam edebileceğini düşünürsek, bir karar almak gerekebilir."

“Hattuşil olmadan bu kararı almak olanaksız.”

“Öyleyse onu saraya getirin.”

“Bu bir emir mi, yoksa bir öneri mi?”

“Nasıl işinize geliyorsa Putuhepa.”

Putuhepa, yanında küçük bir refakat birliğiyle gece yarısı başkentten ayrıldı ve Urhi-Teşup’un onları izlemediğine emin olmak için birkaç kez kontrol etti.

Putuhepa, Hattuşil’in sığındığı ürkütücü kaleyi görünce ürperdi. Garnizon komutanı, Urhi-Teşup’un gözüne girmek için kocasını hapse atmış olamaz mıydı? Bu durumda kocası gibi Putuhepa da, bu gri duvarların ardında acımasız bir biçimde yok olup gidecekti.

Putuhepa ölmek istemiyordu. Kendisini ülkesine hizmet edebilecek güçte görüyor, daha birçok kavurucu yazı yaşamak, Anadolu’nun ıssız patikalarında binlerce kez dolaşmak ve Hattuşil’in Hattı’yi yönettiğini görmek istiyordu. Şayet, Urhi-Teşup’u yok etmek için ufacık da olsa bir umut doğsa ona dört elle sarılacaktı.

Kaledeki askerlerin karşılaşmaları rahibeyi rahatlatmıştı. Hemen orta kuleye, kale komutanının odasına götürüldü.

Hattuşil karısına doğru koştu, kucaklaştılar.

“Putuhepa, nihayet gelebildin! Demek kaçmayı başardın...”

“Urhi-Teşup şimdiden başkentte saltanat sürüyor.”

“Burada güvenlik içindeyiz. Bu garnizondaki bütün askerler ondan nefret ediyorlar. Birçoğu onun haksızlıklarına ve hışmına uğramış.”

Putuhepa, şöminenin önünde oturan adamı fark etti.

Alçak sesle:

“Kim bu?” diye sordu.

“Aşa, Firavun’un Dışişleri Bakanı ve olağanüstü yetkili elçisi.”

“O, burada ha!”

“O belki de bizim son şansımızdır.”

“Peki... teklifi nedir?”

“Barış.”

Hattuşil olağanüstü bir olaya tanık oldu: Karısının kestane rengindeki gözleri, içlerinde âdeta bir ateş parlamışçasına aydınlandı.

Duyduklarına inanamayan Putuhepa:

“Mısır’la barış ha?” diye yineledi. “Ama bunun olanaksız olduğunu biliyoruz.”

“Yine de bu beklenmedik müttefiki, kendi çıkarlarımız doğrultusunda kullanabiliriz.”

Putuhepa Hattuşil’in yanından ayrıldı ve Aşa’ya doğru yürüdü. Diplomat ayağa kalktı ve Hititli güzel kadını selamladı.

“Beni bağışlayın Aşa, sizi daha önce selamlamam gerekirdi.”

“Kocasına yeni kavuşan bir kadını kim takdir etmez?”

“Burada kalmakla kendinizi büyük bir tehlikeye atıyorsunuz.”

“Başkente gitmeyi düşünüyordum, ama Hattuşil, sizin gelmenizi beklemem konusunda beni ikna etti.”

“İmparator’un hasta olduğunu öğrenmişsinizdir.”

“Ben yine de onunla konuşmaya çalışacağım.”

“Yararsız. Muvattallis ölüm döşeginde ve İmparatorluk şimdiden Urhi-Teşup’un eline geçti.”

“Buraya barış önermeye geldim. Barışı elde edeceğim.”

“Urhi-Teşup’un tek hedefinin Mısır’ın yok edilmesi olduğunu unutuyor musunuz? İnadını onaylamıyorum, ama İmparatorluğumuzun ayakta kalabilmesinin savaş üzerine kurulu olduğunun da bilincindeyim.”

“Sizi tehdit eden gerçek tehlikeyi düşündünüz mü?”

“Bu tehlike Ramses’in başında bulunduğu Mısır ordusunun bütün gücüyle saldırması olacaktır!”

“Başka bir olasılığı da ihmal etmeyin: Asur’un gücünün dayanılmaz yükselişi.”

Hattuşil ile Putuhepa şaşkınlıklarını gizlemekte güçlük çektiler. Aşa’nın haber alma servisi tahmin ettiklerinden daha etkiliydi.

“Asur sonunda size saldıracak. İki ateş arasında kalacak ve iki cephede birden karşı koyamayacaksınız, Hitit ordusunun Mısır’ı yok edebilmesi, gerçekleşmesi olanaksız bir düştür. Geçmişten aldığımız derslerden yola çıkarak, egemenliğimiz altındaki prensliklerde bir savunma perdesi kurduk. Bunu aşmak sizin için zor olacak. Karşılaşacağınız direniş sizi yavaşlatacak ve büyük birliklerimizin kısa bir sürede karşı saldırıya geçmesine olanak tanıyacak. Ayrıca Amon’un, Ramses’in yanında olduğunu ve kollarına binlerce askere bedel bir güç verdiğini gördünüz.”

"Bu durumda, Hitit İmparatorluğu'nun yıkılacağını öngörüyorsunuz!"

"Hayır saygıdeğer Putuhepa çünkü, eski düşmanının yok olması Mısır'ın çıkarına olmaz. Artık birbirimizi daha iyi anlamanın zamanı geldi. Şöhretinin tersine Ramses barış tutkunudur ve Kraliçe Nefertari de bu konuda kocasına hiçbir engel çıkaracak değildir."

"Peki, Ana Kraliçe Tuya ne düşünüyor?"

"O da aynı görüşleri paylaşıyor. Yani Asur'un yakında korkunç bir tehdit oluşturacağına ve bu tehdidin önce Hititlere sonra da Mısır'a yöneleceğine inanıyor."

"Asur'a karşı bir ittifak!... Sizin bize teklif ettiğiniz bu mu?"

"Halklarımızı istiladan korumak için barış ve ittifak öneriyoruz. Hatti'nin bundan sonraki İmparatoru, çok önemli bir karar vermek zorunda kalacak."

"Urhi-Teşup, Ramses'e meydan okumaktan vazgeçmeyecektir."

"Hattuşil'in yanıtı nedir?"

"Hattuşil'le benim hiçbir yetkimiz yok artık."

Aşa:

"Yanıtınız nedir?" diye ısrar etti.

Hattuşil:

"Görüşmelere başlamayı kabul ediyoruz," dedi, "ama bu fikir alışverişinin bir anlamı olacak mı?"

Aşa gülümseyerek:

"İmkânsız görünen şeyleri gerçekleştirmek hoşuma gider. Bugün hiçbir yetkiniz olmayabilir, ama ülkemin gelecekte sevinç ve mutluluğa kavuşması için görüşeceğim kişinin siz olmanızı isterim. Dileğim odur ki Hattuşil İmparator olsun ve karşılıklı verdiğimiz sözlerin değeri paha biçilmez olsun."

Putuhepa:

"Bu sadece bir düş," dedi.

"Ya kaçacak ya da savaşıacaksınız."

Güzel Hititlinin gururu birden alevlendi.

"Kaçmayacağız!" dedi.

"Hattuşil ve siz olabildiğince çok sayıda üst rütbeli subayın güvenini kazanmak ya da satın almak zorundasınız. Kale komutanları sizin safınızda yer alacaktır, çünkü Urhi-Teşup onları hor görüyor

ve görevlerinin sadece savunma olduğunu bahane ederek terfilerini engelliyor. Hemen hemen tümü sizden yana olan tüccarların aracılığıyla, Hitit ekonomisinin yeni bir savaşa dayanamayacağı ve Mısır'la yapılacak bir savaşın yıkıma ve sefalete neden olacağı dedikodularını yayın. Urhi-Teşup'un taraftarları arasında büyük gedikler açın ve bu gedikleri, Urhi-Teşup'un bütün bu kargaşalıkların yaratıcısı olduğu ve ülkeyi yönetme becerisi olmadığı belli oluncaya kadar genişletmeye devam edin."

"Bu, çok zaman isteyen bir çalışma."

"Sizin başarınızın ve ülkenizin barışa kavuşmasının bedeli budur."

Putuhepa:

"Peki bu arada sizin stratejiniz ne olacak?" diye sordu.

"Bu biraz tehlikeli olacak, ama Urhi-Teşup'un güvenini kazanmak niyetindeyim."

Aşa, Hattuşaş'ın surlarını seyrederken, Hitit başkentini canlı renklerle boyanmış, bayraklarla süslenmiş, mazgallarında genç kızların dans ettiği bir kent gibi hayal etti. Ama bu hoş hayal birden silindi ve yerini, kayalara yaslanmış ürkütücü bir kent görüntüsüne bıraktı.

Dışişleri Bakanı'nın yanında sadece bir seyis ve bir sandalet taşıyıcısı kalmıştı. Elçilik heyetinin geri kalanı Mısır'a dönmüştü. Aşa, aşağı kentin ilk kontrol noktasında mührünü gösterdiğinde subay şaşırды.

"Geldiğimi İmparator'a haber verin."

"Ama... siz Mısırlısiniz!"

"Olağanüstü yetkili elçiyim. Rica ederim, çabuk olun."

Ne yapacağını şaşırان subay, gözünü Aşa'dan ayırmadan, astlarından birini saraya gönderdi.

Aşa, emirlere uymaktan başka bir vasfı olmadığı her halinden belli olan bir subayın komutasında uygun adımla gelen mızraklı piyade mangasını görünce o kadar şaşırmadı.

"Başkomutan sizi görmek istiyor."

Aşa, Urhi-Teşup'u selamlayıp unvanlarını söyledi.

"Ramses'in en parlak bakanı Hattuşaş'ta... Bu ne sürpriz!"

“Artık siz de çok büyük bir ordunun başındasınız. Tebriklerimi kabul ediniz.”

“Mısır benden korkmalı.”

“Mısır sizin yiğitliğinizi ve savaş niteliklerinizi biliyor ve bunlardan korkuyor. İşte bu nedenle ben, egemenliğimiz altındaki topraklardaki güvenlik güçlerini daha da yoğunlaştırdım.”

“Onların kökünü kazırım.”

“Onlar, ne kadar sert olursa olsun böyle bir darbeyi karşılamaya hazırlar.”

“Gevezeliği bırakalım. Gelişinizin amacı nedir?”

“Muvatallis’in hasta olduğunu duydum.”

“Duyduklarınızla yetinin. İmparatorumuzun sağlığı bir devlet sırrıdır.”

“Hatti’nin efendisi düşmanımızdır, ama onun büyüklüğüne saygılıyız. İşte bu nedenle buradayım.”

“Bu ne anlama geliyor Aşa?”

“İmparator Muvatallis’i tedavi etmek için gerekli olan ilaçları yanımda getirdim.”

Yedi yaşındaki oğlan çocuğu balık tutmaya çalışıyordu. Babası kendi babasından aldığı öğüdü, oğluna da uygulamıştı. Karnı aç olan birine balık vermektense ona balık tutmasını öğretmek daha yararlıdır.

Çocuk, bu konudaki becerisini kanıtlamak istercesine, suları büyük bir sopayla dövüyor, kendisi gibi karnı aç arkadaşının yüksek papirüslerin yanına kurduğu ağa doğru balıkları yönlendirmeye çalışıyordu.

Çocuk birden gelenleri gördü.

Bir filo! En önde, pruvasında altın bir sfenksin bulunduğu bir gemiyle kuzeyden geliyordu. Evet, bu Firavun'un gemisiydi!

Balıkları ve ağını unutan acemi balıkçı, Nil'in sularına daldı ve köy halkına haber vermek için kıyıya doğru süratle yüzdü. Firavun'un gelişi demek, birkaç gün sürecek bayram demektir.

Karnak tapınağının sütunlu büyük salonu bütün görkemiyle gözleri kamaştırıyordu. Orta sahindaki, yirmi beş metre yüksekliğinde on iki sütun, evrenin başlangıcındaki okyanustan doğan yaratıcı gücü vurguluyordu.

Altın yaldızlı bastonunun yardımıyla yürüyen, Amon başrahibi Nebu, Kral ve Kraliçe'yi burada karşıladı ve romatizmasına rağmen önlerinde eğilmeyi başardı.

Ramses kalkması için ona yardım etti.

"Sizi tekrar gördüğüm için çok mutluyum Majeste. Ayrıca Kraliçe'nin güzelliğine bir kez daha hayran kalma şansına sahip olmak benim için büyük bir lütuftur."

"Bakıyorum da saray erkânından biri gibi konuşmaya başlamışsın Nebu."

"O konuda hiç şansım yok Majeste. Daha önce olduğu gibi bundan sonra da düşündüğümü aynen söylemeye devam edeceğim."

"Sağlığın nasıl?"

“Eklemelerime çok ağrı verse de ihtiyarlığa alışmak gerekiyor. Tapınağın doktorunun söğüt ağacından yaptığı ilaç ağrılarımı din-diriyor. Şunu da itiraf edeyim ki kendimi düşünecek zaman bula-mıyorum... Bana çok ağır bir görev verdiniz!”

“Aldığın sonuçlara bakılacak olursa, çok isabetli bir seçim yaptığımı anlaşıyor.”

Başrahibin görev dağılımını üstlendiği seksen bin çalışan, bir milyon başa yakın sürü hayvanı, yüz kadar yük gemisi, sürekli faaliyette olan elliye yakın şantiye, ekilebilir uçsuz bucaksız topraklar, bahçeler, korular, meyve bahçeleri ve bağlar... Amon'un zenginliğini temsil eden Karnak'ın dünyasını bunlar oluştuyordu.

“İşin en güç tarafı Majeste, arazilerden, tahıl ambarlarından ve muhasebeden sorumlu kâtipler ile diğer meslektaşları arasındaki ilişkileri uyumlu kılmak... Bir üst otorite olmadığı takdirde bu küçük dünya, herkesin kendi çıkarını kolladığı bir kargaşa ortamına dönüşür.”

“Senin yönetim anlayışın harikalar yaratıyor.”

“Benim bildiğim iki erdem vardır: İtaat etmek ve hizmet etmek. Geri kalanı gevezelikten başka bir şey değildir. İnsanın, benim yaşım gelince gevezelikle geçirecek zamanı olmuyor.”

Ramses ile Nefertari, büyük salondaki yüz otuz dört sütunu teker teker hayranlıkla seyrettiler. Her bir sütunun üzerine bir tanrının adı yazılmış ve Ramses'i onlara adak sunarken gösteren resimleri yapılmıştı. Taştan bitki sapları biçiminde ölümsüzleştirilen sütunlar, evrenin başlangıcındaki bataklığın simgesi olan toprağı, üzerinde altın yıldızların parladığı maviye boyanmış tavana bağlıyordu.

Seti'nin arzu ettiği gibi, Karnak tapınağının bu sütunlu büyük salonu, gizli tanrının zaferinin sonsuza dek sürecek bir simgesi olacaktı.

Nebu:

“Teb'de kısa bir süre mi kalacaksınız, yoksa Kral ve Kraliçe çiftini uzun bir süre ağırlamak onuruna mı ereceğiz?” diye sordu.

Ramses:

“Mısır'ı barışa erdirmek için tanrıları hoşnut etmek zorundayım,” dedi. “Bu amaçla, onların içinde oturmaktan hoşlanacağı tapınaklar yapacağım ve Nefertari ile benim öbür dünya konutlarımızı tamamlayacağım. Tanrılar, bizim kalbimize yerleştirdikleri ya-

şamı, ecel saati çalınca geri alacaklar. Bizim ölümümüzden sonra Mısır halkının sıkıntı çekmemesi için şimdiden tanrıların huzuruna çıkmaya hazır olmamız gerekir.”

Ramses, Karnak'ın merkezinde saklı bulunan sırrın kutsal gücünü uyandırdı ve onun mevcudiyetini selamladı:

“Selam sana, ey ilahi güç! Sen ki yaşamın, tanrıların, insanların, ülkemin ve uzak toprakların yaratıcısısın. Sen ki yeşil çayırları, ırmağımızın sularının kabarmasını biçimlendirirsin. Her türlü yaratık senin eşsiz güzelliklerinle doludur.”

Karnak uyanıyordu.

Güneş ışığı yağ lambalarının ışığının yerini alıyordu. Ayinciler, arınma vazolarını kutsal gölün suyu ile dolduruyor, küçük tapınakları güzel kokulara boğan tütsüleri yeniliyor, sunakları çiçek, meyve, sebze ve taze ekmekle süslüyordu. Ayın alayları, Maât'a doğru yükselecek olan adakları sunmak için örgütleniyorlardı. Sadece Maât, hayatın farklı biçimlerini canlandırıyordu. Sadece o, güneş doğarken toprağın üzerini nemlendiren çiy kokusu sayesinde dünyaya gücünü yeniden kazandırıyorlardı.

Ramses, yanında Nefertari olduğu halde, Luksor tapınağına giden ve her iki yanında çok sayıda sfenksin dizili olduğu ayın yoluna girdi.

Dikilitaşın önünde duran bir adam Kral ve Kraliçe çiftini bekliyordu. Sağlam yapılı, sert hatlı bu adam Kraliyet ahırlarının eski kontrolörüydü.

Kral, karısına:

“Zamanında bu adamla çok çatıştım ve hatta dövüştüm,” diye hatırlattı. “Ama o zamanlar çok gençtim ve ona karşı çıktığım için şimdi gurur duymuyorum.”

Bakhen, mesleğini değiştirmiş ve Karnak tapınağının rahiplik hiyerarşisinde dördüncü kâhinliğe kadar yükselmişti. Bir zamanlar çok sert tabiatlı olan bu adam yeni mesleğinde çok değişmiş, Ramses'in karşısında gözleri yaşaracak kadar heyecanlanmıştı. Fırvun'u tekrar görmek onu öylesine sevindirmişti ki, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Eserinin, kendisi yerine konuşmasını tercih ederek, önünde ince, uzun iki dikilitaşın ve Ramses'i simgeleyen dev gibi heykellerin bulunduğu Luksor tapınağının görkemli cephesini gös-

terdi. Çok güzel bir kumtaşından yapılmış cephenin üzerinde Ka-deş savaşının evrelerini ve Mısır Kralı'nın zaferini anlatan sahneler vardı.

Bakhen, coşkulu bir ifadeyle:

"Majeste," dedi, "büyük yapı tamamlandı."

"Ama bu yapıt devam etmelidir."

"Hazırım."

Kral, Kraliçe ve Bakhen, anıtsal kapıdan, arkasındaki avluya girdiler. Avlunun çevresinde sütunlu girişler ve girişlerin arasında da Ramses'in heykelleri vardı. Bu heykeller, Ramses'e hükümdarlık yeteneği veren ölümsüz *Ka*'yı taşıyordu.

"Taş yontucuların ve heykeltıraşların çalışmaları çok güzel olmuş Bakhen, ama hiç dinlenme fırsatı vermeden onları çok güç, hatta tehlikeli bir araziye götüreceğim."

"Projenizin ne olduğunu öğrenebilir miyim Majeste?"

"Nubye'de, biri büyük olmak üzere birçok tapınak yaptırmak istiyorum. Sanatkârları topla ve onlara danış. Gelmek isteyip istemediklerini sor, çünkü sadece gönüllüleri kabul edeceğim."

Büyük Ramses'in yaptırdığı milyonlarca yılın tapınağı Ramesseum, Kral'ın bizzat çizdiği plana göre yapılıyordu ve Nil'in batı yakasının en geniş ve en büyük anıtı olacaktı. Anıtsal girişler, avlular ve küçük tapınakların yapımında granit, kumtaşı ve bazalt kullanılmıştı. Altın yaldız kaplı bronz kapılar çevresi tuğladan bir duvarla korunan anıtın farklı bölümlerine açılıyordu.

Şenar, alacakaranlıktan yararlanıp tapınağın boş depolarından birine girmeyi başarmıştı. Yanında Ofir'in verdiği gizli bir silah vardı ve bu kez kesin sonuç elde edecekti. Ramses'in ağabeyi, kutsal alana girmeden ortalığın iyice kararmasını bekledi.

Yapılmakta olan sarayın duvarı boyunca ilerledi ve bir avludan geçti. Seti'ye adanmış bir küçük tapınağın yakınında duraksadı.

Seti, babası...

Ama, Firavun olması için Ramses'i seçerek ona ihanet etmiş olan bir baba! Bir baba ki onu hor görmüş ve bir zorbanın yükselişini desteklemek için onu reddetmişti.

Şenar, tasarladığı şeyleri gerçekleştirdikten sonra artık Seti'nin oğlu olmayacaktı. Ama artık bunun ne önemi vardı? Tanrıların gi-

zemlerini öğrenenlerin savunduğunun aksine, hiç kimse ölüm engelini aşamazdı. Hiçlik Seti'yi yuttuğu gibi Ramses'i de yutacaktı. Yaşamın bir tek anlamı vardı: Her çareye başvurarak iktidarın en doruğuna ulaşmak, vasat ve yararsız insanları çiğneyerek bu iktidarı, hiçbir şeyi umursamadan kullanmak.

Bu gerçek ortadayken, binlerce aptal insan Ramses'i tanrı mertebesine çıkarmışlardı! Şenar, halkın gözbebeğini devirdiğinde, yeni bir rejimin yolu açılmış olacaktı. Şenar eskimiş kuralları ortadan kaldıracak ve hükümdarlığını iki hedefe yönlendirecekti: Birincisi, ülkesine yeni topraklar katmak, ikincisi de ekonomik gelişmeyi sağlamak.

Şenar tahta çıkar çıkmaz Ramesseum'u yerle bir edecek, Ramses'i simgeleyen her şeyi ortadan kaldıracaktı. Şenar, henüz tamamlanmamış olmasına rağmen, milyonlarca yılın tapınağının yaydığı enerjiye karşı koymakta güçlük çekiyordu. Hiyeroglifler, yontularak ve boyanarak yapılan sahneler âdeta canlanmış, Ramses'in gücünün varlığını belirtiyorlardı. Hayır, bu, gece karanlığının neden olduğu bir kuruntu olmalıydı!

Şenar uyuşukluğundan zorlukla sıyrıldı. Ofir'in verdiği şeyi yerine koydu ve Ramesseum'dan dışarı çıktı.

Milyonlarca yılın tapınağı giderek şekilleniyor, görkemli bir hal alarak büyüyordu. Onun sayesinde Ramses'in hükümdarlığı sağlamlaşıyordu. Kral, bundan sonra düşünce ve eylemlerini besleyecek gücü almak için sık sık geleceği bu yere, saygılarını ve minnet duygularını sundu.

Karnak ve Luksor'da olduğu gibi, ustabaşları, taş yontucuları, heykeltıraşlar, ressamlar ve tasarımcılar burada da harikalar yaratmışlardı. Büyük tapınak, birçok küçük tapınak ve ek bölümleri, sütlü küçük bir salon ve Seti'nin ruhuna dua edilecek küçük tapınak tamamlanmıştı. Tuğladan yapılmış depolar, kitaplık ve rahip konutlarının dışında kutsal alanın öteki bölümleri henüz inşa halindeydi.

Ramses'in hükümdarlığının ikinci yılında dikilen, Ramesseum'un akasya ağacı da insanı şaşırtan bir hızla büyümüştü. İnce yapılı bir ağaç olmasına rağmen, yaprakları şimdiden insanı huzura kavuşturan bir gölge veriyordu. Nefertari akasyanın gövdesini okşadı.

Kral ve Kraliçe çifti, tokmaklarını ve kazı kalemlerini yere koymuş, saygılı ve hayran bakışlarla kendilerini seyreden zanaatkârların önünden geçtiler.

Ramses ekip başlarıyla görüştüktan sonra işçilerden her birine karşılaştıkları zorlukları sordu. Kral, delikanlılığında taş yontucusu olmayı arzu ettiği dönemi, Cebel Silsile taş ocaklarında geçirdiği coşkulu saatleri unutamıyordu. Hükümdar, çalışanlara olağanüstü bir prim vaat etti: Birinci kalite şarap ve en iyi kalite giysiler.

Kral ve Kraliçe çifti Seti'nin küçük tapınağına doğru ilerlerken Nefertari elini kalbine götürdü ve durdu.

“Bir tehlike var... Hem de çok yakınımızda.”

Ramses şaşırdı.

“Burada, bu tapınakta mı?”

Nefertari'nin sıkıntısı dağıldı. Çift, Seti'nin ruhunun sonsuza kadar büyük saygı göreceği küçük tapınağına yaklaştı.

“Bu tapınağın kapısını açma Ramses. Tehlike orada, kapının arkasında. Bırak da ben açayım.”

Nefertari yaldız kaplı ahşap kapıyı açtı.

Eşiğin üzerinde birkaç parçaya bölünmüş kırmızı akikten bir göz vardı. Tapınağın dip tarafında, Seti'nin heykelinin önünde de çöl hayvanlarının tüylerinden yapılmış kırmızı bir top duruyordu.

Isis'in büyük gücüne sahip olan büyücü Kraliçe, gözün parçalarını toplayarak eski biçimine göre tekrar birleştirdi. Şayet Kral, parçalanarak saygısızlık edilmiş bu kutsal gözün parçalarından birine basmış olsaydı kötürüm olabilirdi. Nefertari kırmızı topu, ellerini değdirmeden eteğinin ucuyla aldı ve yakılması için dışarı çıkardı.

Karı koca kırmızı topun bir büyü olduğuna karar verdiler. Karanlıklardan gelen yaratıklar tarafından, Seti'yi oğluna bağlayan bağı koparmak, İki Ülke'nin efendisini babasının doğaüstü öğretisinden mahrum kalmış bir despot durumuna indirgemek için hazırlanmış korkunç bir büyü.

Ramses, bunun arkasında kimin olduğunu tahmin edebiliyordu. Şenar'dan başka kim, Hititlere satılmış bir büyücüyle işbirliği yaparak kötülüğü bu denli ileri götürebilirdi? Şenar'dan başka kim, daracık kalbine sığamayacak olan bir şeyi yıkmaya dört elle sarılabilirdi?

Musa ne yapacağını bilemiyordu.

Evet, Tanrı'nın ona verdiği görevi yerine getirecekti, ama engeller gücünü aşmıyor muydu? Ramses'in ona izin vermeyeceğini artık bildiği için boş hayallere kapılmıyordu. Musa, Ramses'i iyi tanıyordu. Mısır'ın Kralı iyice düşünüp taşınmadan konuşacak biri değildi ve Yahudilerin Mısır'ın bir parçası olduğuna gerçekten inanıyordu.

Bununla birlikte, toptan göç fikri Yahudiler arasında giderek yayılıyor ve peygambere muhalefet her geçen gün daha da azalıyordu. Birçokları, Musa'nın Ramses'le olan ayrıcalıklı ilişkisinin bir anlaşma sağlanmasını kolaylaştıracağını düşünüyordu. Kabile reisleri teker teker görevlerini bıraktılar. Aaron, son ihtiyarlar meclisinde Musa'yı, aynı iman ve iradenin çevresinde toplanan Yahudi halkının peygamberi olarak resmen tanıttı.

Ayrılıklar unutulmuş, geriye, peygamberin yeneceği bir tek düşman kalmıştı: Büyük Ramses.

Aaron, Musa'yı daldığı düşüncelerden ayırdı.

"Bir tuğlacı seni görmek istiyor."

"Sen ilgilen."

"Sana danışmak istiyor, başkasına değil."

"Ne sebeple?"

"Çok eskiden ona söz vermişsin... Sana inanan ve güvenen biri."

"Getir o zaman"

Başında kısa bir peruk ve alnını kapatıp kulaklarını açıkta bırakan beyaz bir alın bağı olan, yüzü esmerleşmiş sakallı adam, herhangi bir Yahudi tuğlacıya benziyordu.

Ama bu adam Musa'da kuşku uyandırdı. Adam Musa'ya hiç yabancı gelmiyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Eskiden düşüncelerimiz aynı doğrultuydu."

“Ofir!”

“Evet benim Musa.”

“Çok değişmişsin.”

“Ramses’in polisi beni arıyor.”

“Polisin seni araması boşuna değil herhalde? Yanılmıyorsam sen bir Hitit casususun.”

“Doğru, onlar için çalıştım, ama şebekem yok edildi ve Hititler artık Mısır’ı ortadan kaldıracak durumda değiller.”

“Sen bana yalan söyledin ve beni Ramses’e karşı kullanmak istedin.”

“Hayır Musa. Sen de ben de sonsuz gücü olan tek bir Tanrı’ya inanıyoruz ve Yahudilerle olan ilişkilerim beni, bu Tanrı’nın Yahova’dan başka bir Tanrı olamayacağına inandırdı.”

“Benim bu güzel sözlere kanacak kadar saf olduğumu düşünmüyorsundur herhalde?”

“Söylediklerimin içten olduğunu kabul etmek istemesen bile senin davan için çalışacağım, çünkü bu, uğrunda hizmet edilecek tek davadır. Kendim için bir şey istemediğimi bilmeni isterim, sadece ruhumun selamete ermesini diliyorum.”

Musa şaşırdı.

“Aton’a olan inancından vaz mı geçtin?”

“Aton’un, gerçek Tanrı’nın bir önbelirtisi olduğunu anladım. Gerçeği anladığıma göre artık yaptığım hataları müdafaa etmiyorum.”

“İktidara getirmek istediğin genç hanıma ne oldu?”

“Maalesef vahşi bir şekilde öldürüldü. Mısır polisi, işlemediğim bu korkunç cinayetten beni sorumlu tutuyor. Bu faciada gelecekte bir işaret gördüm. Bugün, Ramses’e karşı gelebilecek tek kişi sensin. İşte bu nedenle seni bütün gücümle destekleyeceğim.”

“Arzu ettiğin nedir Ofir?”

“Yahova’nın dinini insanlara kabul ettirmek için sana yardımcı olmak, başka bir şey değil.”

“Yahova’nın halkımın toptan göç etmesini emrettiğini biliyor musun?”

“Bu ulu projeyi destekliyorum. Şayet bu projeye Ramses’in iktidardan düşüp Mısır’da gerçek imanın tahta çıkışı da eklenirse çok daha mutlu olacağım.”

“Bir casus, hep casus olarak kalır, değil mi?”

“Artık Hititlerle hiçbir ilişkim kalmadı. Onlar taht kavgasına tutuşmuş, birbirlerini yiyorlar. Benim için casusluk dönemi sona erdi. Umut ve gelecek sende Musa.”

“Bana nasıl yardım etmeyi düşünüyorsun?”

“Tek başına Ramses’e karşı savaşman hiç kolay değil. Benim yeraltı mücadelesinde kazandığım deneyimler senin için yararlı olabilir.”

“Benim halkım, Ramses’e karşı ayaklanmak değil, Mısır’ı terk etmek istiyor.”

“Arada ne fark var Musa? Senin davranışın, Ramses’in gözünde isyan olarak görünecek ve bastırılacak.”

Musa içinden, Libyalı büyücünün haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Düşünmem gerek Ofir.”

“Sen bir lidersin Musa, ama sana bir öğüt vermeme izin ver: Ramses’in yokluğunda herhangi bir girişimde bulunma. Onunla görüşüp bir anlaşmaya varma olasılığın az da olsa var. Oysa, Ana Kraliçe Tuya ve Ramses’in iki kuzu Ameni ile Seramana, halkına karşı hiç de hoşgörülü olmayacaklardır. Toplum düzenini sağlamak için en ufak bir başkaldırıyı kanlı bir şekilde bastıracaklardır. Kral ve Kraliçe çiftinin yolculuğundan yararlanıp bağlantımızı geliştirelim, kararsızları ikna edelim ve kaçınılmaz çatışmaya hazırlanalım.”

Ofir’in kararlılığı Musa’yı etkilemişti. Büyücüyle ittifak kurmaya karar vermemekle birlikte, Ofir’in sözlerinin akla yatkınlığını yadsıyabilir miydi?

Teb polis müdürü, Şenar ile muhtemel suç ortaklarının bulunması için adamlarının ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Ramses onlara, Nil ırmağı üzerinde okunu gözüne nişan alan saldırganın eşkâlini vermişti, ama güvenlik kuvvetlerinin araştırması sonuç vermemişti.

Nefertari:

“O, Teb’den ayrıldı,” dedi.

“Sen de benim gibi onun sağ olduğuna inanıyorsun.”

“Karanlık bir güç, tehlikeli bir varlık hissediyorum... Bu, Şenar

mı, büyücü mü, yoksa onların sadık müritlerinden birisi mi biliyorum.”

Ramses:

“Bu, Şenar’dı,” dedi. “Beni babamın koruyuculuğundan yoksun bırakmak için, Seti ile beni birleştiren bağı sonsuza dek kesmeye kalkıştı.”

“Büyünün hiçbir etkisi olmayacak. Ateş onun zarar vermesini önledi. Pi-Ramses’teki Set tapınağının hazinesinden çalınan kırmızı gözü, reçine tutkalı kullanarak aslına uygun olarak yeniden yaptık.”

“Tüyleri kırmızı topu oluşturan çöl hayvanları, tanrı Set’in yaratıklarıydı... Şenar, onun korkunç enerjisini kullanarak büyük bir yıkım oluşturmak istiyordu.”

“Anlaşıyor ki seninle Set arasındaki bağın gücünü küçümse-di.”

“Her gün yeniden tazelenmesi gereken bir bağ... En ufak bir dikkatsizlik bile, Seti’nin ateşinin, onu kontrol ettiğini düşünen birini yakmasına yeter.”

“Büyük Güney’e ne zaman gidiyoruz?”

“Ölümümüzle karşılaştıktan sonra.”

Kral ve Kraliçe çifti, ‘Yeniden Dirilme Alanı’ ve ‘Lotus Alanı’ adlarını taşıyan ve Teb dağının en güneyinde yer alan küçük bir vadiye yöneldiler. Ramses’in annesi Tuya ve Kraliçe Nefertari burada, Kraliçeler Vadisi’nde sonsuza dek istirahat edeceklerdi. Mezarları, sessizlik tanrıçasının yaşadığı doruğun altına kazılmıştı. Yıldızları parıldatan ve kendisine sadık olanların kalbine coşku veren, göklerin güler yüzlü tanrıçası Hator, güneşin altında yanan bu çölün üzerinde egemenliğini sürdürüyordu.

Hator, Nefertari’nin mezarının duvarlarında, sonsuza kadar genç kalacak Kraliçe’ye yeniden doğuşun enerjisini sunan manyetizmacı şeklinde resmedilmişti. Başında, bir akbaba biçiminde altın bir hotoz olan Kraliçe kutsal anayı simgeliyordu. Ressamlar ‘aşkın tadı’nın, ihtişam içindeki güzelliğini resimlemeyi başarmışlardı.

“Bu konut senin için uygun mu Nefertari?”

“Bunca ihtişam... Ben buna layık değilim.”

“Buna benzer bir ahret konutu hiç yapılmadı. Asla yapılmaya-

lık da. Sen hayatın soluğu olan aşkınla, tanrıların ve insanların kalbinde sonsuzluğa kadar taht kuracaksın.”

Beyaz bir örtüye bürünmüş yeşil yüzlü Osiris; başında kocaman bir güneşle taçlandırılmış ışık saçan Râ; başkalaşmaların ana kaynağı olan, pislik böceği başlı Kepri; gerçek kadar hafif olan bir devekuşu tüyü ile simgelenen güzel ve ince bir kadın, evrensel yasanın yaratıcısı Maât... Kutsal güçler Nefertari'ye, zaman içinde ve zaman ötesinde yeni bir ruh vermek için burada toplanmışlardı. Yaşam Evi'nin kâtibi kısa bir süre sonra boş sütunların üzerine 'İşığa Çıkma Kitabı' ile 'Kapıların Kitabı'nın hiyerogliflerini yazacaktı. Bu yazılar, Kraliçe'nin öteki dünyadaki güzel yolların üzerinde yolculuk yapmasına ve tehlikelerden kaçınmasına olanak sağlayacaktı.

Bu artık bir ölüm olmaktan çıkıyor, gizemin gülümsemesine dönüşüyordu.

Nefertari, öbür dünyaya geçeceği o büyük anda, ayrıcalıklı bir konuk olarak ağırlanacağı ahret konutunda bulunan kutsal figürleri birkaç gün boyunca inceledi. Kendi öz varlığının öteki dünyasına alıştı ve yerin altında gökyüzünün tadını veren sessizliği paylaştı.

Nefertari, 'Lotus Alanı'ndan ayrılmaya karar verince, Ramses onu 'Büyük Çayır'a, Krallar Vadisi'ne götürdü. On sekizinci hanedanın başlangıcından beri bütün firavunlar orada yatıyordu. Kral ve Kraliçe çifti, birinci Ramses'in ve Seti'nin mezarlarında uzun saatler geçirdi. Mezarlardaki her resim bir başyapıtı ve Kraliçe, 'Gizli Odanın Kitabı'nı sütun sütun okudu. Batan güneşin genç bir güneşe dönüşümünü açıklayan bu kitap, firavunun ölümünden sonra dirilmesine de bir model teşkil ediyordu.

Nefertari Büyük Ramses'in ahret konutunu gördüğünde çok duygulandı. Mezarın iç bölmelerinde, hükümdarın ölümünden sonraki yaşamını koruyacak sembolik figürleri canlandıracak olan ressam, madensel pigmentleri küçük çanakların içinde ezerek karıştırıyorlardı. Daha sonra su ve akasya reçinesi ile karıştırılan bu renkli tozlar, resamlara olağanüstü bir uygulama kesinliği sağlıyordu.

Sekiz sütunlu lahit salonu 'Altın Konut' hemen hemen bitirilmişti. Ölüm artık Ramses'i karşılamaya hazırdı.

Kral, ustabaşını çağırırdı.

“Atalarımın bazılarının mezarlarında olduğu gibi, kayanın içine doğru bir koridor kazacaksın ve bu koridorun sonunu, işlenmemiş taş olarak bırakacaksın. Burası, insan zihninin hiçbir zaman bilemeyeceği en son sırrı çağrıştıracak.”

Nefertari ile Ramses, kesin bir evreyi aştıkları hissine kapıldılar. Bundan sonra aşklarına, kendi ölümlerinin bilinci ekleniyordu. Ama bu bir ölüm değil, yeniden uyanmaktı.

Seramana sabırlı olmak zorundaydı.

Meba, bir şölene katılmak üzere evinden bir saat önce çıkmıştı. Bu şölen, Kral ve Kraliçe çiftinin yokluğunda saray erkânı arasındaki uyumu sürdürmek için Ana Kraliçe tarafından düzenlenmişti. Kurye aracılığıyla Ramses'le sürekli olarak ilişki kuran, Seti'nin dul eşi, Ameni'nin titiz çalışmasından ve Seramana'nın düzeni korumak için gösterdiği kesin tavırdan memnundu. Yahudi toplumunun içindeki karışıklık şimdilik yatışmış görünüyordu.

Ama önsezisine güvenen eski korsan, bunun, fırtınadan önceki sessizlik olduğundan emindi. Musa, şimdilik halkının ileri gelenleriyle görüşmekle yetinse de, artık herkes tarafından Yahudilerin önderi olarak kabul edilmişti. Ayrıca, birçok önemli Mısırlı, Ramses'in dostlarına olan sadakatini bildiklerinden, Musa'nın kollanılmasının uygun olacağını düşünüyorlardı. Bugün ya da yarın Musa'nın önemli bir göreve getirileceğine ve tutkunu olduğu Tanrı'dan vazgeçeceğine inanıyorlardı.

Seramana'nın kaygılarının başında Meba geliyordu. Sardunyalı, diplomatın Khâ'nın fırçasını çaldığına kesin olarak inanıyordu, ama bu fırçayı ne amaçla çaldığını bilmiyordu. Eski korsan diplomatlardan ve özellikle de Meba'dan nefret ediyordu. Gereğinden fazla zarif ve uysal olan böyle bir adam, yalan söyleyebilme özelliğine doğuştan sahipti.

Ya Meba, Khâ'nın fırçasını kendi evinde saklıyorsa? O zaman Seramana onu hırsızlıkla suçlayabilecek ve bu aristokrat, mahkemenin huzurunda hırsızlığını ne amaçla yaptığını açıklamak zorunda kalacaktı.

Meba'nın bahçıvanı yatmaya gitmiş, hizmetçileri de evlerine çekilmişlerdi. Sardunyalı evin arka tarafından tırmanıp çatıdaki terasa çıktı. Bir kedi sessizliğiyle yürüyerek, evden terasa çıkışı sağlayan kapağı kaldırdı. Oradan, odaların bulunduğu bölüme kolayca indi.

Araştırmasını rahat bir biçimde sonuçlandırmak için Serama-na'nın önünde uzun bir gece vardı.

Sardunyalı, tıraşsız yüzüyle, homurdanarak:

"Hiçbir şey bulamadım," dedi.

Ameni:

"Zaten bu arama yasal değildi," dedi.

"Şayet başarabilseydim, Meba denen bu adam artık kimseye zarar veremeyecekti."

"Neden onun üzerine bu kadar gidiyorsun?"

"Çünkü o tehlikeli bir adam."

"Meba mı tehlikeli? O, kendi mesleğinden başka hiçbir şeyle uğraşmaz ve mesleğini kaybetme korkusu onun yanlış bir adım atmasını engeller."

Sardunyalı, baharatlı sosa batırılmış kurutulmuş bir balık parçasını büyük bir iştahla ısırdı.

Ağzı dolu halde:

"Belki haklısın," dedi, "ama benim önsezim Meba'nın kötü biri olduğunu söylüyor. Onu sürekli gözetim altında bulundurmamak istiyorum. Nasıl olsa, sonunda bir açık verecek."

"Nasıl istersen... Ama sakın yanlış bir iş yapma!"

"Musa'nın da gözetim altında bulundurulması gerekirdi."

Ameni:

"O, benim ve Ramses'in üniversite arkadaşımızdı," diye hatırlattı.

"Bu Yahudi korkunç bir kışkırtıcı! Sen Firavun'un hizmetinde-sin. Ama Musa ona karşı başkaldıracak."

"İşi oraya kadar vardırılmaz."

"Vardırılmaz olur mu? Denizdeyken komuta ettiğim tayfalar arasında böylelerini çabucak ortaya çıkarırdım. Kargaşa çıkarmada bunların üstüne yoktur. Ama Firavun ve sen, beni bir türlü dinlemek istemiyorsunuz!"

"Musa'yı tanıyoruz ve bu konuda senin kadar kötümser değiliz."

"Bir gün gelecek bu körlüğünüzden pişman olacaksınız!"

"Git yat ve Yahudileri de rahat bırak. Bizim görevimiz düzeni sağlamak, bozmak değil."

Sarayda konuk edilen Aşa, basit ama yeterli olan yemeği yiyor, orta kalite şarabı içiyor ve mabeyincinin ikram ettiği Hititli sarışın kadının tadını çıkarıyordu. En ufak bir utanma duygusu olmayan genç kadın, Mısır erkeklerinin sevişme konusundaki şöhretlerinin doğru olup olmadığını anlamaya can atıyordu. Bu konuda işbirliği yapmaktan pek hoşlanan Aşa, gerek aktif, gerek pasif, ama daima coşkulu olarak bu deneye katılmaya hazırdı.

Vakit geçirmek için bundan daha hoş ne olabilirdi? Aşa'nın tutumuna şaşırان Urhi-Teşup, yine de Firavun'un Dışişleri Bakanının orada bulunmasından memnundu. Böylelikle Ramses, Muvatallis'in yerine geçecek yeni İmparator olarak şimdiden onu kabullendiğini göstermiyor muydu?

Sarışın Hititlinin Mısırlıyı doymak bilmez bir açlıkla kucakladığı sırada Aşa'nın odasına aniden giren Urhi-Teşup:

“Sonra gelirim,” dedi.

Aşa:

“Kalm,” dedi. “Bu genç hanım, devlet işlerinin bazen cinsel zevkin önüne geçtiğini anlayacaktır.”

Hayran olunacak güzellikteki Hititli genç kadın, hiç ses çıkarmadan odadan çıktı. Aşa üzerine güzel bir tünik aldı ve sonra Urhi-Teşup'a:

“İmparator nasıl?” diye sordu.

“Durumunda belirli bir gelişme yok.”

“Size yaptığım teklifi yineliyorum: Onu tedavi etmeme izin verin.”

“En büyük düşmanınızın yardımına neden geldiniz?”

“Sorunuz canımı sıktı.”

Urhi-Teşup'un ses tonu sertleşti.

“Yine de benim soruma yanıt vermeniz gerekiyor, hem de hemen şimdi.”

“Diplomatlar sırlarını hemen açığa vurmaktan hoşlanmazlar. İnsancıl davranışım hoşunuza gitmedi mi?”

“Gerçek bir yanıt istiyorum.”

Aşa canı sıkılmış gibi göründü.

“Pekâlâ... Ramses, zaman içinde Muvatallis'i tanıdı. Ona bü-

yük saygı hatta hayranlık duyuyor. İmparator'un hastalığı Ramses'i üzüyor."

"Benimle alay mı ediyorsunuz?"

Aşa:

"Babanızı öldürmekle itham edilmekten pek memnun olmaya-
cağınızı sanıyorum," dedi.

Urhi-Teşup, içinde kabaran öfkeye rağmen bu sözlerle karşı çık-
madı. Aşa, bu avantajlı durumu kullanıp konuşmayı sürdürdü.

"Hitit sarayında olup biten her şey bizi ilgilendiriyor. Ordunun,
iktidar değişikliğinin sükûnet içinde yapılmasını ve İmparator'un
kendi yerine geçecek kişiyi bizzat seçmesini arzu ettiğini biliyoruz.
İşte bu nedenledir ki, tıp alanındaki gelişmelerimizden yararlan-
arak, İmparator'un sağlığına kavuşmasına yardımcı olmak istiy-
orum."

Urhi-Teşup bu isteğe razı olamazdı. Şayet Muvatallis konuşacak
duruma gelirse, oğlunu hapse attırır ve İmparatorluğu Hattuşil'e
emanet ederdi.

Urhi-Teşup, Aşa'ya:

"Bu kadar bilgiyi nasıl elde ettiniz?" diye sordu.

"Söylemem güç..."

"Yanıtlayın."

"Üzgünüm, sizi yanıtsız bırakmak zorundayım."

"Mısır'da değilsiniz Aşa, benim başkentimdesiniz."

"Resmi görevli elçi olduğuma göre, neden korkayım ki?"

"Ben bir askerim, diplomat değil. Üstelik savaş halindeyiz."

"Bu bir tehdit mi?"

"Ben sabır nedir bilmem Aşa. Konuşmak için acele edin."

"İşi işkenceye kadar götürecek misiniz?"

"Bir saniye bile tereddüt etmem."

Üşüyen Aşa, yün bir örtüye büründü.

"Konuşursam canımı bağışlayacak mısınız?"

"Üstelik dost kalacağız."

Aşa gözlerini yere indirdi.

"Benim gerçek görevimin İmparator Muvatallis'e ateşkes teklif
etmekten ibaret olduğunu itiraf etmek zorundayım."

"Ateşkes ha! Ne kadar zaman için?"

"Olabilirdiğince uzun bir süre için..."

Urhi-Teşup bu açıklamaya çok sevindi. Demek Ramses'in ordusunun soluğu kesilmişti! Şu lanet kehanetler olumlu çıkar çıkmaz, Hatti'nin yeni efendisi olarak Delta'ya saldırıya geçecekti.

Aşa tereddütlü bir ifadeyle:

“Ancak...” diye sözüne devam etti.

“Ancak ne?”

“İmparator yerini alacak kişi konusunda, sizinle kardeşi Hattuşil arasında tereddüt ediyormuş.”

“Size bu bilgileri kim veriyor Aşa?”

“Şayet iktidar sizdeyse bu ateşkesi sağlayacak mısınız?”

Urhi-Teşup, Babamın pek severek kullandığı hileyi, ben neden kullanmayayım?, diye düşündü.

“Ben bir savaş adamıyım, ama bu olasılığı da Hatti'ye zarar vermemesi koşuluyla bir kenara itmem.”

Aşa rahatladı.

“Ramses'e sizin iyi bir devlet adamı olduğunuzu söylemiştim ve sevinerek yanılmadığımı görüyorum. Arzu ettiğiniz takdirde barışa kavuşabiliriz.”

“Barış, elbette... Ama hâlâ sizden istediğim yanıtı vermediniz: Sizi kim bilgilendiriyor?”

“Sizi destekliyormuş gibi görünen üst rütbeli subaylar. Gerçekte onlar, Hattuşil'in lehine size ihanet ediyorlar.”

Bu açıklama Urhi-Teşup'u yıldırım çarpmışa döndürdü.

Aşa sözünü sürdürdü:

“Biz Hattuşil ile ne barış yapabiliriz, ne de ateşkes. Onun tek amacı, Kadeş'te olduğu gibi geniş bir koalisyonun başına geçmek ve bizim birliklerimizi ezmek.”

“İsim vermenizi istiyorum Aşa.”

“Hattuşil'e karşı müttefik oluyor muyuz?”

Urhi-Teşup, savaşın yaklaştığı anlarda olduğu gibi kaslarının sertleştiğini hissetti. Hasmindan kurtulmak için bir Mısırlıyı kullanmak, kaderin garip bir cilvesiydi! Ama böyle bir fırsatın kaçmasına izin vermeyecekti.

“Hainlerden kurtulmak için bana yardım ediniz Aşa. Ateşkesinizi ve belki de daha fazlasını elde edeceksiniz.”

Diplomat konuşmaya başladı.

Verdiği her isim Urhi-Teşup'a inen bir hançer darbesi gibiydi.

Bunların arasında Urhi-Teşup'un en hararetli taraftarları, hatta yan yana savaştıkları ve onu Hatti'nin yeni efendisi olarak gördüklerini söyleyen üst rütbeli subaylar vardı.

Benzi solan Urhi-Teşup ağır adımlarla kapıya doğru yöneldi.

Aşa:

"Bir ayrıntı daha var," dedi. "Genç hanıma gelmesini söyler misiniz."

Bakhen'le birlikte Asuan granit ocaklarını dolaşan Ramses, bir an için babasını, dikilitaş ve heykele dönüşecek olan iyi taşları seçerken görür gibi oldu. Seti'nin oğlu on yedi yaşındayken, kaliteli granit damarlarını arayan Firavun'un kılavuzluğunda bu sihirli alanı keşfetme mutluluğuna ermişti. Şimdi sıra onda, Ramses'teydi. Elverişli taşı bulup çıkarma işini o yönetiyordu ve aynı algılama yeteneğini göstermek zorundaydı.

Ramses, Seti'nin su arama değneğini kullandı. Bu değnek sayesinde toprağın altındaki gizli güçleri avuçlarının içinde hissedebiliyordu. İnsanların dünyası, 'ilk zaman'da enerji okyanusundan fışkıran bir biçimdi ve tanrılar yeni bir yaşam döngüsü yaratmaya karar verdiklerinde yine geldiği yere dönecekti. Gökte olduğu gibi toprağın altında da sürekli bir değişim yaşanıyordu ve keskin zekâlı biri bunun yankılarını ayırt edebilirdi.

Görünürde taş ocakları, yılın büyük bir bölümünde sıcaklığın dayanılmaz olduğu ölü bir alandı. Ama toprağın içi, eşi bulunmaz nitelikteki göz kamaştırıcı bir graniti ortaya çıkararak aslında ne denli cömert olduğunu gösteriyordu. Bu granit her şeyden önce, yapıları ebediyen yaşatan yıpranmaz bir yapı malzemesiydi.

Ramses birden durdu.

Bakhen'e:

"Burayı kazacaksın," dedi. "Çıkaracağın yekpâre taştan Ramesseum için dev bir heykel yapacaksın. Zanaatkârlarınla konuşun mu?"

"Hepsi de gönüllü olarak Nubye'ye gitmek istediler. Aralarından seçerek bir ekip oluşturdum. Majeste... âdetim değildir, ama sizden bir dilekte bulunacağım."

"Seni dinliyorum Bakhen."

"Bu yolculuğunuza benim de katılmamı kabul eder miydiniz?"

"İsteğini reddetmek için iyi bir nedenim var: Karnak'ta Amon'un üçüncü kâhinliğine atanman seni Teb'de kalmaya zorluyor."

“Ben... ben bu terfiyi beklemiyordum.”

“Biliyorum Bakhen, ama başrahip Nebu ile ben, senin omuzlarına daha ağır bir görev yükleyebileceğimizi düşündük. Başrahibin yardımcısı olacak, arazilerin gelişmesini sürdürecektir ve milyonlarca yılın tapınağının inşaatına göz kulak olacaksın. Nebu da, senin sayende zorlukları gönül rahatlığıyla göğüsleyecek.”

Yumruk yaptığı elini göğsünün üzerine koyan Bakhen, yeni yükümlülüğünü ve görevlerini üstleneceğine dair yemin etti.

Bentlere, kanallara ve ekili tarlalara zarar vermeyecek ölçüde akan sular, Kral ve Kraliçe çiftinin, refakatçılarının ve taş ustalarının yolculuğunu kolaylaştırıyordu. Birinci çağlayanda yer alan kayalıklar, ırmak yolculuğunu tehlikeli hale getiren akıntıların ve girdapların altında kaybolmuştu. Son anda ortaya çıkan ani yükselti farklarından ve dengesiz yüklenmiş gemileri alabora edebilecek şiddetli dalgalardan sakınmak gerekiyordu. Kraliyet filosunun hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan çağlayandan geçmesini sağlayacak bir geçit hazırlamak için birçok önlem alındı.

Normalde insanların koşuşturmasına kayıtsız ve tepkisiz davranan ‘Katil’, bu sefer yerinde duramıyordu. Aslan, doğduğu Nubye’ye gitmek için acele ediyordu. Ramses, yelesini okşayarak hayvanı rahatlatı.

İki adam gemiye binip Hükümdar’la görüşmek isteğinde bulundu. Bir tanesi, Nil’in yüksekliğini sürekli olarak gözlemlemekle görevli olan kâtipti ve raporunu sundu.

“Majeste, suyun yüksekliği yirmi bir arış, üç tam bir bölü üç avuç⁽¹⁾’a ulaştı.”

“Bence mükemmel.”

“Tamamen tatmin edici Majeste. Bu yıl Mısır’ın hiçbir sulama sorunu olmayacak.”

Kâtibin yanındaki diğer adam Elefantin’in polis şefiydi. Ancak onun verdiği rapor pek rahatlatıcı değildi.

“Majeste, gümrükçüler, tanımınıza uyan bir adamın gümrükten geçtiği haberini verdi.”

(1) Yaklaşık 11,275 m.

“Neden durdurulmamış?”

“Büro şefi orada olmadığı için hiç kimse bu sorumluluğu üstlenmek istememiş, çünkü yasaya aykırı hiçbir durum yokmuş.”

Ramses öfkesine hâkim oldu.

“Başka ne var?”

“Adam, Güney’e gitmek için bir gemi kiralamış. Tüccar olduğunu bildirmiş.”

“Yükü neymiş?”

“İkinci çağlayandaki kalelere götürülmek üzere hazırlanmış, içlerinde kurutulmuş sığır eti bulunan küpler.”

“Ne zaman yola çıkmış?”

“Bir hafta önce.”

“Hemen adamın eşkâlini kale komutanlarına ilet ve görüldüğü anda tutuklanmasını emret.”

Herhangi bir cezaya çarptırılmadığı için rahatlayan polis şefi, emirleri yerine getirmek için oradan ayrıldı.

Nefertari:

“Şenar, Nubye’ye bizden önce gidiyor. Yolculuğumuzu sürdürmenin uygun olduğuna inanıyor musun?” diye sordu.

“Firarda olan birinden korkacak mıyız yani?”

“Şenar her şeyi yapmaya hazır... Kini onu çılgınca hareket etmeye sevk etmez mi?”

“Bizim ilerlememizi engelleyecek olan Şenar değil. Onun bize vereceği zararı küçümsemiyorum Nefertari, ama ondan korkma. Nasıl olsa bir gün yüz yüze geleceğiz. Tanrılar tarafından cezalandırılmadan önce hükümdarının önünde eğilecek.”

Karı koca kucaklaştılar ve bütünleştikleri bu an Ramses’i güçlendirdi.

Daima kuşkulu olan Setau, bir geminin pruvasından öteki gemiye atlıyor, gemiyi boydan boya geçiyor, bir sonraki gemiye atlıyor, yükleri kontrol ediyor, halatları, yelkenleri elle yokluyor, dümenlerin sağlam olup olmadıklarına bakıyordu. Deniz yolculuğundan pek zevk almayan Setau, kendilerinden çok emin görünen denizcilere hiç güvenmiyordu. Bereket versin ırmak yönetimi, su yüzeyine yakın kayalardan uzakta bir geçit hazırlamıştı. Bu geçit suların yükseldiği dönemlerde bile gemilerin geçmesine elverişliydi. Ama yılan

oyuncısı, ayağını toprağa sıkı sıkı basmadığı sürece kendini güvenlikte hissetmeyecekti.

Setau kendisine bir kamaranın verildiği Kraliyet gemisine dönünce, hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için getirdiklerini bir daha gözden geçirdi: Süzme kapları, katı ve sıvı ilaçlarla dolu küçük kavanozlar, çeşitli boylarda yılanlar için sepetler, havanlar, tokmaklar, bronz jiletler, kurşun oksit keseleri, bakır talaşı, kırmızı toprak, tıpta kullanılan kil, soğan torbaları, sargı bezleri, bal kavanozları, mataralar... Her şey tamamdı.

Eski bir Nubye şarkısı söyleyen Lotus peştamal ve tünikleri katlıyor ve tahta sandıklara yerleştiriyordu. Havanın çok sıcak olması nedeniyle çıplaktı ve bir kedininkini andıran el, kol ve baş hareketleri Setau'nun çok hoşuna gidiyordu.

Kolunu karısının beline dolayan Setau:

"Gemiler bana sağlam göründü," dedi.

"Her şeyi iyice denetledin mi?"

"Ben ciddi bir adam değil miyim?"

"Git gemi direklerini incele. Daha yerleşme işini bitirmedim."

"O kadar acelesi yok."

"Dağınıklığa tahammül edemiyorum."

Setau'nun peştamalı kamaranın döşemesine düştü.

"Bir âşığı bu durumda bırakacak kadar zalim olabilir misin?"

Setau'nun okşamaları, Lotus'un titizlikle yapmak istediği işi sürdürmesine izin vermeyecek bir hal aldı.

"Tam Nubye'ye yaklaştığımız sırada benim zayıf anımdan yararlanmak istiyorsun."

"Bu harika anı sevişerek kutlamaktan başka ne yapabiliriz?"

Güney'e gitmek üzere yola çıkan gemi konvoyunu kalabalık bir topluluk selamladı. Gözüpek birkaç çocuk, kamıştan yapılmış sallaların yardımıyla gemilerin peşine takılıp ırmaktaki geçide kadar gitti. Kral ve Kraliçe çiftinin açık havada halka verdiği ve biraların su gibi aktığı şölen, unutulmamak üzere belleklere kazınmıştı.

Nubye yolculuğu için özel olarak yapılmış olan sağlam ve konforlu gemiler adeta birer yüzen evdiler. Ortada tek direği ve birçok halatla tutturulmuş bir yelkeni olan bu gemiler, biri sancak, biri iskele tarafında olmak üzere iki dümenle donanmıştı. Geniş ve çok

iyi döşenmiş kamaraların giriş bölümü içeriye hava akımını sağlayacak biçimde tasarlanmıştı.

Çağlayan geçildikten sonra filo normal hızıyla yoluna devam etti.

Nefertari, Setau ile Lotus'u keçi boynuzu suyu içmeye davet edecekti, ama kamaralarından gelen zevk inlemelerini duyunca kapıyı vurmaktan vazgeçti. Gülümseyerek dışarı çıkan Nefertari, Nubye havasının burun deliklerini titrettiği 'Katil'in yanında pruva küpeşmesine dayandı.

Büyük Kraliçe, halkının üzerine ışık saçma mutluluğunu ona verdikleri için tanrılara şükretti. O, bir zamanlar alçakgönüllü ve çekingen bir lavta çalgıcısıyken, şimdi Ramses'in yanında inanılmaz bir hayat yaşıyordu.

Her sabah Ramses'i yeniden keşfediyor ve aşkı, hiçbir zaman hiçbir şeyin bozamayacağı sihirli bir bağın gücü ile giderek geliyordu. Ramses, çiftçi ya da bir kuyu kazıcısı da olsaydı Nefertari onu yine aynı tutkuyla severdi. Ama talihin Kral ve Kraliçe çiftine uygun gördüğü rol, bencilce kendi mutluluklarının tadını çıkarmalarını engelliyordu. İkisi de, atalarının kendilerini emanet ettiği ve onların da daha geliştirerek kendilerinden sonrakilere devretmesi gereken bu uygarlığı hiç ara vermeden düşünüyordu.

Zaten firavunların Mısır'ı da, yeteneksizliği, bayağılığı ve övünmeyi reddeden ve kutsal ışığın hizmetinde çalışan aşk, inanç ve görev insanlarının oluşturduğu bir zincir değil miydi?

Ramses'in kolu Kraliçe'yi kendine doğru çektiğinde, Nefertari, ilk karşılaştıkları an âşık olduğu gücü hissetti. Nefertari, bir an, yaşadıkları mutlu ve mutsuz olayları ve her koşulda birlikte üstesinden geldikleri zorlukları yeniden yaşadı.

Ve sadece vücudunun dokunuşuyla bile, aynı coşkun Ramses'in kalbini de tutuşturduğunu ve her ikisini de görünmez dünyanın yollarına, aşk tanrıçasının yıldızların müziğini çaldığı yere götürdüğünü hissetti.

Nehrin suları bazen mağrur bir edayla düz bir yatak boyunca hızla akıyor, bazen de dermanı kalmamış gibi zarif kıvrımlar oluşturup çocuk kahkahalarıyla şenlenen köyleri okşayarak geçiyordu: İşte böylece Nil, dünyadaki uzantısı olduğu göksel ırmağın yüceliğini hiç yitirmeden ilerliyordu. Kurak tepelerin ve granit adacıkların arasından geçerek, kıyıları yer yer palmiyelerle bezenmiş ince yeşil şeridi besliyordu. Telli turnalar, ibisler, pembe flamingolar ve pelikanlar kraliyet filosunun üzerinden uçarak geçiyorlardı. Gemi-dekiler gökyüzünün ve çölün saflığından büyülenmişlerdi.

Konakladıkları yerlerde yerel kabileler, Kral'ın çadırı çevresinde dans etmeye geliyorlardı. Ramses kabilelerin reisleriyle görüşüyor, Setau ile Lotus yerlilerin şikâyet ve dileklerini not ediyorlardı. Akşam vakti bir ateşin çevresinde toplanan yerliler, kabaran suların gizeminden bahsediyor, Mısır ve Nubye'nin koruyucusu Büyük Ramses'in adını saygıyla anıyorlardı.

Nefertari, Firavun'un şöhretinin her geçen gün daha da arttığının ve kimileri tarafından bir tanrı gibi görüldüğünün farkına varıyordu. Kadeş zaferinden beri bu savaşın öyküsü, en ücra yerlerdeki köylerde bile duyulmuştu. Ramses ile Nefertari'yi görmek ilahi bir lütuf olarak kabul ediliyordu. Ne de olsa Amon, koluna kutsal bir güç vermek için Ramses'in, Hator da kıymetli taşların parıltısı gibi aşkı bol bol dağıtması için Kraliçe'nin ruhuna girmemiş miydi?

Kuzey rüzgârı hafif estiği için yolculuk yavaş gidiyordu. Nefertari ile Ramses bu dingin saatlerin tadını çıkarıyor, vakitlerinin büyük bir kısmını güvertede, bir şemsiyenin altında geçiriyorlardı. 'Katil' sakinleşmiş, güvertede uyuyordu.

Altın sarısı çölün sade güzelliği öteki dünyanın bir yansıması değil miydi? Kral gemisi tanrıça Hator'un mucizevi taşı yarattığı ısız topraklara doğru ilerlerken, Nefertari de tüm varlıkların kökenine doğru bir yolculuk yaptığını hissediyordu.

Geceler çok güzel geçiyordu.

Kral ve Kraliçe'nin kamarasında, Ramses'in en çok hoşlandığı yatağı yer alıyordu. Bu yatak çapraz biçimde örülmüş kenevirden yapılmış bir şilte ve ahşap bir çerçeveden oluşuyordu. İki kolan, yatağa büyük bir esneklik sağlıyordu. Ahşap çerçeve zıvana yuvası ve dipleri ile birbirine sıkıca geçirilmiş parçalardan oluşmuştu. Çerçevenin ayaklarında papirüs, kantaron çiçekleri ve adamotlarından yapılan desenler Kuzey ve Güney Mısır'ı simgeleyen papirüs ve lotusun çevresini sarıyordu. Firavun, uykusunda bile İki Ülke'nin birleştiricisi oluyordu.

Geceler çok güzeldi, çünkü Nubye yazının sıcaklığı içinde Ramses'in aşkı yıldızlı gök kadar engindi.

Şenar, Ofir'in verdiği ve gerçek bir servet değerinde olan gümüş plakaları kullanarak elli kadar Nubye'li balıkçıyı tuttu. Balıkçılar Mısır'ının kendilerinden istediği şeyin ne denli saçma ve tehlikeli olduğunu bildikleri halde geçim sıkıntısından kurtulma umuduyla teklifini kabul etmişlerdi. Çoğu, bu teklifin, zengin ve kaprisli bir adamın değişik bir şey yaşamak için giriştiği geçici bir çılgınlık olduğunu düşündüler. Ama adam iyi para veriyordu ve ailelerinin geçimini birçok yıl için sağlamış olacaktı.

Şenar Nubye'den hoşlanmıyor, güneşten ve sıcaktan nefret ediyordu. Durmadan terliyor, çok miktarda su içmek zorunda kalıyor ve kaliteli olmayan yemeklerle yetiniyordu. Yine de, Ramses'i ortadan kaldıracak stratejiyi hazırlamış olduğu için mutluydu.

Şenar her ne kadar Nubye'yi sevmese de, burada tam işine yarayacak ölümcül bir güç bulmuştu. Bu gücü oluşturan bireyler disiplinsiz olsalar da, onların şiddete ve savaşa yatkınlıklarıyla kimse baş edemezdi.

Geriye, Ramses'in gemisini beklemekten başka bir şey kalmıyordu.

Nubye genel valisi, ikinci çağlayanın yakınında, Nubye'ye karşı girişilecek her türlü saldırıyı durdurmak üzere yapılmış kalelerle çevrili Buhen'deki konforlu evinde günlerini rahat ve huzur içinde geçiriyordu. Geçmişte, bazı kabile reisleri Mısır'ı istila etme girişiminde bulunmuştu. Çevredeki kaleler, bu tehlikeyi bertaraf etmek amacıyla kurulmuştu. Kalelere yerleştirilmiş garnizonlarda görev

yapan askerler hayatlarından memnundu. Hem bütün gereksinimleri zamanında karşılanıyordu hem de iyi maaş alıyorlardı.

Aynı zamanda 'Kuş eyaletinin Kraliyet oğlu' rütbesine de sahip olan Nubye genel valisinin tek bir tasası vardı: Altın çıkarılmasını ve çıkarılan altınların Teb, Memfis ve Pi-Ramses'e gönderilmelerini sağlamak. Kuyumcular, 'tanrıların bedeni' denilen bu değerli madeni, kapıları, tapınak duvarlarını ve heykelleri süslemek için kullanıyordu. Firavun, birçok küçük ülkenin tarafsızlığını bu altınla satın alıyordu.

Nubye genel valiliği, valinin aylar boyunca Mısır'dan uzakta yaşamak zorunda olmasına rağmen imrenilecek bir makamdı. En yüksek mülki âmir olan genel vali çok geniş bir bölgeyi yönetiyor ve gücünü, aralarında yerli askerlerin de bulunduğu deneyimli bir askeri hiyerarşiden alıyordu. Yerli kabileler artık yola getirilmiş oldukları için en ufak bir başkaldırıdan korkmayan vali, kendini güzel yemeklere, müziğe ve şiire vermişti. Ona dört çocuk veren karısı çok kıskançtı. Bu yüzden vali, aşk oyunlarında çok usta olan, işveli, nefes kesen Nubyeli genç kızlara hayranlıkla bakmaya fırsat bulamıyordu. Karısını boşayacak olsa yıkıma uğrayacaktı, çünkü böyle bir durumda ödemesi gereken tazminat ve aylık nafaka, onun istediği gibi bir yaşam sürmesini olanaksız kılacaktı.

Genel vali rahatını bozacak olaylardan nefret ediyordu... Tam sırasıymış gibi, Kral ve Kraliçe çiftinin gelişini bildiren resmi bir duyuru almıştı! Üstelik, ne yolculuğun amacı ne de Buhen'e varış tarihi belliydi. İkinci bir duyuru da çoktan beri öldüğü sanılan Kral'ın ağabeyi Şenar'ın tutuklanmasını emrediyordu! Genel vali Hükümdar'ı karşılamak için bir gemi gönderip göndermemek konusunda tereddüt etti. Firavun hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacağına göre, karşılama töreni ile Kral ve Kraliçe çifti onuruna düzenlenecek kabul töreniyle uğraşmak daha uygun olacaktı.

Buhen kalesinin komutanı günlük raporunu genel valiye sundu.

"Bölgede kuşku bir şey görülüyor, ama yine de garip bir durum var."

"Sorun çıkarabilecek durumlardan nefret ederim komutan!"

"Yine de bunu anlatmam gerekmez mi?"

"Nasıl isterseniz..."

Subay:

“Birçok balıkçı iki gün süreyle köylerinden ayrılmış. Döndükleri zaman hepsi sarhoş olmuş ve aralarında çıkan kavgada birisi ölmüş. Onun kulübesinde küçük bir gümüş çubuk buldum.”

“Bu bir balıkçı için büyük bir servet!”

“Evet, ama soruşturmamız sonuç vermedi. Hiç kimse bu gümüş çubuğun nereden geldiğini söylemiyor. Kanımca birisi bu gümüşleri balıkçılara, orduya ait balıkları çalmaları için verdi.”

Şayet genel vali sonucu alınamayacak araştırmalara kalkışacak olursa Firavun onu beceriksizlikle suçlayacaktı. En iyisi majestelerinin hiçbir şeyden haberi olmayacağını umarak, bir şey yapmamaktı.

Rüzgâr çok az estiği için işsiz kalan tayfalar ya uyukluyor ya da zar atıyorlardı. Çok rahat geçen bu yolculuğa katılmaktan memnundular. Karaya çıktıkları zamanlar davetkâr Nubyeli kadınlarla birlikte geçirdikleri hoş vakitler de cabasıydı.

En arkadaki geminin kaptanı tayfalarının boş oturmalarından hoşlanmıyordu. Bu nedenle onlara güverteyi yıkama emrini vermeye hazırlanıyordu ki şiddetli bir çarpma gemiyi salladı. Birçok tayfa hazırlıksız bulundukları için çok kötü düştü.

“Bir kayaya çarptık!”

Kraliyet gemisinin pruvasında bulunan Ramses arkadaki geminin gövdesindeki çatırtıyı duydu. Bütün gemiler yelkenlerini indirdi ve çok fazla geniş olmayan ırmağın ortasında toplandı.

Durumu ilk anlayan Lotus oldu.

Çamurlu suyun yüzeyinde belli belirsiz görünen birkaç düzine gri kaya seçilebiliyordu, ama ancak dikkatli bir göz, sudaki küçük gözleri ve kulakları fark edebilirdi.

Lotus, Ramses’e:

“Suaygırı sürüsü!” dedi.

Güzel Nubyeli gemi direğinin tepesine tırmandı ve filonun tuzağa düşürüldüğünü anladı. Çevik bir hareketle indi ve gerçeği saklamadı.

“Hayatımda bu kadar suaygırını bir arada görmemiştim Majeste! Ne geri gidebiliriz, ne de ilerleyebiliriz. Çok garip... biri âdeta onları buraya özellikle toplamış.”

Firavun tehlikenin ne olduğunu biliyordu. İri suaygırları üç tondan daha ağır olurlardı ve korkunç bir silahları vardı: Sarı dişle-

ri, otuz kırk santim uzunluğundaydı ve bir geminin omurgasını delebilecek güçteydi. Nehirin efendileri sayılan bu hayvanlar, suyun içinde çok rahat hareket ediyor ve insanı şaşırtacak bir çeviklikle yüzüyorlardı. Öfkeleri burunlarında olduğu zaman, çeneleri tehdit edercesine ardına kadar açılıyordu.

Lotus:

“Sürü içindeki güçlü erkekler, dişileri ele geçirmek için dövüşmeye karar verirlerse,” dedi, “önlere ne çıkarsa kırıp geçirirler ve gemilerimizi batırırlar. Birçoğumuz ya paramparça olur ya da boğuluruz.”

Düzinelerce kulak kıpırdadı, yarı kapalı gözler açıldı, burun delikleri su yüzünde belirdi, çeneler açıldı ve ürkütücü homurtular akasya ağaçlarına konmuş akbalıkçıl kuşlarının havalanmasına neden oldu. Erkek suaygırlarının vücutları yaralarla doluydu. Bu yaralar, taraftardan birinin çoğunlukla ölümüyle sonuçlanan vahşi kavgaların izleriydi.

Suaygırlarının korkunç sarı dişlerinin görüntüsü, denizcilerin oldukları yerde kaskatı kalmalarına neden oldu. Giderek öfkelenen yirmi kadar hayvanın başındaki kocaman erkekleri ayırt etmekte gecikmediler. Suaygırları şayet saldırıya geçecek olurlarsa, bir çene darbesiyle dümenleri çatır çatır kıracaklar, gemileri manevra yapamaz duruma düşürecekler ve gövdelerinin bütün ağırlığıyla yüklenerek batıracaklardı. Suyu atlayıp yüzmeye çalışmak çok riskliydi. Öfkeli canavarların arasından bir yol bulup kıyıya ulaşmak imkânsızdı.

Setau:

“Onları zıpkınlayalım,” diye öneride bulundu.

Ramses:

“Çok kalabalıklar,” dedi, “sadece birkaçını öldürürken, ötekilerin öfkelenmelerine neden oluruz.”

“Hiçbir şey yapmadan bizi öldürmelerini bekleyemeyiz!”

“Kadeş’te böyle yapmadım mı? Babam Amon rüzgârın efendisidir. Sesinin duyulması için sessiz duralım.”

Ramses ile Nefertari, adak sunuyormuşçasına, avuçları yukarı gelecek şekilde, ellerini havaya kaldırdılar. Ayaklarının üzerinde durmuş uzakları seyreden koca aslan, efendisinin sağında ağırbaşlılıkla duruyordu.

Emir gemiden gemiye ulaştı ve sessizlik bütün filoya hâkim oldu.

Suaygırlarının birçoğunun ağızları yavaşça kapandı. Nil'in nazik derili efendileri, sadece kulakları ve burun delikleri görünecek şekilde suya gömüldüler. Gözleri yarı uyur gibi kapandı.

Sonu gelmez dakikalar boyunca hiçbir şey kımıldamadı.

Serin kuzey rüzgârı Lotus'un yanağını okşadı. Bu rüzgâr, hayatın soluğunu beraberinde getiriyordu. Kral gemisi yavaşça ilerlemeye başladı, az sonra öteki gemiler de birden sakinleşen suaygırlarının arasından geçtiler.

Gemilerin batışını seyretmek için palmiyelerden birinin üzerine çıkan Şenar, Ramses'in gerçekleştirdiği yeni bir mucizeye tanık olmuştu. Bir mucize... Yok canım, sadece anlaşılmaz bir şans, yazın en sıcak günlerinde, günün ortasında çıkan beklenmedik bir rüzgâr!

Şenar, güneşin olgunlaştırdığı hurmaları parmaklarının arasından öfkeyle ezdi.

Yahudi tuğlacılar sıcak mevsim boyunca tatil yapıyorlardı. Kimileri bu tatilde aileleriyle birlikte dinleniyor, kimileri de biraz daha para kazanmak için büyük çiftliklerde bahçıvan olarak çalışıyorlardı. Bu yıl meyve rekoltesi çok iyi olacağı benziyordu. Pi-Ramses'in o ünlü elmaları, şölen sofralarında baş köşeyi alacaktı.

Genç ve güzel kadınlar, üzerine sarmaşıkların dolandığı ahşap kameriyelerin gölgesinde dinleniyor ya da havuzlarda yüzüyorlardı. Delikanlılar onların önünde yüzüyor, ilgilerini çekmek için bütün hünerlerini gösteriyorlardı. Yaşlı erkekler üzüm asmalarının gölgesinde serinliyor, öfkeli suaygırı sürüsünü, büyüsü ile etkisiz hale getiren Ramses'in son başarısını konuşuyorlardı. Zaman zaman, bir şarkının nakaratı duyuluyordu: "Ne güzel oturmak Pi-Ramses'te; orada küçük de aynıdır büyük de; esirgemez gölgelerini akasya ve çınarlar; ıslıl ıslıldır altın ve turkuaz renkleriyle yapılar; ılıktır rüzgârı ve cıvıldaşıp durur gölcüklerin çevresinde kuşları." Bu şarkıyı Yahudi tuğlacılar da mırıldanarak söylüyordu.

Göç projesi unutulmuşsa benziyordu. Böyle olmakla birlikte Amenî, Musa'nın bürosuna girdiğini görünce, bu sessizliğin bozulmuş olmasından korktu.

"Sen hiç dinlenmek nedir bilmez misin Amenî?"

"Bir dosyanın işi bitmeden öteki geliyor. Ramses'in yokluğunda işler daha da zorlaşıyor. Kral bir iki dakika içinde karar verebiliyor. Bense ayrıntılar üzerinde fazla duruyorum."

"Evlenmeyi düşünmüyor musun?"

"Bana felaketten söz etme! Bir kadın benim çok çalışmamdan şikâyetçi olacak, işlerimi karmakarışık edecek ve Firavun'a doğru dürüst hizmet etmemi engelleyecektir."

"Firavun, bizim arkadaşımız..."

"Senin için de bu arkadaşlık hâlâ sürüyor mu Musa?"

"Kuşkun mu var Amenî?"

“Davranışlarına bakınca insan bu soruyu kendine soramadan edemiyor.”

“Ama Yahudiler davalarında haklılar.”

“Bu göç düşüncesi, ne büyük bir çılgınlık!”

“Şayet senin ulusun esaret altında yaşasaydı, onları özgürlüğe kavuşturmak istemez miydin?”

“Ne esareti Musa? Mısır’da herkes, senin ve benim gibi özgürdür!”

“Bizim gerçek özgürlüğümüz, tek ve gerçek Tanrı olan Yahova’ya olan inancımızı rahatça yaşayabilmemizdir.”

“Ben idari işlerle ilgileniyorum, tanrıbilimle değil.”

“Bana Ramses’in dönüş tarihini verebilecek misin?”

“Bilmiyorum.”

“Şayet bilseydin söyler miydin?”

Ameni bir yazı tabletini elinde evirdi çevirdi.

“Projelerini onaylamıyorum Musa. Arkadaşım olduğun için seni uyarmalıyım: Seramana seni tehlikeli biri olarak görüyor. Sakın bir sorun çıkarma, yoksa Seramana en şiddetli biri biçimde üstüne gelecek ve sen de bundan zararlı çıkacaksın.”

“Yahova sayesinde ben kimseden korkmam.”

“Sen yine de Seramana’dan kork. Toplum düzenini bozacak olursan, seni cezalandıracaktır.”

“Yardımına gelmeyecek misin Ameni?”

“Benim dinim Mısır’dır. Eğer ülkeni ihanet edecek olursan, karanlık güçlerin tarafına geçmiş olacaksın.”

“Artık ortak bir yanımızın kalmamış olmasından korkuyorum.”

“Hata kimde Musa?”

Musa, Ameni’nin bürosundan çıkarken, kaygı verici düşüncelerin pençesindeydi. Ofir haklıydı: Ramses’in dönüşünü beklemek ve onu ikna etmeye çalışmak gerekiyordu.

Yahudi mahallesinde bir eve yerleşen Ofir, laboratuvarını hemen hemen kurmuş sayılırdı. Daha şimdiden, Ramses’in büyük oğlu Khâ’nın fırçasını kullanarak büyü deneylerine başlamıştı. Ama bu deneyler başarılı olmuyordu. Fırça, sanki o güne kadar hiçbir el tarafından kullanılmamış gibi hiç tepki göstermiyordu.

Khâ’nın yararlandığı olağanüstü etkinlikteki büyülü koruma,

Libyalı büyücüyü endişelendirmişti. Ofir'in bu engeli aşmaya gücü yetecek miydi? Ona ancak bir kişi yardım edebilirdi, o da diplomat Meba'ydı.

Böyle olmakla birlikte, şu anda önünde duran diplomatın hiç de kendinden emin bir hali yoktu. Korkudan titreyen Meba, kukuletalı bir paltoya gömülmüş haliyle daha çok bir firariye benziyordu.

Ofir:

"Gece zaten karanlık, böyle giyinmeye neden gerek gördün?" diye sordu.

"Olsun, yine de tanıyabilirler... Benim için buraya gelmek çok tehlikeli! Bu tür buluşmalardan sakınmamız gerekmez mi?"

"Bu kez kaçınılmaz oldu."

Meba, Hitit casusuyla işbirliğine girdiğine pişmanlık duyuyordu, ama bir kere yakalandığı bu ağdan artık nasıl kurtulabilirdi?

"Bana ne söyleyeceksin Ofir?"

"Hitit İmparatorluğu'nda çok büyük değişiklikler olacağı benziyor."

"Hangi yönde?"

"Bizim yararımıza olacak yönde. Sizin haberleriniz nedir?"

"Aşa ihtiyatlı bir adamdır. Bütün diplomatik haberler, Ramses'e ulaştırılmadan önce Amenî'ye geliyor. Hepsi şifreli ve ben şifrenin anahtarını bilmiyorum. Bu konuyla fazla ilgilenecek olursam kuşku çekerim."

"Bu mesajların içeriğini öğrenmek istiyorum."

"İye de göze almam gereken tehlikeler..."

Ofir'in buz gibi bakışı, Meba'yı daha başka mazeretler aramaktan caydırdı.

"Elimden geleni yapacağım."

"Çaldığınız fırçanın gerçekten Khâ'ya ait olduğundan emin misiniz?"

"Hiç kuşku yok!"

"Ramses'in oğlunun sihirli bir korunmadan yararlanmasını sağlayan Setau idi, değil mi?"

"Evet."

"Setau, Ramses ile birlikte Nubye'ye gitti, ama oluşturduğu koruma tahminlerimden çok daha etkili oldu. Tam olarak, ne gibi önlemler aldı?"

“Sanırım muskalar... Ama artık Khâ'ya yanaşamam!”

“Neden?”

“Seramana, fırçayı benim çaldığımı düşünerek benden kuşkuluyor. Yanlış bir adım atacak olursam, beni hapse tıkacak!”

“Soğukkanlılığınızı kaybetmeyiniz Meba. Mısır'da adalet boş bir söz değildir. Sardunyalının elinde, aleyhinize olabilecek hiçbir kanıt yok. Dolayısıyla hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacaksınız.”

“Khâ'nın da benden kuşkulandığından adım kadar eminim!”

“Çocuğun bir sırdaşı var mı?”

Diplomat düşündü.

“Sanırım öğretmeni olan Tarım Bakanı Necem onun sırdaşıdır.”

“Ona sorun ve muskaların türünün ne olduğunu öğrenin.”

“Bu son derece tehlikeli.”

“Unutmayın Meba, siz Hitit İmparatorluğu'nun hizmetindesiniz.”

Diplomat gözlerini yere indirdi.

“Size söz veriyorum, elimden geleni yapacağım.”

Seramana, onu eğlendirmeye gelen saf ama coşkulu, yirmi yaşlarındaki Libyalı güzelin poposuna bir şaplak attı. Kızın, Seramana'nın ellerinin unutamayacağı kadar güzel göğüsleri ve insanın yüreğini hoplatan kalçaları vardı. Bu görünümün davetini kendine güvenen hiç bir erkek reddedemezdi. Ve eski korsan da şu anda bu erkeklerden biri olduğunu düşünerek övünüyordu.

Genç kadın, Seramana'nın kulağına fısıldayarak:

“Tekrarlamak isterdim,” dedi.

“Git artık, yapacak işlerim var.”

Korkuya kapılan kadın ısrar etmedi.

Seramana atına atladı ve nöbet değişimi yapılacak olan muhafız odasına kadar dörtnala gitti. Normalde muhafızlar zar atıyor, oyun oynuyor ya da maaşları ve terfileri konusunda tartışıyor olurlardı. Kral-Kraliçe çiftinin yokluğunda Seramana, Ana Kraliçe ile Kral ailesinin öteki üyelerinin güvenliğini sağlamak için çalışma süresini iki katına çıkarmıştı.

Oysa şu anda muhafız odasında tam bir sessizlik vardı.

Bir sorun olduğunu sezinleyen Seramana:

“Ne o, hepiniz dut yemiş bülbüle dönmüşsünüz?” diye sordu. Muhafızların âmiri süklüm püklüm, ayağa kalktı.

“Her şeyden önce emirlere uyduk şef.”

“Sonuç?”

“Emirlere uyduk, ama Yahudi mahallesi gözetleyen muhafızın şanssızlığına denk gelmiş... Meba’yı geçerken görememiş.”

“Yani uyumuş.”

“Evet, o anlama geliyor şef.”

“Sen buna emirlere uymak mı diyorsun?”

“Bugün hava o kadar sıcaktı ki...”

“Senden bir kuşkuluyu izletmeni, hele Yahudi tuğlacıların mahallesine girerse, bir saniye bile gözden kaçırılmamasını istiyorum, ama sen bu işi yüzüne gözüne bulaştırarak, adamın izini kaybediyorsun!”

“Bir daha olmayacak şef.”

“Bir daha böyle bir hata işlediğini götürsem, hepinizi evinize, Yunan adalarına ya da her ne cehennemden gelmişseniz oraya gönderirim!”

Öfkesi burnunda olan Seramana, duvarları sarsan yürüyüşüyle muhafız odasından çıktı. Önsezisi ona, Meba’nın Yahudi isyancılarla birlikte hareket ettiğini ve Musa’ya yardım etmeye hazır olduğunu söylüyordu. Saray erkânından birçoğu aptal olduğundan bu peygamberin yarattığı tehlikenin farkında bile değillerdi.

Ofir laboratuvarının kapısını kapattı. Evine kabul ettiği Amos ile Badüş’ün, büyü denemesi yaptığından haberi olmamalıydı. İki Bedevi de büyücü gibi, tuğlacı Yahudilerin kıyafetinden giyinmiş ve bıyık bırakmışlardı.

İki adamın kontrolündeki göçebe kabilelerin sayesinde, Ofir Hitit başkenti Hattuş ile ilişkisini sürdürüyordu. Adamlara çok iyi para ödüyor, bu da onların şimdilik ihanet etmelerini önlüyordu.

Amos:

“İmparator Muvatallis hâlâ hayatta,” dedi. “Oğlu Urhi-Teşup onun yerine geçeceğe benziyor.”

“Askerler bir saldırı düşünüyorlar mı?”

“Şimdilik değil.”

“Silahlarımız gelecek mi?”

“Yeterli miktarda gelecek, ama teslimatın bazı zorlukları var. Mısırlı yetkililerin dikkatini çekmek istemiyorsak, Yahudilere vereceğiniz silahların teslimatını azar azar yapmanız gerekecek. Bu da uzun zaman alacaktır ve en küçük bir ihtiyatsızlık yapmamamızı gerektirir. Musa'nın onayını aldınız mı?”

“Alacağım. Silahları, Firavun'un ordusu ve polisine karşı savaşmaya karar vermiş olan Yahudilerin evlerinin mahzenlerine yerleştireceksiniz.”

“Güvenilir insanların listesini çıkaracağız.”

“Teslimata ne zaman başlayacağız?”

“Önümüzdeki aydan itibaren.”

39

Hitit başkentinin güvenliğinden sorumlu subay, Urhi-Teşup'un en ateşli taraftarlarından. Birçok asker gibi o da Muvatallis'in bir an önce ölmesini, yerine oğlunun geçmesini ve Mısır'a saldırı emrini vermesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Kentin önemli noktalarına yerleştirilmiş adamlarını kontrol ettikten sonra yorulan subay, dinlenmek için kışanın yolunu tuttu. Yarın, kaytaran erleri sıkı bir eğitime sokacak, disiplini sağlamak için bazılarını oda hapsi verecekti.

Hattuşaş, surları ve gri renkli duvarlarıyla sıkıcı bir kentti. Ama yakın gelecekte kazanılacak zaferden sonra, Hitit ordusu Mısır'ın zengin ovalarında alabildiğince eğlenecek ve Nil kıyısında gününü gün edecekti.

Subay yatağının üzerine oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını ısırgan otundan yapılmış bir merhemle ovuşturduktan sonra yattı. Tam uykuya dalmak üzereydi ki kapısı birden açıldı.

Kılıçları kınından çıkmış iki asker tehditkâr bir şekilde içeri girerler.

"Size ne oluyor? Çıkın dışarı!"

"Sen bir akbabadan da kötüsün. Sen başkomutanımız Urhi-Teşup'a ihanet ettin!"

"Ne diyorsunuz siz!"

"İşte ödülün!"

İki piyade eri bir an bile duraksamadan kılıçlarını hainin karnına sapladı.

Solgun bir güneş doğuyordu. Urhi-Teşup uykusuz bir gece geçirdikten sonra, yeniden güç bulmak için sıcak süt ve keçi peyniri ile kahvaltı ederken iki adam önünde dikildi.

"Görev tamamlandı."

"Güçlkle karşılaştınız mı?"

"Hiçbir güçlkle karşılaşmadık. Bütün hainleri gafil avladık."

“Aslanlar kapısının önüne bir odun yığını hazırlayın, üzerine de cesetleri koyun. Yarın, onları yakacak ateşi ben tutuşturacağım. Herkes beni sırtımdan vurmak isteyenlerin akıbetinin ne olacağını görecektir.”

Aşa'nın verdiği isimler sayesinde, temizlik harekâtı çabuk ve acımasız bir biçimde tamamlanmıştı. Hattuşil'in artık, Urhi-Teşup'a yakın hiçbir muhbiri kalmamıştı.

Başkomutan, babası İmparator'un odasına girdi. İki hastabakıcı İmparator'u bir koltuğa oturtmuşlar, sarayın yukarı kente hâkim terasına çıkarmışlardı.

Muvatallis'in bakışları sabitti ve elleri koltuğun kollarına sıkıcı yapışmıştı.

“Konuşabilecek misiniz baba?”

Muvatallis'in ağzı açıldı, ama dudakları arasından en ufak bir ses çıkmadı. Urhi-Teşup'un içi rahat etti.

“İmparatorluk için korkmanızı gerektirecek önemli bir şey yok. Ben ona göz kulak oluyorum. Hattuşil taşrada saklanıyor. Bugün o artık bir hiç olduğundan ondan kurtulmaya bile ihtiyacım yok. Bu ödle adam korku ve unutulmuşluk içinde çürüyüp gidecek.”

Muvatallis'in gözlerinde bir kin ışıltısı belirdi.

“Beni eleştirmeye hakkınız yok baba. İktidar size sunulmadığı zaman, her ne yolla olursa olsun onu ele geçirmeniz gerekmez mi?”

Urhi-Teşup hançerini kılıfından çıkardı.

“Acı çekmekten yorulduunuz değil mi baba? Büyük bir imparator ancak hükümdarlık etmekten zevk alır. Şu an bulunduğunuz durumda, yeniden ülkeyi yönetmek için nasıl bir umudumuz olabilir? Biraz gayret gösterin, bakışınız bana, bu işkenceyi bitirmem için yalvarsın.”

Urhi-Teşup Muvatallis'in yanına sokuldu. Hükümdar'ın gözkapakları inmedi.

“Davranışımı onaylayın. Onaylayın ve bana hakkım olan bu tahtı verin.”

Muvatallis bütün gücüyle reddetmekte direniyor ve sabit bakışları saldırgana meydan okuyordu.

Urhi-Teşup vurmaya kararlı olarak kolunu kaldırdı.

“Tanrılar aşkına razı olun!”

İmparator'un parmaklarının arasındaki koltuk kollarından biri

olgun bir meyve gibi parçalandı. Şaşkınlıktan dona kalan oğlu Urhi-Teşup'un elinden düşen hançer döşeme taşlarının üzerinde yuvarlandı.

Hitit İmparatorluğu'nun başkentinin kuzeydoğusundaki bir tepenin yamacına kurulan Yazılıkaya tapınağında, rahipler fırtına tanrısının heykelini, gücünü sürdürebilsin diye bol suyla yıkadılar. Sonra kargaşalığın ve kötülüğün toprak altına girmesini amaçlayan ayinleri yaptılar. Ülkenin dengesini tehdit eden karanlık güçleri yükledikleri bir domuz yavrusuna yedi demir, yedi bronz, yedi bakır çivi çaktılar ve hayvanı kurban ettiler.

Kurban töreni sona erince, törene katılanlar on iki tanrı figürünün kazılmış olduğu bir duvarın yanından geçip, taş bir masanın önünde durdular. Kafalarındaki bütün hoşnutsuzlukları kovmak için sert alkol içtiler. Sonra taş merdivenden inerek, kayanın içine oyulmuş tapınağa, dua etmek için gittiler.

Bir rahip ve bir rahibe ayin alayından ayrıldı ve yağ kandillerinin aydınlattığı bir yeraltı odasına indi. Hattuşil ile Putuhepa, yüzlerini örten kukulelerini çıkardılar.

Putuhepa:

“Bu sükûnet anı beni güçlendirdi,” dedi.

Hattuşil:

“Burada güvenlikteyiz,” dedi. “Urhi Teşup'un hiçbir askeri, bu kutsal yere uğrama cesaretini gösteremez. Ben yine de, tedbir için tapınağın çevresine gözcüler koydum. Yaptığın geziden memnun kaldın mı?”

“Elde ettiğim sonuçlar umduğumdan daha iyi oldu. Birçok subayın Urhi-Teşup'a tahmin ettiğimiz kadar bağlı olmadıklarını gördüm. Onlar savaşta ölmektense iyi bir servete kavuşma fikrine daha sıcak bakıyorlar. İçlerinden bir kısmı da Asur'un büyük bir tehlike oluşturduğunun farkındalar ve Mısır'a karşı çılgınca bir se-rüvene atılmak yerine savunma sistemimizi güçlendirmemiz gerektiğini hissediyorlar.”

Hattuşil, karısının bu sözlerini şifa veren bir ilacı içercesine dinliyordu.

“Bu bir düş mü Putuhepa, yoksa sen gerçek bir umudun haberini mi getiriyorsun?”

"Aşa'nın altınları harikalar yarattı ve dillerin çözülmesini sağladı. Üst rütbeli subaylar, Urhi-Teşup'un kendini beğenmişliğinden, zalimliğinden ve aşırı gururlu halinden nefret ediyorlar. Ne savaşçı edasıyla verdiği nutuklara inanıyorlar ne de Ramses'i yenebilecek kapasitede olduğuna. İmparator'a karşı takındığı tavrı da affetmiyorlar. Evet, onu açıkça öldürmeye cesaret edemedi, ama her halinden babasının ölümünü istediği belli olmuyor mu? Şayet biz iyi bir taktik uygulayacak olursak, Urhi-Teşup'un hükümranlığı kısa sürer."

"Kardeşim can çekişiyor, ama ben ona yardım edemiyorum..."

"Zor kullanmamızı arzu eder misin?"

"Bu bir hata olur Putuhepa. Muvatallis'in kaderi zaten belli."

Güzel rahibe kocasına hayranlıkla baktı.

"Hatti'ye hükümdarlık etmek için duygularından feragat edecek kadar cesur musun?"

"Mademki öyle gerekiyor... Ama beni sana bağlayan duygular hiçbir zaman yok edilemez."

"Birlikte savaşacak, birlikte galip geleceğiz Hattuşil. Peki tüccarlar seni nasıl karşıladı?"

"Bana olan güvenleri azalmamış, hatta Urhi-Teşup'un hatalarından dolayı daha da güçlenmiş. Onlara göre Urhi-Teşup, İmparatorluğun yıkılmasına neden olacak. Taşranın desteğine sahibiz, ama başkentin desteğinden hâlâ yoksunuz."

"Aşa'nın altın stoku tükenecek gibi değil. Hattuşaş'a gidecek ve üst rütbeli askerleri bizim tarafa geçmeleri için ikna edeceğim."

"Ya Urhi-Teşup'un eline düşersen?"

"Hattuşaş'ta dostlarımız var. Onlar beni saklar. Görüşmelerimi her defasında ayrı ayrı yerlerde yapacağım."

"Bu çok tehlikeli Putuhepa."

"Urhi-Teşup'a rahat yüzü göstermemeliyiz. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçmemiz gerek."

Hititli sarışın güzelin dili yarı uykulu yatan Aşa'nın sırtını yalıyor ve yavaş yavaş ensesine doğru çıkıyordu. Duyduğu zevk tam kıvamını bulunca diplomat uyuşukluktan kurtuldu, yan tarafına döndü, göğüsleri titreyen metresine sarıldı. Tam kıza, o güne dek görmediği bir okşama türünü armağan etmeye hazırlanırken, Urhi-Teşup birden odaya girdi.

“Siz sevişmekten başka bir şey düşünmez misiniz Aşa?”

“Başkentiniz, insanın soluğunu kesen tatların kaynağı gibi görünüyor.”

Urhi-Teşup sarışın kadını saçlarından tuttuğu gibi dışarı attı. Bu sırada Aşa koku sürünüyor ve giyiniyordu.

Hititli:

“Bugün keyfim yerinde,” dedi.

Urhi-Teşup’un kasları her zamankinden daha fazla göze çarpıyordu. Uzun saçları ve göğsünü kaplayan kızıl renkli kılları ile İmparator’un oğlu merhametsiz bir savaşçı gibi duruyordu.

Urhi-Teşup:

“Bütün hasımlarım öldürüldü,” dedi. “Şimdi sadece bir hain kaldı. Bundan böyle ordu bana kayıtsız şartsız itaat edecek.”

Urhi-Teşup temizlik harekâtına girişmeden önce çok düşünmüştü. Şayet Aşa’nın söyledikleri doğruysa, diğerlerini de kötü yola sevk edecek hainleri ayıklamak için eline iyi bir fırsat geçmiş demektir; yok eğer yalan söylediyse, en azından olası rakiplerini temizlemiş olacaktı. Mısır elçisinin verdiği bilgiler doğrultusunda yapılan bu kanlı operasyon, her iki durumda da kendisine avantaj sağlıyordu.

“Babanızı tedavi etme teklifimi hâlâ reddediyor musunuz?”

“İmparator artık iyileşemez Aşa. Durumunu düzeltemeyecek ve acılarını artırmaktan başka bir işe yaramayacak olan ilaçlarla ona azap vermek bir yarar sağlamaz.”

“Mademki hükümdarlık edecek durumda değil, İmparatorluk başsız mı kalacak?”

Urhi-Teşup muzaffer bir edayla gülümsedi.

“Üst rütbeli subaylar yakında beni İmparator olarak seçecekler.”

“Ve artık uzun süreli bir ateşkes sağlayacağız, değil mi?”

“Kuşku mu duyuyordunuz?”

“Size güveniyorum.”

“Ama yine de önümüzde önemli bir engel var: İmparator’un kardeşi Hattuşil.”

“Onun etkisi pek önemsiz, değil mi?”

“O, hayatta olduğu sürece, bana zarar vermeye çalışacak! Tüccarları kendi yanına çekerek, orduyu tam olarak teçhizatlandırmak için ihtiyacım olan maddi kaynaklardan beni mahrum edebilir.”

“Hattuşil'i yakalayacak durumda değil misiniz?”

“O bir yılanbalığı gibidir ve saklanma sanatını çok iyi bilir.”

Aşa, ona hak verdiğini belirterek:

“Can sıkıcı bir durum,” dedi. “Ama bir çözümü var.”

Urhi-Teşup'un gözlerinde bir ışık parladı.

“Hangisi dostum?”

“Ona bir tuzak kuralım.”

“Yani... siz bana onu yakalamak için yardım mı edeceksiniz!”

“Hatti'nin yeni İmparatoru'na şatafatlı bir armağan vermek Mısır elçisinin görevi değil midir?”

Nefertari, gaiple ilişki kurabilme yeteneğini kullanarak, Ramses'in sezgisini doğrulamıştı: Acımasız bir savaşa hazırlanırken Mısır donanmasının bir gemisine çarpıp onu batıran suaygırı sürüsünün orada bulunuşu bir tesadüf değildi. Balıkçılar bu hayvanları özellikle oraya sürüp toplamışlardı.

Ramses:

“Şenar... Evet, bütün bu olaylar onun başının altından çıkıyor,” dedi. “Bizi yok etme isteğinden asla vazgeçmeyecek, çünkü onun tek yaşama nedeni bu. Güney'e doğru yaptığımız bu yolculuğu sürdürmek istiyor musun Nefertari?”

“Firavun'un, projesinden vazgeçme hakkı yoktur.”

Nubye manzaraları ve Nil onlara Şenar'ı ve Şenar'ın kinini unutturmuştu. Lotus ile Setau, konakladıkları yerlerde hayran olunacak güzellikte kobralar yakaladılar. Bunların arasında bir de başı kırmızı çizgili olanı vardı. Bol miktarda yılan zehiri elde edecekler gibi görünüyordu.

Tenî güneşten yanan çekici Nubiyeli şimdi daha da güzelleşmişti. Bol miktarda iyi cins hurma şarabı ve gecelerin tatlı sıcaklığı içinde aşk yapmanın keyfi, bu yolculuğu bir zevk şölenine dönüştürüyordu.

Güneş, palmyelerin yeşilini ve tepelerin toprak rengini yeniden canlandırdığında, Nefertari, kuşların cıvıltılarıyla selamlanan bu yeniden doğuşun sevincini tadıyordu. Her sabah, geleneksel olarak giydiği askılı beyaz elbisesiyle, göğün, toprağın ve ara dünyanın tanrılarına dualar ediyor ve Mısır halkına bu yaşantıyı bağışladıkları için şükrediyordu.

Uzakta, kum adacıklarından birine oturmuş bir ticaret gemisi göründü.

Kral gemisi ticaret gemisinin yakınında durdu. Terk edilmiş gibi görünen gemide hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Ramses, Setau ve iki denizci, gemiyi yakından görmek için bir

sandala bindiler. Nefertari Kral'ı caydırmaya çalıştı, ama geminin Şenar'a ait olduğundan emin olan Ramses orada bazı ipuçları bulabileceğini umuyordu.

Güvertede hiçbir şey yoktu.

Denizcilerden biri:

“Ambar kapağı kapalı,” dedi.

Denizci, Setau'nun yardımıyla tahta sürgüyü kırdı.

Hiçbir tehlikenin olmadığı nehrin bu noktasında, gemi neden kuma oturmuştu? Tayfaların yükünü boşaltmasına fırsat kalmadan, neden böyle alelacele terk edilmişti?

Denizci ambara girdi.

Korkunç bir haykırış, sabahın bu erken saatinde mavi göğü yarıdı geçti. Setau geriledi. En ürkütücü yılanların karşısında korku nedir bilmeyen yılan oynatıcısı, olduğu yerde donup kaldı. Geminin gövdesindeki, büyük bir delikten ambara girmiş çok sayıda timsah gemiciyi bacaklarından yakalamış, kocaman çeneleriyle parçalıyordu. Adamın çığlıkları kesildi.

Ramses, zavallı denizcinin yardımına koşmak istediye de Setau onu engelledi.

“Kendini göz göre göre ölüme atma... Onu artık hiç kimse kurtaramaz.”

Birincisinden daha zalimane hazırlanmış ikinci bir tuzaktı bu. Şenar, gözüpekliğiyle ünlenmiş kardeşinin nasıl davranacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Kalbi öfke dolu olan Kral, Setau ve öteki denizciyle birlikte gemiden kuma atladı.

Kayıkları ile aralarında dev bir timsah duruyordu. Sekiz metreten uzun ve bir tondan daha ağır olan bu hayvan, ağzı saldırmaya hazır bir şekilde açık, gözlerini dikmiş onlara bakıyordu. Şu an tamamen hareketsiz duran korkunç hayvan, isterse olağanüstü bir hızda hareket edebilirdi. Hiyeroglif yazılarında timsah işareti, hiç kimse'nin karşı koyamayacağı kadar hızlı eylemleri simgelemiyor muydu?

Setau çevresine bakındı: Etrafları birçok timsahla çevrilmişti. Kaçmak imkânsızdı.

Kapalı ağızlarının kenarından bir hançerden daha keskin olan dişleri görünen timsahlar, böylesine güzel avları ele geçirmenin keyfi içinde gülümsüyor gibiydiler.

Kral gemisinden bu sahneyi görmek olanaksızdı. Bir süre sonra, küçük grubun geri dönmediğini görerek endişeleneceklerdi, ama iş iştten geçmiş olacaktı.

Setau:

“Bu şekilde ölmek istemiyorum,” dedi.

Ramses, hançerini kınından yavaşça çıkardı. Savaşmadan ölmeyecekti. Canavar saldırdığı an, hayvanın altına kayacak ve bıçağını boğazına saplamaya çalışacaktı. Bu umutsuz bir çabaydı. Ortalarda görünmeyen Şenar sonunda amacına ulaşacak gibi görünüyordu.

Hayvan birden iki metre ilerledi, sonra tekrar hareketsiz kaldı. Denizci yere diz çökmüş, elleriyle gözlerini kapamıştı.

Ramses, Setau’ya:

“Olanca gücümüzle haykırp saldıracağız,” dedi. “Belki gemiden bizi duyarlar. Sen soldan ben sağdan.”

Ramses son olarak, ona şu anda hem yakın, hem de çok uzaklardaymış gibi gelen Nefertari’yi düşündü. Sonra kafasının içindeki düşünceleri boşalttı ve bütün enerjisini toplayarak, dev timsahın üzerinde yoğunlaştı.

Kral tam haykırmak üzereydi ki kıyı boyunca uzanan dikenli bitkilerin arasında bir hışırtı duyar gibi oldu. Sonra ortalığı gökgürültüsünü andıran, öyle güçlü bir fil bağırması kapladı ki timsahlar bile korkuya kapıldı. Bütün hırsıyla suya girip kum adacığına ayak basan dev gibi bir filin sesiydi bu. Hortumuyla timsahların en büyüğünü kaldırdığı gibi ötekilerin üzerine fırlattı. Timsahlar birbirleriyle itişip kakışarak suyun içinde kayboldular.

Ramses:

“Demek sen geldin, benim sadık dostum!” dedi sevinçle.

Filin, gerektiğinde ölümcül bir silah olan hortumu, Mısır Kralı’nın beline yavaşça dolandı, onu havaya kaldırdı, ensesinin üzerine oturttu. Hayvanın iri kulakları sevinçten havayı dövüyordu.

“Daha önce ben senin hayatını kurtarmıştım. Bugünse sen benimkini kurtarıyorsun.”

Bir zamanlar, hortumuna saplanan bir okla yaralanan bu file yardım eden ve onu tedavi eden Ramses’le Setau olmuştu. O zaman genç bir hayvanken, bugün, küçük gözlerinden zekâ fışkıran muhteşem bir erkek fil olmuştu.

Ramses onun alnını okşarken fil bu kez mutluluktan bağırırdı.

Tarım Bakanı Necem, raporuna son noktayı koydu. Suların istenildiği gibi kabarması sayesinde ambarlar dolacak, Kuzey ve Güney Mısır bolluk içinde yaşayacaktı. Hazine kâtiplerinin başarılı yönetimi sayesinde vergilerde bir indirim yapılması bile söz konusu olabilirdi. Ramses başkente dönünce, yüksek dereceli memurların Amenî'nin dikkatli ve eleştirel gözetimi altında gayretle çalışmış olduklarını görecekti.

Necem hızlı hızlı yürüyerek, Khâ'nın, kız kardeşi Meritamon'la oynadığını tahmin ettiği sarayın bahçesine gitti. Ama bahçede, lavta çalan küçük kızdan başka kimse yoktu.

"Ağabeyin gideli çok oldu mu?"

"Buraya gelmedi ki."

"Onunla burada buluşacaktık..."

Necem, kitaplığın yolunu tuttu. Piramitler döneminin filozofları tarafından yazılan 'Bilgeler Kitabı'nın bir kopyasını çıkarmayı arzu eden küçük Khâ'yı yemekten hemen sonra oraya bırakmıştı.

Çocuk hâlâ oradaydı. Yere bağdaş kurmuş, dizlerine serdiği papirüsün üzerinde çok ince fırçasını âdeta koşturuyordu.

"Hâlâ yorulmadın mı?"

"Hayır Necem. Bu metinler öyle güzel ki onların kopyasını çıkarmak insanın yorgunluğunu gideriyor ve elini çevikleştiriyor."

"Belki... ama artık bırakman gerek."

"Hayır, henüz olmaz! Sakkara'daki Unas piramidini inşa eden mimarın geometri kitabını incelemeyi öylesine çok istiyorum ki."

"Akşam yemeği..."

"Aç değilim Necem. N'olur, izin ver."

"Peki, sana bir süre daha izin veriyorum, ama..."

Khâ oturduğu yerden kalktı, bakanı iki yanağından öptü, sonra tekrar bağdaş kurup oturdu ve yaptığı işe büyük bir heyecanla tekrar daldı.

Kitaplıktan çıkan Necem başını iki yana salladı. Bir kez daha Ramses'in büyük oğlunun olağanüstü yeteneği karşısında hayran kalmıştı. Bu harika çocuk, bütün umutları doğrulayan bir delikanlı olmuştu. Khâ bu şekilde giderse, Firavun kendisine layık bir vârise sahip olacak demekti.

"Mısır tarımı ne durumda, aziz dostum Necem?"

Bakanı daldığı düşüncelerden çıkaran Meba'nın sesi idi. Meba her zamanki gibi şık ve güleryüzlüydü.

"İyi, çok iyi."

"Uzun zaman şöyle karşılıklı geçip konuşma fırsatı bulamadık. Akşam yemeği davetimi kabul eder miydiniz?"

"İşlerim öylesine yoğun ki ne yazık ki kabul edemeyeceğim."

"Üzülüm."

"Ben de Meba, ama Krallığa hizmet etmek, kişisel zevklerin önünde geliyor."

"Firavun'a hizmet eden herkesin inancı bu. Bu inanç çalışmalarımızda bizi teşvik etmiyor mu?"

"Ne yazık ki insanlar, zaaflarından sıyrılamıyor ve sık sık görevlerini unutuyorlar."

Meba, eğlence düşmanı olan bu kendini beğenmiş adamdan nefret ediyordu, ama ihtiyacı olduğu bilgileri ondan koparabilmek için saygı ve kibarlık göstermek zorundaydı.

Diplomatın durumu hiç parlak değildi. Sonuçsuz birçok girişimin sonucunda, Aşa'nın gönderdiği mesajların içeriğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğini anlamıştı. Amenî hiç ihtiyatsızlık etmiyordu.

"Sizi evinize bırakabilir miyim? Çok sakın iki atı olan yeni bir arabam var."

Necem, asık suratla:

"Yürümekten daha çok hoşlanırım," dedi.

"Khâ'yı görme fırsatınız oldu mu?"

Tarım Bakanı'nın yüzü aydınlandı.

"Evet, böyle bir şansım oldu."

"Ne şaşırtıcı çocuk, değil mi?"

"Şaşırtıcıdan da öte! Onda iyi bir kral olma yeteneği var."

Meba ağırbaşlı hal takındı:

"Ancak sizin gibi bir adam, onu kötülüklerden koruyabilir. Onunki gibi bir kabiliyet kıskançlığı ister istemez üzerine çeker."

"İçiniz rahat etsin. Setau onu nazardan koruyacak tedbirleri aldı."

"Her türlü önlemi aldığınızdan emin misiniz?"

"Khâ, gelişmesini ve gücünü güvence altına alan papirüs sapı biçimde bir muska ile üzerine tam bir göz resmi çizilmiş bir sargı

ıkıyor. Her türlü zararlı güce karşı kendini koruyan mükemmel bir sihirli donanıma sahip.”

“Gerçekten şaşırtıcı.”

Necem:

“Ayrıca,” diye ekledi, “Khâ her gün Amon tapınağındaki laboratuvara gidip duvarlarına kazınmış formülleri çok iyi bir şekilde öğreniyor. Bana inanın, bu çocuk çok iyi korunmuş durumda.”

“Artık içim rahat. Bu arada, yemek teklifim hâlâ geçerli. Fırsatınız olduğunda beklerim?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, yüksek tabakanın âdetlerinden hiç hoşlanmam.”

“Sizi çok iyi anlıyorum dostum! Ama, diplomasinin içindeyseniz bu tür bir yaşamdan yakanızı sıyırmak maalesef olanaksızdır.”

İki adam ayrıldılar. Sevinçten çılgına dönmüş olan Meba yerinde duramıyordu. Ofır kim bilir ne kadar memnun olacaktı.

Kıyıda onları izlemiş olan erkek fil, Ebu Simbel kıyısına yanaşan gemiyi bir hoş geldin bağırışıyla karşıladı. Dev hayvan, ırmağa dimdik inen bir yamacın tepesinden Ramses'i gözlerken, Ramses de tepelerin oluşturduğu iki çıkıntının arasından akan altın kumlu dereyi hayranlıkla seyreliyordu. Kral, bu büyümlü yeri keşfedişini ve tanrıçanın sihirli taşını bulan Lotus'la yaptığı araştırmayı anımsadı.

Güzel Nubyeli, ırmağın sularına çırlıçiplak dalıp, güneş altındaki sahile kadar yüzme arzusuna karşı koyamadı. Buraya sağ salim vardıkları için mutlu olan birçok tayfa da onu takip ettiler.

Orada bulunan herkes, gemicilerin nirengi noktası olarak kullandığı mahmuz biçimindeki kayanın hâkim olduğu bu manzara karşısında büyülenmişti. Nil, burada hoş bir kavis çiziyor, iki kaya çıkıntısı arasında kalmış kumsalı yalayarak geçiyordu.

Gövdesindeki su taneleri gümüş gibi parlayan Lotus, kahkahalar atarak tepeye tırmandı. Ardından, cepleri ilaçlarla dolu antilop derisinden tüniğiyle Setau geliyordu.

Ramses, Nefertari'ye:

"Bu yer sana neyi hatırlatıyor?" diye sordu.

"Burada tanrıça Hator'un varlığını hissediyorum. Taşlar, âdeta birer yıldız gibi göğün altın ışığını yansıtıyor."

"Kuzeyde, dik bir yamaç su hizasına kadar iniyor. Güneyde, tepe ikiye ayrılıyor ve arada geniş bir alan ortaya çıkıyor. En önemlisi, tepenin oluşturduğu iki çıkıntı âdeta bir çifti simgeliyor. Ben burada, Kral ve Kraliçe çifti gibi birbirinden ayrılmaz iki tapınak yaptıracak, aşkımızı yücelteceğim. Senin yüzün, burada taş kazınmış olarak sonsuza kadar kalacak ve her gün senin yeniden doğmanı sağlayan güneşi seyredecek."

Davranışı her ne kadar protokole uygun olmasa da Nefertari, kollarını Ramses'in boynuna doladı ve onu coşkuyla öptü.

Nubye genel valisi, gemisi Ebu Simbel'e yaklaştığında hayal gördüğünü sanarak gözlerini ovuşturdu.

Sahilde onlarca taş yontucusu tarafından düzenlenen şantiye, devâsâ bir anıtın inşa edilmek üzere olduğunu açıkça gösteriyordu. Bazı yontucular ahşap iskeleler kurarak, kıyıya dimdik inen kumtaşı yamacının yüzünü şekillendirmeye başlamıştı bile. Diğerleri de kaya bloklarını parçalara ayırıyordu. Yük gemileri gerekli inşaat aletlerini getirmişti. Mutlak disipline önem veren ekip şefleri, zanaatkarları küçük gruplara ayırmış ve her birinin yapacağı işi kesin bir biçimde belirlemişlerdi.

Bu projenin tasarımcısı Ramses'ten başkası değildi. Kıyıdaki açıklıkta bir maket ve planlar duruyordu. Kral, kafasındaki hayalin en mükkemmel biçimde gerçeğe dönüşmesi için çalışmaları yönlendiriyor, mimarlar ve baş heykeltıraşlarla görüşerek hataları düzelttiriyordu.

Genel vali, geldiğini İmparator'u rahatsız etmeden nasıl bildirecekti? En iyisi Ramses'in onu kendiliğinden görmesi için beklemektir. Kral'ın huysuz olduğu ve rahatsız edilmekten hiç hoşlanmadığı söylenmiyor muydu?

Sol ayağına yumuşak ve serin bir şey sürtündü... Genel vali gözlerini yere doğru indirdi ve olduğu yerde dondu kaldı.

Bu, bir metre uzunluğunda kırmızı siyah renkli bir yılan. Hayvan, kumun üzerinde kıvrıldıktan sonra genel valinin ayağının üzerinde durdu. Valinin en ufak bir hareketi ya da çığlığı sürüngenin saldırmasına neden olabilirdi.

Valinin birkaç adım ötesinde göğüsleri meydanda bir kadın duruyordu. Kadının üzerindeki tek giysisi olan kısa peştamal, en hafif esintide havalanıyor, güzel vücudunu örtmekte pek başarılı olmuyordu.

Havanın sıcak olmasına rağmen tüyleri diken diken olan genel vali:

“Bir yılan,” diye mırıldandı.

Lotus gördüğü şeyden hiç heyecanlanmadı.

“Neden korkuyorsunuz?”

“Ama... bu yılan...”

“Yüksek sesle konuş, sizi duyamıyorum.”

Yılan, adamın baldırı boyunca yavaş yavaş tırmanmaya başladı. Genel valinin tek sözcük söyleyecek hali kalmamıştı.

Lotus sokuldu.

“Onu siz mi rahatsız ettiniz?”

Genel vali neredeyse bayılmak üzereydi.

Güzel Nubyeli, kırmızı siyah yılanı yakaladı ve onu sol koluna doladı. Etleri bingil bingil olan bu şişman adam, Lotus’un zehrini aldığı bu yılandan neden korkmuştu?

Genel vali soluğu tikanıncaya kadar koştu, ayağı bir taşla takılınca Kral’ın yakınında yüzüstü düştü. Ramses, burnu kuma gömülmüş şekilde boylu boyunca uzanan bu adama merakla baktı.

“Abartılı bir saygı gösterisi değil mi, ne dersin?”

“Beni bağışlayın Majeste, bütün bunlara bir yılan neden oldu... Ölümünden kıl payı kurtuldum!”

Vali ayağa kalktı.

“Şenar’ı tutukladın mı?”

“Bu konuda hiçbir çabayı esirgemediğinden emin olabilirsiniz Majeste! Sizi memnun edebilmek için tüm gücümüzü seferber ettik.”

“Sen benim soruma yanıt vermedin.”

“Şu anki başarısızlığımız geçici. Askerlerim Aşağı ve Yukarı Nubye’yi kontrolleri altında bulunduruyorlar. Şenar elimizden kurtulamayacak.”

“Peki, beni karşılamaya neden geç kaldın?”

“Yerel güvenlik gerekleri...”

“Yani yerel güvenliğinin Kral ve Kraliçe çiftinin güvenliğinden daha önemli mi olduğunu söylemek istiyorsun?”

Genel vali kıpkırmızı oldu.

“Elbette ki hayır Majeste! Bunu söylemek istememiştim ve...”

“Arkamdan gel.”

Genel vali Firavun’un öfkesinden korkuyordu, ama Ramses sükûnetini hiç bozmadı.

Genel vali Kral’ı, şantiyenin kenarına kurulmuş büyük çadırlardan birinin içine kadar izledi. Bu çadır Setau’nun reviriydi ve Setau, bir taş işçisinin, yaralı bacağına bandajla sarıyordu.

Kral:

“Nubye’yi seviyor musun Setau?” diye sordu.

“Bu soruyu bana nasıl sorarsın?”

“Karın da buraya vurgun sanırım.”

“O, buraya gelince beni tüketiyor. Burada sanki enerjisi iki katına çıkıyor ve cinsel istekleri bitmiyor.”

Genel vali kasılıp kalmıştı. Bu adam İki Ülke'nin efendisiyle bu üslupta nasıl konuşabiliyordu!

“Aramıza katılarak bizi onurlandıran bu üst düzey memuru tanıyor olmalısın.”

Setau:

“Memurlardan nefret ederim,” dedi. “Sonunda onları boğacak olan birtakım imtiyazlar elde etmek için çırpınıp dururlar.”

“Senin için üzgünüm.”

Setau Kral'a hayretle baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Nubye çok geniş toprakları olan bir bölgedir ve onu yönetmek ağır bir görevdir. Sen de aynı fikirde değil misin genel vali?”

“Elbette aynı fikirdeyim Majeste!”

“Tek başına Kuş eyaleti bile güçlü bir yönetimi gerektiriyor.”
Sen de böyle düşünüyorsun değil mi genel vali?”

“Elbette Majeste!”

“Senin düşüncelerini de göz önünde bulundurarak, arkadaşım Setau'yu, ‘Kuş eyaletinin Kraliyet oğlu’ olarak tayin etmeye ve yönetimi ona emanet etmeye karar verdim.”

Setau, sanki söz konusu edilen kişi kendisi değilmiş gibi elindeki çarşafı katlamaya devam etti. Genel vali ise heykeltıraşın hayat vermeyi başaramadığı donuk bir heykeli andırıyordu.

“Majeste, ortaya çıkacak sorunlar, Setau ile ilişkilerimiz...”

“İnanıyorum ki bu ilişkiler açık yürekli ve samimi olacak. Sen Buhen kalesine dön ve Şenar'ı yakalamak için uğraş.”

Yaşadıklarına inanamayan genel vali çaresiz bir şekilde çıktı.

Setau kollarını kavuşturdu.

“Sanırım bir şaka söz konusu Majeste.”

“Bu bölgede bol yılan var, çok zehir elde edersiniz. Lotus mutlu olur ve birlikte bu eşsiz bölgede yaşama şansını elde edersiniz. Burada inşaatına başladığımız iki tapınaktaki çalışmaların yürütülmesi ve denetlenmesi için sana ihtiyacım var dostum. Bu tapınaklar Kral ve Kraliçe çiftini ölümsüzleştirmek için yapılacak. Böylece bu-

rada, Nubye'nin kalbinde, uygarlığımızın temelindeki giz kutlan-
mış olacak. Ancak, kararım hoşuna gitmediyse, reddetme konu-
sunda seni serbest bırakırım.”

Setau homurtuyu andıran bir ses çıkardı.

“Bu işi mutlaka Lotus’la birlikte planladınız! Hem sonra Fira-
vun’un iradesine kim karşı çıkabilir?”

Kral, yaptığı sihirli ayinle güneydeki düşmanların ruhunu kuzey ve kuzeydekilerininkini güneye, batıdaki hasımlarının ruhunu doğuya ve doğudakilerininkini de batıya aktardı. Dört ana yönün bu şekilde ters yüz edilmesi sayesinde, Ebu Simbel bilinen dünyadan kopacak ve insanıoğluna özgü kargaşadan uzak kalacaktı. Kurulacak yapıların çevresinde Kraliçe’nin oluşturacağı bir güç alanı onları dış zararlara karşı koruyacaktı.

Büyük tapınağın önüne kurulan küçük tapınakta, Ramses, onu Nefertari’ye bağlayan aşkı Maât’a sunup Kral ve Kraliçe çiftinin birlikteliklerini ışığa bağladı. Ramses ve Nefertari’nin Ebu Simbel’de sonsuza kadar kutlanacak evlilikleri, Mısır halkının beslenme kaynağı olan kutsal enerjiyi toplayacaktı.

Ramses’in ve Nefertari’nin gözleri önünde Kral’ın tapınağı ile Kraliçe’nin tapınağı belirmeye başladı. Taş ustaları, tapınağın merkez bölümünü oluşturmak amacıyla kayayı oymaya başladılar. Kayanın içinde, 33 metre yüksekliğinde, 38 metre genişliğinde ve 63 metre derinliğinde bir mekân oluşturulacaktı.

Ramses’le Nefertari’nin adları, Ebu Simbel’in taşına kazınır kazınmaz, Ramses yola çıkma hazırlıklarının başlaması emrini verdi.

Setau:

“Pi-Ramses’e mi dönüyorsun?” diye sordu.

“Henüz değil. Küçük tapınaklar kurmak için Nubye’de birçok yer seçeceğim. Tanrılarla tanrıçalar bu ateş ülkesinde oturacaklar ve mimarlarımızın gayretlerini düzene sokacak kişi sen olacaksın. Ebu Simbel ışığın kaynağı olacak ve çevresini, barışın sürekliliğini sağlayacak küçük tapınaklar ordusu saracak. Bu projeyi tamamlamak için birçok yıl gerekecek, ama biz zamanı yeneceğiz.”

Düşüncelere dalmış olan Lotus dik bir kayanın tepesinden Kraliyet gemisinin uzaklaşmasını izledi. Beyaz yelkenli, Nubye’nin

masmavi göğünün aksettiği mavi suların üzerinde süzülerek gidiyordu. Lotus, geminin pruvasında duran Ramses ve Nefertari'yi hayranlıkla seyretti.

Lotus önceden sadece sezebildiği şeyi bugün açıkça dile getirebilirdi: Ramses, Nefertari'yi sevdiği ve onun da aynı sevgiyi duymasını sağladığı için büyük bir firavun kişiliğine erişmişti.

Ebu Simbel'in Kraliçesi Nefertari, göğün ve yeryüzünün yollarını açıyordu.

Şenar çılgına dönmüştü.

Hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Ramses'i yok etmek ve yolculuğunu baltalamak için yaptığı bütün girişimlerin başarısızlığından sonra, Şenar Büyük Güney'in içlerine doğru kaçmak zorunda kalmıştı.

Şenar, çalıntı bir gemiyle yola çıkmıştı. Ancak geminin sahipleri şikâyetle bulununca peşine valinin askerleri düşmüştü. Yanındaki Nubyeli denizcilerin becerikliliği olmasaydı, askerlerin eline geçmiş olacaktı. Şenar, izini kaybettirmek umuduyla bir süre sonra gemiyi terk etmiş ve çölde ilerlemeye başlamıştı. Şenar'ın sağ kolu olan Giritli paralı asker sıcağa, yakıcı havaya ve sürüngelelerin, aslanların ve öteki yırtıcı hayvanların sürekli tehdidi altında yapılan bu yolculuğa sövüp duruyordu.

Ama Şenar hâlâ diretiyor, Ebu Simbel'e saldırıp şantiyeyi dar-madağın edebilecek güçteki kabileleri ayaklandırmak için İrem ülkesine ulaşmak istiyordu. Nubye'de güvensizlik hâkim olur olmaz Firavun'un itibarı kalmayacak ve hasımları onu devirmek için birlik olacaktı.

Şenar'ın komuta ettiği küçük müfreze, altın yıkama bölgesinin yakınına kadar sokulmuştu. Bu yasak bölgede, özel becerilere sahip işçiler, Mısır ordusunun gözetimi altında çalışıyorlardı. İsyanlılar Mısır'a giden altın teslimatını engellemek için önce burayı ele geçireceklerdi.

Bir kum tepesinin üzerine çıkan Şenar, altın parçalarını, üzerlerine yapışan çamurdan tamezlemek için yıkayan Nubyeli işçileri gördü. Çölün ortasında kazılmış bir kuyudan alınan su, bir depoya dolduruluyor, oradan da bir meyilli kanalla durulaştırma havuzuna akıtılıyordu. Suyun hafif akımı sayesinde çözölen toprak su yüzeyinde kalıyor, daha ağır olan altın parçaları ise havuzun dibine çöküyordu. Altını iyice saflaştırmak için bu işlemi birkaç kez yinelemek gerekiyordu.

Altın madenini çok sayıda iyi silahlanmış asker koruyordu. Sıradan bir savaşçının onlarla başedebilme şansı hiç yoktu. Bu nedenle Şenar, değişik kabilelerden toplayacağı yüzlerce savaşçıyı bir araya getirerek büyük çapta bir başkaldırı düzenlemek zorundaydı.

Şenar İrem Ülkesi'nde, Nubyeli kılavuzun önerdiği kabile reisini ziyaret etti. Vücudunun her tarafında yara izleri olan uzun boylu kabile reisiyle İrem ülkesinde karşılaştı. Zenci kabile reisi, köyünün tam ortasındaki geniş kulübesinde Şenar'ı kabul etti, ama karşılaşma pek soğuk oldu.

"Sen Mısırlısın."

"Evet, Mısırlıyım, ama Ramses'ten nefret ediyorum."

"Ben de ülkemi ezen bütün firavunlardan nefret ediyorum. Seni kim gönderdi?"

"Ramses'in, Mısır'ın kuzeyinde oturan güçlü düşmanları gönderdi. Şayet onlara yardım edecek olursak Firavun'u yenecek ve size topraklarınızı iade edecekler."

"Biz isyan etmeye kalksak Firavun'un askerleri bizi kılıçtan geçirir."

"Kabilenin tek başına bu iş için yeterli olmayacağını kabul ediyorum. İşte bu nedenle başka kabilelerle ittifakların kurulması kaçınılmaz."

"İttifaklar kurmak güç, çok güç... Toplanmak ve aylar boyu uzun uzun konuşup tartışmak gerek."

Şenar'da eksik olan niteliklerden biri de sabırdı. Öfkesini zapt etmeye çalıştı ve görüşmeler ne kadar uzarsa uzasın dayanmaya karar verdi.

Kabile reisine:

"Bana yardım etmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Burada, köyümde kalmak zorundayım. Oysa bir görüşme yapmak için komşu köye gitmek gerekecek. Orası da çok uzak."

Giritli paralı asker, Şenar'a bir gümüş plaka verdi.

Şenar:

"Bu hazineyle kabileni aylarca beslersin. Bana yardım edene hakkını öderim," dedi.

Nubyeli'nin bu tekliften çok hoşlandığı açıkça görülüyordu.

"Komşularla konuşursam bunu bana verecek misin?"

"Başarırsan daha fazlasını da veririm."

“Bu iş yine de uzun, çok uzun sürecek...”

“Yarın sabah güneş doğar doğmaz harekete geçelim.”

Pi-Ramses’e dönen Güzel İset, Nefertari ortaya çıkmadan önce, Ramses’le aşklarını yaşadıkları saz kulübeyi sık sık düşünüyordu. Bir ara sevdiği adamla evlenmeyi umut etmişti, ama Kraliçe olmayı hak eden yüce bir kadınla nasıl rekabet edebilirdi?

Bazen, aşk ağrısı dayanılmaz hal alınca, Güzel İset hiç makyaj yapmıyor, eski elbiseler giyiyor ve kokular sürmeyi unutuyordu... Ama Ramses’in ona verdiği iki oğlu Khâ ve Merenptah ile Nefertari’nin kızı Meritamon’a duyduğu sevgi, onu sıkıntılarından kurtarıyordu. Güzel İset bu üç çocuğun geleceğini düşünüyordu. Merenptah güzel, sağlıklı bir çocuk olmuştu. Zekâsı daha şimdiden belli oluyordu. Meritamon da zarif, dikkat çekici bir müzisyen, güzel bir kız olmuştu. Khâ ise geleceğin eşi az bulunur bilgini olacaktı. Bu üç çocuk, kendi geleceğini onlarda gören Güzel İset’in tek umuduydu.

Baş mabeyinci ona ametist ve kırmızı akikten yapılmış, dört sıralı bir kolye, bir çift gümüş küpe ve altın sırmayla işlenmiş renkli bir elbise getirdi. Arkasından da Ramses’in ablası göründü.

“İset, yorgun görünüyorsunuz.”

“Geçici bir bezginlik. Ama... bu harika şeyler kimin için?”

“Bu mütevazı hediyeleri size vermeme müsaade eder misiniz?”

“Çok duygulandım. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Kendinden emin duran, koruyucu pozlarındaki esmer, uzun boylu kadın, harekete geçmeye karar vermişti.

“Bu durumunuz sizin için bir yük değil mi, sevgili İset?”

“Hayır, gerçekten hayır. Ben mademki Büyük Ramses’in çocuklarını yetiştirme mutluluğuna erişmişim, bu bana yeter.”

“Neden hiç de parlak olmayan bu kadere razı oluyorsunuz?”

“Kral’ı ve çocuklarını seviyorum. Tanrılar bana bu mutluluğu vermediler mi?”

“Tanrılar... Tanrılar boş bir hayalden ibaret İset!”

“Siz ne diyorsunuz!”

“Bir tek Tanrı vardır, Akenaton’un saygı gösterdiği, Musa ile Yahudilerin de dua ettikleri tek Tanrı. Bizim de ona yönelmemiz gerekiyor.”

“Siz kendi yolunuza devam ediniz Dolant, ama bu benim yolum değil.”

Güzel İset'i bu konuda ikna edemeyeceğini anlayan Dolant başarı umudu olan başka bir alanı denemeye karar verdi.

“İkinci eş durumuna düşürülmeniz bana çok adaletsiz geliyor.”

“Ben öyle düşünmüyorum Dolant. Nefertari benden daha güzel ve benden daha zeki. Hiçbir kadın onunla boy ölçüşemez.”

“Bu doğru değil. Ayrıca Nefertari'nin çok kötü bir kusuru var.”

“Neymiş o kusur?”

“Nefertari Ramses'i sevmiyor.”

“Nasıl böyle bir şeyi düşünmeye cesaret edebiliyorsunuz...”

“Düşünmüyorum, biliyorum. Benim en çok hoşlandığım şeyin saray halkının konuşmalarını dinlemek ve onların sırlarını öğrenmek olduğunu bilmiyor musunuz? Nefertari'nin olduğu gibi görünmeyen entrikacı biri olduğunu söyleyebilirim. Ramses'le karşılaşmadan önce neydi? İstikbali olmayan sıradan bir rahibe adayı. Tek becerisi tapınağın içinde tanrılara hizmet etmek olan, ortanın altında bir müzisyen... İşe bak ki Ramses'in gözüne çarpmasını bildi. Bu gerçek bir mucizeydi. Mahçup bir genç kız, gözü yükseklerde olan çılgın bir kadına dönüştü.”

“Affedersiniz Dolant, ama bunu bir türlü kabul edemiyorum.”

“Kral ve Kraliçe çiftinin Nubye'ye yaptıkları yolculuğun gerçek nedenini biliyor musunuz? Nefertari kendi şanına yakışacak ve adını ölümsüzleştirecek bir tapınağın yapılmasını istedi! Ramses razı oldu ve uzun yıllar sürecektir masraflı bir inşaata girdi. Nefertari'nin tek arzusu, günü geldiğinde Kral'ın yerini almak ve tek başına ülkeyi yönetmek. Bu çılgınlığı önlemek için her çareye başvurmak gerekir.”

“Bu kadarını da düşü...”

“Tekrar ediyorum: Her çare. Tek bir kişi Ramses'i kurtarabilir: O da sizsiniz İset.”

Genç kadın sarsıldı. Dolant'tan kuşkulananmıyor değildi, ama Ramses'in ablasının ortaya koyduğu kanıtlar insanın aklını allak bullak ediyordu. Nefertari iyi bir insana benziyordu... Ama iktidarı ele geçirmek, insanı engelleyemeyeceği hırslara sürüklemeyi miydi? İset'in kafasındaki Ramses'e âşık olan ve ona tapan Nefertari görüntüsü parçalanmaya başladı. Entrikacı bir kadın için İki Ül-

ke'nin efendisini baştan çıkarmaktan büyük bir zafer olabilir miydi?

"Ne yapmamı önerirsiniz Dolant?"

"Ramses aldatıldı. Ramses'in, şimdiden bütün saray halkının Firavun'un vârisi gözüyle baktığı Khâ'nın annesi olan sizinle evlenmesi gerekirdi. Şayet Kral'ı seviyorsanız İset, şayet Mısır'ı seviyor ve onun mutluluğunu istiyorsanız bunun tek bir çözümü var: Nefertari'den kurtulun."

Güzel İset gözlerini kapadı.

"Dolant, bu olanaksız bir şey!"

"Size yardım ederim."

"Bir suç işlemek, insanın aklını, ruhunu ve adını darmadağın eden iğrenç bir şeydir... Büyük Kraliçe'ye zarar vermek ise, sonsuza dek lanetlenmek demektir."

"Kimse bilmeyecek ki! Ölüm vuruşuna karar verdiğiniz anda, karanlıkta hareket etmeniz ve hiçbir iz bırakmamanız gerek."

"Sizin tanrınızın isteği bu mu Dolant?"

"Nefertari, Ramses'in yüreğini kirleten ve onu ağır hatalar işlemeye sürükleyen, kötülüğe eğilimli bir kadın. Onun zarar vermesini önlemek için birleşmek bizim görevimizdir. Bu şekilde Kral'a sadık olduğumuzu göstereceğiz."

"Düşünmeye ihtiyacım var."

"Bundan daha normal ne olabilir? Size saygı duyuyorum İset ve isabetli kararı alacağınızı biliyorum. Kararınız her ne olursa olsun, size karşı olan sevgim değişmeyecek."

Dolant gitmeden onu iki yanağından öpünce, Güzel İset'in dudaklarında zavallı bir gülümseme belirdi.

Ramses'in ikinci eşi nefes almakta zorlanıyordu. Tereddütlü adımlarla sarayın bahçelerinden birine bakan pencereye doğru yürüdü, ama üzerine düşen parlak güneş ışığı bile onun huzursuzluğunu gideremedi.

Ellerini havaya kaldırarak, insanların kaderini, ömürlerini ve ölüm saatlerini belirleyen gökteki gizli güçlere dua etti. Onların adına hareket etmeye, Ramses'e zarar veriyor diye Nefertari'nin ömrünü kısaltmaya hakkı var mıydı?

Bir rakip! Güzel İset hayatında ilk kez Nefertari'yi bir rakip olarak görüyordu. Aralarındaki sessiz anlaşma sarsılıyor, bir çatışma,

birçok yıldan beri zapt edilmenin verdiği şiddetle ortaya çıkıyordu. Ramses'in iki oğlunun annesi ve sevdiği ilk kadın olarak, Güzel İset'in Ramses'in yanında, onunla birlikte hanedanlığa ortak olması gerekiyordu. Dolant, İset'in o güne kadar bastırmaya çalıştığı gerçek duygularını açığa çıkartmıştı.

Nefertari bir kere ortadan çekilince, Ramses bu aşkın geçici bir duygu olduğunu anlayacaktı. Haince niyetleri olan bu büyücüden kurtulunca Güzel İset'e, gençlik aşkına, onu sevmekten vazgeçmemiş olan kadına dönecekti.

Ofir, bütün Yahudileri hor görmekle birlikte, onların kendi mahallelerinde sunduğu güvenli ortamdan faydalanmasını bilmişti. Yine de, yakalanma tehlikesine karşı sık sık ev değiştiriyordu. Önceden çok ustaca hazırlanmış tanıklar sayesinde, Seramana, Libyalı büyücünün Mısır'ı terk ettiğine inanmıştı. Bu nedenle, sürdürdüğü araştırmayı durdurmaya razı olmuştu. Sadece, geceleri olabilecek karışıklıkları önlemekle görevli devriyeler olduğu gibi bırakılmıştı.

Durum böyle olmakla birlikte büyücü pek de huzurlu değildi. Çünkü aradan birçok ay geçtiği halde durumda hiçbir değişiklik olmamıştı. Otuz yedi yaşına gelen Ramses'in hükümdarlığının bu on beşinci yılında da Mısır Krallığı olağanüstü bir başarı sergiliyordu.

Hitit İmparatorluğu'ndan gelen haberler hem garip, hem de kaygı vericiydi. Urhi-Teşup hâlâ Mısır'a karşı topyekûn bir savaşa girmeyi düşünüyordu, ama hiçbir saldırıya girişmiyordu. Ayrıca Güney Suriye ile Kenan Ülkesi'nin oluşturduğu tampon bölge, savaşa alışmış ve yoğun bir saldırıyı püskürtecek nitelikteki Mısır birliklerinin kontrolü altındaydı. Nasıl oluyor da kanı kaynayan bir adam olan Urhi-Teşup böylesine kararsızlık gösteriyordu? Bedevilerin Ofir'e ulaştırdıkları çok kısa haberler konuya hiçbir açıklık getirmiyordu.

Güneyde bulunan Şenar, Nubyeli kabileleri ayaklanmaya bir türlü razı edemiyordu. Sonu gelmez görüşmeler birbirini izliyor, ama somut bir sonuca varılamıyordu.

Dolant, sarayda Güzel İset'in dostluğunu kazanmaya ve harekete geçmesi için onu razı etmeye çalışıyordu. Ama Firavun'un ikinci eşi, herhangi bir karar alabilecek durumda görünmüyordu. Meba'ya gelince, Aşa'nın Ameni'ye ulaştırdığı şifreli metinlerin içeriğini elde etme başarısını gösterecek beceriklilikte olmadığı anlaşıyordu. Evet, genç Khâ'nın yararlandığı sihirli korumanın nelerden yapılmış olduğunu kesin olarak öğrenmişti, ama Ramses'in büyük

oğlu, ciddi ve çalışkan tavrını hiç değiştirmeden sürdürdüğü için Ofir, bu korumada en ufak bir çatlak bulamıyordu.

Ramses, sayısız tapınağın temelini attığı uzun bir yolculuktan sonra başkente dönmüştü. Nefertari mutluluktan yerinde duramıyordu. Karı koca, savaş tehlikesine rağmen halkın büyük sevgisinin keyfini yaşıyordu. Herkesin inancı, ülkenin sürekli bir refaha kavuşturulduğu ve her türlü dış saldırılara karşı ülkeyi koruyabilecek bir Kral'la Kraliçe'ye sahip oldukları yolundaydı.

Ofir, ortaya çıkan bu bilançoya bakıp kara kara düşünüyordu. Yıllar geçiyor, Ramses'i yerle bir etme düşüncesi bir türlü gerçekleşmiyordu. Casusların başı olarak görevini başarma konusunda o güne kadar hiçbir kuşku duymayan Ofir, artık geleceğinden endişe duymaya başlıyor ve yılgınlığa kapılıyordu.

Konuk kabul odasının bir köşesinde karanlıkta oturduğu sırada içeri bir adam girdi.

“Seninle konuşmak istiyordum.”

“Musa...”

“Meşgul müsün?”

“Hayır, düşünüyordum.”

“Ramses nihayet döndü. Öğüdüne uyarak onu bekleme sabrını gösterdim.”

Musa'nın ses tonundaki kararlılık Ofir'e güven verdi. Peygamber sonunda harekete geçmeye karar vermiş miydi?

Peygamber:

“İhtiyarlar meclisini topladım,” dedi. “Beni Firavun'la konuşmak üzere sözcü seçtiler.”

“Toptan göç kararı hâlâ isteniyor demek.”

“Yahudi halkı Mısır'dan çıkacak, çünkü Yahova'nın emri böyle. Siz verdiğiniz sözleri tuttunuz mu?”

“Bedevi dostlarımız silah işini hallettiler. Silahlar şu an evlerin bodrumunda.”

“Biz zor kullanmamaya çalışacağız, ama bize zulmetmeye kalkışarlarsa kendimizi savunabilecek durumda olmamız gerekir.”

“Savunmanız sağlanacak Musa! Ramses, bir halkın isyanını asla kabul etmeyecektir.”

“Biz isyandan yana değiliz, ama bu ülkeyi terk edip vaat edilmiş topraklara gitmek istiyoruz.”

Ofir, keyfini belli etmemeye çalıştı. Sonunda ufukta bir umut ışığı görünmüştü! Musa, ülkede bir güvensizlik havası yaratarak, Urhi-Teşup'a askeri bir müdahale olanağı sağlayacaktı.

Topuz yaptığı saçlarını bir boneyle gizlemiş olan rahibe Putuhepa, Yazılıkaya tapınağındaki on iki tanrı figürünün olduğu duvarın tam karşısında, taş bir yatağın üzerine ölü gibi uzanmıştı.

Onu üç gün, üç gece, hiç uyanmadan derin bir şekilde uyutacak çok tehlikeli sıvı bir ilaç içmişti. Mukadderatın güçleri ile ilişki kurmak ve kararlarını ortaya çıkarabilmek için bundan daha iyi bir yöntem yoktu.

Sıradan kâhinler Urhi-Teşup hakkında sürekli olarak olumsuz kehânetlerde bulunuyorlardı. Ancak Hattuşil'le kendisini ilgilendiren bir karar almak için bu kâhinler yeterli değildi. Bu nedenle Putuhepa, tehlikeli, fakat sonucu kesin bir yöntem uygulamaya karar vermişti.

Evet, tüccar sınıfının tümünün ve ordunun hatırı sayılır bir bölümünün Hattuşil'den yana olmaları, yoğun çalışmalar sonunda sağlanmıştı. Ancak yine de Hattuşil ve Putuhepa, gelecekleri konusunda fazla hayalperest düşünüyor olabilir miydi? Mısır elçisi Aşa'nın altınları sayesinde üst rütbeli pek çok subay, savunma ve sınır karakollarının güçlendirilmesini ve Mısır'a karşı yapılacak saldırı planından cayılmasını memnuniyetle karşılamışlardı. Ama Urhi-Teşup, kendisine karşı düzenlenen komployu fark ederse fikirlerini değiştirmeyecekler miydi?

Urhi-Teşup'un iktidarı ele geçirmesine karşı çıkmak, eninde sonunda, ülkeyi sonu belli olmayan bir iç savaşa sürükleyecekti. Bu nedenle Hattuşil, elinde birçok desteği olmasına rağmen, binlerce Hititlinin öleceği böyle bir serüvene kalkışma konusunda tereddüt ediyordu.

İşte bu nedenle Putuhepa, rüyasında gelecekte bir haber almak istiyordu. Bu da ancak zoraki bir uyumayla elde edilebilecekti.

Böyle bir deneye girişenlerden bazıları hiç uyanmamıştı. Bazıları da zihinsel özürlü kalmıştı. Hattuşil, karısının ısrarına rağmen bu deneye razı olmamıştı. Ama Putuhepa hiç yılmamış, kocasının olurluğunu alıncaya kadar belki on kez dileğini yinelemişti.

Şu anda, üç gün, üç geceden beri taşın üzerinde hareketsiz yatı-

yor, belli belirsiz soluk alıp veriyordu. Kâhinlik kitaplarının yazdığına göre artık gözlerini açacak ve mukadderat güçlerinin ona öğütlediklerini açıklayacaktı.

Sinirleri iyice gerilen Hattuşil elleriyle pelerinini sıktı.

Uyanma süresi geçmişti.

"Putuhepa... Yalvarırım uyan!"

Bir irkilme. Hattuşil yanılıyor olmalıydı... Karısı kıpırdamamıştı. Hayır, hayır, gerçekten de kıpırdıyordu! Putuhepa birden gözlerini açtı ve on iki tanrının figürlerinin kazındığı duvara baktı.

İşte o zaman ağzından, Hattuşil'in tanıyamadığı yavaş ve derinden gelen bir ses çıktı.

"Fırtına tanrısını ve tanrıça İştâr'ı gördüm. İkisinin de söylediği aynıydı: 'Kocanı destekliyoruz ve bütün ülke onun arkasında yer alacak; düşmanı ise ininde sıkışmış bir yabandomuzuna benzeyecek.'"

Aşa'ya balı ve ilkbahar çiylelerini düşündüren yumuşak, tatlı elin okşayışları o kadar ısrarlıydı ki, onda yeni duygular ve yoğunluğu giderek artan bir arzu uyandırdı. Aşa'nın beşinci Hititli oynaşı, daha önceki kadınlar gibi baştan çıkarıcıydı ama o artık Mısırlı kadınları, Nil kıyılarını ve hurma bahçelerini özlemle arıyordu.

İnsana Hitit başkentinin can sıkıcı, ağır havasını unutturacak tek şey aşktı. Aşa, tüccarlar sınıfının başlıca temsilcileri ile ağız sıkı yüksek rütbeli subaylarla çok sayıda görüşme yapıyor sağlığı her geçen gün daha da kötüleşen, fakat can çekişmesinin ne zaman biteceği bilinmeyen Muvatallis'in vârisi ve Hatti'nin yeni efendisi Urhi-Teşup'la uzun pazarlıklarını sürdürüyordu. Mısırlının yarı resmi bir görevi daha vardı: Hattuşil'i aramak, saklandığı yeri bulmak ve onu Urhi-Teşup'a teslim etmek. İmparatorun oğlu, sürekli alarm halinde bulundurduğu piyade, süvari ve savaş arabalarına yaptırdığı talimlerden döndüğünde, Aşa ona düzgün aralıklarla ayrıntılı rapor veriyordu.

Urhi-Teşup'un askerleri tam üç kez, Hattuşil'i neredeyse yakalıyordu. Ama her seferinde, içerdeki mütteliklerinin zamanında haber vermesi sayesinde, Hattuşil son anda kaçmayı başarmıştı.

Aşa ile oynaşı bu kez tam eğlencelerini bitirmişlerdi ki Urhi-Teşup Mısır elçisinin odasına girdi.

Savaş komutanının bakışları sert, hatta kararlıydı.

Aşa, kokulu yağ ile ellerini ovuştururken:

“İyi haberlerim var,” dedi.

Urhi-Teşup zafer kazanmış bir kişinin coşkusuyla:

“Benim de iyi haberlerim var,” dedi. “Babam Muvatallis niha-yet öldü. Ben artık Hatti’nin efendisiyim!”

“Tebrikler... Ama Hattuşil ne olacak?”

“İmparatorluğumun toprakları çok geniş olmasına rağmen, uzun süre benden kaçamayacak. İyi haberlerden söz ediyordunuz?”

“Bu haber Hattuşil’le ilgili. Güvenilir bir haberci sayesinde, Muvatallis’in kardeşinin nerede olduğunu bildiğimi sanıyorum, ama...”

“Ama ne Aşa?”

“Hattuşil tutuklanınca barış antlaşması yapacağınızı garanti ediyor musunuz?”

“Siz doğru taraftan yana oldunuz dostum, emin olabilirsiniz. Mısır düş kırıklığına uğramayacak. Şimdi söyleyin bu hain nerede saklanıyor.”

“Yazılıkaya tapınağında.”

Urhi-Teşup, olası gözcülerin dikkatini çekmemek için yanına sadece on kişilik bir müfreze aldı. Kalabalık birliklerin çıkaracağı gürültü düşmanlarını uyandırıp Hattuşil’in kaçmasına neden olabilirdi.

Demek ki Putuhepa’nın emrine verilen rahipler, ölen İmparator’un kardeşine sığınma sağlamışlardı. Urhi-Teşup onlara da layık oldukları cezayı verecekti.

Hattuşil, başkentin yakınında, içine girilmesi kolay olan bir yerde saklanmakla büyük bir ihtiyatsızlık etmişti. Bu kez kaçamayacaktı. Urhi-Teşup, Hattuşil’i hemen orada öldürmekle, onu hapse atıp hileli bir mahkemeye çıkarmak arasında tereddüt ediyordu. Sonucu önceden ayarlanacak olsa bile yargıya gitmekten pek hoşlanmayan Urhi-Teşup birinci çözümde karar kıldı. Bulunduğu konum nedeniyle, Hattuşil’in boğazını bizzat kesme zevkinden mahrum olacağı için, bu görevi adamlarından birine verecekti. Hattuşas’a dönünce Muvatallis için görkemli bir cenaze töreni düzenlenecek ve çok sev-gili oğlu Urhi-Teşup da onun yadsınmaz halefi olacaktı.

Urhi-Teşup savaşa hazır ordusuyla Güney Suriye'yi işgal edecek, Bedevilerle birleşecek, Kenan Ülkesi'ni ele geçirecek ve Mısır sınırını aşarak, barışa inanmak gibi bir gaflette bulunan Ramses'in karşısına çıkacaktı.

Urhi-Teşup Hatti İmparatorluğu'nun efendisi olacaktı! Hattuşil'in kurmaya çalıştığı pahalı koalisyonuna ihtiyaç duymadan düşlerini gerçekleştirecekti. Urhi-Teşup kendini, Asur'u, Mısır'ı, Nubye'yi ve bütün Asya'yı ele geçirebilecek güçte hissediyordu. Onun elde edeceği zafer, kendisinden önce gelen imparatorları gölgede bırakacaktı.

Küçük müfreze, içine birçok tapınağın yer aldığı kutsal Yazılıkaya'ya yaklaştı. Rivayete göre burası, fırtına tanrısı ve eşinden oluşan en kutsal çiftin eviydi. Yeni İmparator, ikinci ad olarak Teşup'u, yani korkunç fırtına tanrısının adını taşıyor muydu? Evet, o, düşmanlarının üzerine yıldırım gibi inecek kutsal fırtına tanrısının ta kendisiydi.

Tapınağın eşğinde bir adam, bir kadın ve bir çocuk vardı.

Hattuşil, karısı Putuhepa ve sekiz yaşlarındaki kızları. Bu aptallar, Urhi-Teşup'un bağışlayıcılığına inanarak teslim oluyorlardı!

Urhi-Teşup süvarilerini durdurdu, elde ettiği zaferin tadını çıkartacaktı. Aşa ona, son düşmanlarından kurtulmasını gerçekten sağlamıştı. Bu lanet aile ortadan kaldırılınca, artık kendisine hiçbir yararı olmayacak Mısır elçisini boğazlatacaktı. Bu aptal adam, bir de kalkmış Urhi-Teşup'un barış vaadine inanmıştı! Zorluklara katlanıp sabrettiği bunca yıldan sonra Urhi-Teşup sonunda mutlak iktidarı eline geçirmişti...

Urhi-Teşup askerlerine:

"Onları öldürün!" diye emretti.

Yaylar gerildiğinde Urhi-Teşup'un içini müthiş bir mutluluk dalgası kapladı. Hain Hattuşil ile büyüklük taslayan Putuhepa oklarla delik deşik edilecek ve cesetleri yakılacaktı... Bundan daha güzel bir seyir olabilir miydi?

Ama oklar atılmadı.

Şaşırان Urhi-Teşup:

"Öldürün onları!" diye yineledi.

Oklar ona doğru döndü.

İhanet... Yeni İmparator ihanete uğramıştı! Demek Hattuşil, karısı ve kızının böylesine sakın olmalarının nedeni buydu.

Muvatallis'in kardeşi ilerledi.

"Sen bizim tutsağımızsın Urhi-Teşup. Teslim ol, yargılanacaksın."

Aşırı bir öfkeyle haykıran Urhi-Teşup atını şaha kaldırdı. Birden şaşırان okçular geri çekildi. Ölen İmparator'un oğlu, savaşa alışık bir dövüşçünün çevikliğiyle çemberi yardı ve atını başkente doğru dört nala sürdü.

Oklar kulaklarının yanından ısıık çalarak geçti, ama hiçbirisi isabet etmedi.

Urhi-Teşup aslanlı kapıdan geçti, Hatti İmparatoru'nun ülkesini seyretmekten büyük bir keyif aldığı akropolün tepesine kadar atını sürdü.

Özel muhafız birliğinin komutam koşarak geldi.

"Hayrola Majeste?"

"Mısırlı nerede?"

"Dairesinde."

Bu kez Aşa, sarışın bir Hititli güzelle sevişmiyordu. Kalın bir paltoya sarılmış, yanında kısa kılıcıyla duruyordu.

Urhi-Teşup öfkesi burnunda patladı.

"Tuzak!... Bu bir tuzaktı! Kendi ordumun askerleri bana başkaldırdı!"

Aşa:

"Kaçmak gerekir," dedi.

Mısırlının sözleri Hititliyi şaşırttı.

"Kaçmak... Ne demek kaçmak? Benim ordum bu lanet mabedi yerle bir edecek, âsileri kılıçtan geçirecek!"

"Artık ordunuz yok."

Urhi-Teşup afallamıştı.

"Ordum yok mu?" dedi. "Bu ne demek oluyor?"

"Generalleriniz, tanrıların Putuhepa'ya verdiği yanıtlara saygı duyuyorlar. Bu nedenle Hattuşil'in yanında olacaklar. Size, özel muhafız birliğinizle bir iki alaydan başka bir şey kalmadı. Bu alaylar da uzun süre dayanamaz. Hattuşil'in görkemli bir şekilde Hattuşaş'a gelişine kadar kendi kalenizde tutsak olacaksınız."

"Bu doğru değil, bu olanaksız!..."

"Gerçeği kabul edin Urhi-Teşup. Hattuşil, İmparatorluğun dizginlerini yavaş yavaş eline geçirdi."

"Sonuna kadar dövüşeceğim!"

"Bunun intihardan farkı olmaz. Daha iyi bir çözüm var."

"Konuşun!"

“Hitit ordusunun gerçek gücünü, silahlarını, işleyiş biçimini ve zayıf taraflarını çok iyi biliyorsunuz...”

“Evet, ama...”

“Hemen şimdi yola çıkarsanız, sizi Hatti’den çıkarabilirim.”

“Nereye gitmek için?”

“Mısır’a.”

Urhi-Teşup yıldırım çarpmışa döndü.

“Saçmalıyorsunuz Aşa!”

“Başka hangi ülkede, Hattuşil’den uzakta ve güvenlikte olabilirsiniz? Elbette sığınma hakkı bazı pazarlıkları gündeme getirecektir. Bu nedenle hayatta kalmanıza karşılık, Ramses’e Hitit ordusu hakkında bildiklerinizi anlatacaksınız.”

“Benden ihanet etmemi istiyorsunuz.”

“Karar sizin.”

Urhi-Teşup’un içinden Aşa’yı öldürmek geldi. Bu Mısırlı, onu istediği gibi yönlendirmişti. Ama yine de hayatta kalmanın tek yolunu o sunuyordu. Evet, şerefi iki paralık olacaktı, ama hayatta kalacaktı. Dahası, Hitit askeri sırlarını açıklayıp Hattuşil’e zarar vermiş olacaktı.

“Kabul ediyorum.”

“Aklın yolu birdir.”

“Benimle gelecek misiniz Aşa?”

“Hayır, ben burada kalacağım.”

“Tehlikede olacaksınız.”

“Görevim henüz bitmedi. Barışın peşinde koştuğumu unuttunuz mu?”

Urhi-Teşup’un ülkeden kaçtığı haberi yayıldığı zaman, ona sadık kalan son askerler de, İmparatorluğunu ilan eden Hattuşil’in yanında yer aldılar. Yeni hükümdarın ilk görevi, çok görkemli bir törenle büyük bir odun yığını üzerinde cesedi yakılan ağabeyi Muwatallis’e saygı duruşunda bulunmak oldu. Törenden sonra bir hafta sürecek şenlikler başladı.

Taç giyme törenin sonunda verilen büyük şölende, Aşa, İmparator Hattuşil’in solunda, şeref konluğu olarak oturuyordu.

“Majeste, sizin uzun ömürlü ve rahat bir hükümdarlık sürmeniz için en iyi dileklerimi sunmama izin verin.”

“Urhi-Teşup’dan hiçbir haber yok... Sizin haber alma konusunda bir deha olduğunuzu biliyorum Aşa, onunla ilgili herhangi bir bilgi aldınız mı?”

“Hayır Majeste. Belki de onun hakkında artık hiçbir şey duymayacaksınız.”

“Şaşarım doğrusu. Urhi-Teşup çılgın ve dikkatli bir adamdır. Öç almaktan asla vazgeçmeyecektir.”

“Bunu yapacak ne gücü ne de olanağı var.”

“Onun karakterinde bir adam asla vazgeçmez.”

“Endişelerinizi paylaşmıyorum.”

“Bu çok garip Aşa... Bana öyle geliyor ki onun hakkında çok şey biliyorsunuz.”

“Bu sadece bir his Majeste.”

“Ülkeden çıkması için Urhi-Teşup’a yardım etmiş olabilir misiniz?”

“Gelecek bizim için sürprizlerle doludur kuşkusuz, ama bunun sorumlusu ben değilim. Benim tek görevim, barışın sağlanması için sizi Ramses’le görüşmeye ikna etmekten ibaret değil mi?”

“Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz Aşa. Farz edin ki fikir değiştirdim ve Mısır’a karşı savaşma kararımı sürdürüyorum.”

“Eminim ki, uluslararası politikayı, Asur tehlikesini yok saymayacak kadar iyi biliyor ve halkınızın refahını, onları yararsız bir savaşla felakete sürüklemeyecek kadar çok düşünüyorsunuz.”

“Görüşlerinizde doğru yönler yok değil, ama politik açıdan benim için en uygun davranışın bunlar olacağını kim iddia edebilir? Hükümdarlık söz konusu olduğu zaman gerçek her zaman yararlı değildir. Savaş, anlaşmazlıkları giderir ve ülkeye yeni bir hamle kazandırır.”

“Ölü sayısı sizin için önemli değil mi?”

“Peki bundan nasıl kaçınılır?”

“Barışı kurarak.”

“İnatçılığınıza hayranım Aşa!”

“Ben yaşamı seviyorum Majeste. Savaş birçok sevinci yok eder.”

“Öyleyse siz bu dünyayı sevmiyor olmalısınız.”

“Mısır’a hükmeden güçlü tanrıça Maât firavunlar da dahil olmak üzere herkese, evrenin Yasa’sına saygılı olmayı ve adaleti yaşatmayı benimsetir. İşte ben böyle bir dünyayı seviyorum.”

“Güzel bir masal ama sonuçta bir masaldan başka bir şey değil.”

“Yanılığa düşmeyin Majeste. Mısır’a saldırma kararı alacak olursanız karşınızda Maât’ı bulacaksınız. Ve şayet zafer elde edecek olursanız, yıkacağınız, eşi bulunmaz bir uygarlık olacaktır.”

“Hatti dünyaya hâkim olduktan sonra bunun ne önemi var?”

“Olanaksız Majeste. Asur’un büyük bir devlet olmasını engellemek için artık çok geç. Sadece Mısır’la yapılacak bir barış antlaşması topraklarınızı kurtaracaktır.”

“Şayet yanılmıyorsam Aşa, siz benim müşavirim değil, Mısır elçisisiniz... Üstelik siz durmadan kendi çıkarınızı savunuyorsunuz!”

“Sadece öyle görünüyor Majeste. Aslında, ülkeniz benim ülkenin güzelliklerine sahip olmasa da ona sevgi duyuyorum ve onun bir kargaşalığa düşmesini istemiyorum.”

“Ciddi olamazsınız!”

“Bir diplomatın ciddiyetine inanılamayacağını kabul ediyorum... Böyle olsa da bana inanmanızı rica ediyorum. Ramses’in amacı barıştır.”

“Kralınız adına söz veriyor musunuz?”

“Hiç tereddüt etmeden. Benim sözümü Ramses’in sözü olarak kabul edebilirsiniz.”

“Sizi bu derece birleştiren, derin bir dostluk olsa gerek...”

“Evet öyle Majeste.”

“Ramses çok şanslı, hem de çok.”

“Ramses’in bütün hasımları bunu söyler.”

Khâ, beş yıldan beri her gün Amon tapınağına gidiyor ve en az bir saatini, bütün metinlerini ezbere bildiği laboratuvarda geçiriyordu. Bu beş yıl boyunca astronomi, geometri, simgebilim ve öteki kutsal bilimlerin uzmanlarıyla sayısız kerele görüşmüş, onların sayesinde düşüncenin her yönünü keşfetmiş ve bilgi yolunda epey ilerlemişti.

Khâ, genç yaşına rağmen, tapınağın ilk sırlarına ermeye aday olmuştu. Pi-Ramses saray halkı bunu öğrenince ona hayran kaldı. Kral’ın büyük oğlu, hiç kuşkusuz, dinsel görevlerin en yücesine daha bu günden adaydı.

Khâ boynundaki muskayı ve sol bileğindeki bantı çıkardı. Göz-

leri kapalı bir biçimde çıplak olarak, tapınağın mahzenine, duvarlara kazınmış yaradılışla ilgili figürlerin önünde dua etmesi için götürüldü. Dört erkek kurbağa ve dört dişi yılan, dünyayı yaratan tarih öncesi çiftleri oluşturuyor, dalga dalga olan çizgiler, evreni yaratmak için Temel Yasa'nın içinde uyandığı kaos denizini çağırıştırıyor, tanrısal bir inek yıldızların doğumunu üstleniyordu.

Delikanlı daha sonra sütunlu salonun eşiğine götürüldü. Orada ibis Tot ile şahin Horus'un maskelerini giymiş iki rahip Khâ'nın başına ve omuzlarına soğuk sular döktüler. İki tanrı, çocuğa beyaz bir peştamal giydirerek sütunların üzerinde temsil edilen tanrılara dua etmesini istediler.

Kafaları kazınmış on rahip, Khâ'nın çevresini sardılar. Delikanlı, tanrı Amon'un gizli doğası, dünya yumurtasında bulunan yaradılış öğeleri, başlıca hiyerogliflerin anlamları, sunu formüllerinin içerikleri ve sadece iyi yetişmiş bir kâtibin yanlış cevap vermeyeceği değişik konular hakkında sorulan binlerce soruya yanıt verdi.

Soru soranlar hiçbir açıklama ve yorumda bulunmadı. Khâ, sessiz ve küçük bir tapınakta onların vereceği kararı uzun bir süre bekledi.

Gece yarısı yaşlı bir rahip onu elinden tuttu ve tapınağın çatısına götürdü. Yere oturttu, yıldızlı göğü ve tanrıça Nut'un gövdesini gösterdi.

Yasa'nın taşıyıcısı mertebesine yükseltilen Khâ, ayin usulleri kitaplarının tümünü keşfetmek için tapınakta geçireceği ışık saçan günleri düşündü. Kendini bütün benliğiyle bu heyecana kaptırdığı için çıkardığı koruyucu muskası ile bantını almayı unuttu.

Setau, Kral ve Kraliçe çiftine Ebu Simbel’de eşi benzeri bulunmaz bir anıt sunmak için, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle canlandırdığı şantiyeye bütün gönlünü vermişti. Bakhen de Teb’de Ramses’in milyonlarca yılın tapınağının inşaatını ilerletiyordu. Turkuaz Kent adına layık görülen başkente gelince, o da her geçen gün daha da güzelleşiyordu.

Ramses Pi-Ramses’e döner dönmez, Ameni Firavun’un çalışma odasını âdeta ablukaya aldı, Kral’ın özel sekreteri ve sandalet taşıyıcısı, en ufak bir hata yapmaktan korkuyor, kendine hiç dinlenme süresi ayırmadan gece gündüz çalışıyordu. Başı hemen hemen saçsız kalmış, vücudu daha zayıflamıştı. Mısır yönetiminin gölge şefi, iştahı yerinde olduğu halde çok az uyuyor, ortalarda pek görünmesine rağmen sarayda olan biten her şeyi biliyor ve ona giydirmek istedikleri onursal unvanları reddetmekte direniyordu. Sırtından ve ağrıyan kemiklerinden sızlanan Ameni, Ramses’le üzerinde çalışacakları kişiye özel dosyaları, papirüsleri ve tahta tabletleri, ağırlıklarına aldırmadan kendisi taşıyordu.

Kral’ın ona hediye ettiği yaldızlı ahşap fırça kutusunu hiç yanından ayırmayan kâtip, görünmeyen ve asla kopmayacak olan bağlarla bağlı olduğu Ramses’e gerçek bir hayranlık duyuyordu. Daha şimdiden hanedanlar listesine Firavunluk kurumunun en olağanüstü temsilcisi olarak geçen Işığın Oğlu’nun eserlerine nasıl olur da hayranlık duyulmazdı? Ameni her gün, Ramses’in yaşadığı yüzyılda yaşama şansına sahip olduğu için şükrediyordu.

“Çok ciddi zorluklarla karşılaştın mı Ameni?”

“Baş edemediğimiz hiçbir şey olmadı. Ana Kraliçe Tuya bana çok yardımcı oldu. Kötü niyetli davranışlara kalkışan memurlara sert bir biçimde müdahale etti. Bizim Mısır’ımız refah içinde Majeste, ama yine de gevşeklik göstermemeliyiz. Kanalların bakımında birkaç günlük gecikme, hayvanların sayımında ufak bir dikkatsizlik

ya da tembel kâtiplere gösterilecek en ufak hoşgörü, koskoca yapının harabeye dönmesine neden olur.”

“Aşa’dan gelen son mesaj ne?”

Ameni derin bir nefes aldı.

“Bugün, üniversite arkadaşımızın gerçek bir dâhi olduğunu söyleyebilirim.”

“Hatti’dan ne zaman dönüyor?”

“Şey... hâlâ Hitit başkentinde kalıyor.”

Ramses şaşırıldı.

“Hattuşil’in tahta çıkmasıyla görevi sona ermeliydi.”

“Bu süreyi uzatmak zorunda kaldı, ama bize önemli bir sürpriz hazırlıyor!”

Ramses, Ameni’nin coşkusunu görünce, Aşa’nın büyük yankılar uyandıracak yeni bir başarı elde ettiğini anladı. Başka bir deyişle, Aşa, bütün zorluklarına rağmen Ramses’in planını uygulamayı başarmıştı.

“Majesteleri bana, önemli bir konuğu içeri almam için çalışma odasının kapısını açmama izin verirler mi?”

Ramses, Dışişleri Bakanı’nın becerikliliği sayesinde kazanılmış alışılmadık bir zaferin tadını çıkarmaya hazırlanarak kapının açılmasına izin verdi.

Seramana, önünde duran uzun boylu, adaleli, uzun saçlı, göğsü sık kızıl kıllarla kaplı adamı Firavun’un önüne itti. Sardunyalının davranışına sinirlenen Urhi-Teşup yumruğunu sallayarak Seramana’ya döndü.

“Hatti’nin meşru İmparatoru’na böyle muamele edemezsin!”

Ramses araya girdi.

“Sen de, seni konuk eden bu Krallık’ta sesini yükseltemezsin.”

Urhi-Teşup, Firavun’un bakışlarına direnmeye çalıştı, ama sadece kısa bir an dayanabildi. Hititli savaşçı, zalim bir bozgunun hüznünü duydu. Ramses’in huzuruna adi bir savaş kaçağı gibi çıkarılmıştı... Gücü karşısında büyülediği ve kendinden üstün olduğunu gördüğü Ramses’in.

“Majestelerinden politik sığınma istiyorum,” dedi. “Bunun neye mal olacağını biliyorum. Hitit ordusunun güçlü ve zayıf yönleri konusunda soracağınız her soruya yanıt vereceğim.”

Ramses:

“Hemen başlayalım,” dedi.

Damarlarında aşağılanmanın ateşi tutuşan Urhi-Teşup başını eğdi.

Sarayın meyve bahçesinde her türlü ağaç vardı. Bir nar ağacı, bir ardıc ağacı, bir incir ağacı ve bir günlük ağacı, güzelliklerini sergilerken birbiriyle âdeta yarışıyorlardı. Güzel İset, Merenptah’la birlikte bu bahçede gezinmekten hoşlanıyordu. Dokuz yaşındaki bu çocuğun gürbüz yapısı öğretmenlerini şaşırtıyordu. Ramses’in küçük oğlu, altın sarısı köpek ‘Gece Bekçisi’yle oynamaktan hoşlanıyordu. Oldukça yaşlanmış olan köpek, çocuğun kaprislerine uymaya çalışıyordu. İkisi birlikte, hiçbir zaman tutamadıkları keleklerin ardından koşuyorlardı. ‘Gece Bekçisi’ sonra uzun uzun geriniyor ve dinlendirici bir uykuya dalıyordu. Nubyeli aslan ‘Katil’e gelince, Merenptah’ın okşamalarına önce isteksizce, sonra da güvenli bir davranışla razı olmuştu.

İset, bir zamanlar Khâ, Meritammon ve Merenptah’ın bu meyve bahçesinde ya da bitişikteki bahçede oynayarak çocukluklarının tadını sonuna kadar çıkardıkları günleri hasretle anıyordu. Bugün Khâ, tapınakta öğrenim görüyordu. Saraydaki ileri gelen ailelerin çocuklarıyla evlendirmek istedikleri, çok güzel bir kız olan Meritammon ise kendini dinsel müziğe vermişti. Güzel İset, ciddi ve olgun oğlunu elinde yazı takımı ile; çok güzel küçük kızını da portatif harp ile hatırlıyordu. Bu mutluluk artık geçmişte kalmıştı.

İset, Dolant’ı kaç kez görmüş, onunla Nefertari’nin, onun tutukları ve ikiyüzlülüğü konusunda kaç kez konuşmuştu? Bütün bunları düşünürken, Kral’ın ikinci karısının kafası karışıyordu. Dolant’ın ısrarları karşısında yorulan, hatta tükenen İset sonunda harekete geçmeye karar vermişti.

İset, çınar ağacından yapılmış ve üzeri mavi lotus resimleriyle süslenmiş bir sehpanın üzerine, keçiboynuzu suyu dolu iki kupa koymuştu. Nefertari’ye sunacağı kupanın içinde, etkisi sonra görülecek bir zehir vardı. Büyük Kraliçe, dört ya da beş hafta sonra öldüğünde hiç kimsenin aklına Güzel İset’i suçlamak gelmeyecekti. Bu görünmez cinayet silahını ona Dolant vermişti. Nefertari’nin ölümünden sadece ilahi adalet sorumlu olacaktı.

Kraliçe, güneş batmadan az önce meyve bahçesine girdi. Tacını çıkardı, Merenptah ile İset'i öptü.

"Çok yorucu bir gündü," dedi.

"Kral'ı gördünüz mü Majeste?"

"Ne yazık ki hayır. Amenî onu esir almıştı ve benim de halletmem gereken bin bir acil sorun vardı."

"İktidar olmanın zorlukları ve dinsel görevleriniz başınızı döndürmüyor mu?"

"Düşündüğünden de fazla İset. Nubye'deyken ne kadar mutluydum! Ramses'le ben birbirimizden hiç ayrılmıyorduk ve her saniyemiz mutluluk dolu geçiyordu."

"Ama yine de..."

İset'in sesi titriyordu. Nefertari'nin kafası karıştı.

"Rahatsız mısın?"

"Hayır, ama... ben..."

Güzel İset artık kendini kontrol edemiyordu. Sonunda yüreğini ve dudaklarını yakan soruyu sordu.

"Majeste, Ramses'i gerçekten seviyor musunuz?"

Nefertari'nin yüzü bir an allak bullak oldu. Sonra, ışık saçan bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

"Bundan neden kuşku duydun?"

"Sarayda söylenenlere göre..."

"Arkadan dedikodu yapmak ve kara çalmak, saray halkının tek uğraşısıdır. Hiç kimse onları asla susturamaz. Bunu biliyor olmalısın?"

"Biliyorum bilmesine, ama..."

"Ama ben sıradan bir aileden geldim ve Büyük Ramses'le evlendim. İşte dedikoduların kökeni. Sanırım bu kaçınılmazdı?"

Nefertari, İset'in gözlerinin içine baktı.

"Ben Ramses'i ilk karşılaşmamızdan, onu gördüğüm ilk saniyeden itibaren sevdim, ama bu sevgiyi kendi kendime bile itiraf etmeye cesaret edemiyordum. Bu aşk evlenmemize kadar hiç durmadan arttı. O zamandan beri de artıyor ve biz öldükten sonra da devam edecek."

"Ebu Simbel'de, sizin varlığınızı ölümsüzleştirecek bir tapınağın kurulmasını istemediniz mi?"

"Hayır İset. Firavun, Kral ve Kraliçe çiftinin bozulamaz birlikte-

liğini taşa oyarak yüceltmek istedi. Ondan başka kim böyle muaz-zam bir projeyi tasarlayabilir?”

Güzel İset kalktı ve üzerine iki kupanın konduğu sehpayaya doğru yürüdü.

Nefertari:

“Ramses’i sevmek uçsuz bucaksız bir ayrıcalık demektir,” diye devam etti. “Ben bütün benliğimle onunum ve o benim için her şey.”

İset diziyle sehpayaya çarptı. İki kupa devrildi ve içindekiler çi-menlerin üzerine döküldü.

“Beni bağışlayın Majeste, heyecanlıyım. Lütfen benim saçma ve aşağılık kuşkularımı unutun.”

İmparator Hattuşil, sarayının kabul salonunu süsleyen savaş ar-malarını kaldırtmıştı. Zevkine uymayan gri renkli, soğuk taşlar, canlı renkleri ve geometrik desenleri olan duvar halılarıyla kapla-nacaktı.

Çok renkli, bol bir kumaşa bürünmüş, boynuna gümüş bir kol-ye, sol dirseğine bir bilezik takmış ve saçlarını bir bantla tutturmuş olan Hattuşil, ölmüş ağabeyinin yün beresini başına geçirmişti. Dış görünüşüne pek özen göstermeyen yeni İmparator çok tutum-luydu ve devlet maliyesini, o güne kadar hiç görülmemiş bir sıklık-la denetliyordu.

Tüccarlar sınıfının başlıca temsilcileri, İmparator’la birlikte ül-kenin önceliklerini saptamak için bir biri ardına kabul salonuna alınıyorlardı. İmparatoriçe, din adamları sınıfının başına geçmiş, görüşmelere katılıyor ve orduya verilecek ödeneklerin önemli bir miktarda azaltılması için oyunu kullanıyordu. Tüccarlar eski ayrı-calıklarına kavuşmakla birlikte bütün bu gelişmeleri hayretle karşı-lıyorlardı. Hatti, Mısır’la savaş halinde değil miydi?

Hattuşil, kendisini daha önce de başarıya götüren bir yöntemi uygulayarak ufak ufak dokundurularla hareket ediyor, tüccarlarla olduğu kadar üst rütbeli subaylarla da özel görüşmelerini artırıyor ve ‘barış’ sözünü ağzına almadan uzatılmış bir ateşkesin avantajları üzerinde ısrar ediyordu. Putuhepa da, dinsel alanlarda aynı strateji-yi uyguluyordu. Mısırlı elçi Aşa ise, birbirinin hasmı olan iki güçlü devletin arasındaki ilişkileri düzeltmek için canla başla çalışıyordu.

Mademki Mısır, Hatti'ye saldırmaktan vazgeçiyordu, Hatti'nin de, çatışmayı sona erdirecek bir girişimde bulunması gerekmez miydi?

Ancak bu güzel hayal, Hattuşaş'a yıldırım gibi düşen bir haberle yok olmaya mahkûmdu.

Hattuşil hemen Aşa'yı çağırttı.

"Az önce aldığım bir kararı size bildirmek istiyorum. Siz de Ramses'e ulaştırın."

"Bu bir barış teklifi mi Majeste?"

"Hayır Aşa. Savaş halinin sürdürülmesine karar verdiğimi bildirmek istiyorum."

Elçi âdeta yıkıldı.

"Bu ani dönüşün nedenini söyler misiniz?"

"Az önce öğrendiğime göre Urhi-Teşup Mısır'dan siyasi sığınma istemiş ve bu isteği kabul edilmiş."

"Bu ayrıntı, anlaşmalarımızı yok sayacak kadar rahatsız mı etti sizi?"

"Hatti'den çıkması ve ülkenize sığınması için ona siz yardım ettiniz Aşa."

"Bunlar artık geçmişte kalmadı mı Majeste?"

"Urhi-Teşup'un kellesini istiyorum. Bu hain yargılanmalı ve öldürülmeli. Ağabeyimin katili, Hatti'ye getirilmediği sürece barış görüşmesi yapılmayacak."

"Urhi-Teşup Pi-Ramses'te, bir evde gözaltında bulundurulduğuna göre neden korkuyorsunuz?"

"Burada, benim başkentimde, cesedinin odun yığını üzerinde yakıldığını görmek istiyorum."

"Ramses'in verdiği sözden dönmesi ve kendisinden sığınma hakkı istemiş birini geri vermesi pek ihtimal dahilinde değildir."

"Hemen Pi-Ramses'e gitmek üzere yola çıkın ve Kralınızı ikna ederek Urhi-Teşup'u bana getirin. Aksi takdirde, ordum Mısır'ı istila edecek ve ben kendi ellerimle haini yakalayacağım."

Mayıs ayının yakıcı sıcaklarında, ekinlerin boyu ölçüldükten sonra ürün toplama zamanının geldiğine karar verilmişti. Tarım işçileri oraklarıyla başakları kesiyor, saplarını tarlada bırakıyorlardı. Yorulmak nedir bilmeyen gayretli eşekler buğdayları harman yerine taşıyordu. Yapılan iş ağırdı, ama ekmek olsun, meyve olsun, soğuk su olsun hiçbir eksikleri yoktu ve hiçbir gözetici tarım işçilerinden ögle uykusunu esirgeme cüretini gösteremezdi.

Homeros için artık hayatını sona erdirmenin zamanıydı. Ramses onu ziyarete gittiğinde şair, büyük bir salyangoz kabuğundan yapılmış piposuna koyduğu adaçayını içmiyordu. Kavrucu sıcaklara rağmen yün bir tünik giymiş, limon ağacının altına serilmiş bir yatakta yatıyordu. Başının altında bir yastık vardı.

“Majeste... Sizi bir daha göreceğimi sanmıyordum.”

“Hayrola, bir şey mi oldu?”

“İlerlemiş yaşımdan başka olan bir şey yok. Elim yorgun düştü, yüreğim de aynı.”

“Neden sarayın doktorunu çağırmadınız?”

“Ben hasta değilim Majeste. Ölüm, dünyadaki düzenin bir parçası değil mi? Siyah beyaz kedim Hektor beni terk etti. Yerine bir başkasını alacak cesaretim yok.”

“Daha yazabileceğiniz birçok eser var.”

“Verebileceğimin en iyisini *İlyada* ve *Odise*’de verdim. Mademki ecel kapıyı çaldı, isyan etmek neye yarar?”

“Biz sizi tedavi ederiz.”

“Ne zamandan beri hükümdarlık ediyorsunuz Majeste?”

“On beş yıldan beri.”

“Sayısız insanın ölümüne tanıklık etmiş olan bir ihtiyarı kandırabilecek kadar deneyimli değilsiniz daha. Ölüm benim damarlarımın içine yerleşti ve kanımı donduruyor. Hiçbir tıbbi müdahale bu seyri değiştiremez. Ama daha önemli bir şey var, çok daha önemli:

Atalarınızın kurduğu bu eşi bulunmaz ülkeyi muhafaza edebilmeniz. Hititlere karşı savaş ne durumda?

“Aşa görevini tamamladı. Düşmanlıklara son verecek bir antlaşma imza edeceğimizi umuyoruz.”

“Savaş üzerine bunca eser verdikten sonra, barış içindeki bu topraklarda hayatı terk etmek ne kadar güzel bir şey... Kahramanlarımdan biri şöyle der: *Göz kamaştıran ışığı okyanusa düşen güneş, verimli toprakların içine dalar ve yenilenlerin arzuladığı gizemli karanlık çıkar gelir.* Bugün artık yenilen ve karanlıkları arzulayan benim.”

“Ben sizin için muhteşem bir ahret evi yaptıracağım.”

“Hayır Majeste... Ben hâlâ Yunanlıyım ve benim ulusumun inancına göre öteki dünya unutulmuşluk ve acıdan başka bir şey değildir. Benim yaşıma gelmiş bir insan için inançlarını değiştirmek çok geç. Bu gelecek size hoş görünmese de ben kendimi ona göre hazırladım.”

“Bilgelerimizin söylediklerine göre büyük yazarların yapıtları piramitlerden daha uzun ömürlü olurmuş.”

Homeros gülümsedi.

“Benim için son bir lütufta bulunur musunuz Majeste? Yazı yazan şu sağ elimi tutunuz. Sizden aldığım güçle son nefesimi vermek benim için daha kolay olacak.”

Ve büyük ozan huzur içinde sessizce öldü.

Homeros, çok sevdiği limon ağacının yanında toprağa verildi. Kefeninin içine *Ilyada* ve *Odise*’nin birer kopyası ve Kadeş savaşını anlatan bir papirüs konmuştu. Cenaze töreni sırasında sadece Ramses, Nefertari ve Ameni hazır bulundu.

Hükümdar bürosuna döndüğü zaman Seramana ona bir rapor sundu.

“Büyücü Ofir’in izine hâlâ rastlamadık Majeste. Belki de Mısır’ı terk etti.”

“Yahudilerin arasında saklanmış olamaz mı?”

“Şayet kılık değiştirmiş ve onların güvenini kazanmışsa, neden olmasın?”

“Muhbirlerinden ne haber?”

“Musa’nın şef olarak seçilişinden sonra Yahudiler bir suskunluk içine girdiler.”

“Demek ki neler planladıklarından haberin yok.”

“Ne evet ne hayır Majeste.”

“Anlat öyleyse Seramana.”

“Musa’yla Mısır’ın düşmanları tarafından planlanan bir başkaldırı söz konusu olabilir.”

“Musa benden özel bir görüşme istedi.”

“Bu isteği kabul etmeyin Majeste!”

“Neden korkuyorsun?”

“Sizi öldürmeye kalkışmasından korkuyorum.”

“Korkuların biraz aşırı değil mi?”

“Biri başkaldırdı mı ondan her şey beklenir.”

“Musa benim çocukluk arkadaşım.”

“Musa bu arkadaşlığı unuttu Majeste.”

Mayıs güneşinin ışığı, Ramses’in üç büyük pencereli bürosunu aydınlığa boğmuştu. Duvarları beyaz olan büro, hükümdar için dik arkalıklı bir koltuk, konuklar için hasır iskemleler, bir papirüs dolabı ve büyük bir masa ile sade bir dekor oluşturunuyordu... Ramses’in her gün heykeline baktığı Seti sağ olsaydı, bu dekoru benimserdi.

Musa büroya girdi.

Uzun boyu, geniş omuzları, kırışmış yüzü, gür saçları ve sakallarıyla, Yahudi güçlü bir olgunluğu sergiliyordu.

“Otur Musa.”

“Ayakta kalmayı tercih ederim.”

“Ne istiyorsun?”

“Yokluğun uzun sürdü ve benim düşüncelerim daha derinleşti.”

“Bu düşünceler seni sağduyuya ulaştırdı mı?”

“Mısırlıların sağduyusuyla yetiştirildim, ama Yahova’nın emirleri karşısında bu sağduyu ne ifade eder?”

“Demek çılgın düşüncelerinden vazgeçmedin!”

“Bilâkis, halkımın büyük çoğunluğunu peşimden gelmeleri için ikna ettim. Ve yakında hepsi benim yanımda olacak.”

“Babam Seti’nin sözlerini hatırlıyorum: ‘Firavun ne isyanı, ne de kıskırtıcıları hoşgörülle karşılama hakkına sahiptir. Aksi takdirde Maât’ın egemenliği sona erer ve kargaşa egemen olur. Bu kargaşalık da küçük büyük, herkes için felakete neden olur.’”

“Mısır’ın uymak zorunda olduğu yasa artık Yahudileri ilgilendirmiyor.”

“Daha uzun süre bu topraklarda yaşayacakları için bu yasaya boyun eğmek zorundalar.”

“Halkım, çölde üç günlük yürüyüş mesafesinde Yahova’ya kurban adamak istiyor. Buna izin ver.”

“Daha önce sana açıkladığım güvenlik nedenleri beni olumsuz yanıt vermeye zorluyor.”

Musa budaklı değneğini daha da sıkı.

“Bu yanıtla yetinemem.”

“Dostluğumuzun hatırı için senin bu küstahlığını unutmaya razı oluyorum.”

“İki Ülke’nin efendisi Firvun’la konuştuğumun bilincindeyim ve saygıda kusur etmemek için gayret sarf ediyorum. Böyle olmakla birlikte Yahova’nın istekleri geçerliğini koruyor ve onlar benim sesimle ifade edilmeye devam edecek.”

“Şayet Yahudileri isyana teşvik edersen, beni bu isyanı bastırmaya zorlamış olursun.”

“Bunun da farkındayım. İşte bu nedenle Yahova başka yöntemler kullanacak. Şayet Yahudilerin istedikleri özgürlüğü reddetmede ısrarlı olursan, Tanrı Mısır’ı korkunç felaketlere boğacak.”

“Beni korkutacağını mı sanıyorsun?”

“Davamı senin önem verdiğin kişilerin ve halkının önünde savunacağım. Yahova’nın sonsuz gücü onları ikna edecek.”

“Mısır’ın senden korkacak hiçbir şeyi yok Musa.”

Nefertari ne kadar da güzeldi!

Uzaklarda yaşayan bir tanrıçaya adanan yeni, küçük bir tapınağın açılış ayinini yönetirken Ramses onu hayranlıkla seyrediyordu.

Sesi mutluluk veren, ağzından bir tek gereksiz sözcük çıkmayan, güzelliği bütün sarayı kaplayan ve iyiyle kötüyü birbirine karıştırmayan bu kadın, İki Ülke’nin övgüsünü kazanan bir hükümdar eşi olmuştu. Nefertari, boynundaki altı sıralı altın kolyesi, başındaki iki tüylü tacı ile, gençlik ve güzelliğin hiç tükenmediği bir tanrıçalar dünyasına aitmiş gibi görünüyordu.

Ramses, annesi Tuya’nın bakışlarında gerçek bir mutluluğun ışıltısını fark etti: Bu mutluluk, kendisinden sonra gelen Kraliçe’nin

Mısır'a layık olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu. Tuya, hissettirmeden yaptığı yardımlarla Nefertari'nin gelişmesini ve onun, büyük hükümdarların en belirgin özelliği olan yerinde ve zamanında konuşma biçimini bulmasını sağlamıştı.

Ayin törenini, Tuya onuruna verilen bir şölen izledi. Ana Kraliçe, kendisini kutlamak için sıraya giren saray erkânının yaltaklanmalarını yarım kulakla dinliyordu. Sonunda diplomat Meba, Tuya ile Firavun'a sokulmayı başardı. Seti'nin dul karısına, ağzı kulaklarına vararak övgülerde bulundu.

Ramses Meba'nın sözünü keserek:

"Seni Dışişleri Bakanlığı'ndaki görevinde yetersiz buluyorum," dedi. "Aşa'nın yokluğunda, müttefiklerimizle daha fazla mektuplaşabilirdin."

"Majeste, müttefiklerinizin size sunmayı vaat ettikleri şeylerin sayısı ve nitelikleri olağanüstü! Mısır'ın desteği karşılığında her birinden yüksek bir bedel talep edildiğinden emin olabilirsiniz. Birçok elçi Majesteleri tarafından kabul edilmek ve ona saygılarını sunmak için sıraya girmiş durumda, çünkü hiçbir firavunun prestiji bu denli parlak olmadı!"

"Bana bildireceğin başka haberin yok mu?"

"Var Majeste: Aşa pek yakında Pi-Ramses'e döneceğini bildiriyor. Onun için güzel bir karşılama töreni hazırlamak istiyorum."

"Mesajında, bu dönüşün nedenlerini de bildiriyor mu?"

"Hayır Majeste."

Kral ve annesi uzaklaştı.

"Barış sağlama çalışmaları devam ediyor mu Ramses?"

"Meba'yla şifresiz mektuplaştığına ve Hatti'yi aniden terk ettiğine bakılacak olursa, Aşa bence iyi haberler getirmiyor."

Ramses, Urhi-Teşup'la yaptığı on kadar uzun görüşme sonunda Hitit ordusunun stratejilerini, silah durumunu, güçlü ve zayıf taraflarını öğrenmişti. Hitit ordusunun eski başkomutanı, Hattuşil'i ortadan kaldırmak için öylesine istekliydi ki Ramses'e her türlü bilgiyi çekinmeden vermişti. Urhi-Teşup bu işbirliğinin karşılığında bir villa, iki Suriyeli hizmetçi, hemen alıştığı ve beğendiği yemekler ve yakın korumadan yararlanıyordu.

Ramses, gençliğin verdiği coşkuyla kafa tuttuğu Hatti canavarının ne kadar büyük ve zalim olduğunu anladı. Amon ve Seti'nin koruyuculuğu olmasaydı, gözüpekliliği Mısır'ı felakete sürükleyebilirdi. Ordusunun zayıf düşmesine rağmen Hatti hâlâ korkunç bir askeri güce sahipti. Mısır ile Hatti arasında yapılacak olan sınırlı bir antlaşma bile, bölgede sürekli bir barışın teminatı olabilirdi, çünkü hiçbir ülke bu birleşik güce saldırmayı göze alamazdı.

Ramses bütün bunları Nefertari'yle bir çınar ağacının gölgesinde konuşurken, nefes nefese gelen Ameni, Aşa'nın geldiğini bildirdi.

Mısır diplomasisinin şefinin bu uzun süren seyahati, onu hiç değiştirmemişti. İnce ve uzun yüzü, özenle kesilmiş küçük bıyığı, zekâ fışkıran gözleri ve hiçbir şeye önem vermez görünen mesafeli duruşu, Aşa'nın karşılaştığı güçlüklerin üstesinden büyük bir alaycılıkla geldiğini düşündürüyordu.

Aşa, Kral ve Kraliçe çiftinin önünde eğildi.

"Majesteleri beni bağışlasınlar, çünkü duş alacak ve masajımı yaptırıp kokular sürünecek vaktim olmadı... İşte böylece üstü başı kir pas içinde bir göçebe gibi huzurunuzda çıkmaya cesaret edebildim. Ama getirdiğim mesaj, kişisel özenimi feda etmeme zorlayacak kadar acil."

Ramses gülümseyerek:

"Her ne kadar dönüşün bize büyük sevinç vermiş olsa da, bu durumda kutlamaları daha sonraya bırakacağız," dedi.

“Şu halimle Kral’ın iltifatlarına nail olurken, büyük bir saygısızlık yaptığım korkusuna kapılıyorum! Mısır ne kadar güzel Ramses! Sadece uzun yolculuklar yapmış olan bir kimse, bunu anlayabilir”

Ameni karşı çıktı:

“Yanlış,” dedi. “Yolculuk insanın kafasını karıştırır. Buna karşılık, bürosundan ayrılmadan mevsimleri penceresinden seyretmek, insanın burada yaşamının zevkini çıkarmasını sağlar.”

Ramses:

“Bu tartışmayı daha sonraya bırakalım,” dedi. “Yoksa Hatti’den kovuldun mu Aşa?”

“Hayır, ama İmparator Hattuşil’in, Firavun’un bir elçi aracılığıyla duymasına önem verdiği bazı istekleri var.”

“Bana, bizi barışa götüren görüşmelerin haberini mi getiriyor-sun?”

“Keşke öyle olsaydı... Maalesef ben bir ultiatom getirdim.”

“Hattuşil de Urhi-Teşup kadar kavgacı mı?”

“Hattuşil, Mısır’la yapılacak bir barış antlaşmasının Asur tehdidini önleyeceğini kabul ediyor. Ancak, Urhi-Teşup’un burada bulunuşu barışa kesin bir engel oluşturuyor.”

“Planı uygulayışın muhteşemdi! Bu sayede artık Hitit ordusu hakkında her şeyi biliyorum.”

“Bir savaş halinde bu bilgilerin çok yararlı olacağını, kabul ediyorum. Ancak Urhi-Teşup’u ona iade etmediğimiz takdirde Hattuşil savaş halini sürdürecektir.”

“Urhi-Teşup bizim konuğumuz.”

“Hattuşil, onun cesedini bir odun yığını üzerinde yanarken görmek istiyor.”

“Muvatallis’in oğluna politik sığınma hakkı tanıdım ve bu sözünden dönmeyeceğim. Aksi takdirde Maât, yerini yalan ve ihanele bırakıp Mısır üzerindeki egemenliğini terk edecektir.”

“Ben de Hattuşil’e aynı şeyleri söyledim, ama kararı değişmeyecek: Ya Urhi-Teşup Hatti’ye iade edilecek ve barış sağlanacak ya da savaş sürüp gidecek.”

“Verdiğim karar da değişmeyecek: Mısır, verdiği sığınma hakkını geri almayacak ve Urhi-Teşup iade edilmeyecek.”

Aşa, arkılığı alçak bir koltuğa kendini atıverdi.

“Bütün bu yıllar, bütün bu çabalar boşa gitti... Ancak bu risk

de göze alınmalıydı. Majesteleri haklı, sözünü tutmamaktansa savaşmak daha iyidir. Hiç olmazsa Hititlere karşı savaşmak için şimdi daha bilgiliyiz.”

Nefertari:

“Firavun araya girmeme izin verir mi?” diye sordu.

Kraliçe'nin yumuşak sesi ve ağırbaşlı hali Hükümdar'ı, elçiye ve sekreteri büyüledi.

Nefertari:

“Çok önceleri Mısır'ı istilacıların elinden kurtaranlar kadınlar olmuştur,” dedi. “Yabancı saraylarla barış antlaşmalarını görüşenler de yine kadınlardı. Tuya bizzat bu geleneği sürdürerek bana iyi bir örnek oluşturmuş olmuyor mu?”

Ramses:

“Ne öneriyorsun?” diye sordu.

“İmparatoriçe Putuhepa'ya yazacağım. Barış görüşmelerini başlatmak konusunda onu ikna etmeyi başarırısam, o da kocasının uzlaşmacı olmasını sağlamaz mı?”

Aşa:

“Urhi-Teşup engeli ortadan kaldırılamaz,” dedi. “Böyle olmakla birlikte İmparatoriçe parlak ve zeki bir kadındır. Hatti'nin çıkarlarının kendi çıkarlarından önde gelmesine büyük özen gösterir. Mısır Kraliçesi'nin ona başvurması onu olumlu yönde etkileyecektir. Putuhepa'nın Hattuşil üzerindeki etkisi göz ardı edilemez. Belki de bu girişim iyi sonuç verir. Ancak, Kraliçe'nin bazı zorluklarla karşılaşacağını da gizlemeyeceğim.”

Nefertari:

“Şu anda sizden ayrılmak zorunda olduğum için üzgünüm,” dedi, “ancak zor bir görev üstlendiğim için hemen çalışmaya başlamam gerektiğini kabul edersiniz.”

Aşa, ışık saçan Kraliçe'nin havada süzülürcesine uzaklaşmasını hayranlıkla seyretti.

Ramses elçisine:

“Şayet Nefertari bir gedik açmayı başarırsa, Hatti'ye dönersin,” dedi. “Ben, Urhi-Teşup'u asla teslim etmeyeceğim, ama sen barışı sağlayacaksın.”

“Benden, hep olmayacak şeyler istiyorsun. İşte ben de bu nedenle senin için çalışmayı seviyorum.”

Kral, Amenî'ye döndü:

"Setau'dan acele gelmesini istedin mi?" diye sordu.

"Evet Majeste."

Aşa endişelendi:

"Ne oldu?" diye sordu.

Ameni:

"Musa, Yahova denen tek tanrısının sözcüsü olduğunu ve bu tanrının ona Yahudileri Mısır'dan çıkarma emrini verdiğini söylüyor."

"Bütün Yahudiler mi... demek istiyorsun?"

"Ona göre, bağımsızlığı hak eden bir ulus söz konusuymuş."

"Bu bir çılgınlık!"

"Musa'yı ikna etmek olanaksız. Ayrıca tehdit eder bir tavır takınıyor."

"Bu durum seni korkutuyor mu?"

Ramses:

"Dostumuz Musa'nın güçlü bir düşman olmasından korkuyorum," dedi. "Hasımlarımı küçük görmemem gerektiğini öğrendim. İşte bu nedenle Setau'nun burada bulunması kaçınılmaz oluyor."

Aşa üzülmüştü:

"Ne karışık durum," dedi. "Musa güçlü ve dürüst bir insandır."

"O her zaman öyledir, ama bütün gücünü bir dine ve ona göre kesin olan bir gerçeğin hizmetine vermiş."

"Beni korkutuyorsun Ramses. Bu savaş, Hititlere karşı yapılacak savaştan daha korkunç olmaz mı?"

"Ya bu savaşı kazanacak ya da yok olup gideceğiz."

Setau geniş ellerini Khâ'nın zayıf omuzlarına koydu.

"Yeryüzündeki bütün yılanların adına! Sen neredeyse yetişkin bir erkek olmuşsun!"

İkisi arasındaki zıtlık insanı şaşırtacak kadar belirgindi. Ramses'in büyük oğlu Khâ, soluk benizli, narin yapılı genç bir kâtipti; kısa boylu, esmer tenli ve adaleli olan Setau ise sayısız cebi olan, antilop derisinden yapılmış bir tünik giyiyor ve bu haliye, altın arayıcısı ya da serüven meraklısına benziyordu.

Onları görenler, aralarında bir dostluk kurulabileceğini hayal bile edemezlerdi. Böyle olmakla birlikte Khâ, Setau'yu, kendisine

görünmeyenlerin sırrını öğreten bir usta olarak görüyordu; Setau da Khâ'da, sırların tam içine girebilecek eşsiz bir yetenek buluyordu.

Setau üzüntüsünü belirterek:

"Umarım, benim burada olmadığım zamanlarda delice davranışta bulunmamışsındır," dedi.

Khâ gülümsedi:

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağımı umuyorum."

"Duyduğuma göre terfi etmişsin!"

"Doğru, tapınakta bazı dinsel görevleri tamamladım... Doğrusu başka bir seçeneğim yoktu. Ama yine de... bundan çok da mutlu oldum."

"Ha şöyle evlat! Ama söyle bana... Ne boynundaki muskayı, ne de bileğinde bulunması gereken bandı görüyorum."

"Tapınakta, arınma işlemi sırasında onları çıkardım ve sonra döndüğümde onları bulamadım. Mademki siz geldiniz hiçbir tehlike kalmadı, ayrıca duaların büyüünden yararlandım."

"Ama yine de muskaları taşımak zorundasın."

"Siz taşıyor musunuz Setau?"

"Benim antilop derim var."

Hedefini tam on ikiden vuran ok, seçkin okçuların eğitim yaptıkları atış alanının girişinde duran Khâ ve Setau'ya şaşırttı. Kral onlara tam burada randevu vermişti.

Setau:

"Ramses her zaman ustadır," dedi.

Ramses Kadeş Savaşı'nda kullandığı ve sadece kendisinin gerebildiği yayı yere indirirken, Khâ da ona baktı. Hükümdar'ın varlığı bile en yüce otoritenin hissedilmesine yetiyordu.

Khâ, babasından da öte olan bu varlığın önünde eğildi.

Setau:

"Bizi neden buraya çağırdın?" diye sordu.

"Çünkü oğlumla sen, hedefi tam vurmam gereken bir savaşta bana yardım edeceksiniz."

Khâ kem küm etmeden:

"Korkarım bu konuda pek becerikli olmayabilirim," dedi.

"Yanılıyorsun oğlum. Akıl ve büyü gücüyle savaşmak yeterli."

"Üstelik ben Amon tapınağının görevlilerindenim ve..."

“Rahipler seni, başkanları olman için oybirliğiyle seçtiler.”

“Ama... henüz yirmi yaşına basmadım ki!”

“Yaşın hiç önemi yok ama ben yine de önerilerini reddettim.”

Khâ rahat bir nefes aldı.

Ramses:

“Kötü bir haber aldım,” dedi. “Memfis’te, Ptah tapınağının başrahibi kaybolmuş. Onun yerini alman için seni seçtim oğlum.”

“Ben, Ptah başrahibi... Ama bu...”

“Bu benim isteğim. Bu sıfatla, Musa’nın huzuruna çıkmak istediği, önemli kişilerin arasına katılacaksın.”

“Musa ne düşündü de böyle bir şey yapmak istedi?” diye sordu.

“Yahudilerin topluca Mısır’ı terk edip, çölde kendilerini tehlikeye atma isteklerini kabul etmediğim için, bizi tanrısının cezalarına çarptırmak istiyor. Ptah’ın yeni başrahibi ve benim en iyi büyücü, bakalım Musa’nın gözünün önündeki perdeyi kaldırabilecek mi?”

Musa, yanında Aaron olduğu halde, Seramana ile şeref kıtasındakiilerin bakışları altında, Pi-Ramses'in görüşme salonunun kapısında göründü. Yahudi önünden geçerken Sardunyalı ona öfkeli bir biçimde baktı. Hükümdar'ın yerinde olsaydı bu isyankâr adamı ya zindana attırır ya çölün en ücra köşesine yollardı. Eski korsan önsezisine çok güveniyordu: Musa denen bu adamın tek düşüncesi Ramses'e zarar vermektir.

İki tarafında sütunlar bulunan ana koridor boyunca ilerleyen Musa, salonun kalabalık olduğunu görünce keyiflendi.

Kral'ın sağında oturan Khâ, altın yıldızlarla süslü panter derisinden bir giysi içindeydi. Genç yaşına rağmen çok büyük bir görev ve getirilmişti. Geniş bir muhakeme kabiliyeti ve derin bilgisi nedeniyle hiçbir rahip bu karara itiraz etmemişti. Firavun'un büyük oğluna artık niteliklerini kanıtlamak kalıyordu. Herkes bundan sonra yapacaklarını dikkatle izleyecekti. Khâ, Mısır uygarlığının yaratıcı değerlerinin belirlediği altın çağ olarak nitelenen piramitler döneminin geleneklerini korumakta ne kadar başarılı olacaktı?

Bu tayin Musa'yı önce şaşırtmıştı, ama Khâ'yı yakından görünce, delikanlının azminin ve olgunluğunun olağanüstü olduğunu anladı. Khâ hiç kuşkusuz onun için korkunç bir hasım olacaktı.

Ya Firavun'un solunda oturan adama ne demeliydi? Yılan oynatıcısı ve Krallık büyücülerinin gerçek şefi Setau! Ramses ve biraz geride oturup tartışmaları not etmek için şimdiden hazır bekleyen Ameni gibi, Setau da Musa'nın üniversiteden arkadaşıydı.

Musa artık, Mısır için azimle çalıştığı o yılları hatırlamak istemiyordu. Yahova ona görevinin ne olduğunu bildirdiği gün geçmiş ölmüştü. Sonsuza dek kaybolmuş o eski günleri düşünerek hüznlenmeye hakkı yoktu.

Musa ile Aaron, Firavun ve sarayın ileri gelen kişilerinin yer aldıkları platforma çıkan merdivenlerin başında durdular.

Ameni:

“Bu mahkemede hangi konuyu tartışmak istiyorsunuz?” diye sordu.

Musa:

“Ben tartışmak niyetinde değilim,” diye yanıt verdi. “Sadece Yahova’nın buyruklarını yerine getirmek istiyorum. Firavun, halkımın başında Mısır’ı terk etmeme izin versin.”

“Kamu güvenliği nedeniyle isteğiniz reddedildi.”

“Bu red Yahova’ya karşı işlenmiş bir günahtır.”

“Yahova bildiğim kadarıyla Mısır’da egemen değil.”

“Öyle olsa da öfkesi korkunçtur! Tanrı beni koruyacak ve gücünü göstermek için mucizeler gerçekleştirecek.”

“Seni çok iyi tanıyorum Musa çünkü biz arkadaşık. Üniversite öğrenimimiz sırasında boş hayaller peşinde koşmazdın.”

“Sen Mısırlı bir kâtipsin Ameni ve ben de Yahudi halkının şefiyim. Benimle konuşan gerçekten Yahova’ydı ve bunu ispat edebilirim.”

Aaron değneğini yere attı, Musa bakışlarını değnekte yoğunlaştırdı. Ağaç canlandı, değnek kıvrıldı ve bir yılanı dönüştü.

Korkuya kapılan birçok kişi geriledi. Yılan, Ramses’e doğru ilerlemeye başladı. Ramses’te ise hiçbir korku belirtisi yoktu. Setau yerinden fırlayıp, yılanı kuyruğundan yakaladı.

Bu davranış karşısında şaşkınlık ifade eden haykırışlar, yılan, Setau’nun elinde yeniden bir değneğe dönüştüğünde daha da çoğaldı.

“Yıllar önce, Mer-Ur haremideyken bu sihirbazlığı Musa’ya ben öğrettim. Firavun’un danışmanlarını ve Mısır sarayındakileri şaşırtmak için daha fazlasını yapman gerekecek.”

Musa ile Setau bakışlarıyla birbirlerine meydan okudular. İki adam arasındaki bütün dostluk bağları kopmuştu.

Peygamber:

“Bir hafta sonra olacak bir başka mucize, halkı şaşkına çevirecek!” dedi.

Nefertari, saraya en yakın havuzda çırılçıplak yüzerken, bir ılgın ağacının altında uyuyan ‘Gece Bekçisi’ de onu gözlüyordu. Havuzun suyu, taş kaplanmış ince bakır tabakalar, bakteri yutan bitkiler ve havuzun suyunu sürekli değiştiren bir kanal sistemi sayesinde

de her zaman temiz kalıyordu. Ayrıca bir uzman, düzenli aralıklarla, bakırdan elde edilen bir tozu suya atıyordu.

Nil'in sularının kabarma mevsiminde sıcaklar çok bunaltıcı oluyordu. Kraliçe, görüşmelerine başlamadan önce yorgun, ama mutlu gövdesini tüy gibi hafifleten ve kafasını dinlendiren bu hoş anın tadını çıkarıyordu. Nefertari bir taraftan yüzerken, diğer taraftan da her biri kendi sorununun daha acil olduğunu öne sürerek ona başvuranlara verdiği kâh rahatlatıcı kâh eleştirici yanıtları düşünüyordu.

İset göğüslerini bütün çıplaklığıyla ortaya çıkaran askılı bir elbise giymiş, saçları açık bir şekilde, sessizce havuza yaklaştı. Herkes tarafından Güzel İset olarak adlandırıldığı halde, Nefertari'nin güzelliğini seyrederken, kendisini sıradan bir insan olarak hissediyordu. Her hareketinde, eşi benzeri olmayan bir saflık taşıyan Kraliçe, bir kadının ideal güzelliğini yansıtan dâhi bir ressamın fırçasından çıkmışa benziyordu.

İset, çok tereddüt ettikten ve hırsı bir türlü yatışmak bilmeyen Dolant'la son görüşmesinden sonra kesin bir karar almıştı.

Bu kez harekete geçecekti.

Yapacağı şeyin doğuracağı tehlikeli sonuçların korkusunu kafasından atan İset, havuza doğru bir adım daha attı. Artık amacından sapmamak zorundaydı.

Nefertari, İset'in geldiğini fark etti.

“Gel, sen de yüz!”

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum Majeste.”

Kraliçe çevik bir hareketle havuzun kenarına kadar yüzdü ve taş merdivenden çıktı.

“Kendini iyi hissetmemenin nedeni nedir?”

“Bilmiyorum.”

“Merenptah seni üzüyor mu?”

“Hayır, o çok iyi. Gürbüz yapısıyla beni her geçen gün şaşırtıyor.”

“Şu sıcak taşların üzerine, yanıma uzan.”

“Beni bağışlayın, güneşe dayanamıyorum.”

Nefertari'nin vücudunun güzelliği İset'in gönlünü büyülüyordu. Onun vücudu, gülümsemesi ile öteki dünya ve bu dünyayı aydınlatan Batı tanrıçasınıninkine benzemiyor muydu? Sırtüstü yatmış,

kollarını vücuduna paralel uzatmış, gözlerini kapamış olan Nefer-tari, insana hem yakın, hem de yanına varılamaz hissini veriyordu.

“Neden sıkıntılısın İset?”

Ramses’in ikinci eşinin yüreğine yeniden bir kuşku düştü. Verdiği karara uymalı mı, yoksa deli damgası yeme pahasına kaçmalı mıydı? Bereket versin Nefertari ona bakmıyordu. Hayır, vazgeçmemeliydi, bu ele geçmiş en güzel fırsattı. İset bu fırsatın kaçmasına izin vermeyecekti.

“Majeste... Majeste... isterdim ki...”

Güzel İset, Nefertari’nin onu görebileceği bir yere diz çöktü. Kraliçe ise güneş ışığının altında hareketsiz duruyordu.

“Majeste, sizi öldürmek istedim.”

“Sana inanmıyorum İset.”

“İnanın Majeste, size itiraf etmek zorundayım... Bu ağırlık dayanılmaz bir hal almıştı.”

Kraliçe gözlerini açtı, doğruldu ve Güzel İset’in elini tuttu.

“Seni kim kışkırttı?”

“Ramses’i sevmediğinizi ve kendi ihtiraslarınızdan başka bir şey düşünmediğinizi sanıyordum. Kör ve aptal gibi olmuştum! Bu lanetlenecek suçlamalara nasıl oldu da kulak verdim?”

“Her insanın zayıf anları vardır İset. O zaman kötülük insanın vicdanını ele geçirmeye ve kalbini boğmaya başlar. Sen bu saldırıya karşı koydun, önemli olan da bu değil mi?”

“Kendi kendimden utanıyorum, çok utanıyorum... Beni mahkeme huzuruna çıkardığınızda cezamı kabul edeceğim.”

“Benim hakkımda kim yalan söyledi sana?”

“Ben sadece suçumu itiraf etmek istiyorum Majeste, muhbirlik yapmak değil.”

“Beni yok etmeye çalışırken, asıl umdukları şey Ramses’e zarar vermektir. İset, şayet Kral’ı seviyorsan, bana gerçeği söylemek zorundasın.”

“Siz benden nefret etmiyor musunuz?”

“Sen ne gözü yükseklerde birisin, ne de entrikacı. Üstelik hatalarını kabul edecek kadar da cesursun. Senden nefret etmek şöyle dursun, sana saygı duyuyorum.”

İset ağlayarak uzun uzun anlattı. Böylece vicdan azabından kurtuldu.

Musa, Nil ırmağının kıyısında binlerce Yahudi'yi toplamıştı. Ayrıca başkentin çeşitli mahallelerinden gelen birçok meraklı da oradaydı. Söylenildiğine göre, Yahudilerin savaşçı tanrısı, Mısır'ın bütün tanrılarının daha güçlü olduğunu kanıtlamak için büyük bir mucize gerçekleştirecekti.

Ameni ile Seramana'nın karşı çıkmalarına rağmen Ramses, toplantının yapılmasına izin vermişti. Bu gösteriyi dağıtmak için ordu ve polis göndermek, sonu nereye varacağı bilinmeyen bir tepkiye neden olabilirdi. Üstelik ne Musa, ne de Yahudiler kamu düzenini bozuyordu. Ayrıca seyyar satıcılar böylesine bir kalabalığın meydana gelmesine çok seviniyorlardı.

Firavun, sarayının terasından, sağ kıyısında sabırsız bir kalabalığın toplandığı Nil'e bakıyordu. Onun kafası şu anda, Nefertari'nin korkunç açıklamalarıyla doluydu.

"Bu anlattıklarının doğru olup olmadığı konusunda bir kuşkun var mı?"

"Hayır Ramses, İset çok samimiydi."

"Onu ağır bir şekilde cezalandırılmalıyım."

"Onu bağışlamamı istiyorum. Sana olan aşkı yüzünden istemeyerek işleyeceği korkunç suçtan kıl payı kurtuldu. Üstelik telafisi mümkün olmayan bir şey yapmadı. Ayrıca İset sayesinde, ablan Dolant'ın, cinayet işlemeye kadar varacak bir nefret içinde olduğunu öğrendik."

"Ablamın, yıllardan beri ruhunu kemiren iblislerden kurtulduğunu sanıyordum... Ama yanılmışım. O hiç değişmeyecek."

"Dolant'ı adalete teslim edecek misin?"

"İnkâr edecek, İset'i her şeyi uydurmakla suçlayacak. Dava bir skandalla sona erebilir."

"Bir cinayeti azmettiren kişi cezasız mı kalacak?"

"Hayır Nefertari. Dolant, İset'i kullandı, biz de Dolant'ı kullanacağız."

Sahildeki kalabalık dalgalanıyor ve çığlıklar atılıyor.

Musa değneğini Nil'e attı, ırmağın suları kırmızımsıtrak bir renk aldı.

Peygamber bir kupaya Nil'in suyundan doldurduktan sonra yere serpti.

“Hepiniz bu mucizenin tanığı olun! Yahova’nın iradesiyle Nil’in suyu kana dönüştü... Şayet onun isteğı kabul edilmezse bu kan bütün kanallara yayılacak ve balıklar ölecek. Bu, Mısır’ın alacağı ilk yara olacak.”

Bu kez Khâ ırmağın pis kokulu, garip suyundan bir parça aldı.

“Söylediklerin olmayacak Musa. Bu gördüğümüz, Nil sularının kabarması sonucu oluşan kırmızı dalgadan başka bir şey değil. Birkaç gün süreyle bu su içilmez ve burada tutulan hiçbir balığı yememek gerekir. Şayet bu bir mucizeyse bunu doğaya borçluyuz ve bizim de saygı duymamız gereken şey doğanın yasalarıdır.”

Genç ve çelimsiz Khâ, dev yapılı Musa’nın karşısında korkmuyordu. Peygamber öfkesine hâkim oldu.

“Bunlar güzel sözler, ama değneğimin bu kanlı suyu yüzeye çıkarmasını nasıl izah ediyorsun?”

“Kim Musa’nın bir peygambere özgü bazı duyarlılıklara sahip olduğuna itiraz ediyor ki? Suların değişme sürecine girdiğini ve bugün kırmızı dalganın görüneceğini daha önceden hissettin. Bu ülkenin özelliklerini sen de benim kadar tanırırsın. Mısır’ın hiçbir sırrı senden kaçmaz.”

Musa gür sesiyle:

“Şu ana kadar Yahova, ikaz etmekle yetindi! Mademki Mısır şüphede ısrar ediyor, Yahova da Mısır’ı daha acı felaketlerle karşı karşıya bırakacak.”

Aşa elindeki mektubu, Ramses'le tahıl ambarlarının yönetimi konusunda görüşen Nefertari'ye götürdü.

“İşte beklediğiniz yanıt Majeste. Mektup bizzat İmparatoriçe Putuhepa tarafından yazılmış. Mektubun içeriğinin sizi düş kırıklığına uğratmayacağını umarım.”

Çok değerli bir kumaşa sarılmış olan tablet, Putuhepa'nın mühürle mühürlenmişti.

“Bize onu siz okur musunuz Aşa? Öncelikle Hititçeyi, mükemmel bir şekilde dilimize çeviriyorsunuz, ayrıca Hattuşaş'la ilgili her şey sizi de ilgilendiriyor.”

Mısır diplomasisinin şefi Kraliçe'nin isteğine uydu.

“Büyük Ramses'in eşi, kız kardeşim Nefertari'ye.

“Kız kardeşim nasıl, ailesinin sağlık durumu iyi mi, atları gösterişli ve güçlü mü? Hatti'ye güzel mevsim geldi. Mısır'da Nil'in sularının kabarması yeterli mi?

“Kız kardeşim Nefertari'nin uzun mektubunu aldım ve büyük bir dikkatle okudum. İmparator Hattuşil, aşağılık Urhi-Teşup'un Pi-Ramses'te bulunuşunu bir türlü içine sindiremiyor. Urhi-Teşup kötü, korkunç ve alçak bir insandır. Hatti'ye iade edilip Hattuşaş'ta yargılanmayı hak etmiştir. İmparator Hattuşil bu konuda hiçbir taviz vermiyor.

“Ama iki ülke arasındaki barış, bazı fedakârlıkları gerektiren büyük bir ideal değil midir? Evet, Urhi-Teşup konusunda bir uzlaşma sağlamak imkânsızdır ve İmparator, haklı olarak, suçlunun geri verilmesini istemektedir. Böyle olmakla birlikte, Hattuşil'den, Firavun'un verdiği söze sadık kalarak, dürüst davrandığını anlamasını ısrarla istedim. Verdiği söze ihanet eden bir hükümdara nasıl güven duyulur?

“Bu durumda, Urhi-Teşup'un durumu tartışma konusu olsa bile, neden bunu çözümlenmiş farz edip, bir saldırmazlık antlaşmasına doğru ilerleme kaydetmiyoruz? Bu antlaşmanın kaleme alınması çok

zaman alacağından, bir an önce görüşmelere başlamak daha akla uygun olacaktır.

‘Mısır Kraliçesi kız kardeşim, benim bu düşüncelerimi paylaşıyor mu? Şayet paylaşıyorsa, bize Firavun’un güvenini kazanmış yüksek rütbeli bir diplomatı en kısa zamanda göndermeniz çok iyi olacak. Ben, Aşa’yı öneriyorum.

‘Mısır Kraliçesi kız kardeşime, candan dostluklarımla.’”

Ramses üzüntülü bir ifadeyle:

“Bu teklifi reddetmek zorundayız,” dedi.

Aşa isyan ederek:

“Neden reddediyoruz?” diye sordu.

“Çünkü burada, intikam alma isteği üzerine kurulmuş bir tuzak söz konusu. İmparator, Urhi-Teşup’u Hatti’den çıkardığın için seni bir türlü affedemiyor. Şayet oraya gidecek olursan, bir daha dönemezsin.”

“Bense bu mektubu farklı bir biçimde yorumluyorum. Kraliçe Nefertari, ikna edici önerilerde bulunmasını bildi ki İmparatoriçe barış isteğini açıkça ifade ediyor. Putuhepa’nın İmparator üzerinde büyük etkisi olduğu için, bu önemli bir adım.”

Nefertari:

“Aşa haklı,” dedi, “Putuhepa, kendisine gönderdiğim mektubun anlamını gayet iyi kavradı. Artık Urhi-Teşup’tan söz etmeye-
lim ve biçimi kadar içeriğine de önem vererek, barış antlaşmasını hazırlamak için görüşmelere başlayalım.”

Ramses itiraz etti:

“Urhi-Teşup’un durumu bir kenara atılamayacak kadar önemli bir sorun!”

“Kendimin ve kız kardeşim Putuhepa’nın bu durumdaki avantajını daha açıklığa kavuşturayım: Hattuşil, Urhi-Teşup’un teslim edilmesini istiyor, Ramses reddediyor. Her ikisi de uzlaşmaz ve sert tutumlarını sürdürsünler, ama bu arada biz görüşmeleri ilerletelim. Zaten buna da... diplomasi denmiyor mu?

Aşa:

“Putuhepa’ya güveniyorum,” diye ekledi.

“Şayet Kraliçe’yle sen, bana karşı birlik kurmuşsanız ben nasıl daha fazla dayanabilirim? Anlaşıldı, bir diplomat göndereceğiz, ama bu sen olmayacaksın.”

“İmkânsız Majeste. İmparatoriçe'nin isteklerinin birer emir olduğu malum. Hem sonra Hatti'yi ve oradaki muhataplarımızı benden iyi tanıyan kimse var mı?”

“Bunca tehlikeyi göze almaya hazır mısınız Aşa?”

“Böylesine açık bir barış teklifini değerlendirmemek, bir cinayet işlemekten farksızdır. Bütün gücümüzü bu amaca yöneltmeliyiz. Olanaksızın gerçekleşmesi... Bu, senin Hükümdarlığının en belirgin özelliği değil mi?”

“Seni bu kadar coşkulu çok az gördüm.”

“Ben zevk ve eğlenceden pek hoşlanırım ve savaş bunu engeller.”

“Asla bize büyük yükler getirecek bir barışı imzalamayacağım. Hiçbir şekilde Mısır kaybeden taraf olmayacak.”

“Bu tür güçlüklerle karşılaşacağımı biliyorum ama bunları aşmak mesleğimin bir parçası. Şimdi insanların karşısına çıkarılabilir bir projeyi derleyip toplamak için birkaç gün hiç ara vermeden çalışacağım. Sonra sevgili arkadaşlarımı ziyaret edecek ve Hatti'nin yolunu tutacağım. Sizin de isteğiniz doğrultusunda bu işi başaracağım.”

Önce beklenmedik bir biçimde zıpladı, sonra Nil'in sularının yeniden içilebilir hale gelmesini memnuniyetle seyreden Setau'nun bir metre yakınına gelerek durdu.

Bir ikincisi, bir üçüncüsü ve sonra yeşilin farklı tonlarında yüzlercesi ortaya çıktı: Muhteşem kurbağalar ırmağın Mısır topraklarına bıraktığı ve Firvun'un halkının beslenmesinin güvencesi olan verimli milin içinden fıskırıyorlardı.

Büyük bir kalabalığın başında gelen Aaron değneğini Nil'in üzerine uzattı ve güçlü bir sesle:

“Mademki Firavun, Yahudilerin ülkeden çıkma isteklerini reddediyor, Yahova, suyu kana dönüştürdükten sonra şimdi de, zalimi ikinci bir felakete uğratacak: Binlerce, milyonlarca kurbağa her yere doluşacak, atölyelere, evlere ve zenginlerin yatak odalarına kadar girecek!”

Setau sakın sakın yürüyerek laboratuvarına döndü. Lotus, Ebu Simbel'de yakaladıkları güçlü kobraların zehirleriyle yeni ilaçlar hazırlıyordu. Ebu Simbel'den iyi haberler geliyordu. İnşaat düzgün

bir biçimde ilerliyordu. Yılan oynatıcısı ile karısı, Ramses izin verir vermez oraya dönmeye can atıyorlardı.

Setau gülümsedi. Ne kendisinin, ne de Khâ'nın Aaron'un bu sözde felaketiyle boğuşmaları gerekecekti. Musa'nın yardımcısının, hiçbir Mısırlıyı korkutmayacak olan beddualarını etmeden önce şefine danışması gerekirdi.

Yılın o döneminde kurbağaların hızla çoğalması anormal bir şey değildi ve üstelik bu, halk tarafından mutlu bir haber olarak algılanırdı. Hiyeroglif metinlerinde kurbağa şekli 'yüz bin' sayısı anlamına geliyor, hayal bile edilmesi güç bir büyüklüğü ifade eden bu sayı, Nil'in kabarmasının sağladığı bolluğu uygun bir şekilde tanımlıyordu.

Kurbağaların hayat evrelerini inceleyen ilk hanedanlıkların rahipleri, onlarda hayatın sayısız değişik biçimini görmüşlerdi. Bu nedenle kurbağa halkın nazarında, tohumdan başlayıp olgunluğa kadar süren çok sayıda yeniden doğumun ve zamanın içinde ve ötesinde varolan sonsuzluğun simgesi demekti.

Ertesi gün Khâ, kurbağa biçimindeki fayans muskaları halka bedava dağıttı. Bu beklenmedik hediyeden çok hoşlanan başkent halkı, Ramses adını sevinç çığlıklarıyla haykırdılar ve Aaron ile Yahudilere minnettarlık duyular. Onların yarattıkları karışıklık sayesinde birçok insan, çok değerli bir eşyanın sahibi olmuştu.

Aşa, Kral ve Kraliçe çiftiyle hazırladığı antlaşma tasarısına son rötuşları yapıyordu. Bir aydan fazla yoğun bir biçimde çalışmış, her sözcük üzerinde düşünüp taşınmışlardı. Nefertari'nin metni ikinci kez okuması çok yararlı olmuştu. Mısır diplomasisinin şefinin düşündüğü gibi, Firavun'un istekleri, görüşmeleri zorlaştıracaktı. Bununla birlikte Ramses, Hatti'yi yenilgiye uğramış bir düşmandan çok bu antlaşmadan sayısız avantaj elde edecek bir ortak gibi görmüştü. Şayet Putuhepa gerçekten barışı istiyorsa, bu oyuna o da katılabilirdi.

Ameni, amber renginde çok güzel bir papirüs getirdi. Ramses tekliflerini bu papirüs üzerine kendi el yazısıyla yazacaktı.

Ameni:

"Güney mahallesinde oturanlar bana şikâyetlerini iletiler. Her tarafı sivrisinekler sarmış."

Ramses:

“Bu mevsimde, temizlik kurallarına sıkı sıkıya uyulmadığı takdirde hızla çoğalırlar. Bataklıklardan birini kurutmayı unutmuş olabilirler mi?”

“Aaron’un söylediğine göre Majeste, bu da Yahova’nın Mısır’ı uğrattığı üçüncü felaketmiş. Söylendiğine göre, Musa’nın yardımcısı değneğini yerdeki tozlara vurur vurmaz hepsi sivrisineğe dönüşmüş. Ve sizin de bütün bu olanlarda intikamcı bir tanrının parmağı olduğunu görmeniz gerekirmiş.”

Aşa:

“Arkadaşımız Musa, her zamanki inatçılığını bırakmamış,” dedi.

Ramses Ameni’ye:

“Güney mahallesine temizlik servisini hemen gönder,” diye emretti. “Mahalle sakinlerini bu felaketten kurtar.”

Nil’in çok fazla kabarması, mutlu bir gelecek vaat ediyordu. Ramses, Amon tapınağında sabah ayinini yönetti ve Hattuşil’e barış koşulları tasarısına ek olarak yollayacağı mektubu yazmak için saraya dönmeden önce aslanı ‘Katil’le birlikte rıhtımda bir gezinti yaptı.

Musa aniden değneğini rıhtım taşlarına vurdu. İri yapılı aslan Yahudiye kükrmeden baktı.

“Halkımın, Yahova’ya gerektiği gibi ibadet edebilmeleri için Mısır’dan çıkmasına izin ver Ramses.”

“Bu konuda konuşulması gereken her şeyi konuşmadık mı Musa?”

“Mucizeler ve felaketler sana Yahova’nın gücünü göstermiş olmalı.”

“Böylesine garip sözleri söyleyen sahiden benim arkadaşım mı?”

“Artık arkadaşın değil! Ben Yahova’nın elçisiyim. Sense tanrıtanımaz bir Firavun.”

“Senin bu körlüğünü nasıl tedavi etmeli?”

“Asıl kör olan sensin!”

“Sen yolunda git Musa. Ben, her ne olursa olsun kendi yolumdan gideceğim.”

“Bana en azından bir lütufta bulun, Yahudi kardeşlerimizin sürülerini görmeye gel.”

“Bu sürülerin ne özelliği var?”

“Gel, yalvarırım.”

‘Katil’, Seramana ve paralı askerlerden oluşan küçük bir müfrezenin eşliğinde Hükümdar Musa’nın peşinden gitti. Musa Yahudilerin sürülerini, başkentten on kilometre kadar uzakta bir bataklık bölgede toplamıştı. Çevrelerinde uçuşan binlerce sığırsineği, hayvanları bir an bile rahat bırakmıyor ve zavallıların acıdan böğürmelerine neden oluyordu.

Musa:

“İşte Yahova’nın gönderdiği dördüncü felaket,” diye açıkladı. “Sığırsineklerinin bütün başkenti sarmaları için bu hayvanları salmam yeter.”

“Bayağı bir strateji... Bu hayvanlara böylesine pislik içinde eziyet çektirmek zorunlu muydu?”

“Yahova’ya koçları, inekleri ve Mısırlıların kutsal saydıkları öteki hayvanları kurban etmek zorundayız. Şayet ayinlerimizi senin ülkende yapacak olursak köylülerin öfkesine neden oluruz. Bırak bizi çöle gidelim, yoksa sığırsinekleri senin tebaana saldıracak.”

“Seramana ve ordudan bir müfreze sana, rahiplerine ve hasta hayvanlarına, kurbanlarınızı keseceğiniz çöl bölgesine kadar eşlik edecekler. Geri kalan hayvanlar dezenfekte edilecek ve otlaklarına götürülecek. Ondan sonra Pi-Ramses’e döneceksiniz.”

“Kaçınılmaz sonucu sadece ertelemiş oluyorsun Ramses. Yarın, Yahudilerin Mısır’dan çıkmalarına izin vermek zorunda kalacaksın.”

50

Ofir:

“Çok şiddetli bir darbe vurmamız gerekiyor,” dedi. “Çok daha şiddetli.”

Musa:

“Yahova’nın istediği gibi çölde kurban kesmeyi başarmadık mı?” diye sordu. “Ramses bu isteğimize boyun eğdi, öteki isteklerimizde de razı olacak.”

“Ramses’in sabrı tükenmek üzere değil mi?”

“Yahova bizi koruyor.”

“Benim başka bir düşüncem var Musa. Bu öyle bir şey olacak ki, Firavun’u derinden yaralayacak olan beşinci felaket gibi ortaya çıkacak.”

“Buna karar vermek bize değil, Yahova’ya düşer.”

“Yahova’ya yardım etmenin ne zararı var? Ramses dikkatli bir zorba. O, ancak öteki dünyanın işaretlerini görürse geri adım atabilir. Size yardım etmeme müsaade edin.”

Musa razı oldu.

Ofir, peygamberin evinden çıkıp iki suç ortağı Amos ve Badduş’le buluştu. İki Bedevi kabile reisi, Yahudi mahallesindeki evlerin mahzenlerine silah yığmaya devam ediyorlardı. Hititli ulaklarla ilişki kurdukları Kuzey Suriye’den yeni dönmüşlerdi. Büyücü taze haberleri almak için sabırsızlanıyordu.

Amos çıplak kafasını yağlamıştı.

“İmparator Hattuşil çok öfkeli,” dedi. “Ramses, Urhi-Teşup’u teslim etmeyi reddettiği için yeniden savaşmaya hazır.”

“Harika! Benim şebekemden ne bekliyor?”

“Emirler çok basit: Mısır’da Yahudilerin ayaklanmalarını kıskırtmaya devam edin. Ramses’i zayıflatmak için ülkenin her tarafında kargaşalık çıkartın. Urhi-Teşup’u kaçırp Hattuşaş’a getirin ya da onu öldürün.”

Eğri-Parmak lakaplı bir köylü, avuç içi kadar küçük toprağını ve birbirinden güzel ve yumuşak başlı yirmi kadar inekten oluşan sürüsünü çok seviyordu. Eğri-Parmak, özellikle sürünün en yaşlı ineği ‘Kızıl’ı pek sever ve günün çoğunu onunla konuşarak geçirdi.

Sabahları, afacan ‘Kızıl’, alnını yalayarak Eğri-Parmak’ı uyardı. Eğri-Parmak onu kulağından tutmak için boşuna uğraşır, sonunda kalkmak zorunda kalırdı.

O sabah Eğri-Parmak çiftlikten çıktığı zaman güneş oldukça yükselmişti.

“‘Kızıl’... Nereye gittin ‘Kızıl’?”

Eğri-Parmak gözlerini ovuşturduktan sonra tarlasında bir iki adım atmıştı ki, ineğini böğrü üzerine yatmış gördü.

“Nen var ‘Kızıl’?”

Hayvanın dili sarkmış, gözleri donuklaşmış, karnı şişmişti. Güzelim inek can çekişiyordu. Biraz ilerde iki hayvanın daha ölüsü vardı.

Paniğe kapılan Eğri-Parmak, baytardan yardım istemek için köyün meydanına koştu. Daha şimdiden, başına aynı felaket gelmiş olan on kadar hayvan yetiştiricisi baytarın başına üşüşmüştü.

Eğri-Parmak:

“Bu salgın bir hastalık!” diye bağırdı. “Hemen saraya haber salmalı.”

Ofir evinin terasından, endişeli ve öfkeli köylü kalabalığının toplandığını görünce, emirlerinin aynen uygulanmış olduğunu anladı. Bedevi kabile reisleri Amos ile Badüş birkaç ineği zehirleyerek bu kargaşalığa neden olmuşlardı.

Musa, saraya giden caddenin ortasında, yürüyüş halindeki kalabalığı durdurdu.

“Yahova’nın Mısır’ı cezalandırmak için gönderdiği beşinci felaketin kurbanlarısınız. Onun eli bütün sürüleri vuracak, salgın hastalık, küçükbaş ve büyükbaş hayvanların tümünü yok edecek! Sadece benim halkıma ait hayvanlar bu felaketten uzak tutulacak.”

Seramana ile birçok asker, topluluğu geri püskürtmeye hazırlanırken, siyah bir ata binmiş olan Lotus dötrnala geldi ve göstericilerin hemen yanında durdu.

Sakin bir sesle:

“Hiç kimse telaş etmesin,” dedi. “Söz konusu olan salgın bir hastalık değil, sadece bir iki zehirlenme vakası. Az önce iki süt ineğini kurtardım ve baytarın yardımıyla henüz ölmeyen hayvanları tedavi edeceğim.”

Şaşkınlığın yerini umut aldı. Ayrıca Tarım Bakanı, Firavun’un bütün masraflar Krallığa ait olmak üzere, ölen ineklerin yerine yenilerinin verileceğini söylediği zaman ortalığa tam bir sükûnet hâkim oldu.

Ofir ve yandaşlarının elinde hâlâ çok miktarda zehir vardı. Bu kez Musa’ya haber vermeden, ona yardım etmeye devam edeceklerdi. Büyücülüğün eski bir reçetesini, Yahova’nın izniyle kullanan peygamber, topladığı baca kurumunu, avuç avuç havaya savurdu. İnsanların ve hayvanların üstüne yağacak bu kurum hepsinde sivilcelerin çıkmasına neden olacaktı. Bu altıncı felaket öylesine korkunç olacaktı ki Firavun nihayet boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Ofir’in aklına başka bir fikir geldi. Yakınlarına zarar vermek, Hükümdar’ı etkilemenin en iyi yolu değil miydi? Kel kafalı Amos, alınının yarısını kapatan bir peruk sayesinde tanınmaz hale gelmiş ve Ameni ile memurlarının yemeklerini hazırlayan aşçıya bozuk malzeme teslim etmişti.

Kral’ın sandalet taşıyıcısı günlük dosyaları götürürken, Ramses arkadaşının yanağında kırmızımtırak bir leke gördü.

“Yaralandın mı?”

“Hayır, ama bu sivilce giderek azıyor ve daha fazla acı veriyor.”

“Doktor Pariamaku’yu çağırayım.”

Sarayın doktoru, yanında çok çekici bir genç kızla nefes nefese geldi.

“Majesteleri hasta mı?”

“Aziz doktor, siz de çok iyi bilirsiniz ki ben hastalık nedir bilmem. Özel sekreterimi muayene edin.”

Pariamaku, Ameni’nin çevresinde dolaştı, kollarını yokladı, nabzına baktı ve kulağını göğüs kafesine dayadı.

“İlk bakışta anormal bir şey görünmüyor... Biraz düşünmem gerek.”

Genç kız mahcup bir ifadeyle:

“Şayet mide bozukluğundan ileri gelen bir kurdeşen söz konu-

suysa,” dedi, “cınar kozalağı, anason, bal, sakızağacı reçinesi ve rezeneden oluşan bir ilaç hazırlayıp hem haricen uygulanacak, hem de şurup olarak içirilecek. Bence bu yeterli, siz ne dersiniz?”

Doktor Pariamaku önemli bir kişi pozu takındı.

“Fena bir fikir değil... Deneyelim, sonucunu görürüz. Laboratuvara gidin çocuğum ve bu ilacı hazırlayın.”

Genç kız titreyerek Hükümdar’ın önünde eğildikten sonra dışarı çıktı.

Ramses:

“Asistanınızın adı ne?” diye sordu.

“Neferet Majeste. Onu pek önemsemeyin, çünkü işine daha yeni başladı.”

“Şimdiden pek bilgili görünüyor.”

“Ona öğrettiğim bir reçeteyi tekrarlamaktan başka bir şey yapmadı. Geleceği olmayan basit bir stajyer.”

Ofir düşüncelere dalmıştı.

İlaçlar hastaları iyileştirmiş ve Ramses en ufak bir geri adım atmamıştı. Musa ile Aaron, Yahudileri kontrol altında tutuyordu, çünkü zamansız bir çıkış Seramana ile polislerinin sert müdahalesine neden olurdu.

Bu başarısızlıklar yetmiyormuş gibi, Ofir’in Dolant ile irtibatı da kopmuştu. Dolant hiç kuşkusuz görevini becerememişti. Nefer-tari hâlâ yaşıyordu ve sağlığını tehdit eden hiçbir sıkıntısı yoktu. Dolant, takip edilme korkusuyla gece bile olsa Yahudi mahallesine gitmiyor ve Ofir’i sarayın küçük sırlarından mahrum bırakıyordu.

Bu elverişsiz durumlara rağmen morali bozulmayan Hitit casusu Ofir, Yahudilerin isyan duygularını körüklemekten geri kalmıyordu. Musa ile Aaron’un arkasında birleşen kızgın topluluk, giderek korkunç bir silah haline dönüşüyordu.

Urhi-Teşup’un kaçırılmasını organize etmek güç olacağı benziyordu. Kendisine tahsis edilen villada Seramana’nın adamları tarafından gece gündüz titizlikle korunan Urhi-Teşup, artık işi bitmiş bir adamdı. Yersiz tehlikelere atılmaktansa, Hattuşil’in teveccühünü bir an önce kazanmak için onu öldürmek daha uygun bir çözüm olmaz mıydı? Zeki, hilekâr ve acımasız bir adam olan yeni İmparator, ağabeyi Muvatallis’in ayak izlerinden yürümüyor muydu?

Ofir'in, hâlâ hiç kimsenin kuşku duymadığı bir müttefiki vardı: Diplomat Meba. Meba, tüm yeteneksizliğine rağmen, Urhi-Teşup'u ortadan kaldırmak için ona yardım edecek kişi olacaktı.

Aşa beraberinde gelen görevlilerin sayısını en aza indirmişti. Mısır diplomasisinin şefi, Ramses'e söylediğinin tersine, Hitit başkentinde iyi karşılanma şansının yüzde bir olacağını biliyordu. Yeni İmparator'un gözünde o, Urhi-Teşup'un cezadan kurtulmasını sağlayan kuşkulu bir kişi olarak görünüyordu. Hattuşil'in ikinci kişiliği siyasi kişiliğine baskın çıkacak mıydı? Hattuşil? Kinine boyun eğecek olursa, başta Aşa olmak üzere bütün diplomatları tutuklatacak, hatta öldürtecekti ve Ramses'i bu yüz karasını temizlemek için saldırıya zorlamış olacaktı.

Evet, Putuhepa barıştan yana görünüyordu, ama kocasının fikirlerine ne dereceye kadar ters düşebilirdi? Hatti İmparatoriçesi olanaksız bir düşün gerçekleşmesi için ayak direyecek değildi. Şayet görüşmelerin önünde aşılmaz engeller olduğu ortaya çıkarsa, o zaman Putuhepa da çatışma yolunu öğütleyecekti.

Anadolu yaylalarında her zaman rastlanan şiddetli bir rüzgâr, Aşa'nın başında olduğu elçilik heyetine Hitit başkentinin kapılarına kadar eşlik etti. Ele geçirilmez gibi duran kalenin görünümü, daha önceki yolculuklarından daha iç karartıcıydı.

Mısır diplomasisinin şefi, kendini rütbeli bir askere tanıttı ve Hattuşaş'a aslanlı kapıdan girmeden önce uzun bir süre sabırla bekledi. Aşa'nın umduğunun tersine onu saraya götürmediler, gri renkli kesme taşlardan yapılmış bir binaya soktular. Orada ona bir oda ayrılmıştı. Odanın tek penceresi demir çubuklarla kapatılmıştı.

En iyimser insan bile burayı bir hapis haneye benzetebilirdi.

Hitit mizacı ile oynamak için büyük ustalık ve şans gerekliydi. Aşa, kaderin ona bahsettiği bu şansını yitirmiş miydi?

Gün battıktan biraz sonra, miğferli ve zırhlı bir asker, Aşa'ya peşinden gelmesini söyledi. Bu kez, Kral sarayının bulunduğu tepeye çıkan yoldan gittiler.

Gerçeği öğrenme anı gelmişti. Tabii diploması dünyasında gerçek diye bir şey varsa.

Duvarları halılarla süslenmiş olan görüşme odasının şöminesin-

de güröl güröl bir ateş yanıyordu. İmparatoriçe Putuhepa sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

“Mısır elçisi, ateşin önünde, yakınımnda oturmak lütfunda bulurlar mı? Burada geceleri serin olur.”

Aşa, saygı ifade eden bir uzaklıkta, sıradan bir sandalyeye oturdu.

İmparatoriçe:

“Kraliçe Nefertari’nin mektubunu pek beğendim,” dedi. “Düşüncesi pırıl pırıl ve dâhice, önerileri inandırıcı, niyetleri yerinde.”

“Bu sözlerinizden, İmparator’un görüşmelere başlamayı kabul ettiği anlamını çıkarabilir miyim?”

“İmparator ve ben daha somut teklifler umuyoruz.”

“Ramses ile Nefertari tarafından hazırlanan ve Firavun’un bizzat kendisi tarafından yazıya dökülen bir metin getirdim. Bu metnin görüşmelerimize bir zemin oluşturacağını umuyorum.”

“Benim beklediğim de buydu. Elbette Hattı’nin de bazı istekleri olacak.”

“Buraya, bir anlaşmaya varmak amacıyla sizin tekliflerinizi dinlemeye geldim.”

“Bu sözlerin sıcaklığı, bu ateşin sıcaklığı kadar yumuşak Aşa. Temkinli karşılanmanızdan endişelendiniz mi?”

“Endişelenmek bana hiç yakışmazdı, değil mi?”

“Hattuşil soğuk aldı ve bir süre yataktan çıkamadı. Ben de bugünlerde çok yoğunum. Bu nedenle sizi bekletmek zorunda kaldım. Yarından itibaren İmparator, görüşmeleri başlatacak duruma gelecek.”

51

Güneş henüz doğmamıştı. Ramses, Amon tapınağına giderken Musa birden yolunu kesti. Kral, silahına davranan muhafızının kolunu tuttu.

“Seninle konuşmak zorundayım Firavun!”

“Kısa kes.”

“Şu ana kadar Yahova’nın bağışlayıcı olduğunu anlamadın mı? Şayet o isteseydi sen ve halkın çoktan yok olup gitmiştiniz! Eşi olmayan Tanrı, mutlak kudretini göstermek için senin hayatını bağışladı. Yahudilere, Mısır’dan çıkmaları için izin ver, yoksa...”

“Yoksa?”

“Yedinci felaket, ülkeneye dayanılmaz acılar verecek. İnsanlarının üzerine öylesine bir felaket çullanacak ki kurbanların sayısı saymakla bitmeyecek! Değneğimi göğsü kaldırdığım zaman gök gürleyecek ve şimşekler çakacak.”

“Bu kentin en önemli tapınaklarından biri fırtına tanrısı Set’e adanmıştır, bilmiyor musun? O, göğün öfkesidir, ama ben dualarımla onu yatıştırmasını bilirim.”

“Bu kez başaramayacaksın. İnsanlar ve hayvanlar telef olacak.”

“Yolumdan çekil.”

Aynı gün öğleden sonra Kral, gökyüzünü ve yıldızların hareketlerini inceleyen ve hava tahminlerinde bulunan rahiplere danıştı. Gerçekten de, keten mahsulünün bir bölümünü yok edebilecek bir hava muhalefeti söz konusuydu.

Kötü havalara başlar başlamaz, Ramses Set tapınağına kapandı ve tanrının karşısına tek başına geçti. Anıtsal heykelin kırmızı gözleri, kor ateşi gibi parlıyordu.

Kral’ın, Set’in iradesine ve kocaman bulutların aşırı öfkesine karşı çıkacak gücü yoktu, ama onun ruhu ile bir olarak fırtınanın süresini kısaltabilir, etkisini hafifletebilirdi. Seti oğluna, Set’le nasıl konuşması gerektiğini ve onun yıkıcı gücünü, kendine zarar vermeden nasıl kanalizasyon edeceğini öğretmişti. Firavun’un, bu karşılaş-

maya dayanabilmesi ve Set'in görünmez alevleri karşısında bir adım bile gerilememesi için oldukça çok enerji sarfetmesi gerekti, ama sonuçta Ramses'in girişimi başarılı oldu.

Diplomat Meba korkudan titriyordu. Başında kısa bir peruk ve sırtında sıradan kaba bir palto olmasına rağmen tanınmaktan korkuyordu. Tersane işçileri ile denizcilerin uğrak yeri olan bu birahane de onu kim tanıyabilirdi?

Kafası dazlak, sakallı Amos, Meba'nın karşısına oturdu.

Meba ürkek bir sesle sordu:

"Sizi kim gönderdi?"

"Büyücü. Siz de..."

"İsim yok! Bu tableti ona verin. Bu tablette onu ilgilendiren bilgiler var."

"Büyücü, Urhi-Teşup'la ilgilenmenizi arzu ediyor."

"Ama... o, muhafaza altındaki bir konutta."

"Emir kesin: Urhi-Teşup'u öldürün. Yoksa sizi Ramses'e ihbar edeceğiz."

Yahudilerin içine kuşku düşmeye başlamıştı. Mısır'ın üzerine yedi felaket çökmüş olmasına rağmen Firavun hâlâ uzlaşmaz tavrını sürdürüyordu. İhtiyarlar heyetinin toplantısında Musa yine onların güvenini kazanmayı başardı.

İhtiyarlardan biri:

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Sekizinci felaketi başlatmayı düşünüyorum. Bu seferki öylesine korkunç olacak ki, Mısırlılar tanrılarının kendilerini terk ettiğini düşünecekler."

"Bu seferki felaket ne olacak?"

"Gökyüzüne, doğuya bakın, anlayacaksınız."

"Nihayet Mısır'dan çıkıyor muyuz?"

"Benim uzun yıllar gösterdiğim sabrı siz de gösterin ve Yaho-va'ya iman edin. O bizi vaat edilmiş topraklara götürecektir."

Nefertari, gecenin ortasında sıçrayarak uyandı.

Yanında yatan Ramses mışıl mışıl uyuyordu. Kraliçe odadan sessizce çıktı ve terasta birkaç adım attı. Havada güzel bir koku var-

dı, kent sessiz ve sakindi. Ama büyük Kraliçe'nin sıkıntısı azalmıyor, kâbusu yüreğini sıkımayı sürdürüyordu.

Yanına gelen Ramses onu yavaşça kollarının arasına aldı.

“Kötü bir rüya mı gördün Nefertari?”

“Keşke öyle olsaydı...”

“Neden kuşkulanıyorsun?”

“Korkunç bir rüzgârla doğudan gelen bir tehlike...”

Ramses o yöne baktı.

Sanki karanlıkların içini görüyormuşçasına uzun süre oraya odaklandı. Kral'ın ruhsal varlığı gök ve geceye dönüştü, o an dünyanın öteki ucunda, rüzgârların doğduğu yerde bulunuyordu.

Ramses'in algıladığı şey öylesine korkunçtu ki aceleyle giyindi, saraydaki idari personeli uyandırdı ve Amenî'yi getirmesi için birini gönderdi.

Milyonlarca, milyarlarca çekirgeden oluşan müthiş bir bulut şiddetli bir rüzgârın etkisiyle doğudan geliyordu. Çekirge saldırıları daha önce de olmuştu ama ilk kez böylesine korkunç bir boyuttaydı.

Delta köylüleri Firavun'un emri doğrultusunda yaktıkları büyük ateşlere, çekirgeleri çekmek için hoş kokular yayan bitkiler atıyorlardı. Birçok ekili tarlanın üzerine de kaba keten kumaşlar serilmişti.

Musa, çekirgelerin Mısır'ın bütün ağaçlarını silip süpüreceklerini ve bir tek meyve bile bırakmayacaklarını haykırırken, Kral'ın habercileri çekirge sürüsü tehdidini köylere çoktan ulaştırmışlardı bile. Herkes, Ramses'in önerileri doğrultusunda hiç zaman kaybetmeden gereken önlemler alındığı için seviniyordu.

Zarar çok az olmuştu. O zaman Firavun'un ruhunu simgeleyen şekillerden birinin de çekirge olduğu hatırlandı. Böylece Firavun'un ruhu dev bir zıplayışla gökyüzüne ulaşabilecekti. Çekirgeler, az sayıda oldukları sürece yararlı kabul ediliyordu. Ancak kalabalık oldukları durumda korkunç bir tehdit oluşturuyorlardı.

Kral ve Kraliçe çifti arabalarına binip başkent çevresindeki köyleri dolaştılar ve yeni bir çekirge saldırısından korkan birçok köyde durdular. Ramses ile Nefertari köylülere, felaketin kısa sürede geçeceği konusunda söz verdiler.

Büyük Kraliçe'nin önceden hissettiği gibi rüzgâr dindi ve yerini, çekirgeleri tarlaların ötesindeki sazlık denize sürükleyen bir sağanak yağmura terk etti.

Doktor Pariamaku Meba'ya:

"Hasta değilsiniz," dedi, "ama yine de birkaç gün dinlenmeniz gerekir."

"Bu huzursuzluk..."

"Kalbiniz mükemmel durumda, karaciğeriniz iyi çalışıyor. Hiç endişe etmeyin, yüz yaşına kadar yaşarsınız!"

Meba, doktor Pariamaku'nun ona birkaç hafta odasından çıkmamasını emredeceğini ve bu arada Ofir ile suç ortaklarının da belki tutuklanacaklarını umarak yalandan bir hastalık uydurmuştu.

Bu çocukça plan başarılı olmamıştı... Dahası, onları ihbar etmek, kendini ihbar etmek demektir!

Geriye, görevini yapmaktan başka bir seçenek kalmıyordu. Ama Seramana ile seçkin muhafızlarına hissettirmeden Urhi-Teşup'un yanına nasıl sokulacaktı?

Sonunda kullanacağı en iyi silahın diplomasi olacağına karar verdi. Sardunyalya sarayın koridorlarından birinde rastlayınca yanına sokuldu.

Meba:

"Aşa bana gönderdiği bir mektupta, Urhi-Teşup'u sorguya çekmemi, Hitit yönetimi hakkındaki itiraflarını almamı emrediyor," dedi. "Urhi-Teşup'un bana açıklayacakları sır olarak kalacak. Bu nedenle başbaşa görüşmemiz gerekiyor. Açıklamalarını papirüse not edip mühürleyeceğim ve Kral'a teslim edeceğim."

Seramana'nın canı sıkılmıştı.

"Size ne kadar zaman gerekecek?"

"Bilmiyorum."

"Çok mu acele?"

"Çok acele bir görev bu."

"Peki... Haydi gidelim."

Urhi-Teşup diplomatı kuşkuyla kabul etti, ama Meba güvenilir görünüp Hititliyi kandırmak için elinden geleni yaptı. Meba soru

sormakta acele etmedi, işbirliğinden dolayı onu tebrik etti ve geleceğinin daha iyi olacağı konusunda ona güven verdi.

Urhi-Teşup yaptığı en güzel savaşlarını anlattı ve birkaç espri bile yaptı.

Meba:

“Size verilen hizmetlerden memnun musunuz?” diye sorarak bilgi elde etmeye çalıştı.

“Ev ve yemekler çok güzel, spor yapıyorum ama... kadınlar burnumda tütüyor.”

“Ben bu sorunu çözebilirim...”

“Nasıl?”

“Akşama doğru, serinlikten yararlanmak için, bahçede gezinti yapmak istediğinizi söyleyin. İlgin ağaçları koruluğunda, gizli kapının yanında bir kadın sizi bekleyecek.”

“Sanırım iyi dost olacağız.”

“Benim de en büyük dileğim bu Urhi-Teşup.”

Hava gittikçe ağırlaşıyor, gökyüzü kararıyordu. Tanrı Set, gücünü yeniden gösteriyordu. Bunaltıcı sıcaklığın rüzgâr olmadığı için dayanılmaz hal alması, Urhi-Teşup'un bahçede gezinme isteğini haklı çıkarmıştı. Yanına sadece iki muhafız verip çiçekler arasında dolaşmasına izin verdiler. Hititlinin kaçması için hiçbir neden yoktu. Neden güvenlik içinde olduğu altın kafesini terk etmeye çalışsındı ki?

İlgin ağaçlarının altında gizlenen Meba titriyordu. Adamotundan yapılmış sıvı bir uyuşturucu aldığı için kafası dumanlı olan diplomat, bahçe duvarından atlamış, saldırmaya hazır bekliyordu.

Urhi-Teşup ona doğru eğilince, bir piyade subayından çaldığı hançerle boğazını kesecekti. Hançeri cesedin üzerinde bırakacak ve bu cinayetten, sayısız Mısırlının ölümünden sorumlu olan bir düşmandan öç almak isteyen intikamcı subaylar suçlanacaktı.

Meba, o güne dek hiç adam öldürmemişti ve bunun ona cehennem azabı çektireceğini biliyordu, ama öteki dünyanın yargıçları önünde, kullanıldığını söyleyerek kendini savunacaktı. Şu anda sadece hançeri ve Urhi-Teşup'un boğazını düşünmek zorundaydı.

Ayak seslerini duydu.

Yavaş ve ihtiyatlı adımlar. Avı yaklaşıyordu. Durdu ve eğildi...

Meba vurmak için kolunu kaldırdı, ama başına inen güçlü bir yumruk onu yere yıktı.

Seramana diplomatu, tünığının yakasından tutarak kaldırdı.

“Hain, yeteneksiz ve şaşkın adam... Uyan Meba.”

Meba tamamen cansızdı.

“Hadi, bırak oyunu!”

Kafası ile boynu arasındaki aç garipti. Seramana o zaman çok güçlü vurduğunun farkına vardı.

Meba'nın ani ölümü üzerine yapılan zorunlu idari soruşturma çerçevesinde, Seramana, Ameni'nin yönettiği titiz bir sorgulamayı kabul etmek zorunda kalmıştı. Keyfi yerinde olmayan Sardunyalı cezalandırılmaktan korkuyordu.

Ameni kararını açıkladı:

“Dosya gayet açık. Sen diplomat Meba'nın yalan söylediğinden ve Urhi-Teşup'u öldürmeye niyetli olduğundan, haklı olarak kuşkulanıyordun. Meba'yı suç üstünde yakalamaya çalıştın, ama o karşı koydu, hatta senin hayatını tehlikeye soktu ve boğuşma sırasında öldü.”

Eski korsan rahatladı.

“Bu çok güzel bir rapor.”

“Meba, ölmüş olsa da bir mahkemede yargılanacak. Suçluluğu kuşku götürmediği için adı bütün resmi belgelerden çıkarılacak. Ama geriye bir soru kalıyor: Meba kimin hesabına çalışıyordu?”

“Bana, Aşa'nın emrini yerine getirmek istediğini söylemişti.”

Ameni fırçasını hafifçe ısırdı.

“Ramses'i zor duruma düşüren bu Hititliyi ortadan kaldırmak... Ama Aşa böyle bir görevi Meba gibi yüksek tabakadan, korkak bir adama vermezdi! Üstelik sığınma hakkına özen gösteren Ramses'in iradesine ters düşmezdi. Meba bir kez daha yalan söyledi. Sakın o, bizim topraklarımıza yerleşmiş olan Hitit casusluk şebekesinin bir üyesi olmasın?”

“Ama bu şebeke, Urhi-Teşup'tan yana değil miydi?”

“Bugünkü İmparator'un adı Hattuşil. Urhi-Teşup artık satılmış bir adam. Casusluk şebekesi, en azılı düşmanını ortadan kaldıracak, Hatti'nin yeni efendisinin gözüne girmek istemiştir.”

Sardunyalı uzun bıyığını sıvazladı.

“Başka bir deyişle, Ofir ile Şenar hâlâ hayatta oldukları gibi, Mısır'dan hiç çıkmadılar.”

“Şenar, Nubye’de kayboldu, Ofir yıllardan beri ortalarda görünmüyor.”

Seramana yumruklarını sıktı.

“Bu lanet büyücü belki de burnumuzun dibinde! Onun Libya’ya gittiğini söyleyen tanıkların hepsi demek benim kuşkularımı dağıtmak istemişler.”

“Ofir, bir türlü yakalanamaz olduğunu kanıtlamadı mı?”

“Benim için değil Amenî, benim için değil.”

“En azından onu buraya sağ olarak getir!”

Geçmek bilmeyen üç gün boyunca kara bulutlar, Pi-Ramses’in üzerindeki güneşi sakladı. Mısırlılar bunu, tanrı Set’in neden olduğu kargaşaya, tanrıça Sekmet’in kara habercilerinin getirdikleri tehlikelerin eklendiği biçiminde yorumluyorlardı.

Durumun daha da kötüye gitmesini önleyecek bir tek kişi vardı, o da Firavun’un adaklar sunarak beslediği ezeli ve ebedi Yasa’nın yeryüzündeki simgesi olan büyük Kraliçe Nefertari’ydi. Bu dönem, herkesin kendindeki kusurları görerek, kendini eleştirmesi ve dürlük konusundaki eksiklerini gidermeye çalışması gereken dönemdi. Nefertari, halkının kusurlarını ve eksiklerini üstlenerek, korkunç tanrıça Sekmet heykellerinin önüne adaklar koymak ve böylece karanlıkları aydınlığa dönüştürmek için Teb’deki Mut tapınağına gitti.

Ramses, başkentin üstünü örten karanlığın Yahova’nın Mısır halkına musallat ettiği felaketlerin dokuzuncusu olduğunu haykırarak söyleyen Musa’yı kabul etmeye razı oldu.

“Sonunda ikna olabildin mi Firavun?”

“Sen, kendi tanrının yaptığını sandığın doğa olaylarını felaket diye sunmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Sen gerçeği böyle görebilirsin, buna saygı duyuyorum, ama bir din adına halkın arasına nifak tohumları ekmeni kabul edemem. Bu davranışın Maât yasasına aykırıdır. Toplumunu anarşiye ve iç savaşa sürükler.”

“Yahova’nın istekleri değiştirilemez.”

“Sana inananlarla birlikte Mısır’ı terk et Musa ve istediğin yerde tanrına dua et.”

“Yahova’nın senden istediği bu değil. Tüm Yahudi ulusunun benimle gelmesi gerekiyor.”

“O halde küçükbaş ve büyükbaş hayvanları burada bırakacaksınız, çünkü onların büyük bir bölümü size kiralanmıştı, yani sizin değildir. Mısır'ı reddedenlerin, onun nimetlerinden yararlanmaya hakkı yoktur.”

“Sürülerimiz bizimle gelecek, tek bir hayvan bile senin ülkende kalmayacak, çünkü bu hayvanların her biri Yahova'nın dinine yarar sağlayacak. Onlara, vaat edilmiş topraklara ulaşınca kadar kurban olarak ihtiyacımız olacak.”

“Yani adi bir hırsız gibi mi davranacaksın?”

“Sadece Yahova beni yargılayabilir.”

“Bu gibi aşırı davranışları hangi inanç, hangi din uygun görebilir?”

“Bunu anlayacak durumda değilsin. Boyun eğmekle yetin.”

“Firavunlar, insanı kemiren iki zehir olan bağınazlığın ve hoşgörüsüzlüğün önüne geçmeyi başardılar. Benim gibi sen de, insanoğlunun başka insanlara zorla kabul ettirdiği kesin ve koşulsuz bir gerçeğin sonuçlarından korkmuyor musun?”

“Yahova'nın isteklerini yerine getir.”

“Sen tehditle sövgüden başka bir şey bilmez misin? İkimizi de bilginin yollarına götüren dostluğumuza ne oldu?”

“Beni sadece gelecek ilgilendiriyor ve bu gelecek bizim toplu göçümüzdür.”

“Çık bu saraydan Musa ve bir daha gözüme görünme. Yoksa sana âsi muamelesi yaparım. Mahkeme de, isyan kışkırtıcılarına uygulanan cezayı verir.”

Musa öfkeden ateş püskürüyordu. Onu selamlamak isteyen saray erkânını görmezden gelip saraydan çıktı ve Ofir'in kendisini beklediği Yahudi mahallesindeki evine gitti.

Büyücü, uğranılan başarısızlığı ve Meba'nın ölümünü suç ortaklarından öğrenmişti. Ama diplomatın yazdığı son rapor ilginç bir haber veriyordu: Meba, Memfis'teki Ptah tapınağında yapılan bir ayin sırasında, Khâ'nın, Setau tarafından hazırlanan sihirli koruyucuları çıkardığını öğrenmişti. Elbette Ptah başrahibi olarak, Khâ karanlık güçlere karşı güvenlik altındaydı, ama Ofir neden şansını denemesindi?

Büyücü, içeri giren Musa'ya:

“Ramses razı oldu mu?” diye sordu.

Musa:

“O, hiçbir zaman razı olmayacak,” diye yanıtladı.

“Ramses korku nedir bilmiyor. Şiddete başvurmadığımız sürece bu durumdan bir sonuç çıkmaz.”

“Bu toplu başkaldırma anlamına gelir...”

“Silahlarımız var.”

“Yahudiler öldürülür.”

“Açıktan açığa ayaklanmadan kim söz ediyor? Ölümü kullanmalıyız. Ölüm, Mısır üzerine çullanacak olan onuncu ve son felaket olacak.”

Musa’nın öfkesi bir türlü yatışmıyordu. Ofir’in Mısır’ı tehdit eden sözlerini dinlerken Yahova’nın sesini duyar gibi oluyordu.

“Haklısın Ofir. Öyle güçlü bir darbe vurmak gerekir ki, Ramses Yahudileri serbest bırakmaya mecbur olsun. Ölüm gecesinin tam geceyarısında Yahova Mısır’dan geçecek ve ilk evlatlar ölecek.”

Ofir bu anı öylesine umutla beklemişti ki! Nihayet, uğradığı bozgunların öcünü Firavun’dan alacaktı.

“İlk ölecek evlatların başında, Ramses’in ilk oğlu ve belki de vârisi Khâ geliyor. Bugüne kadar o, bir türlü başedemediğim sihirli bir korunmadan yararlanıyordu. Ama şimdi...”

“Yahova’nın eli onun canını bağışlamayacak.”

Ofir:

“Hiç kimsenin bizden şüphelenmemesini sağlamamız gerekecek,” dedi. “Yahudiler, eskiden olduğu gibi Mısırlılarla dostluk kurmalı ve giderken yanlarında birçok değerli eşya götürmek için bundan yararlanmalı. Göç sırasında bu eşyalara ihtiyacımız olacak.”

Musa:

“Hamursuz bayramını kutlayacağız,” dedi. “Bizim evlerimize, bayram için kesilen kurbanların kanına batırılmış çördük otu demetleriyle birlikte kırmızı işaretler koyacağız. Ölüm gecesinde, Ölüm meleği bu evlere dokunmayacak.”

Ofir hemen laboratuvarına koştu. Khâ’dan çalınan fırça sayesinde, Ramses’in büyük oğlunu felç etmeyi ve hiçliğe göndermeyi belki bu kez başarabilecekti.

Bahçeye canlılık veren ışık ve gölge oyunları Nefertari'yi daha da güzel gösteriyordu. Bir tanrıça zerafetiyle çiçekler arasında dolaşan gizemli ve soylu Nefertari, mutluluğun simgesi gibi görünüyordu. Böyle olmakla birlikte Ramses elini öperken karısının huzursuz olduğunu fark etti.

Nefertari:

“Musa bizi tehdit etmeye devam ediyor,” diye mırıldandı.

“O benim dostumdu, kötü kalpliliğine inanamıyorum.”

“Ben de ona karşı saygı duyuyordum, ama yıkıcı bir ateş yüreğini sarmış. İşte benim korkum bundan ileri geliyor.”

Kaygılı görünen Setau, Kral ve Kraliçe çiftinin yanına sokuldu.

“Beni bağışlayın. Doğruca konuya girmek âdetimdir: Khâ hasta.”

Nefertari:

“Durumu ciddi mi?” diye sordu.

“Korkarım öyle Majeste. Benim ilaçlarım etkisiz görünüyor.”

“Demek istediğin...”

“Kendimizi aldatmayalım: Bu bir büyü.”

İsis'in kızı ve büyücülerin en yeteneklisi Nefertari Ramses'in büyük oğlunun başucuna koştı.

Ptah tapınağının başrahibi büyük acısına rağmen şaşırtıcı bir ağırbaşlılık gösteriyordu. Alçak bir yatakta yatıyordu. Yüz çizgileri derinleşmiş, benzi gri renk almış olan Khâ zorlukla nefes alıyordu.

Nefertari'ye:

“Kollarımı oynatamıyorum,” dedi, “bacaklarımı da kımıldatamıyorum.”

Kraliçe ellerini delikanlının şakaklarına koydu.

“Sana bütün enerjimi vereceğim,” dedi. “Birlikte bu sinsî ölümle boğuşacağız. Hayatın bana verdiği bütün mutlulukları sana aktaracağım ve sen ölmeyeceksin.”

Hitit başkentinde görüşmeler yavaş ilerliyordu. Hattuşil, Ramses'in yazmış olduğu antlaşma tasarısının her maddesini tartışıyor, farklı ifade şekilleri teklif ediyor, Aşa'yla sert bir şekilde çekişiyor ve sonunda her sözcüğünü iyice düşünüp taşındıktan sonra bir uzlaşmaya varıyordu. Bu sefer de Putuhepa bazı eleştiri ve uyarılarda bulunuyor ve tartışmalar yeniden başlıyordu.

Aşa ise bütün bunlara sabır gösteriyordu çünkü Yakın-Doğu ile Asya'nın büyük bir bölümüne mutluluk getirecek olan bir barışın hazırlanmasına katkıda bulunduğunun bilincindeydi.

Hattuşil:

“Urhi-Teşup'un iade edilmesini istediğimi unutmayın,” diye hatırlattı.

Aşa:

“Antlaşmanın bütünü üzerinde fikir birliğine vardığımız zaman bu konuyu ele alacağız,” diye yanıt verdi.

“Dikkate değer bir iyimserlik bu sizinki... Ama Hatti İmparatoru'nun size tümünden güvendiğine inanıyor musunuz?”

“Bu kusuru işleseydi Hatti İmparatoru olabilir miydi?”

“Bana artdüşünceler yükleyerek görüşmelerin sonucunu tehlikeye düşürmüyor musunuz?”

“Sizin ister istemez artdüşünceleriniz var Majeste ve Mısır'dan çok, Hatti'nin işine yarayacak bir antlaşmayı elde etmeye çalışıyorsunuz... Benim rolüm, terazinin iki kefesi arasındaki dengeyi sağlamaktan ibaret.”

“Belki de başarısızlıkla sonuçlanacak tehlikeli bir oyun.”

“Dünyanın geleceği... İşte, Ramses'in bana verdiği görev ve işte ellerinizin içinde bulunan şey bu Majeste.”

“Ben sabırlı, zeki ve inatçı bir adamım aziz dostum Aşa.”

“Ben de aynen sizin gibiyim Majeste.”

Seramana, adamlarının üslendiği karakoldan artık hiç ayrılmıyordu. Arada sırada kentin en ünlü birahanesinden getirilen bir kızla ufak kaçamaklar yapsa da kafasını kemiren düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordu. Hasımı mutlaka bir hata işleyecekti ve Seramana'nın bu hatadan yararlanabilmek için dikkatli olması gerekiyordu.

Khâ'nın hastalığı da Sardunyalıyı çok üzüyordu. Kral ve ailesini ilgilendiren her kötü şey, sanki o ailenin bir bireyiymiş gibi onu çok sarsıyordu. Seramana, Ramses'in düşmanlarını yok edemediği için öfkeden kuduruyordu.

Paralı askerlerden biri rapor vermeye geldi.

"Yahudilerin orada çok garip şeyler oluyor..."

"Açıkla!"

"Evlerinin kapılarının üzerinde, kırmızı boyayla yapılmış işaretler var. Nedenini bilmiyorum, ama ilginizi çekeceğini düşündüm."

"Çok iyi yaptın. Bir bahane uydur, Abner'i bana getir."

Yahudi kardeşlerinden haraç alma eğiliminde olan tuğlacı Abner, Musa'nın lehinde tanıklık yaptıktan sonra, kendinden hiç söz ettirmez olmuştu.

Başı önüne eğik duran Abner'in keyifsiz olduğu her halinden belli oluyordu.

Seramana öfkeli bir sesle:

"Yoksa bir suç mu işledin?" diye sordu.

"Yok, hayır efendim. Ben bir rahibin beyaz elbisesi kadar tertemizim."

"Öyleyse neden titriyorsun?"

"Ben zavallı bir tuğlacıyım ve..."

"Yeter Abner. Neden evinin kapısını kırmızı boyayla kirlettin?"

"Bu bir kazaydı efendim!"

"Demek diğer bir sürü kapı üzerinde de aynı kaza oldu! Beni budala yerine koymayı bırak."

Dev yapılı Sardunyalı parmaklarını çıtırdattı. Yahudi yerinden sıçradı.

“Bu... bu bir moda!”

“Demek öyle... Ya benim modam da senin burnunu ve kulaklarını kesmekten ibaret olsaydı?”

“Buna hakkınız yok, mahkeme sizi mahkûm eder.”

“Bu çok özel bir durum. Ramses’in büyük oğluna yapılan büyü-yü soruşturuyorum ve senin de bu işe karıştığını öğrenirsem hiç şaşırmam.”

Yargıçlar kara büyü yapanlara karşı çok sert davranırlardı. Abner ağır bir mahkûmiyet tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

“Ben masumum!”

“Senin geçmişini bilince, buna inanmak çok güç.”

“Bunu bana yapmayın efendim. Benim bir ailem, çocuklarım var...”

Abner, kendi güvenliğiyle Musa’nın güvenliği arasında uzun süre tereddüt etmedi.

“Musa, ailelerin ilk çocukları için büyü yaptı. Felaket gecesinde hepsi Yahova tarafından öldürülecek. Yahudilerin aynı felakete uğramamaları için evlerinin üzerinde belirgin bir işaret gerekiyordu.”

“Deniz şeytanlarının hakkı için bu Musa bir canavar!”

“Siz... siz beni bırakacaksınız, değil mi efendim?”

“Sen çeneni tutamazsın küçük yılan, hapiste daha güvenlik altında olursun.”

Duruma biraz sevinen Abner başını salladı.

“Hapisten ne zaman çıkarım?”

“Felaket gecesinin hangi tarihte olacağını biliyor musun?”

“Bilmiyorum, ama eli kulağında.”

Seramana doğru Ramses’e gitti. Kral onu, Tarım Bakanı ile yaptığı görüşmeden sonra kabul etti. Sadece Nefertari’nin büyüleriyle hayatta kalabilen Khâ’nın hastalığına çok üzülen Necem, işini yapacak gücü zor buluyordu. Ama Ramses, onu, Mısır ülkesine ve ulusuna hizmetin, kişisel facialar söz konusu olsa bile, her şeyin önünde geldiğine inandırdı.

Sardunyalı, Abner’in söylediklerini aktardı.

Kral:

“Bu adam yalan söylüyor. Musa asla böyle bayağı bir şeyi aklından geçirmez.”

“Abner alçağın biri ve benden korkuyor. Bu yüzden bana gerçeği söyledi.”

“Cinayet üstüne cinayet, ilk çocukların düzenli ve kasıtlı bir biçimde yok edilmesi... Böylesine dehşet verici bir girişim ancak hasta bir beyinde filizlenebilir. Musa'dan böyle bir şey beklenmez.”

“Canilerin tasarılarını uygulamaya konmadan engellemek için güvenlik güçlerinin her tarafa yayılmasını öneriyorum.”

“Kırsal bölge polisine de haber ver.”

“Affınızı dilerim Majeste... Musa'yı tutuklamak gerekmez mi?”

“Hiçbir suç işlemediği için mahkeme onu aklayacaktır. Başka bir çözüm bulmam gerekiyor.”

“Bir strateji uygulamamızı önereceğim, her ne kadar önereceğim şey size çok korkunç gelse de sonuçta başarılı olduğunu göreceksiniz.”

“Bakıyorum da çok temkinli konuşuyorsun. Söyle Seramana.”

“Khâ'nın üç günden az ömrü kaldığı haberini yayalım.”

Böylesine korkunç bir şeyin ağza alınması bile Ramses'i ürpertmeye yetti.

“Sizi sarsacağını biliyordum Majeste, ama bu haber canileri vaktinden önce harekete geçmeye zorlayacak. Ben de bundan yararlanmak istiyorum.”

Kral bir an düşündü:

“Başar bu işi Seramana,” dedi.

Dolant, güzel siyah saçlarının bir örgüsünü hızla çeken berber kızı tokatladı.

“Defol beceriksiz!”

Berber kız ağlayarak çıktı. Hemen onun yerini pedikürcü kız aldı.

“Ölü derileri kes, sonra da tırnaklarımı kırmızıya boya... Ve canımı yakmamak için özen göster.”

Pedikürcü kız, deneyimli olduğuna sevindi.

Dolant:

“İşini iyi yapıyorsun,” dedi. “Sana iyi bahşış vereceğim ve seni arkadaşlarıma tavsiye edeceğim.”

“Teşekkür ederim prenses. Çevrenizdeki kederli havaya rağmen bana çok iyi muamele ediyorsunuz.”

“Ne kederinden söz ediyorsun sen?”

“Bu sabah ilk müşterim, sarayın önemli hanımlarından biriydi. Korkunç haberi ondan öğrendim. Kral’ın büyük oğlu ölecekmiş.”

“Bu bir dedikodu olmasın?”

“Ne yazık ki hayır. Sarayın doktoruna göre Khâ’nın üç günlük ömrü kalmış.”

“Sen işini çabuk bitir. Benim yapacak çok önemli işlerim var.”

Acele etmeliydi. Bu durum güvenlik talimatlarına aykırı davranmasını gerektiriyordu. Makyajını yapmadan başına sıradan bir peruk taktı, omuzlarına kahverengi kolsuz bir manto attı. Bu haliyle onu kimse tanıyamazdı.

Dolant sokakta işsiz güçsüz takımının arasına karıştı, az sonra da tuğlacı mahallesine doğru saptı. Bir saka ile peynir satıcısının arasından ustalıkla geçti, sokağın ortasında bir bebekle oynayan iki kız çocuğunu sinirli bir hareketle ayırdı, çok yavaş yürüyen ihtiyar bir adamı dürttü ve koyu yeşil renge boyanmış küçük kapıya beş kez vurdu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir tuğlacı:

“Kimsiniz?” diye sordu.

“Büyücünün arkadaşıyım.”

“Girin.”

Tuğlacı, yağ lambasının zayıf ışığı altında büyücü Ofir’in kaygı verici yüzünün görüldüğü mahzene inen merdivende, Dolant’ın önünden yürüdü. Ofir, yırtıcı bir kuşu andıran yüzü, çıkık elmacık kemikleri ve uzun burnuyla gizemli bir görüntüye bürünüyor ve Ramses’in ablasını büyülüyordu.

Ofir, Khâ’nın kısmen yanık fırçasını elinde sıkı sıkı tutuyordu. Fırçanın üzerine garip şekiller çizilmişti.

“Bu kadar acil olan nedir Dolant?”

“Khâ önümüzdeki saatlerde ölecek.”

“Sarayın doktorları onu tedavi etmekten vaz mı geçtiler?”

“Pariamaku ölümün eli kulağında olduğunu sanıyor.”

“Bu mükemmel bir haber, ama planlarımızı biraz değiştiriyor. Bana haber vermekle çok iyi ettiniz.”

Bu durumda felaket gecesi tasarladıklarından daha önce olacaktır. İlk erkek evlatlar, Ramses'in oğlundan başlayarak ölecek ve umutsuzluk Mısır halkının üzerine çökecekti. Yahova'nın gücünden ve gazabından dehşete kapılan halk, Ramses'e karşı çıkacak ve ayaklanma çok büyük olacaktı.

Dolant büyücünün ayaklarına kapandı.

"Sonra ne olacak Ofir?"

"Ramses ortadan kaldırılacak, Musa ile gerçek Tanrı galip gelecek."

"Bizim düşümüz gerçek olacak..."

"Gerçeklerden söz etmek gerekirse sevgili Dolant... sebat göstermekte ne kadar haklı olduğun anlaşıldı."

"Bazı şiddet hareketlerinden... kaçınamaz mıyız?"

Ofir, Dolant'ı ayağa kaldırdı ve bitkin bir halde olan uzun boylu esmer kadının yanaklarını avuçlarının içine aldı.

"Kararları Musa veriyor ve o da ilhamını Yahova'dan alıyor. Onların emirlerini, sonuçları ne olursa olsun, tartışma yetkimiz yok."

O anda dış kapı yıkılırcasına açıldı, boğuk bir çığlığı, merdivenlerden inen birinin ayak sesleri takip etti ve dev yapılı Sardunyalı mahzende beliriverdi!

Seramana, Ofir'in ardından mahzenin dibine doğru kaçan Dolant'ı elinin tersiyle bir kenara itti ve büyücüye bir kafa attı. Yere yuvarlanan Hitit casusu, Khâ'nın fırçasını elinden bırakmadığı gibi, olanca gücüyle sıkıyordu. Eski korsan, büyücünün kolunu ayağıyla ezince Ofir parmaklarını açmak zorunda kaldı.

"Ofir... sonunda seni ele geçirdim!"

Setau, Khâ'nın odasına girdi, büyülü fırçayı yere attı, küçük parçalara ayrılıncaya kadar üzerinde hırsla tepindi.

Ramses'in büyük oğlunu manyetize etmeyi hiç ara vermeden sürdüren Nefertari, Setau'ya minnettar bir bakışla baktı.

"Kötü büyü artık etkisiz kılındı Majeste. Khâ çabucak iyileşecek."

Nefertari, ellerini çocuğun şakaklarından çeker çekmez bitkinlikten olduğu yere yığıldı.

Doktor Pariamaku, zararı olmayan birkaç güçlendirici ilacın yapılmasını istedikten sonra Setau, Kraliçe'nin kanına, kaybettiği enerjiyi kazandıracak olan gerçek bir ilaç verdi.

Ramses'e:

"Kraliçe yorgunluk sınırlarının ötesine geçti," dedi.

"Bütün gerçeği öğrenmek istiyorum Setau."

"Nefertari, büyüsünü Khâ'ya aktarırken ömrünün birçok yılını harcamış oldu."

Ramses Kraliçe'nin başucuna oturdu ve Hükümdarlığının temeli olan gücü ona vermeye çalıştı. Nefertari'nin uzun ve mutlu bir yaşlılık sürmesi ve güzelliğiyle İki Ülke'yi aydınlatması için bütün gücünü feda etmeye hazırdı.

Ameni, Ramses'i devlet işlerine döndürmek için bütün ikna kabiliyetini kullansa da başarılı olmadı. Ancak Nefertari'nin kendini daha iyi hissettiğini söyleyen yatıştırıcı sesini duyduktan sonra, Kral arkadaşıyla görüşmeyi kabul etti.

Ameni:

"Seramana uzun ve ayrıntılı bir rapor verdi," dedi. "Büyücü Ofir tutuklandı. Casusluk, kara büyü, Kral ailesinin bireylerini öldürmeye azmetmek ve zavallı Lita ile hizmetçi kızı öldürmekten yargılanacak. Ama tek suçlu o değil. Musa da onun kadar tehlikeli. Ofir sorgusunda itiraf etti; Musa, Mısır'da yaşayan bütün ilk evlat-

ları öldürmek niyetindeymiş. Seramana bu korkunç plana engel olmasaydı kim bilir kaç kurbanın arkasından yanacaktık?”

En yaşlısından en gencine, en fakirinden en zenginine, en uyanığından en safına, bütün Yahudiler şaşkınlıktan donakalmıştı. Firavun'un, Seramana'nın komuta ettiği bir müfrezeyle bizzat buralara geleceğini hiç kimse ummuyordu. Sokaklar hemen tenhalaştı, herkes, Hükümdar'ı yarı açık panjurlarının ardından seyretmeyi uygun gördü.

Ramses doğruca Musa'nın evine gitti. Kral'ın geldiğini duyan Musa, elindeki değneğiyle kapının eşiğinde duruyordu.

“Bir daha görüşmememiz gerekiyordu Majeste.”

“Bu son görüşmemiz olacak Musa, bundan emin olabilirsiniz. Bunca ölüm tohumunu nasıl ekebildin?”

“Ben sadece Yahova'ya boyun eğirim.”

“Senin tanrın çok zalim değil mi? Senin inancına saygı duyuyorum dostum, ama bu inancının atalarımın bana emanet ettikleri bu topraklar üzerinde mutsuzluk kaynağı olmasını reddediyorum. Mısır'ı terk et Musa, Yahudilerle birlikte burayı derhal terk et. Kendi gerçeğinizi başka yerde yaşamak için gidin. Artık bu göçü isteyen sen değilsin, benim!”

Üzerinde kırmızı siyah renkli yünlü bir palto bulunan Hattuşil, sarayından başkentini seyrediyordu. Karısı Putuhepa kocasının koluna şefkatle sarıldı.

“Ülkemizin tabiatı oldukça sert, ama güzelliklerden de yoksun değil. Bir hınç uğruna neden onu feda edelim?”

İmparator:

“Urhi-Teşup cezalandırılmalı,” dedi.

“Yeterince cezalandırılmadı mı? Bu katı yürekli savaşçı şimdi, baş düşmanının ülkesinde, muhafızların koruması altında bir evde yaşıyor! Urhi-Teşup'un onuru, ölümüne yaralanmadı mı?”

“Bu konuda rıza gösterme hakkına sahip değiliz.”

“Asur maalesef uzun süre inat etmemize izin vermeyecek. Ordusu giderek güçleniyor. Mısır'la sürdürdüğümüz görüşmelerin başarısızlığa uğradığını öğrenecek olursa, bize saldırmakta tereddüt etmeyecek.”

“Bu görüşmeler gizli.”

“Hatti İmparatoru bu denli saf olabilir mi? Haberciler durmadan Hatti ile Mısır arasında mekik dokuyorlar. Böyle bir durumda sır diye bir şey kalır mı? En kısa zamanda Mısır’la bir saldırmazlık antlaşması yapmazsak, Asurlular bizi çok kolay lokma olarak görecek. Ramses de oturduğu yerde hiçbir şey yapmadan bu savaşı seyredecek.”

“Hititler kendilerini savunmasını bilirler.”

“Hattuşil, iktidara geldiğin günden bu yana ulusun çok değişti. Askerler bile barışa kavuşmaya can atıyor. Hatta senin bile başka amacın var mı?”

“Nefertari seni etkiliyor, değil mi?”

“Kız kardeşim Mısır Kraliçesi benim inancımı paylaşıyor. Hititlere karşı savaşmaması için Ramses’i ikna etmeyi başardı, ama biz bu umuda yanıt verecek yeteneği gösterebilecek miyiz?”

“Urhi-Teşup...”

“Urhi-Teşup artık geçmişte kaldı. Mısırlı bir kadınla evlensin, Firavun’un halkı arasına kök salsın ve bizim geleceğimizden kaybolsun!”

“Benden çok şey istiyorsun.”

“Bu, benim İmparatoriçelik görevim değil mi?”

“Ramses bunu, benim zayıflığıma yoracaktır.”

“Nefertari de ben de senin bu bağışlayıcılığını sandığın gibi yorumlamayacağız.”

“Hatti ile Mısır’ın dış politikasını kadınlar mı yönetecek?”

Putuhepa:

“Neden olmasın,” diye yanıtladı, “sonu barışa çıktıktan sonra.”

Büyücü Ofir, davası görülürken her şeyi itiraf etti. Hititlerin Mısır’daki casus şebekesinin başı olduğunu, Khâ’nın ömrünü kısaltmak için girişimde bulunduğunu övünerek anlattı. Hele zavallı Lita ile hizmetçisini öldürme biçimini ayrıntılarıyla tarif edince, jüri üyeleri Ofir’in hiç pişmanlık duymadığını, aynı soğukkanlılıkla yeniden öldürmekte hiç tereddüt etmeyeceğini anladılar.

Dolantı hıçkırarak ağladı. Ofir tarafından aktif bir müttefik olmakla suçlanmasını yalanlamaya kalkmadı ve kardeşi Mısır Kralı’ndan bağışlanması için yalvarmakla yetindi. Onu olumsuz yönde

etkileyerek doğru yoldan çıkmasına neden olan Şenar'ın aleyhinde konuştu.

Karar kısa sürede verildi. Vezir hükmü açıkladı. Ölümüne mahkûm edilen Ofır, zehir içerek kendi hayatına son verecekti. Dolant'ın adı kayıtlardan ve bütün resmi belgelerden çıkarılacak, Güney Suriye'ye, ölünceye dek sürgüne gönderilecekti. Bu sürgünde bir çiftçinin emrine verilecek olan Dolant, tarlada bir tarım işçisi olarak çalışarak cezasını çekecekti. Şenar'a gelince, o da gıyabında ölümüne mahkûm edildi ve adı her yerden silinerek hiçlikte yok olup gitmesi sağlandı.

Aşa'nın Mısır'a döndüğü gün, Ebu Simbel'e gitmek üzere hazırlanan Setau ile Lotus, kısa bir süre için de olsa Aşa'yla birbirlerini kutlayacak zamanı zorlukla bulmuşlardı.

Aşa hemen Kral ve Kraliçe çifti tarafından kabul edildi. Nefertari çok yorgun olmasına rağmen Putuhepa'yla mektuplaşmayı hiç aksatmamıştı. Nubyeli aslan 'Katil' ile altın sarısı köpek 'Gece Bekçisi', Kraliçe'nin yanından ayrılmıyor, sanki ona biraz daha güç verdiklerini biliyorlardı. Ramses, görevinin zorunluluklarından kendini kurtarabildiği zamanlarda hemen karısının yanına koşuyordu. Ramses sarayın bahçesinde Nefertari'yle birlikte dolaşıyor, ona piramitler dönemi bilgelerinin metinlerini okuyordu. İkisi de onları birbirine bağlayan aşkın giderek artığının bilincine varıyordu. Yaz göğü gibi ateşli, Nil üzerinde güneşin batışı kadar güzel bu aşkı be-timleyecek hiçbir sözcük bulunamazdı.

Nefertari, kendini tümüyle Mısır'a verip bakanların ve önemli görevlerdeki memurların binlerce sorusunu yanıtlayabilmesi için Ramses'i kendisinden ayrılmaya zorluyordu. Güzel İset, Meritammon ve sağlığına kavuşan Khâ sayesinde Kraliçe'nin nekahat dönemi sevinçli ve sağlıklı geçiyordu. Nefertari, şimdiden heybetli bir delikanlı olan Meranptah ile kendi yorgunluğunu saklamasını pek iyi bilen Tuya'nın ziyaretlerinden çok hoşlanıyordu.

Aşa, Nefertari'nin önünde eğildi.

"Bilgeliğinize ve güzelliğinize hasret kaldım Majeste."

"Güzel haberler getirdin mi?"

"Evet çok güzel haberlerim var."

Ramses şüphe dolu bir ifadeyle:

"Hattuşil antlaşmayı imza etmek istiyor mu?" diye sordu.

“Mısır Kraliçesi ile İmparatoriçe Putuhepa sayesinde Urhi-Teşup sorunu hemen hemen çözümlendi. Urhi-Teşup Mısır’da kalacak ve toplumumuza karışacak. Böylece bir antlaşmanın yapılması için artık hiçbir engel kalmadı.”

Geniş bir gülümseme Nefertari’nin yüzünü aydınlattı.

“Yoksa savaşların en güzelini kazanacak mıyız?”

“Bizim en önemli desteğimiz İmparatoriçe Putuhepa oldu. Büyük Kraliçe’mizin mektuplarındaki gönül alıcı ifadeler Putuhepa’yı çok duygulandırdı. Hattuşil’in tahta çıktığı günden itibaren Hititler, Asur ordusunun oluşturduğu tehlikeden korkmaya başladılar ve düne kadar düşmanları olan bizim, yarın en iyi dostları olacağımıza inandılar.”

Nefertari:

“Tanrının lütfu sayılacak bu andan yararlanmak için elimizi çabuk tutalım.”

“Hattuşil’in teklif ettiği saldırmazlık antlaşmasının çevirisini getirdim. Onu dikkatle inceleyelim. Sizin ve Firavun’un olurunun alır almaz Hatti’ye gitmek üzere yola çıkacağım.”

Kral ve Kraliçe çifti ile Aşa çalışmaya başladılar. Ramses, Hattuşil’in Mısır’ın öne sürdüğü koşulların birçoğunu kabul etmiş olduğunu şaşırarak gördü.

Aşa, Kral’ın güvenini boşa çıkarmayarak inanılmaz bir şeyi gerçekleştirmişti. Tuya da onlardan sonra antlaşmayı dikkatlice okuyunca hemen olurunun verdi.

İki atın çektiği ve deneyimli bir arabacının sürdüğü Nubye genel valisinin arabası, gürültülü ve kalabalık sokaklardan geçerek Pi-Ramses sarayına gidiyordu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu.

Arabacı:

“Yahudiler göç ediyor,” dedi. “Musa’nın liderliğinde Mısır’ı terk edip vaat edilmiş topraklara gidiyorlar.”

“Firavun böyle bir çılgınlığa neden izin verdi?”

“Ramses, toplum düzeninin bozulmaması için onları Mısır’dan kovdu.”

Başkentte resmi ziyaret için bulunan Nubye genel valisi şaşırılmıştı. Binlerce erkek, kadın ve çocuk, bir yandan sürülerini güdüp

bir yandan da giysi ve erzaklarıyla yüklü arabalarını çekerek Pi-Ramses'ten çıkıyorlardı. Bazıları mutluluktan şarkı söylüyordu, ama bazılarının da üzgün bir hali vardı. Çok iyi bir yaşam sürdürdükleri topraklardan uzaklaşmak onları tedirgin ediyordu, ama Musa'ya karşı çıkma cesaretini gösteremiyorlardı.

Ameni tarafından karşılanan Nubye genel valisi, Ramses'in bürosuna götürüldü.

Hükümdar:

“Bu ziyaretinin sebebi nedir?” diye sordu.

“Olabilirdi çabuk haber vermeliydim Majeste. Sorumluluk alanımdaki topraklarda yaşayan insanları yasa boğan trajik olayların raporunu bizzat vermek için hemen hızlı bir gemiye binip Pi-Ramses'e gelme konusunda hiç tereddüt etmedim... Öylesine beklenmedik, öylesine yıkıcı olaylar! Hiç aklıma gelmezdi...”

Ramses:

“Gevezeliği bırak da, ne oldu onu söyle,” dedi.

Nubye genel valisi yutkundü.

“İsyan Majeste. Kabileler koalisyonu korkunç bir isyan başlattı.”

Şenar başarmıştı.

Aylar ayları kovalamış, konuşup tartışmalar birbirini izlemişti. Şenar ise, Nubye'nin en önemli altın madenini ele geçirmek için kabile reislerini ikna etme konusundaki girişimlerine hiç ara vermemişti. Her birine, gümüş plakalar dağıtarak cömertçe ödeme yapacağına dair söz vermesine rağmen, Nubye'li savaşçılar Büyük Ramses'e meydan okuma konusunda kararsız kalmışlardı. Seti'nin hükümdarlığının başlangıcında isyancılara ağır kayıplar verdiren Mısır ordusuna kafa tutmaya kalkmak çılgınlık olmaz mıydı?

Şenar, birçok kez başarısızlığa uğramasına rağmen bir türlü inandından vazgeçmemişti. Ramses'i yok etmek için eline geçen son şans onu bir tuzağa düşürmektir. Bunu sağlamak için de, altın madenini ele geçirmek isteyen ve Firavun'un askerlerine karşı çıkmaktan korkmayan deneyimli savaşçılar gerekliydi.

Şenar, sebat etmenin ödülünü almıştı. Önce bir kabile reisi, sonra ikincisi, üçüncüsü derken birçoğu razı oldu... Bundan sonra da isyanın lideri olacak kişiyi seçmek için yeniden, uzun bir tartışma süreci başladı.

Tartışmalar, sonunda kavgaya dönüştü. Bu kavga sırasında iki kabile reisi ve birkaç Giritli paralı asker öldürüldü. Nihayet, lider olarak Şenar üzerinde anlaşmaya varıldı. Nubye'li olmamasına rağmen Şenar, Ramses'i ve ordusunu en iyi tanıyan kişiydi.

Altın madeninde çalışanların güvenliğini sağlayan muhafızlar, mızrak ve yaylarıyla saldıran çok sayıdaki Nubye'li savaşçıya fazla dayanamadılar. İsyancılar birkaç saat içinde madeni ele geçirdiler ve birkaç gün sonra da Buhen kalesinden düzeni korumak için gelen birlikleri de püskürttüler.

Nubye genel valisinin, isyanın büyüklüğü karşısında yapacağı tek şey gidip durumu Ramses'e anlatmaktır.

Şenar, kardeşinin isyanı bastırmak için bizzat geleceğini biliyordu. İşte o zaman Ramses ölümcül hatasını işlemiş olacaktı.

Issız tepeler, granit kayalıklar, çölün ilerlemesini engelleyen ır-mak kıyısındaki ince yeşil alan, pelikanların, pembe flamingoların, telli turnaların ve leyleklerin dolaştığı, çifte gövdeli palmiyelerin süslediği topraklar... İşte güzelliği her an etkili olan Nubye buydu. Ramses, onu ordusuyla birlikte Büyük Güney'e acele gitmek zo-runda bırakan büyük endişelere rağmen bu ülkenin büyüünden kendini kurtaramıyordu.

Genel valinin raporuna göre, isyan eden Nubyeli kabileler en önemli altın madenini ele geçirmişlerdi. Altın üretiminin kesilmesi felakete varacak sonuçlar doğururdu. Bu değerli maden hem ku-yumcular tarafından tapınakları süslemek için kullanılıyor hem de Kral tarafından, diplomatik ilişkileri en elverişli düzeyde tutabil-mek için küçük prensliklere armağan olarak veriliyordu.

Ramses, Nefertari'den uzaklaşmak zorunda kaldığı için üzülmeye rağmen, isyancılara çabuk ve güçlü bir biçimde karşılık ver-mek zorundaydı. Üstelik büyük Kraliçe'nin sezgisiyle de doğruladı-ğı gibi, bu isyanın teşvikçisi Şenar'dan başkası değildi.

Ağabeyi, sanıldığı gibi çölde kaybolmuş değildi. Kargaşalığı yay-mak için çaba gösteriyordu. Altın madenini ele geçirdikten sonra paralı askerler sürüsünü ayaklandıracak, Mısır kalelerine saldırı-cak, çılgın bir serüvene atılarak Firavun'un topraklarını ele geçir-meye çalışacaktı. Başarısızlıklarla beslenen kini ve kıskançlığı, Şe-nar'ı içinden çıkamayacağı bir çılgınlığın içine sokmuştu.

Onunla Ramses arasındaki bütün sevgi bağları kopmuştu. Fira-vun niyetini söylediği zaman annesi Tuya bile karşı çıkmamıştı. Kardeşler arasındaki bu çatışma, sonuncu çatışma olacaktı.

Ramses'in 'Kral oğulları' cesaretlerini göstermek için sabırsızla-nyıyorlardı. Başlarında, kenarları uzun peruk, üzerlerinde bol kollu kırmalı gömlek ve etek bulunan gençler, 'yolları açan' çakal tanrı-nın bayrağını gururla taşıyorlardı.

Dev gibi bir fil yollarını kestiğinde, en cesur olanları bile nere-deyse kaçacaktı. Ama Ramses bu yürüyen dağa doğru ilerledi, filin onu hortumuyla kaldırıp, neşeyle sallanan iki kocaman kulağının arasındaki ensesine oturtmasını bekledi. Ramses'in yararlandığı bu tanrısal korumadan kim kuşku duyabilirdi?

Hayran olunacak kadar güzel bir yelesi olan aslan 'Katil', filin

sağında madene doğru yürüdü. Okçular ve piyadeler, Firavun'un ani bir saldırıyla düşman saflarını yarıp çökerteceğine inanıyorlardı. Ama Ramses, çadırılı ordugâhı, ok menziline uzak bir yerde kurdurdu. Aşçılar hemen işe koyuldular, silahlar temizlendi, kılıçlar bilendi ve eşeklerle sığırlar beslendi.

Yirmi yaşlarındaki bir 'Kral oğlu' bu duruma karşı çıkacak oldu.

"Neden bekliyoruz Majeste? Birkaç Nubyeli isyancı bizim birliklerimize karşı koyamaz!"

"Sen bu ülkeyi ve insanlarını tanımazsın. Nubyeliler korkunç okçudurlar ve eşine rastlanamayacak bir hırsla savaşır. Şayet biz kendimizi şimdiden galip görecektir olursak birçok insanımız boş ve-re ölü." "

"Savaşın yasası bu değil mi?"

"Benim yaşam olabildiğince çok sayıda insanı sağ bırakma düşüncesine dayanır."

"Ama... Nubyeliler teslim olmayacaklar!"

"Tehdit altındayken elbette teslim olmayacaklar."

"Biz bu vahşilerle pazarlık edecek değiliz herhalde Majeste!"

"Onları şaşırtmak gerekir. İnsanı zafere götüren tek şey sadece kol gücü değil, akıldır. Nubyelilerin âdeti tuzak kurmak, artçı birliklerine saldırmak ve düşmanı arkadan kuşatmaktır. Onlara bu fırsatı vermeyeceğiz, çünkü onları şaşırtacağız."

Evet, Şenar, Ramses'i çok iyi tanıyordu. Kral madene giden yolu kullanarak doğrudan saldıracaktı. Madenin iki tarafında, güneşin altında yanan tepelerde Nubyeli okçular saklanıyordu. Okçular Mısırlı subayları vuracak, Mısır ordusu bozguna uğrayacak ve Şenar, umudu kalmayan, yalvaran Ramses'i kendi elleriyle öldürecekti.

Hiçbir Mısır askeri bu tuzaktan sağ çıkamayacaktı.

O zaman Şenar, Ramses'in cesedini geminin pruvasına asacak, Teb, Memfis, Pi-Ramses ve bütün Mısır'ı ele geçirmeden önce Elefantin'e muzaffer bir komutan gibi girecekti. Halk onun davasını benimseyecek ve böylece Şenar, değerini bilmeyen herkesten öcünü alarak ülkeye hükmedecekti.

Kral'ın ağabeyi, bir zamanlar altının temizlenme çalışmalarını denetlemekle görevli ustabaşının kaldığı taş kulübeden çıktı ve altı-

nın yıkandığı tepeye çıktı. Tatlı bir meyilden akan su, arılaştırma havuzuna dökülürken, değerli madeni de toprağından temizliyordu. Toprak parçaları havuzdaki suyun yüzüne çıkıyor, daha ağır ve daha yoğun olan maden dibe çöküyordu. Usanç verici olan bu çalışma büyük sabır gerektiriyordu. Şenar geçmişini düşündü. O da kardeşini yenerek büyüklüğünü kanıtlamak ve onun büyüünden kurtulabilmek için uzun yılların geçmesini beklememiş miydi? Birden kendini zaferden sarhoş olmuş hissetti.

Gözcülerden biri aşırı el kol işaretleri yaptı ve çığlıklar sessizliği bozdu. Kıvrıcık saçlarının arasına tüyler takmış olan zenci savaşçılar her yöne kaçıyorlardı.

“Ne oluyor burada? Koşuşturup durmayın!”

Şenar yüksek tepeden indi ve çılgına dönmüş bir halde dönüp duran bir kabile reisini yakaladı.

“Sakin ol, emrediyorum sana! Burada ben ne dersem o olur.”

Savaşçı mızrağının ucuyla civardaki tepeleri ve kayalıkları gösterdi.

“Her tarafta... her tarafta onlar var!”

Şenar alanın ortasına doğru ilerledi, başını kaldırdı ve onları gördü.

Binlerce Mısır askeri madeni çember içine almıştı.

En büyük tepenin doruğunda on kadar adam, bir gölgelik kûrup altına bir taht koydular. Başında mavi tacı olan Ramses gelip tahtına oturdu. Aslanı ayaklarının dibine uzandı.

Hiçbir Nubiyeli, Hükümdarlığının yirminci yılında gücünün doruğuna erişen kırk iki yaşındaki Hükümdar'dan gözünü ayırmadı. Zenci savaşçılar, bütün cesaretlerine rağmen, Mısırlılara saldırmanın intihardan başka bir şey olmayacağını anladı. Şenar, kendi kurduğu tuzağa düşmüştü. Firavun'un askerleri nöbetçileri etkisiz hale getirmiş ve isyancılara hiçbir kaçış şansı bırakmamıştı.

Şenar:

“Onları yeneceğiz!” diye haykırdı. “Hepiniz benimle gelin!”

Nubiyeli kabile reisleri toparlandılar. Evet, savaşmak gerekiyordu.

İçlerinden biri, haykıran ve mızraklarını tehdit edercesine sallayan yirmi kadar adamla birlikte, Kral'ın bulunduğu tepenin yamacına tırmanmaya başladı.

Bir ok seli onları yere serdi. İçlerinde daha becerikli olan genç bir savaşı, zigzaglar çizerek koştuğu için tahtın önüne kadar ulaşmayı başardı. ‘Katil’ gerildi ve tırnaklarını saldırganın kafasına geçirdi.

Ramses, elinde komutanlık âsâsıyla soğukkanlılığını bozmamıştı. ‘Katil’ kumu eşeledi, yelesini salladı ve gelip tekrar efendisinin ayaklarının dibine uzandı.

Hemen hemen bütün Nubyeliler silahlarını bıraktılar ve teslim olduklarını göstermek için yerlere kadar eğildiler. Çılgına dönen Şenar kabile reislerini tekmeledi.

“Kalkın ve dövüşün! Ramses yenilmez değildir!”

Kimse kimine itaat etmediğini gören Şenar, en yaşlı kabile reisinin bağrına kılıcını sapladı. Adamın çırpınışları korkunçtu, ama kısa sürdü. Bunu gören Nubyeliler şaşkına dönmüşlerdi. Ayağa kalktılar ve Ramses’in ağabeyine kin dolu bakışlarla baktılar.

İçlerinden biri:

“Sen bize ihanet ettin,” dedi. “Bize ihanet ettin ve yalan söyledin. Hiç kimse Ramses’i yenemez. Sen bizi felakete sürükledin.”

“Dövüşün alçaklar!”

Hep bir ağızdan:

“Sen bize yalan söyledin,” diye tekrarladılar.

“Arkamdan gelin, Ramses’i öldürelim!”

Gözlerinde çılgın bir ifadeyle kılıcını havaya kaldıran Şenar, su deposu ile altın yıkama yerine bakan tepenin üzerine çıktı.

“Ben Mısır’ın ve Nubye’nin tek efendisiyim, ben...”

On kabile reisinin birlikte fırlattıkları oklar aynı anda Şenar’ın kafasına ve göğsüne saplandı. Şenar eğik yamacın üzerine sırtüstü düştü ve cansız bedeni, sessizce akan suyun ayıkladığı çamura bularak arındırma havuzuna doğru yavaşça kaydı.

Yahudilerin göçleri sırasında hiçbir olay çıkmadı. Birçok Mısırlı, akıl almaz bir serüvene sürüklenen Yahudi dostlarını ve yakınlarını kaybettikleri için üzülüyordu. Öte yandan Yahudiler de, içinde binlerce tehlikeyi barındıran ve dayanılması güç bir çölü aşmanın korkusu içindeydi. Kim bilir kaç düşmanla karşılaşacaklar, kaç ulus ve kabile, Yahova'ya tapanları engellemeye çalışacaktı?

Seramana çığına dönmüştü.

Ramses Nubye'ye hareket etmeden önce Ameni ile Seramana'ya başkentte düzenin bozulmaması için gerekli önlemleri almalarını tembihlemişti. Yahudilerin neden olacakları en ufak bir kargaşalık güvenlik güçlerince derhal sert bir şekilde bastırılacaktı. Göç sükûnet içinde yapıldığından, Seramana, Musa ile Aaron'u sorguya çekmek için hiçbir neden bulamadı.

Sardunyalı, Yahudilerin liderine hoşgörölü davranmakla Fira-vun'un hata ettiğine hâlâ inanıyordu. Çok eskilere dayanan bir dostluk bile bu hoşgörüyü haklı gösteremezdi. Seramana'nın gözünde Musa, Mısır'dan uzakta da olsa zarar verebilecek bir kişiydi.

Seramana, bir önlem olarak on kadar paralı askere, Yahudileri izlemelerini ve düzenli aralıklarla rapor vermelerini emretti. Herkesi şaşırtan bir durum ortaya çıktı: Peygamber, kenarında kuyular bulunan ve Mısır ordusu tarafından kullanılan Sile yolundan gitmemiş, saz denizine giden meşakkatli yolu seçmişti. Böylece Musa bütün geriye dönüş ihtimallerinin önünü kesmiş oluyordu.

Ameni:

"Seramana!" diye seslendi. "Her yerde seni arıyorum. Ömür boyu kuzey yolunu mu seyredeceksin?"

"Şu Musa denen adam o kadar kötülük yaptıktan sonra elini kolunu sallayarak gitti... Haksızlığa dayanamıyorum."

"Ofir ölmeden önce, sanki bir akrep gibi kendini tümünden yok etmek istercesine, çok ilginç bir açıklamada bulundu: Amos ile Badüş adında iki Bedevi kabile reisi Mısır'ı Yahudilerle birlikte terk

etmiş. Bu iki adam, göç sırasında çarpışmaları gerekebileceklerini düşünerek, Yahova'ya inananlara silah sağlamışlar.”

Seramana sağ yumruğunu sol avucuna vurdu:

“Bu iki eşkiya ciddi bir suç işlemişler... Ve şimdi görevim gereği onları ve suç ortakları olan Musa'yı tutuklamalıyım.”

“Böyle düşünmekte yerden göğe haklısın.”

“Elli kadar savaş arabasıyla hemen yola çıkacağım ve bu güruhu hapse tıkmak için getireceğim.”

Ramses Nefertari'yi kollarının arasına aldı. Çok hafif makyaj yapmış olan ve bir tanrıça gibi güzel kokan bu aşk simgesi kadın, her zamankinden daha güzeldi.

Kral:

“Şenar öldü,” diye açıkladı. “Nubyelilerin isyanı da sona erdi.”

“Nubye sonunda barışa razı olacak mı?”

“Kabile reisleri vatana ihanet suçuyla öldürüldü. Kabile reislerinin zulmettiği köylüler, onların ölümleri nedeniyle eğlenceler düzenlediler. Çalınan altınlar bana verildi. Ben de onların bir kısmını Ebu Simbel'e ve geri kalanını Karnak'a teslim ettim.”

“Ebu Simbel'deki çalışmalar ilerliyor mu?”

“Setau şantiyeyi sıkı bir şekilde hareketlendiriyor.”

Kraliçe önemli haberi uzun süre saklamadı.

“Seramana ile bir savaş arabası müfrezesi Musa'nın peşine düştü.”

“Sebep neymiş?”

“Göç edenlerin arasında, Hititlerin hesabına çalışan iki Bedevi casus da varmış. Seramana bu iki adamı ve Musa'yı tutuklayacak. Ameni, yasal olması nedeniyle Seramana'nın bu girişimine, karşı çıkmadı.”

Ramses, Musa'yı, ulusunun başında elindeki değneğiyle ilerlerken, tereddüt edenleri yollarına devam etmeleri için ikna ederken ve Yahova'ya, geceleri bir ateş sütunu, gündüzleri ise bir bulut sütunu olarak görünmesi için yalvarırken düşündü. Hiçbir engel onu geri döndüremezdi, hiçbir düşman onu korkutamazdı.

Nefertari:

“Putuhepa'dan uzun bir mektup aldım,” dedi. “İşin sonuna geldiğimize inanıyor.”

“Bu haber çok güzel!”

Aklı başka yerde olan Ramses bu sözleri hiç inanmadan söylemişti.

“Musa’nın öldürülmesinden korkuyorsun değil mi?”

“Onu bir daha hiç görmemeyi arzu ediyorum.”

“Barış antlaşmasına gelince, nazik bir nokta çözümlenmeden duruyor.”

“Yine Urhi-Teşup mu?”

“Hayır, bir antlaşmadaki bazı ifadelerde sorun var. Hattuşil, savaş havasından tek kendisi sorumluymuş gibi görünmeyi kabul etmek istemiyor. Firavun’un iradesine boyun eğmek zorunda kalmış biri gibi görünmekten yakınıyor.”

“Gerçek bu değil mi?”

“Antlaşma metni kamuya açıklanacak, gelecek kuşaklar onu okuyacaklar: Hattuşil gülünç duruma düşmeyi reddediyor.”

“Hititler ya boyun eğer ya da bu antlaşma olmaz!”

“Birkaç aşırı kelime nedeniyle barışı red mi edeceğiz?”

“Tek bir kelime bile önem taşır.”

“Ben yine de İki Ülke’nin efendisine bu metni yeniden ele almasını teklif edebilir miyim?”

“Sanırım Hattuşil’in isteklerini göz önünde bulundurmamı istiyorsun.”

“Savaş, insanları öldürmeyi ve felaketi reddeden iki ulusun geleceğini göz önünde bulundur.”

Ramses Nefertari’yi alnından öptü.

“Büyük Kraliçe’nin diplomatik konuşma gücünden kurtulabilme şansım var mı?”

Nefertari, başını kocasının omzuna dayadı.

“Hiç şansın yok!” diye karşılık verdi.

Musa aşırı derecede öfkeliydi. Aaron, şimdiden göçten bıkan ve istedikleri kadar yiyecek buldukları, konforlu evlerde yaşadıkları Mısır’a dönmek isteyen bazı dikkafalıları, elindeki değnekle dövmek zorunda kalmıştı. Yahudilerin büyük çoğunluğu çölden nefret ediyor, açık havada ya da çadır içinde uyumaya alışamıyordu. Çocukları, peygamberin onları içine attığı bu ağır koşullara karşı çıkmaya başlamıştı bile.

O zaman Musa'nın gür sesi yükseldi. Uyuşuklarla alçakların Yahova'ya itaat etmelerini ve engellerle zorluklar ne olursa olsun, vaat edilmiş topraklara doğru yollarına devam etmelerini buyurdu. Ve uzun yürüyüş Sile'nin ötesine, su ve rutubetin yoğun olduğu bölgeye doğru yeniden başladı. Yahudiler bazen çamura batıyor, arabalar yuvarlanıyor, sülükler insanlara ve hayvanlara yapışıyordu.

Musa sınırın yakınında, Akdeniz ile Sarbonis gölü arasında mola vermeyi kararlaştırdı. Mola verilen yer tehlikeli olarak biliniyordu, çünkü çöl rüzgârı, sınırı belli olmayan su yüzeylerine çok miktarda kum yığıyor ve 'saz denizi' denilen bu yerde aldatıcı toprak parçaları oluşturuordu.

Hiç kimse denizle göğün öfkesine terk edilmiş bu ıssız yerde oturmuyordu. Balıkçılar bile, yerinde durmayan kumlara av olma korkusuyla oraya gitmekten kaçınıyordu.

Saçı başı darmadağın bir kadın Musa'nın ayaklarına kapandı.

"Burada, bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde hepimiz öleceğiz!"

"Yanılıyorsun."

"Çevrene bir bak! Senin vaat edilmiş toprağın bu mu?"

"Elbette ki değil."

"Daha ileri gitmeyeceğiz Musa."

"Elbette ki gideceğiz. Önümüzdeki günlerde sınırı aşacak ve Yahova'nın bizi çağırdığı yere gideceğiz."

"Kendiden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü O'nu gördüm ve O, benimle konuştu. Hadi şimdi git ve uyu. Yapacağımız daha çok işimiz olacak."

Etkilenen kadın itaat etti.

Aaron:

"Burası çok berbat bir yer," dedi. "Bir an önce yola çıkmak için acele etmeliyiz."

"Uzun bir dinlenme zorunluydu. Yarın şafakla birlikte, Yahova bize, yolumuza devam edecek gücü verecek."

"Başaracağımızdan hiç kuşku duyduğun oldu mu Musa?"

"Hiçbir zaman Aaron."

Seramana'nın savaş arabaları, Ramses'i temsil eden 'Kral oğlu'nun refakatinde olanca hızlarıyla Yahudilerin ardına düşmüştü.

Eski korsanın burun delikleri deniz kokusunu alınca genişledi. Adamlarına durmalarını işaret etti.

“Aranızda buraları bilen biri var mı?”

Deneyimli bir arabacı söz aldı.

“Burası perilidir. Şeytanları rahatsız etmemenizi tavsiye ederim.”

Sardunyalı:

“İyi ama Yahudiler bu yoldan gitti,” dedi.

“Onlar akılsızca davranmakta özgürler... Biz geri dönmeliyiz.”

Uzakta bir duman bulutu göründü.

Kral oğlu:

“Yahudi kafilesi pek uzakta değil,” dedi. “Suçluları hemen yakalayalım.”

Seramana:

“Yahova’nın sadık kulları silahlı ve çok kalabalıklar,” diye hatırlattı.

“Adamlarımız savaşmayı biliyor ve arabalarımız bize üstünlük sağlar. Yeterli uzaklıktan onları ok yağmuruna tutar ve Musa ile iki Bedevi reisnin teslim edilmelerini isteriz. Teslim etmezlerse saldırıya geçeriz.”

Savaş arabaları rutubetli topraklarda çekine çekine ilerlemeye başladı.

Aaron sıçrayarak uyandı. Musa elinde değneğiyle çoktan ayaktaydı.

“Bu boğuk gürültü de ne oluyor?”

“Mısır savaş arabalarının gürültüsü.”

“Bize saldırıyorlar!”

“Kaçacak zamanımız var.”

İki Bedevi Amos ile Badüş, ‘saz denizi’nde serüvene katılmayı kabul etmediler, ama çılgına dönen Yahudiler Musa’nın ardından gittiler. Gece olduğu için artık hiç kimse neresinin su, neresinin kum olduğunu fark edemiyordu, ama Musa, gençliğinden beri benliğini yakan ve vaat edilmiş topraklara ulaşma isteği haline gelen ateşin yol göstericiliğiyle kendinden emin adımlarla ilerliyordu.

Savaş düzenine girerek yayılan savaş arabaları ölümüne bir hata işlediler. Kimileri yerinde durmayan kumlara battı, kimileri ise gö-

ze görünmeyen su akıntılarının baştan başa dolaştığı bataklıklarda kayboldular. Kral oğlunun arabası çamurlu toprağın içine gömülürken Seramana'nın arabası Yahudilerden ayrılan iki Bedeviye çarptı.

Yükselen dağ rüzgârı, çöl rüzgârıyla birleşti. Böylece Yahudilerin 'saz denizi'ni geçmek için kullanacakları geçit oluştu.

Arabasının tekerlekleri altında ezilen iki casusun ölümüne kayıtsız kalan Seramana da kumlara gömüldü. Arabaları, battıkları yerlerden çıkarmak ve bazıları yaralı olan adamları toplamak için sarf ettikleri bu zaman zarfında rüzgâr yön değiştirdi. Yağmur yüklü bulutları sürükleyen fırtınalar güçlü dalgalar oluşturarak Musa ile Yahudilerin geçtikleri geçidi su altında bırakarak gözden kaybettiler.

Ana Kraliçe Tuya, olağanüstü yetenekleri olan genç kadın doktor Neferet'in hiç esirgemediği bakımına rağmen büyük yolculuğuna hazırlanıyordu. Yakında Seti'ye kavuşacak ve geleceği hemen hemen güven altına alınmış Mısır'ını terk edecekti. Hemen hemendi, çünkü Hititlerle yapılan barış antlaşması imzalanmayı bekliyordu.

Tuya, düşüncelere daldığı bahçeye gelip kendisini bulan Nefer-tari'nin heyecanlı olduğunu fark etti.

"Majeste, İmparatoriçe Putuhepa'nın bu mektubunu az önce aldım."

"Gözlerim yorgun Nefertari. Sen oku, rica ederim."

Kraliçe'nin yumuşak ve büyüleyici sesi Tuya'nın yüreğini rahatlat-tı.

"Güneşin eşi, kız kardeşim Nefertari'ye. Ülkelerimiz için her şey yolunda gidiyor. Umarım senin ve yakınlarının sağlığı iyidir. Kızım çok sağlıklı. Atlarım şahane. Senin çocukların, atların ve Büyük Ramses'in aslanı için de sağlıklı olmalarını dilerim. Kulun Hattuşil, Firavun'un önünde eğiliyor.

'Barış ve kardeşlik; işte ağızlardan düşürülmemesi gereken iki sözcük, çünkü Mısır'ın ışık tanrısı ile Hatti'nin fırtına tanrısı kardeşçe yaşamak istiyorlar.

'Barış antlaşmasını taşıyan Mısır ve Hatti elçileri, Firavun'un ortak kararımızı imzalaması için Pi-Ramses'e doğru yola çıktı.

'Kız kardeşim Nefertari'yi tanrılar ve tanrıçalar korusun.'"

Birbirlerinin kollarına atılan Nefertari ve Tuya sevinç gözyaşları döktüler.

Seramana kendisini, Ramses'in sandaletlerinin altında ezeceği bir böcek gibi hissediyordu. Başı önde, saraydan kovulmaya hazırlanıyor, gözden düşmüş olmaya dayanamıyordu. Oysa eski bir korsan olan Seramana, kendini emirler veren ve tüm haksızlıkları orta-

dan kaldırmaya çalışan bir insan olarak görmeye alışmıştı. Ramses'e duyduğu mutlak sadakat, yaşamına bir anlam kazandırmış ve yerleşik bir insan olmasını sağlamıştı. Talan etmeyi düşündüğü bu Mısır, onun vatanı olmuştu. Doğuştan denizci olmasına rağmen, tekrar denizlere dönme arzusu duymadan bu topraklara bağlanmıştı.

Seramana, kendisini saray halkı ve asatlarının önünde küçük düşürmediği için Ramses'e minnettardı. Hükümdar onu, başbaşa görüşmek için bürosunda kabul ediyordu.

"Majeste, bir hata yaptım. Hiç kimse araziye tanıımıyordu ve..."

"İki Bedevi casus ne oldu?"

"Arabamın tekerlekleri altında can verdiler."

"Musa'nın fırtınadan kurtulduğundan emin misin?"

"O ve Yahudiler 'saz denizi'ni aştılar."

"Sınırı geçtiklerine göre artık unutamın onları."

"Ama... Musa size ihanet etti!"

"O yolunda gidiyor Seramana. İki Ülke'nin düzenini bozma tehlikesi kalmadığına göre kaderinin sürüklediği yere gitsin. Sana vereceğim önemli bir görev var."

Sardunyalı kulaklarına inanamadı. Kral onun başarısızlığını bağışlıyor muydu?

"Güvenliğini sağlayacağın Hatti elçisini karşılamak için iki savaş arabası alayı ile sınıra gideceksin."

"Bu iş... böyle bir iş..."

"Dünya barışı için kesin sonuca götürecek bir iş Seramana."

Hattuşil razı olmuştu.

Devlet adamı sezgisine, karısı Putuhepa'nın öğütlerine ve Mısır elçisi Aşa'nın önerilerine kulak veren Hattuşil, Ramses'in isteklerine karşı çıkmadan, gümüş tabletlerin üzerine çivi yazısı ile yazdırıldığı antlaşmayı Firavun'a götürmeleri için iki elçiyi görevlendirmişti.

Hattuşil Ramses'e, bu antlaşmayı Hattuşaş'taki Güneş tanrıçasının tapınağına asacağına dair söz veriyor ve ondan da aynı antlaşmayı İki Ülke'nin tapınaklarından birine asmasını istiyordu. Ama Ramses, yeni koşullar öne sürmeden antlaşmayı onaylayacak mıydı?

Hitit başkentinden, Mısır sınırına kadar hava, gerginliğini korudu. Aşa, Hattuşil'den daha fazlasını isteyemeyeceğinin bilincindeydi. Şayet Ramses herhangi bir hoşnutsuzluk gösterecek olursa antlaşma ölü bir belge haline dönüşecekti. Hititli askerler ise endişelerini gizlemiyorlardı. Muhalefetlerin oluşturduğu gruplar, barış antlaşmasını Mısır'a götürülenlerin gidişini önlemek için muhtemelen bir saldırıya geçebilirlerdi. Boğazlar, dar geçitler ve ormanlar sanki birer tuzakmış izlenimi veriyordu, ama yolculuk olaysız geçti.

Aşa, Seramana'yla Mısır savaş arabalarını görünce rahat bir nefes aldı. Artık sakın bir yolculuk yapabileceklerdi.

Hitit savaş arabaları komutanı olan üst rütbeli subayla Sardunyalı soğuk bir ifadeyle selamlaştılar. Eski korsan bu barbarları seve seve öldürmek isterdi, ama Ramses'e itaat etmek ve görevini tamamlamak zorundaydı.

Hitit arabaları ilk kez girdikleri Delta'da onları Pi-Ramses'e götürülen yolda ilerlediler.

Aşa:

“Nubye isyanı ne oldu?” diye sordu.

Sardunyalı endişelendi:

“Yoksa bu Hattuşaş'ta duyuldu mu?”

“İçin rahat etsin. Haberi gizli tuttum.”

“Ramses sükûneti sağladı, Şenar müttefikleri tarafından öldürüldü.”

“Güney'de olduğu gibi Kuzey'de de barış sağlansın! Hitit elçilerinin getirdiği antlaşmayı Ramses kabul edecek olursa, gelecek kuşakların anacakları bir barış dönemi başlayacak.”

“Reddetmesi için bir neden var mı?”

“Küçük bir ayrıntı var... Neyse biz iyimser olalım Seramana.”

Ramses'in Hükümdarlığının yirmi birinci yılı, kış mevsiminin yirmi birinci günü, Aşa ile iki Hititli diplomat, görkemi gelenleri şaşkına çeviren toplantı salonuna Ameni tarafından alındılar. Hititlerin savaşçı dünyasının boğucu havasının yerini, ihtişamlı ince-liğin karışımı renkli bir dünya almıştı.

Elçiler, Firavun'a gümüş tabletleri sundular. Aşa giriş niteliğindeki bildiriye okudu:

“*Hatti ile Mısır’ın tanrıları ve tanrıçaları arasından binlercesi, Hitit İmparatoru ile Mısır Firavunu tarafından hazırlanan bu antlaşmaya tanık olsunlar. Güneş, ay, gökyüzü ve yeryüzü tanrıları, dağlar, ırmaklar, denizler, rüzgârlar ve bulutlar da tanık olsunlar.*

“*Bu binlerce tanrı, antlaşmaya saygı göstermeyenlerin evini, yurdunu ve yurttaşlarını ortadan kaldıracaktır. Saygı duyanlara gelince, bu binlerce tanrı onların refah içinde olmaları ve ev halkı, çocukları ve yurttaşları ile mutlu bir ömür sürmeleri için gerekeni yapacaktır⁽¹⁾.*”

Ramses, Kraliçe Nefertari ile Ana Kraliçe Tuya’nın da önünde, Amen’i’nin papirüs üzerine geçirdiği bu giriş bölümünü beğendi.

“İmparator Hattuşil, son yıllarda yapılan savaşların sorumluluğunun Hititlere ait olduğunu kabul ediyor mu?”

İki Hitit elçisinden biri:

“Evet Majeste,” diye karşılık verdi.

“Bu antlaşmanın, bizim yerimize geçecek olanları da bağlaması gerektiğini kabul ediyor mu?”

“İmparatorumuz bu antlaşmanın barış ve kardeşliğe yol açmasını ve çocuklarımız ve çocuklarımızın çocukları tarafından da uyulanmasını arzu ediyor.”

“Hangi sınırları kabul ediyoruz?”

“Asi ırmağı, Güney Suriye’de müstakhem hat, Mısır’a ait olan Biblos’u, Hitit egemenliği altında kalacak Amurru eyaletinden ayıran yol, Hittilere ait Kadeş’in güneyinden geçen ve Mısır egemenliği altında bulunan Bekaa vadisinin kuzey bitim noktasını ayıran yol. Mısırlı diplomatlar ve tüccarlar Hatti’ye giden yoldan özgürce yararlanacaklar.”

Aşa solüğünü tuttu.

Ramses, Kadeş kalesinden ve özellikle Amurru eyaletinden kesin olarak vazgeçmeyi kabul edebilecek miydi? Ramses’in önünde en büyük zaferini kazandığı bu kaleyi ne o ne de Seti ele geçirebilmişti ve Kadeş’in Hititlerde kalması akla uygun görünüyordu.

Ama Amurru... Mısır bu eyaleti muhafaza edebilmek için çok savaşmış, birçok askeri bu amaç uğruna ölmüştü. Aşa, Firavun’un uzlaşmaz bir tavır takınmasından korkuyordu.

(1) Hitit ve Mısır arşivlerinde saklanan antlaşmanın orijinal metni.

Hükümdar, Nefertari'ye baktı. Kraliçe'nin bakışlarındaki yanıtı okudu.

Büyük Ramses:

"Kabul ediyoruz," dedi.

Ameni yazmayı sürdürüyordu. Aşa ise tarifsiz sevinçler içindeydi.

Ramses:

"Hattuşil kardeşim daha ne istiyor?" diye sordu.

"Kesin bir saldırmazlık paktının kurulması ve Mısır ya da Hatti'ye saldırmaya kalkacak olan başka bir ülkeye karşı ortak savunma ittifakı istiyor Majeste."

"Asur'u mu kastediyor?"

"Mısır'ın ya da Hatti'nin topraklarını ele geçirmek isteyen herhangi bir ülkeyi."

"Biz de bu paktı ve ittifakı istiyoruz. Ancak bu iki anlaşma sayesinde mutluluğumuzu ve kalkınmamızı sürdürebiliriz."

Ameni emin bir elle yazmayı sürdürdü.

"Majeste, İmparator Hattuşil, ülkelerimizde tahta çıkmanın kurallara ve geleneklere göre yapılması için gereken saygının gösterilmesini ve bunun yasalarla korunmasını da arzu ediyor."

"Zaten başka türlü olamaz."

"Hükümdarımız son olarak, suçluların kendi ülkelerine geri gönderilmesi konusunun karşılıklı olarak bir çözüme bağlanmasını arzuluyor."

Aşa bu sonuncu önerinin kabulünden kuşku duyuyordu. Tek bir ayrıntıyı tartışma konusu yapmak, antlaşmanın bütününe tartışma konusu yapmaya dönüştürebilirdi.

Ramses:

"Ben de ülkelerine iade edilen suçluların, insanca muamele görmesini istiyorum," dedi. "Ülkelerine iade edildiklerinde, Mısır'da olsun, Hatti'de olsun, ne ceza görmeli, ne de hakarete uğramalı ve onlara evleri, eskisi gibi iade edilmeli. Ayrıca Urhi-Teşup artık Mısırlı olduğu için, bu konuda kendisinin karar vermesine saygı gösterilmeli."

Bu koşulları kabul etmek için önceden Hattuşil'in olurluğunu alan iki elçi razı oldular.

Antlaşma artık yürürlüğe konabilirdi.

Ameni antlaşmanın bitmiş çevirisini, birinci kalite papirüslere kopya etmeleri için Krallık kâtiplerine verdi.

Ramses:

“Bu metin, Mısır’ın birçok tapınağının taşlarına kazınacak,” dedi. “Özellikle Heliopolis’te yer alan Râ tapınağına, Karnak’ın dokuzuncu kapısının batı kanadının güney cephesine ve büyük Ebu Simbel tapınağının cephesinin güney bölümüne kazınacak. Böylece kuzeyden güneye, Delta’dan Nubye’ye kadar Mısırlılar, tanrılarının gözetimi altında, Hititlerle sonsuza kadar barış içinde yaşayacaklarını öğrenecekler.”

Yabancı ülkelerin saraylarında, özel dairelerde konuk edilmeye alışık olan Hititli elçiler, tüm Mısır başkentini coşturan eğlencele-
re katıldılar. Ramses'in halk tarafından ne kadar sevildiğine, onun
için koro halinde söylenen şarkıda yüceltilişine tanık oldular: "O,
bizi güneş gibi aydınlatır, su gibi, rüzgâr gibi canlandırır. Biz de
onu ekmek gibi, güzel kumaşlar gibi seviyoruz, çünkü o bütün ül-
kenin hem babası, hem anası, Nil ırmağının iki yakasının ışığı-
dır."

Nefertari, Hititleri Hator tapınağında düzenlenen ayine konuk
etti. Elçiler, her gün kendi kendini yenileyen, yaşama her türlü biçi-
mi veren, yüzleri aydınlatan, ağaçları ve çiçekleri sevinçten titreten
biricik güce yapılan yakarışları dinlediler. Bütün bakışlar, göğün
parıltıları içinde saklanan Temel Yasa'ya döndüğünde kuşlar, bu
mutlu anda havalandılar ve barış yolu insanların ayakları altında
belirdi.

Hititler, şaşkınlıktan sevince kadar, bütün duyguları yaşadık-
tan sonra, konuk edildikleri bir şölende güvercin yahnisi, salamura
böbrek, kızarmış sığır budu, tatlısu levreği, mercimek, sarmısak,
tatlı soğan, kabak, marul, salatalık, bezelye, fasulye, incir kompos-
tosu, elma, hurma, karpuz, keçi peyniri, yoğurt, ballı yuvarlak pas-
ta, taze ekmek, bira, kırmızı ve beyaz şarap gibi yiyecek ve içecekler-
in tadını çıkara çıkara yiyip içtiler. Bu özel durum nedeniyle ko-
nuklara, Seti'nin hükümdarlığının dördüncü yılının altıncı günün-
de fiçılara konan ve çöl efendisi Anubis'in simgesi ile damgalanan
çok değerli bir şarap sunuldu. Diplomatlar yemeklerin bolluğu kar-
şısında şaşkına döndüler, kaymak taşından yapılmış sofrta takımla-
rının güzelliğine hayran kaldılar ve sonunda kendileri de toplulu-
ğun neşesine, Mısır diliyle şarkılar söyleyip Ramses'e övgüler düze-
rek katıldılar.

Evet, barış çok güzel bir şeydi.

Başkent nihayet uykuya dalmıştı.

Saatin çok geç olmasına rağmen Nefertari, kız kardeşi Putuhepa'ya gösterdiği çaba için teşekkür etmek ve Hatti ile Mısır'ın yaşadığı harika saatlerden söz etmek için kendi el yazısıyla uzun bir mektup yazıyordu. Kraliçe tam mührünü basarken Ramses ellerini yavaşça Kraliçe'nin omuzlarına koydu.

"Mesain sona ermedi mi?"

"Yapılacak işler günün saatlerinden daha fazla. Zaten başka türlü de olamazdı, iyi ki böyle. Sen de kendi memurlarına bunu tekrarlayıp durmaz mısın? Büyük Kraliçe de Yasa'ya uymak zorunda değil mi?"

Nefertari'nin kutlama törenleri için sürdüğü koku Ramses'in aklını başından alıyordu. Tapınağın parfüm uzmanı bu kokuyu elde etmek için en az on altı hammadde kullanmıştı: Kokulu kamış, ardıç ağacı, katırtırnağı çiçeği, terebentin reçinesi, kokulu reçine ve hoş kokulu öteki maddeler. Yeşil bir far, gözlerinin zarafetini daha belirgin yapıyor, Libya yağı ile yağlanmış peruk, yüzünün soylu güzelliğini daha bir ortaya koyuyordu.

Ramses, Nefertari'nin peruğunu çıkardı, uzun ve dalgalı saçlarını çözdü.

"Mutluyum Ramses... Halkımızın mutluluğu için çalışmıyor muyuz?"

"Senin adın dünya durdukça bu antlaşmayla anılacak. Bu barışı sen kurdun Nefertari."

"Günler ve ayınlar düzenli bir biçimde birbirini izledikleri sürece bizim şöhetimizin ne önemi var?"

Kral, Nefertari'nin elbisesinin askılarını omuzlarından aşağı doğru sıyırdı ve onu boynundan öptü.

"Aşkımı sana nasıl anlatmalıyım?"

Nefertari döndü ve dudaklarını Ramses'inkiyle birleştirdi.

"Bu kadar konuşmak yeter."

Barış antlaşmasının kabulünden sonra Hatti'den gelen ilk resmi mektup, Pi-Ramses sarayında herkesi şaşkına çevirmişti. Yoksa Hattuşil, antlaşmanın önemli bir maddesinin yeniden ele alınmasını mı istiyordu?

Kral, değerli ağaç tabletin üzerine kaplanan kumaşın üzerindeki mührü kırdı ve çivi yazısıyla yazılmış metni okudu.

Hemen Kraliçe'nin yanına gitti. Nefertari, ilkbahar şenlikleri için hazırlanan duayı yeniden okumayı bitirmek üzereydi.

"Gerçekten garip bir mektup!"

Kraliçe endişelendi:

"Ciddi bir olay mı var?"

"Hayır, bir tür imdat çağrısı. Adını bir türlü okuyamadığım bir Hitit prensesi rahatsızmış. Hattuşil'in yazdığına göre, Hatti'nin doktorlarının vücudundan çıkarmayı başaramadıkları bir cin tarafından çarpılmışa benziyormuş. Bizim doktorlarımızın değerini bilen yeni müttefikimiz, prensesi sağlığına kavuşturmak ve çok arzu ettiği çocuk sahibi olmasını sağlamak için Yaşam Evi'nden bir üf-rükçü göndermemi rica ediyor."

"Bu harika bir haber. İki ülke arasındaki bağlar giderek daha da güçlenecek."

Kral, çağırttığı Aşa'ya, Hattuşil'in mektubunun içeriğini anlattı.

Mısır diplomasisinin şefi kahkahayı bastı.

Kraliçe şaşkınlığını belirtti:

"Bu lütuf dilekçesi bu kadar gülünç mü?"

"Hitit İmparatoru'nun bizim tıp bilgimize aşırı bir güven beslediği duygusuna kapıldım! Onun istediği, mucizeden başka bir şey değil."

"Bizim tıp bilimimizi küçümsüyor musun?"

"Elbette ki hayır, ama nasıl olup da, altmış yaşını aşkın bir kadına, prenses de olsa, çocuk sahibi olma olanağı sağlanacak?"

Ramses bir süre kahkahayla güldükten sonra Amenî'ye, kardeşi Hattuşil'e göndereceği yanıtı yazdırdı.

"Çeşitli sorunlardan, özellikle de ilerlemiş yaşından muzdarip olan prensesi tanıyoruz. Ona hangi ilaç verilirse verilsin, fırtına tanrısı ve güneş tanrısı aksine karar vermedikleri sürece, hamile kalmasına imkân yoktur... Ben yine de size mükemmel bir büyücü ile uzman bir doktor gönderiyorum."

Ramses, büyü tanrısı Konsu'nun hilal biçimindeki ay olarak simgelendiği heykelini derhal Hattuşaş'a gönderdi. Gerçekten de

bir tanrıdan başka kim insan vücudunun yasalarını değiştirmeyi başarabilirdi ki?

Karnak'ın başrahibi Nebu'nun mesajı Pi-Ramses'e geldiğinde, Kral, sarayını Teb'e nakletmeye karar verdi. Ameni her zamanki başarısını göstermiş, gerekli gemileri kiralamış ve yolculuğun en uygun koşullarda geçmesi için gereken talimatları vermişti.

Kraliyet gemisinde Ramses'in en sevdiği insanlar bulunuyordu: Işıl ışıl parıldayan karısı Nefertari; Mısır ile Hatti arasındaki barışın gerçekleştirildiğini görebilmenin sevincini yaşayan Tuva; hazırlanan büyük bayrama katılacağı için heyecanlanan Güzel İset; üç çocuğu: Memfis başrahibi Khâ, müzisyen Meritamon ve gelişmiş vücutlu genç Merenptah; Ramses'in, mutlu bir Krallık kurmasında çok emekleri geçen Ameni ile Aşa; sözünün eri hizmetkârları Necem ile Seramana. Bu grubun içinde, Ebu Simbel'de oldukları için Kral'a Teb'de katılacak olan Setau ve Lotus yoktu. Ve bir de Musa... Ama Musa onlarla beraber olamazdı, çünkü o, artık Mısırlı değildi.

Teb iskelesine geldiklerinde Kral ve Kraliçe çiftini Karnak başrahibi karşıladı. Bu kez Nebu gerçekten ihtiyarlamış görünüyordu. Kamburu çıkmış, zorlukla yürüyordu. Bastonunu tutan eli kasılmıştı. Titrek sesiyle, vücudunun şeklini bozan romatizmadan yakınıyordu, ama gözünün feri kaçmamış ve otorite duygusu zayıflamamıştı.

Kral'la başrahip kucaklaştılar.

“Sözümü tuttum Majeste. Bakhen ile zanaatkâr ekiplerinin sayesinde milyonlarca yılın tapınağının inşaatı tamamlandı. Tanrılar, içinde yaşayacakları bu büyük şaheseri seyretme mutluluğunu bana lütfettiler.”

“Ben de sözümü tutacağım Nebu. Birlikte çatının üstüne çıkacak, tapınağı, ek binalarını ve sarayı seyredeceğiz.”

İç yüzeyi Kadeş zaferinin savaş sahneleriyle süslenmiş olan anıtsal kapı, Kral'ı Osiris olarak simgeleyen sütunlarla çevrili geniş ilk avlu, Kral'ı oturmuş olarak gösteren, on yedi metre yükseklikteki dev boyutlu heykel, hasat törenini gösteren ikinci anıtsal kapı, otuz bir metre derinliğinde, kırk bir metre genişliğindeki sütunlu büyük

salon, günlük ibadetin sırlarını tanrısal bir esinle ileten kabartmalarıyla ana sunağın bulunduğu yer, Firavunluk kurumunun sürekliliğini simgeleyen büyük ağaç kabartması... Bütün bu harikalar, Kral ve Kraliçe çiftini, mutluluklarını doruğa ulaştıracak ölçüde hayran bıraktı.

Milyonlarca yılın tapınağının açılışı için düzenlenen eğlenceler haftalarca sürdü. Ramses için bu törenlerin doruk noktası, babası ve annesi için ayrılan küçük tapınağın açılışı olacaktı. Bu açılıшта, Nefertari ile Hükümdar, sonsuza kadar hiyeroglif sütunlarına kazınmış olarak kalacak hayat verici sözleri söyleyeceklerdi.

Firavun 'Sabah Evi'nde giyinirken Amenî, üzgün bir ifadeyle önünde durdu.

"Annen... Annen seni istiyor."

Ramses, Tuya'nın dairesine koştu.

Seti'nin dul eşi, sırtüstü yatmış, kollarını vücudu boyunca uzatmıştı. Gözleri yarı kapalıydı. Kral diz çöküp annesinin ellerini öptü.

"Küçük tapınağın açılışına katılamayacak kadar yorgun musun?"

"Beni bitkin düşüren yorgunluk değil. Ölümüm yaklaştı."

"Birlikte kovalım onu."

"Artık o gücüm yok Ramses... Üstelik neden direneyim ki? Seti'yle tekrar buluşacağım mutlu an geldi."

"Mısır'ı terk edecek kadar zalim olabilir misin?"

"Kral ve Kraliçe çifti hükümdarlık ediyor ve doğru yolu izliyor... Önümüzdeki yıllarda da Nil sularının kabarmasının mü-kemmel olacağını ve adalete saygı gösterileceğini biliyorum. Nefertari ile senin sağladığınız kalıcı barış sayesinde içim rahat gideceğim oğlum. Öylesine güzel ki... Çocukların oynadığı, sıgırtmaçlar, kavallarının eşliğinde türkülerini mırıldanırken sürülerin otlaklardan döndüğü, Firavun'un kendilerini koruyacağını bilen insanların birbirlerine saygılı oldukları bir ülke... Bu mutluluğu koru Ramses, bu sevinçleri koru ve bu Yasa'yı senden sonra hükümdarlık edecek olana aktar."

Tuya bu son sınavında titremiyordu. Yüce hükümdar tavrını bozmadan duruyordu ve bakışlarını sonsuza doğru çevirmişti.

"Mısır'ı bütün benliğimle sev Ramses, hiçbir kişisel duygu Mı-

sır'a olan aşkına baskın çıkmamalı. Hiçbir felaket, ne denli zalim olursa olsun seni firavunluk görevlerinden saptırmasın."

Tuya'nın eli oğlunun elini güçlü bir şekilde sıktı.

"Ey Mısır'ın Kralı, sungu kırlarına ve mutluluk ülkesine ulaşmam için dua et; bu harikulade su ve ışık ülkesinde sonsuza dek yerleşmem, atalarımız ve Seti'nin eşliğinde ışık saçmam için dua et."

Tuya'nın sesi, öteki dünyanın derinliklerinden geliyormuşçasına verdiği bir solukla birlikte, duyulmaz oldu.

Eşsiz bir güzelliğe sahip olan Kraliçeler Vadisi'nde, Tuya'nın kalacağı sonsuzluk konutu, Nefertari için düşünülen konutun hemen yakınındaydı. Büyük Kraliçe ile Firavun, mumyası altın odada muhafaza edilecek olan Seti'nin dul karısı için düzenlenen cenaze törenini yönettiler. Osiris ve Hator'a dönüşen Tuya, bundan böyle, göğün derinliklerinden gelen görünmez enerjiyle her gün yeniden canlanacak ışıktan gövdesiyle varlığını sürdürecekti. Mezarına, ayin için gerekli mobilya, içinde içorganlarının bulunduğu vazolar, değerli kumaşlar, şarap küpleri, yağ ve merhem kavanozları, mumyalanmış yiyecekler, rahibe giysileri, hükümdarlık âsâları, takılar, kolyeler, mücevherat, altın ve gümüş sandaletlerle daha birçok hazine konmuştu. Bu hazineler Batı'ya doğru yapacağı öteki dünya yolculuğunda Tuya'ya eşlik edeceklerdi.

Ramses, felaketi de mutluluğu da aynı soğukkanlılıkla karşılamak için gayret sarf ediyordu. Bir yandan Hititlerle yaptığı barış ve milyonlarca yılın tapınağı Ramesseum'un tamamlanması; öte yandan annesi Tuya'nın ölümü. Ramses bir oğul ve bir insan olarak sarsılmıştı, ama onun bir Firavun olarak Ana Kraliçe'ye ihanet etmeye hakkı yoktu. Ölümün bile onun üzerinde hiçbir etki yapmadığı izlenimini vermesi gerekiyordu. Annesinin ona bıraktığı vasiyete saygılı olmak zorundaydı: Mısır, duygularının, sevincinin ve kederlerinin önüne geçiyordu.

Ramses, karısının da desteğiyle görevlerinin gereğine uydu. Sanki Tuya hayattaymış gibi, devlet gemisinin dümenini tutmaya devam etti. Bundan sonra annesinin öğütleri ve desteği olmadan yaşamı kabullenmesi gerekiyordu. Tuya'nın görevlerini şimdi Nefertari üstlenmişti. Karısının son derece cesur ve çalışkan olduğunu bilmesine rağmen, Ramses bu görevin onu oldukça yoracağını hissediyordu.

Her sabah ayininden sonra Kral ve Kraliçe çifti, Ramesseum'un

Tuya ile Seti'ye ayrılan küçük tapınağında uzun saatler dinsel düşüncelere dalıyorlardı. Kral, yaşayan taşların ve kelimelerle hayat bulan hiyerogliflerin içinde yatan görünmez gerçeğin benliğine işlemesine gereksinme duyuyordu. Ramses ile Nefertari, atalarının ruhlarıyla düşünce ve duygu ortaklığı kurarak, düşüncelerini besleyen gizli bir ışıkla doluyorlardı.

Yetmiş gün süren yas döneminin sonunda Ameni, acele işlerin Ramses'e arz edilmesi gerektiğini düşündü. Firavun'un özel sekreteri, çok başarılı olan kâtiplerden oluşan ekibi ile Ramesseum'a yerleşmiş ve dosyaların incelenmesi konusunda hiç zaman kaybetmemişti.

Ameni, Ramses'e gerekli açıklamaları yaptı.

"Suların kabarması çok güzel, devlet hazinesi hiç bu kadar zengin olmadı, besin stoklarının yönetiminde hiçbir aksaklık yok, zanaatkâr loncaları aralıksız çalışıyor. Fiyatlarda hiçbir yükselme yok, enflasyon beklentisi yok."

"Nubye altınlarından ne haber?"

"Altının çıkarılması ve nakli memnuniyet verici."

"Sen bana Mısır'ın bir cennete dönüştüğünü mü söylüyorsun?"

"Elbetteki hayır... Ama Tuya ve Seti'ye layık olabilmek için daha fazla gayret sarf ediyoruz."

"Peki sesindeki ufak hoşnutsuzluğun sebebi nedir?"

"Haklısın... Bu konuda Aşa seninle konuşmak istiyor, ama sırası olup olmadığı konusunda kararsız..."

"Aşa, diplomatça konuşma niteliğini sana da bulaştırmış. Söyle de beni kütüphanede bulsun."

Ramesseum'un kütüphanesi, Heliopolis Yaşam Evi'nin kütüphanesi kadar zengin olacaktı. Kütüphaneye her geçen gün birçok papirüs ve yazılı tablet geliyor, Hükümdar her birinin bölüm bölüm yerleştirilmesine göz kulak oluyordu. Dinsel bilgileri, felsefe metinlerini ve arşivleri bilmeden Mısır'ı yönetmek olanaksızdı.

Üzerinde birinci kalite keten kumaştan yapılmış, renkli püsküllerle süslü elbisesiyle çok zarif görünen Aşa, kütüphaneyi görünce hayran kaldı.

"Burada çalışmak büyük bir şans Majeste."

"Ramesseum, Krallığın yaşam merkezlerinden biri olacak. Halde kitaplardan konuşmak için gelmedin?"

"Sadece seni görmek istiyordum."

"Sağlığım çok iyi Aşa, ama hiçbir şey Tuya'nın ölümünden duyduğum acıyı silemeyecek ve Seti'yi unutturamayacak. Her ikisini de çizdiği yoldan hiç sapmadan gideceğim. Hititler canımızı sıkacak bir şey mi yaptılar yoksa?"

"Hiçbir şey yapmadılar Majeste. Hattuşil, Asur'un kabuğunu çekilmesini sağlayan antlaşmamızdan çok memnun. Mısır ile Hatti arasındaki karşılıklı yardım anlaşması, her türlü saldırıya hemen karşı saldırıyla yanıt verileceği gerçeğini Asurlu askerlere kabul ettirdi. Hatti ile aramızdaki ticaret ilişkileri giderek geliyor. Şunda eminim ki bölgedeki barış yıllarca sürecek. Verilen söz granit kadar sağlam değil midir?"

"Durum madem ki böyle, neden tedirginsin?"

"Musa yüzünden... Ondan söz etmeme izin verir misin?"

"Seni dinliyorum."

"Casuslarım Yahudileri gözden kaybetmiyorlar."

"Yahudiler şu anda neredeler?"

"Giderek artan protestolara rağmen, çölde ilerlemeyi sürdürüyorlar. Musa, halkını demir bileğiyle yönetiyor. Musa'nın sık sık tekrarlamaktan hoşlandığı bir sözü var: 'Yahova yakıcı bir ateş ve kıskanç bir Tanrı'dır.'"

"Nereye gideceğini biliyor musun?"

"Büyük bir ihtimalle vaat edilmiş topraklar Kenan Ülkesi olacaktır, ama orayı ele geçirmesi zor olacak. Yahudiler şimdiden Madyanlılarla, Amoritlere karşı savaş açtılar ve Moab topraklarını işgal ettiler. Bölge halkı, yağmacı olarak gördükleri Yahudi göçebelerden korkuyor."

"Musa hiçbir zaman pes etmeyecek. Yüz tane savaş yapmak zorunda kalsa da, hiç yılmadan, yüzünü de sürdürür. Necep dağına tepesinden Kenan'ı görmüş ve çok güzel bir ülke olduğunu anlamıştır."

"Yahudiler kargaşalığa neden oluyorlar Majeste."

"Ne öneriyorsun Aşa?"

"Musa'yı Yahudilerden ayıralım. Yahudiler başsız kaldığını"

eğer onları cezalandırmayacağımıza dair söz verirse Mısır'a döneceklerdir.”

“Bunu aklından çıkar. Musa yazgısını sürdürecektir.”

“Bir dost olarak kararından sevinç duyuyorum, ama bir diplomat olarak endişelerim var. Sen de benim gibi biliyorsun ki Musa emeline ulaşır vaat edilmiş topraklara yerleşince Orta-Doğu'daki dengeyi bozacak.”

“Musa dinsel düşüncelerini ihraç etmediği sürece neden onunla anlaşma yolunu aramayalım? İki halk arasında barış kurulunca denge sağlanmış olacak.”

“Bana dış politika ve diplomasi alanında çok güzel bir ders verdin.”

“Hayır Aşa, ben sadece bir umut yolu açmaya çalışıyorum.”

Güzel İset'in gönlünde şefkat arzusunun yerini almıştı. Ramses'e iki oğul vermiş olan güzel kadın, Kral'a karşı hâlâ aynı hayranlığı duyuyordu, ama onu elde etme düşüncesinden vazgeçmişti. Her geçen yıl daha güzel ve ıslıl ıslıl olan Nefertari'yle nasıl mücadele edebilirdi? Güzel İset, olgunlaşmasının etkisiyle huzur bulmuş ve hayatın ona sunduğu mutlulukların tadını çıkarmayı öğrenmişti. Dünyanın yaratılışının gizemi üzerine Khâ ile konuşmak, geleceğin yöneticisi ciddiyetiyle incelediği Mısır toplumunun işleyişini anlatan Merenptah'ı dinlemek, sarayın bahçesinde Nefertari'yle söyleşmek, olabildiğince sık Ramses'in yanında olmak... Güzel İset böylece paha biçilmez hazinelerden yararlanmış olmuyor muydu?

Büyük Kraliçe, Güzel İset'e:

“Gel, ırmakta sandalla gezelim,” dedi.

Mevsim yazdı. Nil kabarmış, Mısır'ı uçsuz bucaksız bir göle döndürmüştü. Bir köyden ötekine kayıklarla gidiliyordu. Yakıcı bir güneş bereketli suları parlatıyor, yüzlerce kuş gökyüzünde dans ediyordu.

Kayığın gölgeliğinin altında oturan iki kadın, vücutlarına kokulu bir yağ sürmüşlerdi. Ellerinin altında suyu buz gibi tutan testiler vardı.

Güzel İset:

“Khâ Memfis’e gitti,” dedi.

“Gittiğine üzülüyor musun?”

“Kral’ın büyük oğlu sadece eski anıtlara, dinsel simgelere ve ayin usulü kitaplarına ilgi duyuyor. Bakalım babası, devlet işleriyle uğraşması için onu yanına çağırdığında nasıl davranacak?”

“Engin zekâsı, uyum sağlamada ona yardımcı olacak.”

“Merenptah hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“O, ağabeyinden çok farklı. Ama olağanüstü kişiliği, daha delikanlılığında bile kendini gösteriyor.”

“Kızınız Meritamon çok güzel bir kadın oldu.”

“O, benim gençlik düşümü gerçekleştiriyor: Bir tapınakta yaşamak ve tanrılar için müzik yapmak.”

“Bütün halk size saygı duyuyor ve sizi seviyor Nefertari. Bu halkın sevgisi, sizin onlara karşı duyduğunuz sevgiye denk.”

“Ne kadar çok değiştin İset!”

“Her şeyi bıraktım, doyumsuzluğun şeytanları yüreğimden çıktı. Artık kendimle barışığım. Gerek kişiliğiniz ve gerekse yaptığınız işler nedeniyle size ne kadar hayranlık duyduğumu bilerseniz...”

“Senin sayende, Tuya’nın yokluğu biraz olsun hafifleyecek. Artık çocukların yetiştirilmesiyle uğraşmak zorunda olmadığına göre benim yanımda çalışmayı kabul eder misin?”

“Bu işe layık mıyım?”

“Bırak da buna ben karar vereyim.”

“Majeste...”

Nefertari, Güzel İset’i alnından öptü.

Mevsim yazdı ve Mısır bayram ediyordu.

Ramesseum sarayı şimdiden Pi-Ramses sarayı kadar canlanmıştı. Kral’ın arzusu doğrultusunda, milyonlarca yılın tapınağının ek binalarında Karnak’la sıkı bir ilişki içinde sürdürülen ekonomik faaliyetler, burayı Yukarı-Mısır’ın en büyük ekonomi merkezi haline getirmişti. Teb’in batı kıyısında bulunan Ramesseum, herkesi kendine hayran bırakan Büyük Ramses’in hükümdarlığının görkemini sonsuza dek ilan ediyordu.

Setau’nun imzasıyla gelen mektubu Ameni aldı. Bütün işlerini bir yana bırakan sekreter, nefes nefese aramaya koyulduğu Ram-

ses'i sonunda sarayın yanındaki havuzda buldu. Kral, güzel mevsim boyunca her gün en az yarım saat yüzüyordu.

"Majeste, Nubve'den bir mektup geldi!"

Hükümdar havuzun kenarına çıktı. Ameni diz çöküp papirüsü uzattı.

Mektup, Ramses'in umut ettiği birkaç sözcükten oluşuyordu.

Kraliyet gemisinin pruvasında, yaldız kaplanmış ağaçtan yapılan ve boynuzlarının arasında güneş kursu bulunan tanrıça Hator'un başı vardı. Yıldızların hükümdarı olan Hator aynı zamanda gemicilerin koruyucusuydu. Tehlikeleri gözleyen tanrıçanın varlığı, geminin Ebu Simbel'e doğru rahat bir yolculuk yapmasını sağlıyordu.

Ramses ile Nefertari'nin birlikteliğini yücelten Ebu Simbel'deki iki tapınağın inşaatı tamamlanmıştı. Setau kendini övmekten hoşlanmadığı için kısa ve açık bir mesaj yollamıştı. Geminin tam ortasında, kıvrımlı bir çatısı olan bir kamara vardı. Bu çatıyı arkasında papirüs biçiminde, ön tarafında lotus biçiminde başlıkları olan iki küçük sütun taşıyordu. Özellikle bırakılmış açıklıklar kabinin havalanmasını sağlıyordu. Düşünceli görünen Kraliçe için, bu yolculuk güzel bir armağan olmuştu.

Nefertari, Kral'ı endişelendirmemek için aşırı yorgunluğunu belli etmemeye çalışıyordu. Kalktı ve geminin kış tarafında dört kazıkla gerilen beyaz gölgeliğin altında oturan kocasının yanına gitti. Ramses'in yanına yatmış olan aslan uyukluyordu. Yaşlı sarı köpek de aslanın sırtına yaslanmıştı. Derin bir uykuya dalmış olan 'Gece Bekçisi', 'Katil' tarafından korunduğunu biliyordu.

"Ebu Simbel... Bugüne dek bir Kral, Kraliçe'sine böyle bir yapıt sundu mu?"

"Hiçbir Kral Nefertari gibi bir kadınla evlenme şansına sahip olabildi mi?"

"Bundan büyük mutluluk olamaz Ramses... Bazen içime bir korku düşüyor."

"Biz bu mutluluğu Mısır halkıyla ve bizden sonra gelecek kuşaklarla paylaşmalıyız. İşte bu nedenle istedim ki Kral ve Kraliçe çifti burada, sonsuza kadar Ebu Simbel'in taşlarında var olsunlar. Ne sen, ne ben Nefertari, ama Firavun ile Kraliçe sonsuza kadar varolacak. Biz ise onların, sadece yeryüzünde geçici olarak bulunan simgeleriyiz."

Nefertari Ramses'e iyice sokularak, vahşi ve muhteşem Nubye'yi seyretti.

Tanrıça Hator'un etkisi altında bulunan ve Nil ırmağının bir kıvrımını saran kumtaşı kayaları görüldü. Buraya ilk geldiklerinde, pas rengindeki kumun ayırdığı iki yüksek kaya çıkıntısı, mimarların ve heykeltıraşların ellerini çağırır gibiydiler. İşte bu eller harekete geçmiş, bu kayayı, bağrına kazılan iki tapınağa dönüştürmüştü. Cephelerin gücü ve zarıflığı Kraliçe'yi hayrete düşürmüştü. Güney tapınağının önünde, Ramses'in yirmi metre yüksekliğinde, oturmuş dört dev heykeli vardı. Kuzey tapınağının önünde ise Firaun'un yürüyen heykelleri, Nefertari'nin on metre yüksekliğindeki heykelinin çevresini sarmıştı.

Ebu Simbel bundan sonra artık gemiciler için sadece bir nirengi noktası olmayacak, Nubye çölünün altınları içinde, insan ruhunda yanan sürekli ve sabit ateşin ışıyla parlayan bir yere dönüşmüş olacaktı.

Kıyıda bekleyen Setau, Lotus ve yanlarında duran zanaatkârlar onlara el sallıyordu. Karaya inmek için merdivene doğru yürüyen 'Katil'i görenler bir an geri çekildiler, ama ardından Kral'ın uzun boylu, yapılı gövdesi görününce korkuları kayboldu. Aslan, Kral'ın sağında, yaşlı sarı köpek solundaydı.

Ramses o güne dek Setau'nun yüzünde hiç sevinç ifadesi görmemişti.

Kral, arkadaşını kucaklarken:

"Kendinle gurur duymalısın," dedi.

"Beni değil, mimarlarla heykeltıraşları kutlamak gerekir. Ben sadece sana layık bir eser yapmaları için onları yüreklendirdim."

"Bana değil, bu tapınakta oturacak tanrılara layık Setau."

Nefertari'nin gemi merdiveninden inerken ayağı kaydı, Lotus onu tutarken Kraliçe'nin rahatsız olduğunu fark etti.

Nefertari:

"Yürüyelim," dedi, "ben iyiyim."

"Ama Majeste..."

"Açılış törenini berbat etmeyelim Lotus."

"Yanımda yorgunluğunuzu gidereceğini sandığım bir ilaç var."

Setau, güzelliğinin büyüüne kapıldığı Nefertari'nin önünde nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Heyecanlanmıştı, eğildi:

"Majeste... Umarım..."

"Ebu Simbel'in doğumunu kutlayalım Setau. Onun unutulmaz olmasını istiyorum."

Nubye'deki bütün kabile reisleri, çifte tapınağın yapılışını kutlamak için Ebu Simbel'e davet edilmişlerdi. En güzel kolyelerini takmış ve en yeni peştamallarını giymiş olan reisler, Ramses'le Nefertari'nin ayaklarını öptüler ve sonra yıldızlı göğe kadar yükselen bir zafer şarkısını söylemeye başladılar.

O gece, kıyıdaki kum tanelerinden çok yemek, Kral sarayının bahçelerindeki çiçeklerden çok sığır kızartması, sayılamayacak kadar ekmek ve pasta vardı. Sular gibi şarap aktı. Açık havada dikilen taş sunakların üzerinde günlük ve tütsü yakıldı. Kuzeyde Hititlerle yapılan barış, Büyük Güney'de de uzun süre hâkim olacaktı.

Ramses Setau'ya:

"Ebu Simbel bundan sonra Nubye'nin manevi merkezi ve Firaun'la büyük Kraliçe'yi birbirine bağlayan aşkın simgesel bir ifadesi olacak dostum. Sen, buraya düzenli aralıklarla kabilelerin reislerini davet edeceksin ve bu toprakları kutsallaştıracak olan ayinlere katılmalarını sağlayacaksın."

"Başka bir deyişle, Nubye'de kalmama izin veriyorsun... Bu durumda Lotus'un bana karşı duyduğu aşk sürecektir demektir."

İlk Eylül gecesini bir hafta süren eğlenceler ve ayinler izledi. Törenlere katılanlar, tapınağın içini hayranlık içinde keşfettiler. Kral'ın tanrı Osiris biçiminde betimlendiği on metre yüksekliğindeki heykelinin yer aldığı üç sahınlı ve sekiz sütunlu salonda, Kadeş savaşını ve enerjilerini daha iyi aktarmak için Hükümdar'a sarılan tanrıları betimleyen sahneleri hayranlıkla seyrettiler.

Sonbaharın gündönümünde, Ramses'le Nefertari, tapınağın kapalı ve en kutsal salonuna tek başlarına girdiler. Güneşin doğduğu anda kapıdan içeri giren ışık, tapınağı boylu boyunca katetti ve en dipte, taş sıralar üzerinde oturmuş dört tanrı heykelini aydınlattı: Bu dörtlü, ışık ülkesinin tanrısı Râ-Horus, Ramses'in Ka'sı, gizli tanrı Amon ve yaratıcı tanrı Ptah'tan oluşuyordu. Bu sonuncu tanrı, yılda iki kez, ilkbahar ve sonbahar gündönümleri hariç hep ka-

ranlıkta kalıyordu. Yılın bu iki gününün sabahında ise, doğan güneşin ışığı Ptah'ın heykelini hafifçe aydınlatıyordu. Ramses, Ptah'ın, kayaların içinden gelen sesini duyuyordu: "Seninle dostluk kuruyorum, sana dayanıklılık, istikrar ve güç veriyorum. Yüreğin sevincinde birleştik, senin düşüncenin tanrıların düşüncesiyle uyum sağlaması için gerekeni yaptım, seni seçtim, sözlerini etkili kıldım. Başkalarını yaşatman için seni yaşamla zenginleştirdim."

Kral Kraliçe çifti büyük tapınaktan çıktığı sırada Mısırlılar ve Nubyeliler sevinç çığlıkları attılar. Sıra, Kraliçe'ye adanan ve adına 'Güneş, Nefertari için doğsun' denen ikinci tapınağın açılışına gelmişti.

Büyük Kraliçe, yıldızların tanrıçası Hator'un yüzünün parlaması için çiçekler sundu. Yaşam Evi'nin koruyucusu Sekmet ile kendini özdeş kılan Nefertari, Ramses'e:

"Mısır'a dirlik ve cesaret verdin. Sen Mısır'ın efendisisin. Tanrısal şahin olarak kanatlarını halkının üzerine gerdin. Halkın için sen, hiçbir düşman gücün aşamayacağı, olağanüstü bir koruyucu duvarsın."

Kral:

"Ben," diye yanıt verdi, "Nubye'nin insan eli değmemiş dağında, dünyanın en güzel taşına, senin için, sonsuza kadar yaşayacak bir tapınak yaptım."

Kraliçe'nin üzerinde uzun sarı bir elbise, boynunda turkuaz bir kolye, ayaklarında da yaldızlı sandaletler vardı. Mavi peruğunun üzerinde, iki uzun tüy ve tüylerin arasında bir güneş kursunu sıkıca saran uzun ve ince iki inek boynuzundan oluşan bir taç vardı. Sağ elinde hayatın anahtarı, sol elinde de, dünyanın kuruluşunun ilk gününde suların arasından çıkan bir lotusu simgeleyen bir âsâ tutuyordu.

Kraliçe'nin tapınağının sütunları üzerinde tanrıça Hator'un gülen yüzleri, duvarlarında Ramses ve Nefertari ile tanrıları birleştiren ayin sahneleri vardı.

Kraliçe Hükümdar'ın koluna yaslandı.

"Ne oldu Nefertari?"

"Hafif bir yorgunluk..."

"Ayine ara vermemizi ister misin?"

"Hayır, bu tapınağın her yerini seninle keşfetmek, bu metinle-

rin her birini okumak, her sunuya katılmak istiyorum... Burası benim için inşa ettirdiğin konut değil mi!”

Karısının gülümsemesi Ramses'in yüreğine su serpti. Ramses karısının arzusuna uydu ve ikisi birden, Hator'u simgeleyen kutsal ineğin kayanın içinden çıkan figürünün yer aldığı iç bölüme kadar, tapınağın her bölümüne hayat verdiler.

Nefertari, sanki, tanrıçanın yumuşaklığı damarlarına işleyen soğuğu giderecekmiş gibi tapınağın karanlık bölümünde uzun süre kaldı.

Sonra Kral'a:

“Taç giyme sahnesini bir kez daha görmek isterdim,” dedi.

Kraliçe'nin hemen hemen gerçekdışı izlenimi veren ince silüetinin iki yanında duran İsis ile Hator onun tacını büyülüyorlardı. Heykeltıraş bu dünyaya ait bir kadının, kutsal âleme canlı olarak girmesini herkese kanıtlamak istercesine, bu anı yüceltmmişti.

“Beni kollarının arasına al Ramses.”

Nefertari buz gibi olmuştu.

“Ölüyorum Ramses, tükeniyorum, ama burada, kendi tapınağında seninle, hemen senin yanında sonsuza kadar sürecektir tek bir varlık oluşturuyoruz.”

Kral, karısını, sanki ona hayat verecekmiş gibi, sımsıkı bağrına bastı. Nefertari'nin, kötülüklerden arınmalarını sağlamak için hiç ara vermeden çevresine ve Mısır'a adanmış hayatı, ona geri vereceğini umdu.

Ramses sevgili karısının sakın ve kusursuz çehresinin donup kaldığını, başının yavaşça yana düştüğünü gördü. Nefertari hiç korku belirtisi göstermeden ve ölüme karşı koymadan çekip gitmişti.

Ramses, Nefertari'yi kollarına aldı ve evliliklerini mühürlemek için gelini taşıyan bir damat gibi kapının eşiğinden geçirdi. Ramses, Nefertari'nin hep parlayacak olan bir yıldızla dönüşeceğini, annesi gökyüzünün onu yeniden doğuracağını ve sevgili eşinin sonsuz yolculuğun kayığına bineceğini biliyordu. Ama bu bildikleri, yüreğini parçalayan dayanılmaz acıyı yatıştırabilecek miydi?

Ramses tapınağın çıkış kapısına doğru yürüdü, ruhu boşalmış, gözleri donuklaşmış bir halde tapınaktan çıktı.

Yaşlı sarı köpek ‘Gece Bekçisi’ de az önce aslanın ayaklarının

arasında son nefesini vermişti. Aslan, arkadaşını canlandırmak umuduyla onun başını hafifçe yalıyordu.

Ramses ağlayamayacak kadar ıstırap çekiyordu. Şu an büyüklüğünün ve gücünün ona hiçbir yararı olamazdı.

Firavun, sonsuza kadar seveceği, Ebu Simbel'in Kraliçesi Nefer-tari'nin ılık saçan gövdesini güneşe doğru kaldırdı.